

Μίνως-Αθανάσιος Καρυωτάκης

Κωδικό όνομα:
Αφύπνιση
μυθιστόρημα

Ο Μίνως-Αθανάσιος Καρυωτάκης γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη το 1994. Είναι φοιτητής του τμήματος Δημοσιογραφίας και ΜΜΕ του ΑΠΘ. Έχει πάρει μέρος σε πολλούς λογοτεχνικούς διαγωνισμούς. Μεγαλύτερη διάκριση αποτελεί το πρώτο βραβείο στον πέμπτο πανελλήνιο διαγωνισμό παραμυθιού που είχε διοργανωθεί από το περιοδικό Kid's Fan. «Το Λίκνο της Ζωής» είναι το δεύτερο μυθιστόρημα που έχει γράψει, ενώ το «Μια σειρά από τρομαχτικά γεγονότα» είναι η πρώτη του συγγραφική επιτυχία. Και τα δύο μπορείτε να τα κατεβάσετε δωρεάν από τον ιστοχώρο των Εκδόσεων Σαΐτα. Παράλληλα, διαθέτει και το ιστολόγιο: «Χίλιες και μία ιστορίες» (<http://minosathkar.blogspot.gr/>). Τέλος, έχει συμμετάσχει και στα συλλογικά έργα: «Tweet_Stories - Λογοτεχνία σε 140 χαρακτήρες» (openbook.gr), «Το ταξίδι ενός χαρτονομίσματος», «Ένα ταξίδι... αλλιώς» (Εκδόσεις Σαΐτα), «Ιστορίες της Πόλης μας» – Ιωάννινα (Εκδόσεις iWrite.gr).

ΜΙΝΩΣ-ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ

Κωδικό όνομα: Αφύπνιση

Μυθιστόρημα

Μίνως-Αθανάσιος Καρυωτάκης, Κωδικό όνομα: Αφύπνιση
ISBN: 978-618-5147-20-4
Φεβρουάριος 2015

Σχεδιασμός εξωφύλλου: Γιώτα Θεοδοσίου
Επιμέλεια-Διορθώσεις: Ευρυδίκη Αμανατίδου
<http://evriam.blogspot.gr>
Σελιδοποίηση: Ηρακλής Λαμπαδαρίου
www.lampadariou.eu

Εκδόσεις Σαΐτα
Αθανασίου Διάκου 42, 652 01, Καβάλα
Τ.: 2510 831856
Κ.: 6977 070729
e-mail: info@saitapublications.gr
website: www.saitapublications.gr

Άδεια Creative Commons
Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική χρήση
Όχι Παράγωγα έργα 3.0 Ελλάδα

Με τη σύμφωνη γνώμη του συγγραφέα και του εκδότη, επιτρέπεται σε οποιονδήποτε αναγνώστη η αναπαραγωγή του έργου (ολική, μερική ή περιληπτική, με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο), η διανομή και η παρουσίαση στο κοινό υπό τις ακόλουθες προϋποθέσεις: αναφορά της πηγής προέλευσης, μη εμπορική χρήση του έργου. Επίσης, δεν μπορείτε να αλλοιώσετε, να τροποποιήσετε ή να δημιουργήσετε πάνω στο έργο αυτό.

Αναλυτικές πληροφορίες για τη συγκεκριμένη άδεια cc, διαβάστε στην ηλεκτρονική διεύθυνση:

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>

*Το καλύτερο μέρος που μπορεί να πεθάνει κανείς
είναι εκεί όπου πεθαίνουν για τους άλλους.*

Τζέιμς Μάθιου Μπάρι (1860-1937)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΠΑΡΑΔΟΣΗ	11
ΟΤΑΝ Η ΜΝΗΜΗ ΔΕΙΧΝΕΙ ΤΟΝ ΔΡΟΜΟ	29
Η ΓΥΝΑΙΚΑ, ΤΟ ΣΤΡΙΠΤΙΖΑΔΙΚΟ ΚΑΙ ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ	42
Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΜΑΡΚ ΦΙΣΕΡ	58
Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ	80
ΣΟΥΣ ΥΠΟΝΟΜΟΥΣ ΤΗΣ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗΣ	89
ΟΛΟΙ ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ ΟΔΗΓΟΥΝ ΣΤΟ ΧΑΡΛΕΜ	101
ΤΑ ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ ΚΑΙ Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ	112
ΜΙΑ ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ	130
ΕΠΤΑ ΒΗΜΑΤΑ ΠΙΟ ΚΟΝΤΑ ΣΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ	145
ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ	163
ΕΠΙΛΟΓΟΣ	174

Η μοιραία παράδοση

Ο Ντέιβιντ Μπέικερ προχωρούσε με σκυμμένο το κεφάλι. Αν και τα τελευταία λεπτά η κίνηση στον δρόμο ήταν ελάχιστη, δεν τον απασχολούσε το μποτιλιάρισμα των οδών του Μανχάταν, αλλά ο χωρισμός του με τη Μέγκαν. Προσπαθούσε να βρει τι λάθος είχε κάνει. Γιατί να τον παρατήσει η Μέγκαν μετά από δύο χρόνια σχέσης και χωρίς την παραμικρή σοβαρή δικαιολογία; Όταν την είχε ρωτήσει αν υπήρχε τρίτο πρόσωπο, δεν του είχε απαντήσει παρά μόνο τον είχε κοιτάξει μ' εκείνα τα σπινθηροβόλα μάτια. Τον αγαπούσε, έπρεπε να τον αγαπάει. Τόσα χρόνια είχαν περάσει μαζί! Από τη μεριά του, είχε πιστέψει ότι είχε βρει τον αληθινό και παντοτινό έρωτα.

«Γιατί γαμώτο; Γιατί;» ούρλιαξε χτυπώντας με τη δεξιά του γροθιά έναν κάδο απορριμμάτων.

Μια μαύρη γάτα πέρασε γρήγορα στ' αριστερά του. Ο προληπτικός κύριος Μπέικερ ένιωσε ένα τρέμουλο στο σώμα του. Την τελευταία φορά που είχε δει μαύρη γάτα κάτι κακό τού είχε συμβεί. Ήταν τότε που είχε πεθάνει η μητέρα του. Ίσως και να μην έφταιγε μόνο ο κακός οιωνός για τον θάνατό της.

«Γιατί ρε Μέγκαν; Γιατί;» ψέλλισε ξανά καθώς τα δάκρυα έτρεχαν σαν ορμητικός χείμαρρος πάνω στα μάγουλά του.

Είχε να φάει και να κοιμηθεί από την προηγούμενη μέρα. Το στομάχι του τον βασάνιζε. Το μυαλό του ήταν γεμάτο μαύρες σκέψεις. Τρελαινόταν, αυτό ήταν! Από τότε που η Αμερική και γενικότερα όλος ο κόσμος βούλιαξε στην οικονομική κρίση, όλα άλλαξαν. Έχασε τη δουλειά του ως ρεπόρτερ και κατάντησε να δουλεύει πιτσαδόρος. Φοβερή προοπτική, μα τον Θεό! Το μεροκάματο ίσα ίσα έφτανε για την επιβίωσή του. Ίσως γι' αυτό να τον είχε εγκαταλείψει η κοπέλα του.

Η Μέγκαν ήταν μεσίτρια σε μία από τις μεγαλύτερες εταιρείες της Αμερικής. Ήταν εξαιρετική στη δουλειά της και γι' αυτό είχε πάρει πρόσφατα προαγωγή. Η προαγωγή μπορεί να σχετιζόταν όμως και με τον χωρισμό τους. Η ίδια του είχε αναφέρει τις σεξουαλικές βλέψεις του διευθυντή της. Μπορεί και να είχε ενδώσει. Την είχε ανάγκη τη δουλειά κι ο Ντέιβιντ δεν μπορούσε να τη συντηρήσει.

Τώρα θυμόταν που εκείνη έλειπε πολλές ώρες από το σπίτι, ιδίως το βράδυ, λέγοντας ότι έπρεπε να κάνει υπερωρίες. «Ανοησίες, με τον άλλον ήταν!» ούρλιαξε ο Ντέιβιντ κι έδωσε μια μανιασμένη κλωτσιά στον κάδο. Δεν άλλαζε τίποτα έτσι, έπρεπε να την ξεπεράσει και να συνεχίσει τη ζωή του. Δεν ήθελε όμως. Ήθελε εκείνη. Να γευτεί για μια ακόμα φορά τα χείλη της, να νιώσει την αύρα της, να την αγκαλιάσει.

«Καλησπέρα σας!» ακούστηκε μια βαθεία φωνή.

Ο Μπέικερ συνέχισε να κοπανά τον κάδο. Στο μυαλό του οι κλωτσιές και οι γροθιές έβρισκαν το πρόσωπο του Ρόναλντ, του ομορφόπαιδου με τα πανάκριβα κουστούμια και τη θέση διευθυντή. Αν τον είχε μπροστά του θα τον έσπαγε στο ξύλο.

«Καλησπέρα σας κύριε Μπέικερ!» ακούστηκε ξανά η φωνή.

Τούτη τη φορά ο Ντέιβιντ στράφηκε στη μεριά του άνδρα παρατηρώντας το σένιο κοστούμι, τα κατάξανθα μαλλιά και τα μάτια που λαμπύριζαν αλλόκοτα στο σκοτάδι.

«Ποιος είστε;» ρώτησε ο πρώην ρεπόρτερ ενώ τα υγρά του μάτια έλεγχαν εξονυχιστικά τον άγνωστο. Κάτω από το κουστούμι κρυβόταν ένα σώμα άριστα γυμνασμένο που δεν το έκανες εύκολα καλά.

«Δεν έχει σημασία ποιος είμαι εγώ. Σημασία έχει ποιος είστε εσείς» του χαμογέλασε αινιγματικά ενώ έβγαζε μια επαγγελματική κάρτα από την τσέπη του παντελονιού του. «Αν ποτέ θελήσετε βοήθεια, μπορείτε να έρθετε στο γραφείο μου είτε να με πάρετε τηλέφωνο» συμπλήρωσε δίνοντάς του την κάρτα.

«Τζέικομπ Άντριου, βοηθός αυτοπεποίθησης» διάβασε δυνατά ο Ντέιβιντ, μα δεν πήρε καμιά απάντηση επιβεβαίωσης.

Σήκωσε τα μάτια του από την κάρτα. Ο άγνωστος είχε εξαφανιστεί. Οι ψιχάλες της βροχής που εδώ και λίγα λεπτά έπεφταν στην ασφαλτο, δυνάμωσαν απότομα. Δεν είχε περιθώρια να μαντέψει πού στην ευχή είχε πάει ο κοστουμαρισμένος. Αυτό που προείχε ήταν να βρει ένα υπόστεγο γρήγορα.

Κοντοστάθηκε έξω από το μπεργκεράδικο του Τζιμ. Ήθελε κάτι να πιεί, να ξυπνήσει. Ποιος ήταν αυτός ο Τζέικομπ Άντριου και τι τον ήθελε;

«Είσαι καλά, φίλε;» ρώτησε ένας περαστικός βλέποντάς τον να παραπατάει.

Ο Ντέιβιντ έμοιαζε εκτός πραγματικότητας. Το βλέμμα του, χωρίς να εστιάζει πουθενά, έψαχνε κάποιο παράλληλο σύμπαν, εκεί όπου δε θα είχε συμβεί ποτέ ο χωρισμός του με τη Μέγκαν. Εκεί όπου δε θα ήταν ένας απλός πιτσαδόρος, μα ένας αξιοσέβαστος άνδρας. Στις σκέψεις αυτές, τα μάτια του γέμισαν ξανά δάκρυα.

«Καλά είμαι» ψέλλισε.

«Έχε πίστη!» του φώναξε ο άνδρας κι απομακρύνθηκε βιαστικά κάτω από την καταρρακτώδη βροχή.

Ο Ντέιβιντ παρατήρησε τη λερή φιγούρα μέχρι που χάθηκε από το οπτικό του πεδίο. Ποιος ξέρει τι προβλήματα είχε κι εκείνος και όλοι οι άλλοι που τον προσπερνούσαν βιαστικά. Η ανάγκη του για αλκοόλ τον γύρισε στην πραγματικότητα. Το χέρι του τράβηξε αποφασιστικά τη γυάλινη πόρτα του μπεργκεράδικου όπου κάπνα και τσίκνα είχαν γίνει ένα. Η δυσοσμία τον χτύπησε μονομιάς στο πρόσωπο κι ένιωσε να πνίγεται. Ήταν απότομη η μετάβαση από το κρύο και υγρό περιβάλλον στη ζέστη και την μπόχα. Ο Τζιμ τηγάνιζε μερικά μπιφτέκια, μοιάζοντας θλιβερή χαλκομανία στο εξαθλιωμένο μαγαζί του. Τα χρέη τον είχαν πνίξει για τα καλά.

«Τζιμ, πιάσε ένα κλασικό» είπε ο Ντέιβιντ άκεφα.

Ο Τζιμ είχε επενδύσει στο μπεργκεράδικο σχεδόν όλη του τη ζωή. Πριν από είκοσι χρόνια είχε αγοράσει το μαγαζί από έναν Εβραίο. Μέσα σ' ένα μήνα το είχε αναστήσει. Για περίπου δεκαπέντε χρόνια ήταν το πιο πολυσύχναστο φαστφουντάδικο της ευρύτερης περιοχής. Μετά άνοιξε δίπλα του ένα παράρτημα της γνωστής αλυσίδας και τα όνειρά του γκρεμίστηκαν μονομιάς σαν πύργος από τραπουλόχαρτα. Σαν να μην έφτανε αυτό χώρισε από τη σεξοβόμβα την Τζένη με τα θεσπέσια οπίσθια και τα παιχνιδιάρικα μάτια. Η κόρη του ακολούθησε τη μάνα της στο Κολοράντο κι εκείνος έμεινε πίσω να προσπαθεί να σώσει τα όνειρά του. Πέντε χρόνια είχε να δει το παιδί του. Όσο για την πρώην του, όλο τηλεφωνούσε για να ζητήσει κι άλλα χρήματα. Οι μαύρες σκέψεις τον έπνιξαν ώσπου η μυρωδιά από το καμένο μπιφτέκι γαργάλισε τα ρουθούνια του. Ήταν μάταιο να δικαιολογηθεί στον πελάτη του. Έβγαλε ένα νέο μπιφτέκι από το ψυγείο και το πέταξε στη σχάρα. Τούτη τη φορά δε θα το έκαιγε.

Ο Ντέιβιντ παρατηρούσε αμίλητος τον δρόμο. Κάπου κάπου κάποιος περαστικός περνούσε μπροστά από την τζαμαρία του μαγαζιού κατευθυνόμενος προς το παράρτημα της γνωστής αλυσίδας. Ο ίδιος προτιμούσε να στηρίζει τα μικρά συνοικιακά μαγαζιά κι όχι τις μεγάλες πολυεθνικές εταιρίες. Αυτές ήταν άλλωστε και ο λόγος της δυστυχίας τους, αφού οι περισσότεροι επέλεγαν χωρίς να σκέφτονται και να κρίνουν. Για την πλειοψηφία των πολιτών όλα πήγαιναν ρολόι. Ζούσαν με την ηδονή του *αυτόματου πιλότου*.

«Πώς τα σκατώσαμε έτσι, ρε συ Τζιμ;» ρώτησε χωρίς να περιμένει απάντηση.

Ήθελε απλά να πει κάτι, να διώξει ένα βάρος από πάνω του. Ένιωθε ότι είχε καταστρέψει τη ζωή του. Τι θα έλεγε ο γέρο Γουίλιαμ αν έβλεπε τον γιο του σ' αυτά τα χάλια; Ευτυχώς, ο Μπέικερ ο πρεσβύτερος είχε περάσει εδώ και πέντε χρόνια το κατώφλι του παραδείσου.

«Μακάρι να 'ξερα» ακούστηκε η σπασμένη φωνή του ψήστη.

Δεν είχε όρεξη να πει τίποτα περισσότερο. Τράβηξε το κρέας από τη φωτιά και το τοποθέτησε με ευλάβεια πάνω στο ψωμάκι του μπέργκερ. Ίσως αυτό να ήταν το τελευταίο του δημιούργημα. Όφειλε να είναι εξαιρετικό. Έριξε από πάνω το κέτσαπ, το αλάτι, το πιπέρι και στο τέλος πρόσθεσε την αγγουρομαγιονέζα. Ήταν έτοιμο.

«Ορίστε» είπε προσφέροντάς το στον πελάτη του.

Ο Ντέιβιντ το έπιασε ανυπόμονα στα χέρια του κι άρχισε να μασουλάει γρήγορα. Κάθε μπουκιά ήταν μια μικρή απόλαυση, ένα ψήγμα χαράς στον ζοφερό κόσμο που ζούσε, έναν κόσμο που με αγωνία περίμενε έναν ήρωα να τον βγάλει από το σκοτάδι και να τον οδηγήσει ξανά στο φως. Μόνο στα κόμικς και στις ταινίες υπήρχαν ήρωες. Κι αν βρισκόταν στη γη έστω κι ένας από δαύτους, ποιος ήξερε πότε θα εμφανιζόταν;

«Αναπάντητο ερώτημα» μουρμούρισε ο Ντέιβιντ σκουπίζοντας την αγγουρομαγιονέζα που βρώμιζε το ξεθωριασμένο τζιν του.

Πέταξε τα χρήματα στον Τζιμ λέγοντας πως θα ξαναπερνούσε την επομένη. Ο ιδιοκτήτης προσπάθησε να του εξηγήσει ότι τότε δε θα υπήρχε πια το μπεργκεράδικο, αλλά ο Ντέιβιντ δε θέλησε να τον ακούσει. Έκλεισε την πόρτα και χωρίς να χάσει άλλο χρόνο κατευθύνθηκε προς τα εκεί που όλο και κάποια ζουμερούλα δε θα δίσταζε να πουλήσει το κορμί της για μερικά δολάρια. Αυτός ήταν και ένας από τους κύριους λόγους που αγαπούσε τη Νέα Υόρκη. Πρόσφερε αμέτρητες δυνατότητες.

Έστριψε πάλι αριστερά, προσπέρασε μερικά ετοιμόρροπα σπίτια κι έφτασε στον προορισμό του. Κατά μήκος του δρόμου σεργιάνιζαν γυναίκες για όλες τις ορέξεις. Κάποιες λεπτές, ξανθιές, πρόστυχες κι άλλες με εκείνο το μελαγχολικό βλέμμα του ανθρώπου που έχει ξεχαστεί από τον Θεό.

Για μια στιγμή σκέφτηκε να φύγει, όμως τη χρειαζόταν αυτού του είδους την παρηγοριά. Θα έβρισκε έστω και πρόσκαιρη ανακούφιση ή θα βούλιαζε πιο βαθιά στη σαπίλα της κοινωνίας; Δεν ήθελε να το σκεφτεί. Δεν ήθελε να απαντήσει. Τα μάτια του ιρίδιζαν από την έξαψη της στιγμής. Ήταν μονάχος σ' έναν από τους χειρότερους δρόμους του Μανχάταν να αναπολεί μια ζωή που του είχαν στερήσει. «Ο χρόνος κάποια στιγμή τα παίρνει όλα, είτε μας αρέσει είτε όχι» επανέλαβε την αγαπημένη φράση της Μέγκαν.

Ξάφνου, από το βάθος του δρόμου ακούστηκε μια άγρια φωνή. Οι αισθήσεις του Ντέιβιντ οξύνθηκαν απότομα. Μέσα στο λιγοστό φως, είδε έναν μικρόσωμο άνδρα να ξεπετάγεται τρέχοντας και μια ξανθιά γυναίκα να τον ακολουθεί. Ο Ντέιβιντ δρασκελίσε με γρήγορα βήματα την απόσταση σαρώνοντας με το βλέμμα το σοκάκι. Δεν υπήρχε τίποτα, μονάχα ένας κάδος απορριμμάτων και μια νεκρική σιγή. Μέχρι κι ο ήχος του ανέμου είχε σωπάσει. Έκανε ένα βήμα πίσω. Και τότε, ένα χέρι τον άρπαξε από τον ώμο με μια απίστευτη δύναμη κι ένα καυτό χνώτο άχνισε στον λαιμό του.

Πήρε μια βαθειά ανάσα και στράφηκε αργά. Τρόμαξε μ' αυτό που αντίκρισε. Γιατί δεν περίμενε να δει ξανά τη γυναίκα που λίγα λεπτά πριν τον είχε προσπεράσει. Και το πρόσωπό της, αυτό το πρόσωπο... Ήταν ολόιδια η Μέγκαν. Πώς είχε βρεθεί εκεί;

«Αγάπη μου, πάρε αυτό και φύλαξέ το με τη ζωή σου» είπε η γυναίκα καθώς παρέδιδε στον Μπέικερ ένα μενταγιόν.

«Τι γίνεται;» κατάφερε να ψελλίσει ο Ντέιβιντ.

«Ποτέ δε με είδες. Να το θυμάσαι σε περίπτωση που σε ρωτήσουν. Πρέπει να φύγω τώρα. Φύλαξέ το αυτό που σου έδωσα. Φύλαξέ το...με τη ζωή σου» είπε αγγίζοντας με στοργή τα αμήχανα χέρια του Ντέιβιντ, ενώ από μέσα της ευχόταν να μπορούσε να του αποκαλύψει την αλήθεια.

«Σ' αγαπώ!» της φώναξε με όλη του τη δύναμη, αλλά εκείνη είχε ήδη χαθεί στα σκοτάδια.

Παράχωσε το μενταγιόν στην τσέπη του. Δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί η Μέγκαν τού το είχε δώσει, γιατί του είχε πει να το φυλάξει με τη ζωή του. Γιατί είχε

εξαφανιστεί τόσο βιαστικά. Γιατί... Πάνω στην ώρα άκουσε τις σειρήνες των περιπολικών να καταφθάνουν κι άρχισε να τρέχει πιο γρήγορα κι από την αστραπή. Το ξεθωριασμένο, λιγδιασμένο τζιν που είχε αγοράσει σχετικά πρόσφατα τον ενοχλούσε, μα δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς. Ένιωθε ότι κάποιος τον παρακολουθούσε. Από μακριά έβλεπε τα φώτα των περιπολικών. Τα σκυλιά ανίχνευσης γάβγιζαν λυσσασμένα. Ποιον έψαχναν; Μήπως το κυνηγητό είχε να κάνει μ'αυτό που του είχε παραδώσει η Μέγκαν; Ευτυχώς το σπίτι του βρισκόταν σχετικά κοντά, αν συνέχιζε βέβαια να τρέχει με τον ίδιο ρυθμό.

Έφτασε λαχανιασμένος στην είσοδο του διαμερίσματος. Τρέμοντας έχωσε το κλειδί στην κλειδαρότρυπα καταφέρονοντας ν' ανοίξει μετά από τρεις αποτυχημένες προσπάθειες. Μπήκε στο σπίτι εξαντλημένος. Κλείδωσε την πόρτα, πέταξε τα βρεγμένα ρούχα του ένα κουβάρι στο πάτωμα και σωριάστηκε στον βρώμικο καναπέ. Το κεφάλι του έγειρε, το αριστερό του χέρι ακούμπησε το κρύο πάτωμα. Κοιμήθηκε όσο ποτέ άλλοτε στη ζωή του. Το ψηφιακό ξυπνητήρι τον ειδοποίησε ότι η ώρα ήταν ήδη τέσσερις το απόγευμα. Ψηλάφισε το κορμί του, ήταν πιασμένος παντού. Απολύτως φυσικό, αφού είχε κοιμηθεί βρεγμένος, γυμνός και με μια κουβέρτα μόνο. Έπιασε το παντελόνι του από το πάτωμα και έχωσε βιαστικά το χέρι του στην τσέπη. Το μενταγιόν βρισκόταν στη θέση του. Άρα, όσα είχαν συμβεί λίγο πριν το ξημέρωμα ήταν αλήθεια. Προσπάθησε να φέρει στον νου του τα λόγια της Μέγκαν. Δεν μπορούσε. Το μόνο που θυμόταν ήταν να παίρνει το μενταγιόν και την κάρτα του συμβούλου αισιοδοξίας. Αυτά τα δύο γεγονότα μάλλον ήταν άρρηκτα συνδεδεμένα μεταξύ τους.

Το κινητό του χτύπησε. Έπαιζε το *Home* του *Daughtry*. Το είχε ακούσει προχτές σ' ένα σπίτι που είχε πάει να παραδώσει πίτσα με λουκάνικο. Γιατί υπήρχε κόσμος που έτρωγε απ' αυτό το απαίσιο φαγητό; Αλήθεια, πότε θα τους έκλεινε οριστικά το υγειονομικό; Ο ιδιοκτήτης είχε να καθαρίσει το μαγαζί πάνω από χρόνο. Το φαγητό ήταν πάντα τίγκα στο λάδι, ενώ η ζύμη πριν το ψήσιμο έμοιαζε με παχύρευστο κιτρινωπό χυλό.

«Ποιος είναι;» ρώτησε εκνευρισμένος.

«Νομίζω πως ξέρεις» απάντησε μια φωνή που έμοιαζε να έχει βγει από τους χειρότερους εφιάλτες του.

«Τι θέλεις ρε φίλε;» ρώτησε έτοιμος να τερματίσει την κλήση.

«Θα τα πούμε σύντομα» είπε γελώντας ο άλλος.

Η γραμμή νεκρώθηκε, η συσκευή τού έπεσε από τα χέρια. Τι γέλιο ήταν αυτό;

Έτρεξε στην τουαλέτα κι έριξε μπόλικο νερό στο πρόσωπό του. Πάνω από το αριστερό του φρύδι υπήρχε ένα κοκκινωπός λεκές. Πήρε το σαπούνι με άρωμα κανέλας κι έτριψε με μανία το κούτελό του. Έπρεπε να βγάλει το σημάδι από πάνω του. Ήταν κακός οιωνός. Δεν έβγαине με τίποτα. Το δέρμα είχε κοκκινίσει, αλλά το σημάδι είχε γίνει πιο έντονο, έμοιαζε με ανεξίτηλα αποτυπώματα χειλιών.

Το κινητό του χτύπησε ξανά. Πηγαίνω στο σπίτι μου. Πίσω, εκεί που ανήκω και όπου η αγάπη σου ήταν για μένα πάντοτε αρκετή. Όχι, δεν τρέχω να ξεφύγω. Νομίζω πως με παρεξήγησες. Δε μετανιώνω τη ζωή που επέλεξα για μένα. Αυτά τα μέρη όμως και τα πρόσωπα γερνάνε. Έτσι, πηγαίνω σπίτι μου... ακουγόταν η μελωδική φωνή του τραγουδιστή. Ο Ντέιβιντ σκεφτόταν αν θα έπρεπε να το σηκώσει. Τα χέρια του έτρεμαν. Η σαπουνάδα είχε κολλήσει στο δέρμα του. Μύριζε κανέλλα.

Έπιασε το κινητό. Ο αριθμός ήταν γνωστός. Ανήκε σ' εκείνη. Πάτησε το πράσινο πλήκτρο με την αγωνία να ακούσει τη φωνή της. Αντί γι' αυτό, η στριγκλιά τράνταξε τ' αυτιά του. Τα ήδη τρεμάμενα χέρια του δεν μπόρεσαν να κρατήσουν τη συσκευή που έπεσε στο πάτωμα και το πίσω μέρος της άνοιξε. Η μπαταρία εκσφενδονίστηκε στην άλλη άκρη του δωματίου. Τι είχε γίνει; Σε ποιαν ανήκε η φωνή; Τι γύρευαν από αυτόν; Μήπως είχε τρελαθεί; Όμως ο Ντέιβιντ Μπέικερ ήταν ένας φιλήσυχος άνθρωπος που συνήθως κοίταζε τη δουλειά του. Ποτέ του δεν επεδίωκε να μπλέκει σε υποθέσεις που δεν τον αφορούσαν. Ή μήπως δεν ήταν έτσι τα πράγματα; Είχε αρχίσει να αμφιβάλει και ο ίδιος για τον εαυτό του.

«Έκανες αυτό που σου είπα;» ρώτησε ο άνδρας με τις φαρδιές πλάτες τον Τζέικομπ Άντριου.

Ο Τζέικομπ κοίταξε καλά το αφεντικό του. Έπαιξε λίγο με τον μικρό σουγιά που έκρυβε πάντοτε στην κωλότσεπη κι ύστερα απάντησε γαλήνια:

«Έκανα ακριβώς αυτό που μου είπες να κάνω. Μην αγχώνεσαι, άλλωστε οι μελλοθάνατοι δεν έχουν χρόνο να σκεφτούν τι συμβαίνει. Θα έρθει κι αυτός εδώ όπως και όλοι οι προηγούμενοι».

«Αυτός όμως δεν είναι όπως όλοι οι προηγούμενοι. Πρέπει να έρθει εδώ και να τον πάρουμε με το μέρος μας. Διαφορετικά, γνωρίζεις ότι οι εχθροί μας θα έχουν το πλεονέκτημα. Δεν μπορούμε να αποτύχουμε τώρα που είμαστε τόσο κοντά» είπε ο άλλος σχηματίζοντας κύκλους με τον καπνό του πούρου του.

«Γιατί πρέπει οπωσδήποτε να έρθει αυτός εδώ; Αν πεθάνει, τι ακριβώς χάνουμε;» ρώτησε ο Τζέικομπ με έντονη περιέργεια.

Ο Πίτερ Μακλόγκαν έσβησε μονομιάς το πούρο. Σηκώθηκε απότομα από την καρέκλα, πλησίασε το παράθυρο και κατέβασε τα στόρια λες και ένας ξαφνικός φόβος τον είχε καταλάβει.

«Γιατί είναι ο εκλεκτός, κατέχει το μενταγιόν. Αν αυτός πεθάνει, εμείς χάνουμε μια για πάντα. Πρέπει να τον πάρουμε με το μέρος μας».

«Κατάλαβα αφεντικό, δεν έχουμε επιλογή» συμφώνησε αναγκαστικά ο Άντριου.

Αυτός στον οποίον αναφέρθηκαν κατείχε το κλειδί για την κυριαρχία τους. Δεν μπορούσαν πλέον να αποτύχουν. Ένα λάθος ίσως να τους κόστιζε προσπάθειες χρόνων. Το μενταγιόν ήταν το σημαντικότερο. Όσο όμως κι αν ο Άντριου

προσπαθούσε να καταλάβει γιατί χρειαζόντουσαν τον άνδρα, δεν έβρισκε κάποια λογική εξήγηση. Συμφώνησε λοιπόν με το αφεντικό, γιατί το να ρωτούσε περισσότερα, θα εκνεύριζε τον Μακλόγκαν. Μια λάθος κίνηση και την επόμενη μπορεί να έχανες τη ζωή σου. Γιατί να διακινδύνευε τη θέση του;

Ο σύμβουλος αυτοπεποίθησης παρατήρησε μέσα από τα στόρια ό,τι φαινόταν από τη μεγάλη λεωφόρο της Νέας Υόρκης. Πήγαιναν πολλά χρόνια από τότε που είχε έρθει στην τεράστια πόλη. Τότε δε γνώριζε το παραμικρό για τους μύθους και τα αρχέγονα μυστικά. Ανυποψίαστος κι αυτός όπως τόσοι και τόσοι πολίτες που βάδιζαν καθημερινά στους δρόμους χωρίς να νοιάζονται για το τι συμβαίνει γύρω τους.

«Πήγαινε να ξεκουραστείς» διέταξε το αφεντικό.

Ο Τζέικομπ δεν είπε τίποτα, μονάχα έκλεισε την πόρτα του δωματίου. Ήθελε να σκεφτεί λίγο καλύτερα τη δική του θέση αν και γνώριζε πως δεν υπήρχε πλέον επιστροφή. Όμως θα ήταν έξυπνο να βάλει κάτω τα δεδομένα ώστε να έχει το πάνω χέρι αν τα πράγματα δεν κυλούσαν σύμφωνα με το πρόγραμμα. Χρειαζόντουσαν έναν ακέραιο χαρακτήρα. Ο τύπος που είχε συναντήσει στο σοκάκι σίγουρα δεν είχε ακέραιο χαρακτήρα. Ωστόσο, μπορούσε ο παντοδύναμος Πίτερ Μακλόγκαν, ο σημαδεμένος, να έχει άδικο; Μακάρι να γνώριζε την απάντηση!

Μπήκε στο αμάξι και γκάζωσε. Σε κλάσματα δευτερολέπτου χάθηκε στη στροφή του τεράστιου ξενοδοχείου με την επωνυμία Hotel Plaza.

Ο Ντέιβιντ ούτε που κατάλαβε πόσες ώρες είχε περάσει στον συμπαραλισμένο καναπέ με τη ραγισμένη κούπα του καφέ μπροστά του να περιεργάζεται το παράξενο μενταγιόν που του είχε δώσει η Μέγκαν. Ένα κλειδί ήταν όλο κι όλο κι όσο κι αν παίδευε το μυαλό του δεν του ερχόταν η παραμικρή ιδέα τι σήμαινε όλο αυτό. Δεν ωφελούσε. Ήταν ώρα να πάει στη δουλειά, βασικά είχε ήδη αργήσει. Μάζεψε το κινητό από το πάτωμα, έβαλε ξανά την μπαταρία και το τσέκαρε. Ευτυχώς λειτουργούσε ακόμη.

Έκλεισε βιαστικά την πόρτα πίσω του. Το αφεντικό θα του έβαζε τις φωνές για πολλοστή φορά. Οι συνθήκες εργασίας ήταν άθλιες κι ο μισθός θύμιζε χαρτζιλίκι, αλλά την ελευθερία που ένιωθε καβάλα στο μηχανάκι δεν μπορούσε να την ανταγωνιστεί κανένα συναίσθημα. Πάνω στη σέλα ήταν σαν να μην είχε υποχρεώσεις που αργά και βασανιστικά στραγγάλιζαν τις φιλοδοξίες του. Όπως κι αν είχαν τα πράγματα, δεν το έβαζε κάτω. Αντιστεκόταν, πάλευε, ζούσε.

Ένα χαμόγελο χαράχτηκε στα χείλη του καθώς πλησιάζοντας τα όρια του περίφημου Μπάτερι Παρκ Σίτυ είδε ένα ζευγαράκι να φιλιέται παθιασμένα. Η κοπέλα είχε μακριά κόκκινα μαλλιά και φορούσε μαύρο παντελόνι, ένα κατακόκκινο παλτό και ψηλοτάκουνα μποτάκια στο ίδιο χρώμα. Φορούσε άρωμα τριαντάφυλλο που έφτασε μέχρι τη μύτη του Ντέιβιντ κι έδειχνε να αγαπάει με την

ψυχή της το παλικάρι με το ξέθωρο Μίκυ Μάους μπλουζάκι. Μικροί κρύσταλλοι ευτυχίας που επιβίωναν σε πείσμα όλων. *Κοίτα το σκοτάδι, υπάρχει φως*, έγραφε στον τοίχο δίπλα τους.

Μια ριπή ανέμου χτύπησε στο πρόσωπο τον Ντέιβιντ και τον έκανε να συνέλθει από τις ονειροπολήσεις. Είχε ήδη αργήσει, το αφεντικό θα περίμενε βλαστημώντας.

«Πού ήσουν πάλι;» ρώτησε το αφεντικό επιθετικά.

«Είχε κίνηση» είπε ο Μπέικερ ουδέτερα.

«Δεν πειράζει, άλλωστε σήμερα είναι η τελευταία βάρδια σου» δήλωσε ο ιδιοκτήτης του μαγαζιού.

«Τι εννοείς;» ρώτησε ο Ντέιβιντ εμφανώς ταραγμένα.

«Το μαγαζί δεν έχει έσοδα, το διαλύουμε. Δεν μπορώ να κάνω αλλιώς. Έχω κάποιες οικονομίες στην άκρη, θα τα καταφέρω να επιβιώσω. Η πιτσαρία έχει περισσότερα έξοδα παρά έσοδα. Προσπάθησα να σκεφτώ ποια θα ήταν η καλύτερη δυνατή λύση. Το κλείνω και τελείωσε, δεν το συζητάω άλλο. Σήμερα θα λειτουργήσουμε κανονικά, έτσι για να θυμηθούμε τα παλιά. Πρέπει να παραδώσεις αυτές τις λουκάνικο στην οδό Περλ στο νούμερο 48» είπε το αφεντικό και του έδωσε τις πίτσες.

Έπλυνε τα χέρια του, φόρεσε το κράνος και καβάλησε το μηχανάκι. Ξεκίνησε το νυχτερινό ταξίδι παρακαλώντας τον Θεό να τον βοηθήσει και τούτη τη φορά να μη λυγίσει. Το επόμενο πρωί θα ήταν ξανά άνεργος. Η πάλη για την επιβίωση ποτέ δε σταματούσε. Και μετά από ντελιβεράς, τι; Μεγάλο ερώτημα για να απαντηθεί τούτο το βράδυ. Γέλασε σαν να μην υπήρχε αύριο.

Σταμάτησε έξω από την πολυκατοικία. Βρήκε το κουδούνι που αναζητούσε. Το πάτησε με δύναμη. Κανένας δεν απάντησε. Το πάτησε δεύτερη φορά κι ύστερα και τρίτη και τέταρτη. Καμία απάντηση. Ετοιμάστηκε να φύγει όταν ακούστηκε από το θυροτηλέφωνο μια λεπτή γυναικεία φωνή.

«Ναι, ποιος είναι;»

«Οι πίτσες λουκάνικο».

«Α, ωραία. Ελάτε στον τρίτο όροφο».

Άνοιξε την εξώπορτα ισορροπώντας επιδέξια τα κουτιά με το φαγητό. Ο ανελκυστήρας δε λειτουργούσε, με αποτέλεσμα να αναγκαστεί να ανέβει από τις σκάλες μέχρι τον τρίτο όροφο. Το εσωτερικό του κτιρίου ήταν εξαιρετικά καθαρό, μα συνάμα πολύ σκοτεινό. Με το ζόρι έβλεπε πού πατούσε.

Χτύπησε την πόρτα και περίμενε στωικά. Του άνοιξε μια πολύ καλοφτιαγμένη γυναίκα. Το σώμα της μόλις που καλυπτόταν από ένα τουρκουάζ μπουρνούζι. Τα μάτια της καρφώθηκαν τόσο προκλητικά στον καβάλο του που ο Ντέιβιντ ένιωσε αμήχανα, επιβλήθηκε όμως στον εαυτό του προτάσσοντας τις πίτσες και λέγοντας ότι κοστίζουν είκοσι δολάρια.

«Θα ήθελα μαζί με το φαγητό να μπεις κι εσύ μέσα» είπε η γυναίκα παιχνιδιάρικα ενώ προσπαθούσε να τον αγγίξει στο πρόσωπο.

«Θα ήθελα να πληρώσετε κυρία μου» της απάντησε ψύχραιμα.

Μπορεί να ήταν όμορφη, δεν μπορούσε όμως να συγκριθεί με τη Μέγκαν. Ο Ντέιβιντ σκέφτηκε πως η πρώην κοπέλα του πέρα από την εντυπωσιακή εμφάνιση, απέπνεε τέτοια γλυκύτητα που αυτή και μόνο ήταν αρκετή για να τον πηγαίνει στον Παράδεισο. Ένωσε την καρδιά του να δονείται ενώ ρίγη διαπέρασαν το σώμα του.

«Έλα εδώ!» πρόσταξε η γυναίκα καθώς τον έπιανε με δύναμη από τον γιακά.

Τον φίλησε άγρια κι έβαλε το χέρι της στον καβάλο του. Ο Ντέιβιντ αντέδρασε, έπιασε απότομα το αριστερό της χέρι, μα η γυναίκα είχε φοβερή δύναμη. Προσπάθησε να ξεφύγει από το καυτό φιλή της, τα απαιτητικά της χέρια. Φορούσε ζαρτιέρες. Τα πάντα θόλωσαν. Ένωσε τα πόδια του να λυγίζουν. Θέλησε να πει κάτι, δεν πρόλαβε. Λιποθύμησε.

Όταν συνήλθε, έτρεμε λες και η θερμοκρασία είχε πέσει κάτω από το μηδέν. Κοίταξε θολά γύρω του. Βρισκόταν σε ένα ευρύχωρο δωμάτιο, μόνος, ξαπλωμένος στον καναπέ. Το σπίτι απέπνεε μια έντονη μυρωδιά κλεισούρας, κάτι που δεν είχε πέσει στην αντίληψή του όταν πρωτοπήκε. Θυμήθηκε τον χώρο. Υπήρχε ένα γυάλινο βάζο με τριαντάφυλλα. Ένα μεγάλο κομοδίνο, ένας πορτοκαλί καναπές και δεξιά από τον καναπέ ένα τεράστιο βιτρώ. Το δωμάτιο που βρισκόταν τώρα δεν είχε σχέση με όσα θυμόταν. Εκτός ίσως από το βιτρώ που συνέχιζε να δεσπόζει στον χώρο.

Από μια γκρίζα πόρτα στα αριστερά του μπήκε η γυναίκα που του είχε ανοίξει για τις πίτσες. Συνειρμικά ψηλάφησε το πάτωμα για να βρει τα χάρτινα κουτιά. Τζίφος, κι αυτά είχαν εξαφανιστεί. Βάζοντας δύναμη στα χέρια του σήκωσε το κορμί. Το κεφάλι του κουδούνιζε. Δεν τα κατάφερε. Γλίστρησε κι έπεσε.

«Πρόσεξε αγάπη μου. Θα χτυπήσεις» του είπε γλυκά η γυναίκα βοηθώντας τον να σηκωθεί.

Τα μάτια της γυάλιζαν παράξενα, ενώ το χαμόγελό της εξέπεμπε ακόρεστη αγάπη. Γιατί;

«Ποια είσαι;» τη ρώτησε ταραγμένος, όπως τότε που είχε πρωτοκάνει έρωτα με τη Μέγκαν.

«Η γυναίκα σου, η Μύριαμ» απάντησε εκείνη παραξενεμένη. «Αγάπη μου είσαι καλά; Φαίνεται ότι το ατύχημα σε επηρέασε» συνέχισε τρυφερά.

Τα λόγια της του φάνηκαν λεπίδες που εμφανίστηκαν από το πουθενά πετσοκόβοντας τις αναμνήσεις του, τον κόσμο που είχε κτίσει. Σαν να άνοιξε η γη, έτσι ένωσε, κι αυτός έπεφτε στην άβυσσο. Για ποιο ατύχημα μιλούσε αυτή η γυναίκα;

Πετάχτηκε σαν ελατήριο. Στάθηκε μπροστά στο βιτρώ. Επεξεργάστηκε κάθε σπιθαμή του εαυτού του. Τα μαλλιά του ήταν μαύρα όπως πάντα, δεν είχε ρυτίδες. Όλα ήταν μια χαρά. Ήταν ο εαυτός του, εκείνος που μόλις χτες δούλευε στην πιτσαρία και προχτές είχε πάει στο μπεργκεράδικο του Τζιμ για να τσιμπήσει κάτι βρώμικο. Έβαλε το χέρι του στην τσέπη, ψηλάφισε το κινητό του, πάτησε τον ήχο κλήσης. Λοιπόν, πηγαίνω στο σπίτι μου. Πίσω, εκεί που ανήκω και όπου η αγάπη σου ήταν

για μένα πάντοτε αρκετή. Όχι, δεν τρέχω να ξεφύγω. Νομίζω πως με παρεξήγησες. Δεν μετανιώνω τη ζωή που επέλεξα για μένα. Πηγαίνω σπίτι, ακούστηκε η μελωδική φωνή του Chris Daughtry. Ευτυχώς, δεν ήταν τρελός. Εκτός αν το τραγούδι της κλήσης ήταν το μοναδικό στοιχείο που δεν είχε επινοήσει. Έβαλε το χέρι του στην άλλη τσέπη. Δε βρήκε το μενταγιόν.

Ένιωσε ένα λείο δέρμα να τον αγγίζει και τη γυναικεία ανάσα κοντά στον λαιμό του. Προσπάθησε να συγκεντρωθεί ξανά, μα δεν τα κατάφερε. Είχε ερεθιστεί, αλλά δεν ήταν μόνο αυτό. Για κάποιον ανεξήγητο λόγο η παρουσία της του προκαλούσε το χαρακτηριστικό σκίρτημα της καρδιάς, το σκίρτημα του πάθους.

«Ηρέμησε μωρό μου και θα τα λύσουμε όλα τα δυο μας» είπε εκείνη ενώ του φιλούσε παιχνιδιάρικα τον λαιμό βάζοντας παράλληλα το ένα της χέρι στα οπίσθιά του.

Ο Ντέιβιντ ήθελε να ενδώσει. Το ήθελε πολύ. Οι άμυνές του έπεσαν. Γύρισε και την κοίταξε. Το βλέμμα της εξέπεμπε κάτι που του άρεσε. Χαλάρωσε κι έκανε έρωτα μαζί της παρά το ότι ένιωθε πως αυτό που γινόταν ήταν εντελώς λάθος. Δεν μπορούσε όμως να της αντισταθεί. Ίσως να ήταν το ευλύγιστο κορμί της, ίσως τα καυτά της χείλη ή κάτι πολύ πιο σκοτεινό. Προς το παρόν δεν τον ένοιαζε.

Ο Τζέικομπ σταμάτησε το αυτοκίνητο έξω ακριβώς από το νούμερο 48 της οδού Περλ. Είχε έρθει εγκαίρως άραγε ή ο Ντέιβιντ είχε καταφέρει να αντισταθεί και να κερδίσει; Ήταν πραγματικά δύσκολο, αλλά η Μύριαμ έπρεπε να τα καταφέρει για το καλό όλων. Στο παρελθόν είχε αποτύχει τρεις φορές σε αντίστοιχες αποστολές. Έβγαλε ένα νόμισμα από την τσέπη του κι άρχισε να το στριφογυρίζει στα δάχτυλά του ενώ κοιτούσε προς τον τρίτο όροφο. Δεν ακουγόταν τίποτα το ανησυχητικό. Γύρισε στο αμάξι, έβγαλε ένα πακέτο Γουίνστον, πήρε τσιγάρο, το άναψε και ρούφηξε απολαυστικά. Στο ένα χέρι το νόμισμα, στο άλλο το τσιγάρο. Το πανωφόρι με το μαφιόζικο καπέλο τον προστάτευαν από το ψιλόβροχο.

Κλείδωσε και τριγύρισε για λίγο διερευνητικά στη γειτονιά. Η Νέα Υόρκη ήταν πάντα μια πόλη που άλλαζε με ταχύτατους ρυθμούς. Φαινόταν παράξενο πλέον όταν μια γειτονιά ή έστω ένα μικρό οικοδομικό τετράγωνο κατάφερνε να διατηρήσει τα χαρακτηριστικά που είχε αποκτήσει από την αρχή της εγκατάστασης των πρώτων αποίκων. Η πόλη είχε μετατραπεί στο πιο απόκρυφο όνειρο του μεσαίου Αμερικάνου: πυκνοκατοικημένη, γεμάτη τράπεζες, μέσα Μαζικής Ενημέρωσης, τουριστικά γραφεία και αμέτρητα μυστικά που οι κάτοικοί της έκρυβαν κάτω από το χαλί.

Πέταξε το αποτσίγαρο στον δρόμο, ίσιωσε τον γιακά του πανωφοριού και στάθηκε δίπλα στα κουδούνια. Πάτησε εκείνο της Μύριαμ. Έπρεπε να απαντήσει ή τουλάχιστον να δώσει κάποιο σημάδι ότι όλα πήγαιναν ρολόι. Ο Μπίκερ δεν έπρεπε να αντιληφθεί το παραμικρό. Για την ακρίβεια έπρεπε όλοι τους να καταφέρουν να

τον πείσουν ότι η προηγούμενη ζωή του, η αληθινή, ήταν απλά ένα παραμύθι, μια ψευδαίσθηση που είχε δημιουργήσει εξαιτίας του ατυχήματος που είχε, του ατυχήματος που οι ίδιοι θα μπόλιαζαν στο μυαλό του. Χρειάζονταν και τον άνδρα και το μενταγιόν.

Δεν απάντησε κανείς. Περίμενε λίγο και χτύπησε ξανά το κουδούνι. Τούτη τη φορά ακούστηκαν κάτι αλλόκοτοι ήχοι κι ένας ψίθυρος της Μύριαμ που ισχυριζόταν ότι ήταν καλά. Παραξενεύτηκε, μα δε θέλησε να επέμβει. Στράφηκε προς το αυτοκίνητο. Άνοιξε την πόρτα του οδηγού και κάθισε στο αναπαυτικό κάθισμα. Άναψε ακόμα ένα Γουίνστον κι έβγαλε το νόμισμα. Θα παρέμενε στη θέση του μέχρι να βεβαιωθεί ότι όλα πήγαιναν σύμφωνα με το σχέδιο. Είχε μπόλικο χρόνο.

Άνοιξε το ραδιόφωνο. Έβαλε τον σταθμό με τα παλιά ροκ που λάτρευε. Ανέβασε την ένταση και σταμάτησε να παίζει μηχανικά με το νόμισμα. Έξω έπεφτε ψιλόβροχο. Προσπάθησε να χαλαρώσει, είχε την κακή συνήθεια να βρίσκεται πάντα σε εγρήγορση. Τα βράδια δεν κοιμόταν καλά. Οι ενοχές μαζί με τις τύψεις γινόντουσαν ένα και θόλωναν τον νου του. Σκεφτόταν πυρετωδώς αν έκανε καλά που εξακολουθούσε να βοηθάει στην υλοποίηση του προγράμματος. Αν είχε επιλέξει άραγε κάποιον άλλον δρόμο, τι θα γινόταν; Ίσως τώρα να ήταν παντρεμένος και να είχε και μερικά κουτσούβελα. Ο κόσμος άλλαζε τόσο γρήγορα! Μερικές φορές ήλπιζε να μπορούσε να τον σταματήσει. Ήθελε χρόνο να σκεφτεί, να συλλογιστεί, ελεύθερο χρόνο για να ασχοληθεί ξανά με τα χόμπι του.

Η βροχή δυνάμωσε, χοντρές στάλες έπεφταν με φόρα πάνω στο παρμπρίζ του αυτοκινήτου, το ραδιόφωνο έπαιζε στη διαπασών και ο Τζέικομπ κοίταζε στο κενό. Σκεφτόταν διάφορα. Πάντοτε όταν έβρεχε τον συνέπαιρναν οι λυπημένες σκέψεις.

Είδε τη Μύριαμ να βγαίνει από την πολυκατοικία. Φορούσε μια κόκκινη ρόμπα. Τα μαλλιά της ήταν δεμένα κότσο και χαμογελούσε έντονα. Οι κινήσεις του κορμιού της φανέρωναν την ευτυχή έκβαση της όλης υπόθεσης. Έκλεισε το ραδιόφωνο. Άνοιξε την πόρτα και βγήκε. Περπάτησε αργά προς τη γυναίκα. Οι χοντρές ψιχάλες έπεφταν στα ρούχα του, εκείνος όμως σαν γνήσιο αρσενικό δεν έδειχνε να ενδιαφέρεται.

Έφτασε κάτω από το υπόστεγο. Τίναξε την καμπαρντίνα του κι έβγαλε το νόμισμα από την τσέπη. Το στριφογύρισε στο χέρι του αρκετές φορές μέχρι να ρωτήσει τη Μύριαμ πώς πήγε η αποστολή της.

«Πολύ καλά! Δείχνει να έχει πειστεί ότι η πραγματική ζωή του ήταν ένας εικονικός κόσμος» ανέφερε γεμάτη χαρά η γυναίκα.

«Μύριαμ, το να πετύχεις να τον αποπλανήσεις είναι παιχνιδάκι για σένα. Αυτό είναι το χάρισμά σου. Το θέμα δεν είναι αν κατάφερες να κοιμηθείς μαζί του, αλλά να διαγράψει την πραγματικότητα. Έχεις ξανακάνει λάθος εκτίμηση, μην το ξεχνάς!»

Εκείνη πλησίασε το πρόσωπό της τόσο κοντά στο δικό του ώστε να μπορεί να νιώσει την ανάσα της. Φύσηξε απαλά με τον ξεχωριστό σαγηνευτικό της τρόπο για

να του αποδείξει ότι δεν έπρεπε να της συμπεριφέρεται σαν να ήταν κανένα σκουπίδι. Η ανάσα της μπήκε στο σώμα του Τζέικομπ κι έφτασε μέχρι την παγωμένη του καρδιά γεμίζοντάς την μια γλυκιά ζεστασιά. Τα μάτια του την κοίταξαν πονηρά. Προτού όμως υποκύψει στον πειρασμό, την έπιασε βίαια από τον λαιμό βάζοντας τέτοια δύναμη που θα μπορούσε να την πνίξει. Δεν έλεγχε καλά τον εαυτό του. Ήθελε να την τιμωρήσει. Για ποια περνιόταν και νόμιζε ότι θα μπορούσε να του επιβληθεί;

Η Μύριαμ προσπάθησε να απομακρύνει το χέρι του, δεν μπορούσε να ανασάνει, ήθελε να τον σταματήσει, εκείνος όμως ήταν πιο δυνατός.

«Σε παρακαλώ...» η φωνή της βγήκε σαν αγκομαχητό.

Απότομα, το τεράστιο χέρι του Τζέικομπ χαλάρωσε. Τα μάτια του έπαψαν να κοιτάζουν επιθετικά. Είχε ανακτήσει την αυτοκυριαρχία του. Η Μύριαμ έπεσε στο έδαφος. Η σχισμή του μπουρνουζιού άνοιξε και φάνηκαν περισσότερο τα καλλίγραμμα πόδια της. Τα μαλλιά της λύθηκαν και σερνόντουσαν σαν τα φίδια στην άσφαλο. Το στέρνο της ανεβοκατέβαινε μανιασμένα. Οι κόρες των ματιών της είχαν διασταλεί αλλόκοτα από τον φόβο. Ο Τζέικομπ είχε κοντέψει να τη σκοτώσει. Κι εκείνη η κλωστή που χωρίζει τη ζωή από τον θάνατο λίγο ακόμη και θα έσπαγε.

Εκείνος κοίταξε τα χέρια του. Είχε σκοτώσει πολλούς και δεν ήταν λίγες οι φορές που η συνήθεια, η ανασφάλεια και κυρίως το προσωπικό του δράμα τον οδηγούσαν σε βίαιες ενέργειες. Είχε παραβεί κανόνες. Είχε αθετήσει πολλές υποσχέσεις. Είχε χάσει χρόνο και ο χρόνος είναι ζωή. Τόσο πολύτιμος, τόσο μοναδικός. Η γυναίκα αγκομαχούσε. Θα μπορούσε να την είχε σκοτώσει. Θέλησε να χαθεί, ν' ανοίξει η γη και να τον καταπιεί. Μακάρι να μην υπήρχε.

Έδωσε το χέρι του στη Μύριαμ. Εκείνη το απώθησε με το αριστερό τρεμάμενο δικό της. Έβαλε δύναμη και σηκώθηκε. Γύρω από τον λαιμό της είχε σχηματιστεί ένα μπλε ημικύκλιο, σημάδι της μανίας του Τζέικομπ.

«Έτσι και ξαναπλώσεις το χέρι σου πάνω μου θα σε σκοτώσω! Κι αν δεν τα καταφέρω, τουλάχιστον θα έχω προσπαθήσει. Νομίζεις πως δεν ξέρω τι κάνω; Μου τάξατε ένα τεράστιο ποσό. Σου φαίνομαι ηλίθια; Ξέρω πως δε με παίρνει να αποτύχω. Και τώρα, φύγε» έφτυσε με κόπο τα λόγια της.

«Θα επικοινωνήσω ξανά μαζί σου όταν πρέπει» είπε ο Τζέικομπ και κατευθύνθηκε στο αμάξι του.

Η Μύριαμ παρατήρησε ότι ο άνδρας δεν ήταν τόσο ψύχραιμος όσο πριν. Το όλο γεγονός τον είχε επηρεάσει σημαντικά. Κι αυτή έπρεπε να ξεμπλέξει γρήγορα. Ήθελε μονάχα το ποσό και τίποτα άλλο, όμως δεν είχε την παραμικρή ιδέα για το πότε θα τελείωνε η παράσταση. Τουλάχιστον ο Ντέβιντ ήταν εμφανισιακά καλός. Κάτι ήταν κι αυτό.

Το αυτοκίνητο χάθηκε στον ορίζοντα. Η Μύριαμ γύρισε στην πόρτα. Έβγαλε το κλειδί από την τσέπη της ρόμπας και το πέρασε στην κλειδαριά, όμως της πήρε αρκετό χρόνο μέχρι να ανοίξει. Τα τρεμάμενα χέρια της δε λειτουργούσαν σωστά.

Πήρε μερικές ανάσες για να βρει ξανά την αυτοκυριαρχία της. Δεν ήθελε να καταλάβει ο Μπέικερ ότι κάτι είχε πάει στραβά. «Συγκεντρώσου!» ψιθύρισε ενώ άνοιγε την πόρτα του διαμερίσματος.

Κατευθύνθηκε πρώτα στο μπάνιο. Θα έβαζε μείκ άπ στην περιοχή γύρω από τον λαιμό. Το μελάνιασμα έπρεπε να κρυφτεί για λίγο, μέχρι που να πήγαιναν οριστικά για ύπνο. Το βράδυ θα σκεφτόταν μία ικανοποιητική δικαιολογία, όμως αυτή τη στιγμή είχε περισσότερη σημασία να κερδίσει την καρδιά του υποτιθέμενου συζύγου της. Πόσες καρδιές είχε εξαπατήσει; Μακάρι να ήξερε. Δεν είχε όμως επιλογή, αυτό ήταν το χάρισμα που είχε εκ γενετής. Η ανάσα της μάγευε κάθε καρδιά. Μερικές φορές βέβαια για κάποιον άγνωστο λόγο αποτύγχανε. Το χάρισμά της ήταν και κατάρα όμως για την ίδια, αφού δεν κατάφερνε να ερωτευτεί. Μια φορά στη ζωή της είχε ερωτευτεί αληθινά. Δεν μπόρεσε να τον κρατήσει κοντά της. Ίσως κάποια στιγμή στο μέλλον...

Ένα πικρό χαμόγελο χαράχτηκε στα χείλη της. Πόσες φορές είχε ισχυριστεί το ίδιο πράγμα για να πείσει τον εαυτό της; Ήξερε, μα καλύτερα να μην απαντούσε. Κάλυψε τα σημάδια από τα χέρια του Τζέικομπ και κοίταξε ξανά το είδωλό της. Δύσκολα θα τα έβλεπε ο υποτιθέμενος σύζυγός της.

Έκλεισε την πόρτα του μπάνιου και πήγε στην κουζίνα. Πεινούσε αν και είχε φάει προ ολίγου. Όταν χρησιμοποιούσε το χάρισμά της, ξέμενε από ζωτική ενέργεια. Πήρε μια χούφτα μπισκότα με σοκολάτα. Καθώς έτρωγε, συνειδητοποίησε ότι δεν είχε δει τον Ντέιβιντ. Κοιμόταν ακόμη ή το είχε σκάσει; Αν είχε φύγει, δε θα τον είχε αντιληφθεί;

«Ντέιβιντ, Ντέιβιντ!» φώναξε αλαφιασμένη.

Άκουσε ήχους από το υπνοδωμάτιο. Η πόρτα άνοιξε κι εμφανίστηκε ο άνδρας. Τον κοίταξε ανακουφισμένη. Εκείνος την πλησίασε αργά και τη φίλησε στο στόμα με τέτοιο πάθος που την έκανε να τα χάσει. Τι γινόταν; Ήταν δυνατόν το χάρισμά της να τον είχε επηρεάσει τόσο ή συνέβαινε τίποτα άλλο. Μήπως την κοροίδευε;

«Αγάπη μου, είσαι καλά;», ρώτησε η Μύριαμ όσο πιο γλυκά μπορούσε.

Ο Ντέιβιντ της χάιδεψε τα μαλλιά και της ψιθύρισε διάφορα ερωτόλογα προτρέποντάς την να πάνε στο κρεβάτι για να ξανακάνουν έρωτα. Η Μύριαμ εντυπωσιάστηκε μ' αυτή την εξέλιξη. Σίγουρα δεν ήθελε να του πει όχι, αλλά δεν ήθελε κιόλας να του πει ναι. Κάτι μέσα της την κράταγε.

«Θες να δούμε καμιά ταινία καλύτερα, αγάπη μου; Είμαι κουρασμένη» του είπε φροντίζοντας η ανάσα της να βρίσκεται όσο πιο κοντά στο πρόσωπό του. Λογικά μπόρούσε να τον κάνει ό,τι ήθελε.

Σαν να ήταν μαγεμένος, ο πρώην πιτσαδόρος δέχτηκε μονομιάς την πρότασή της. Κάθισε στον καναπέ εμφανώς προσηλωμένος στην επιλογή της κατάλληλης ταινίας.

«Μωρό μου, θα πάω να βάλω κάτι πάνω μου. Δε γίνεται να είμαι διαρκώς με το μπουρνούζι» είπε με νάζι η Μύριαμ.

Μπήκε στην κρεβατοκάμαρά της. Άνοιξε την ντουλάπα. Εξερεύνησε τα ρούχα της. Ήθελε να βάλει εκείνα που θα την έκαναν να νιώθει άνετα και ταυτόχρονα όμορφη. Επέλεξε τελικά ένα μαύρο κολάν κι ένα κοντομάνικο μπλουζάκι που είχε πάνω με καλλιγραφικά γράμματα τα αρχικά της. Από το σαλόνι άκουσε τον ήχο της τηλεόρασης. Ο Ντέιβιντ είχε ξεκινήσει να βλέπει την ταινία. Προτού πάει να κάτσει μαζί του κοίταξε για πολλοστή φορά τον εαυτό της στον καθρέφτη. Ο χρόνος είχε αφήσει κάμποσα σημάδια πάνω της. Αλήθεια, γιατί τα έκανε όλα αυτά; Σίγουρα όχι μόνο για τα χρήματα. Δούλευε πωλήτρια σ' ένα μαγαζί με ρούχα, αλλά την είχε βαρεθεί τη δουλειά. Πέντε χρόνια πριν, ο Τζέικομπ την είχε βρει να πίνει μύρα μαζί με τον Ραούλ στο «Ματωμένο διαμάντι» της οδού Πέρλ. Της είχε κάνει εκείνη την περίεργη αλλά τόσο καλά αμειβόμενη πρόταση. Δέχτηκε χωρίς δεύτερη σκέψη. Κι αν τα κατάφερνε, πού θα πήγαινε; Ζούσε στη Νέα Υόρκη σχεδόν από τα γεννοφάσκια της. Ίσως να είχε συμφωνήσει μόνο και μόνο για να ξεφύγει από την πλήξη της καθημερινότητας. Κάπου κάπου είχε την αμυδρή αίσθηση ότι η δράση ήταν το βασικό συστατικό που έλειπε από τη ζωή της.

«Αγάπη μου, θα έρθεις;» ακούστηκε η φωνή του Ντέιβιντ.

Έστρωσε το μπλουζάκι της που έτσι κι αλλιώς κολλούσε στο λαχταριστό σώμα της και πήγε να κάτσει δίπλα του στον καναπέ για να δώσει την παράσταση της ζωής της.

Στην είσοδο της πολυκατοικίας, η γυναίκα με τα ξανθά μαλλιά περίμενε υπομονετικά στη θέση της. Είχε δει το αυτοκίνητο που έφευγε, όμως έπρεπε να σιγουρευτεί ότι δεν την παρακολουθούσε κάποιος. Το μηχανάκι του Ντέιβιντ είχε χαθεί. Άραγε σε ποιον όροφο βρισκόταν; Τι του είχε κάνει η γυναίκα με το μπουρνούζι;

Δεν την είχε συναντήσει ξανά αν και η κορμοστασιά της κι εκείνο το βλέμμα που σίγουρα είχε την ικανότητα να τρυπά αθόρυβα τις αρσενικές καρδιές φάνταζαν οικεία. Πλησίασε τα θυροτηλέφωνα. Τα περισσότερα είχαν πάνω τους δαχτυλικά αποτυπώματα. Έριξε λίγο φως πάνω στα ονόματα. Έπρεπε να δει πού είχε μπει ο Ντέιβιντ. Πώς όμως; Γύρισε το βλέμμα της στην οδό Πέρλ. Το τσουχτερό κρύο τη χτυπούσε ανελέητα, η βροχή μούλιαζε τα μαλλιά της. Δεν την ενοχλούσε η βροχή, γιατί κατά κάποιον τρόπο αυτό ήταν το χάρισμά της. Η Μέγκαν Μίλλερ είχε την ικανότητα να πετάει κεραυνούς και να προκαλεί ακραία καιρικά φαινόμενα.

Έκλεισε καλά το πανωφόρι της. Κοίταξε μια τελευταία φορά την πολυκατοικία κι ύστερα διάβηκε τον δρόμο. Δεν είχε την πολυτέλεια να περιμένει άλλο. Λογικά, θα επέστρεφε για να σώσει τον φίλο της. Τα είχε φέρει παράξενα η μοίρα. Ο Μπίκερ είχε εμπλακεί αναίτια σ' ένα αλλόκοτο αναμάρτημα μύθων. Το μενταγιόν, ο

εκλεκτός, οι θρύλοι είχαν διαβρώσει το μυαλό των χαρισματικών. Ήταν άνθρωποι ή τους ταίριαζε καλύτερα ο όρος μεταλλαγμένοι;

«Άνθρωποι είμαστε. Διαφορετικοί όμως» είπε ενώ το βλέμμα της στρεφόταν προς τις αστραπές που έλουζαν τους ουρανοξύστες.

Η Μέγκαν πήρε τον δρόμο για το σπίτι της. Ήθελε επιτέλους να ξεκουραστεί. Έστριβε στην οδό Πάιν όταν ένα αμάξι την προσπέρασε, καβάλησε το πεζοδρόμιο και της έκλεισε τον δρόμο. Από μέσα πετάχτηκε ο Τζέικομπ που χωρίς να χάσει χρόνο τής επιτέθηκε έχοντας μετατρέψει τα χέρια του σε καρφιά. Ήταν ολοφάνερο ότι ήθελε να την σκοτώσει. Η γυναίκα αιφνιδιάστηκε, αλλά κατάφερε να τον αποφύγει την τελευταία στιγμή. Πέταξε το πανωφόρι της πάνω του και εκσφενδόνισε έναν κεραυνό προς το μέρος του. Ο σωματώδης άνδρας τον απέφυγε. Παρότι ήταν μεγαλόσωμος ήταν συνάμα ευκίνητος. Ούρλιαξε ενώ της πετούσε μικρά καρφιά που έβγαιναν από τα χέρια του. Η Μέγκαν μην μπορώντας να σκεφτεί κάτι άλλο, φύσηξε δυνατά. Τα ισχυρά ρεύμα αέρα έδιωξε τα περισσότερα καρφιά, αλλά μερικά πέρασαν και την τραυμάτισαν. Το ένα μάλιστα τη χτύπησε στη γάμπα. Έβγαλε μια κραυγή καθώς γλιστρούσε στην ασφαλτο.

Φρέσκο αίμα κύλησε από την πληγή καθώς η Μέγκαν προσπαθούσε να αντεπιτεθεί. Πέταξε άλλον έναν κεραυνό που είχε στόχο τούτη τη φορά το αμάξι του αντιπάλου της. Το πέτυχε κι εκείνο ανατινάχτηκε. Ο άνδρας πετάχτηκε μακριά. Χτύπησε στον τοίχο του απέναντι δρόμου κι έπεσε αναίσθητος. Η γυναίκα χαμογέλασε χαιρέκακα, όμως ένα κομμάτι του προφυλακτήρα που εκσφενδονίστηκε από την έκρηξη, τη βρήκε με δύναμη στο κεφάλι. Και οι δύο αντίπαλοι κείτονταν χωρίς αισθήσεις στο μέσο της οδού Πάιν. Αυτός που θα συνερχόταν νωρίτερα, φαινομενικά θα είχε κερδίσει τη μάχη. Ο χρόνος θα φανέρωνε τον νικητή.

Οι σταγόνες της βροχής έπεφταν στο πρόσωπο της Μέγκαν, όμως εκείνη δεν αντιδρούσε. Βρισκόταν λιπόθυμη σε έναν ονειρικό κόσμο όπου έβλεπε τον Ντέιβιντ να της μιλάει και να την προειδοποιεί για κάτι. Τα χείλη του πήγαιναν πάνω κάτω γρήγορα. Σχημάτιζαν μία συγκεκριμένη λέξη. Προσπαθούσε να την καταλάβει. Της φαινόταν γνωστή σαν το σώμα του. Γιατί να τον παρατήρει; Για να μην κινήσει υποψίες υποτίθεται. Τώρα όμως όλα είχαν εξελιχτεί διαφορετικά. Οι εχθροί τους τον είχαν ανακαλύψει και απειλούσαν τους πάντες.

Η λέξη ίσως να άρχιζε από μι, από άλφα ή από βήτα. Είχε επικεντρωθεί σε αυτά τα τρία γράμματα απλά και μόνο από ένστικτο. Μέχρι που ο Ντέιβιντ χάθηκε κι η Μέγκαν έμεινε να κοιτάζει το απέραντο λευκό που πρέπει να σήμαινε κάτι. Τίποτα δε συμβαίνει τυχαία συνήθως.

Ένα εκκωφαντικό μπουμπουνητό την ξύπνησε. Είχε βραχεί, το σώμα της ήταν αδύναμο από τα ρίγη. Κατάφερε να σηκωθεί. Ζαλιζόταν. Μπορεί να είχε χαρίσματα, δεν ήταν όμως και Θεός. Το κορμί της ήταν τρωτό. Ζούληξε το καρούμπαλο στο κεφάλι της κι ένιωσε τον πόνο να τη διαπερνά. Τράβηξε απότομα το χέρι της. Δεν υπήρχε κανένα νόημα να πιέζει το χτυπημένο σημείο. Με κόπο έστρεψε το βλέμμα

της προς τον εχθρό της. Βρισκόταν ακόμα απέναντί της, αναίσθητος. Η μοίρα τής είχε χαμογελάσει τούτη τη φορά. Ο δρόμος εξακολουθούσε να είναι ερημικός λόγω της περασμένης ώρας και της κακοκαιρίας. Κούμπωσε όσο καλύτερα μπορούσε το μουςκεμένο πανωφόρι της κι έψαξε έναν τρόπο διαφυγής. Αργά ή γρήγορα κάποιος θα τον αναζητούσε. Σύντομα ο ήλιος θα έπαιρνε τη θέση του φεγγαριού. Δεν είχε χρόνο να σκεφτεί.

Άκουσε μια γνώριμη γυναικεία φωνή. Χώθηκε σ' ένα στενάκι. Παρέμεινε κρυμμένη στις σκιές. Έπρεπε να δει ποια είχε έρθει να βοηθήσει τον Τζέικομπ. Ήταν η γυναίκα που έμενε στην οδό Περλ. Έδειχνε ταραγμένη με το όλο περιστατικό. Αρχικά, έσκυψε πάνω από τον λιπόθυμο και προσπάθησε να τον ξυπνήσει, εκείνος όμως δεν αντέδρασε. Αλαφιασμένη έλεγξε το δρόμο. Ίσως να αναζητούσε βοήθεια. Δεν υπήρχε όμως ψυχή. Έβαλε τα χέρια της κάτω από το ογκώδες σώμα. Θέλησε να τον σηκώσει χωρίς όμως αποτέλεσμα.

Η Μέγκαν παρακολουθούσε από την κρυψώνα της. Σκέφτηκε να πεταχτεί και να προσφερθεί να βοηθήσει. Κι αν ξύπναγε εκείνος; Τι θα γινόταν τότε; Ήταν όμως ένα ρίσκο που έπρεπε να πάρει. Θα της δινόταν η ευκαιρία να βρει την αρχή του νήματος. Βγήκε από τις σκιές. Έκανε κάποια βήματα κι ύστερα επέστρεψε στην κρυψώνα της. Ήταν μούσκεμα, πώς θα έπειθε τη γυναίκα ότι ήταν περαστική; Ίσως να ήταν καλύτερο να έφευγε. Έπρεπε όμως να κάνει κάποια κίνηση. Ό,τι μάθαινε θα ήταν χρήσιμο. Το πήρε απόφαση. Πετάχτηκε από το σκοτάδι.

«Είστε καλά;» φώναξε.

Η Μύριαμ την κοίταξε καχύποπτα. Δεν περίμενε πως κάποιος θα εμφανιζόταν. Είδε όμως πως η άλλη ήταν βρεγμένη μέχρι το κόκαλο και τη λυπήθηκε. Έδειχνε άλλωστε καλή κοπέλα. Ποιος ξέρει πόσες ώρες βρισκόταν έξω; Τώρα πια ψιχάλιζε. Η μόρα είχε κοπάσει. Έδειχνε πολύ καταβεβλημένη. Ήθελε να της πει να φύγει, αλλά χωρίς τη βοήθειά της δε θα μπορούσε να κουβαλήσει τον Τζέικομπ στο διαμέρισμά της.

«Σας ευχαριστώ πολύ» είπε τελικά καθώς οι δυο τους σήκωναν τον άνδρα. «Πώς σας λένε;» τη ρώτησε η Μύριαμ.

Η Μέγκαν σκέφτηκε γρήγορα. Δε θα έλεγε την αλήθεια, θα ξεφούρνιζε ένα ψεύτικο όνομα.

«Μαίρη Μαλόουν» άπλωσε το χέρι στη Μύριαμ προσπαθώντας να δείξει όσο πιο φυσιολογική μπορούσε.

Παρατηρώντας από τόσο κοντά την κοπέλα, η Μύριαμ κατάλαβε πως δεν ήταν αυτή που έλεγε. Το καρούμπαλο στο κεφάλι, οι πληγές στη γάμπα της μαζί με την εμφάνισή της την είχαν προδώσει. Η νεόκοπη σύζυγος του Ντέιβιντ δεν ήταν ηλίθια. Αντίθετα ήταν πολύ παρατηρητική και οξυδερκής. Πλησίασε κι άλλο θέλοντας να χρησιμοποιήσει το χάρισμά της για να την υπνωτίσει. Η ανάσα της επηρέασε τη Μέγκαν, αλλά τελευταία στιγμή το ένστικτο της επιβίωσης λειτούργησε και από το χέρι της εκτόξευσε έναν κεραυνό χαμηλής έντασης που την εκσφενδόνισε μακριά.

Είχε μείνει σχεδόν από δυνάμεις. Θα της ήταν εξαιρετικά δύσκολο να πραγματοποιήσει πάλι μια τέτοια επίθεση. Έπρεπε να ξεφύγει. Αλλά πως θα γινόταν αυτό; Η άλλη είχε όλη της τη δύναμη και σίγουρα θα την προλάβαινε. Η βροχή είχε δυναμώσει ξανά κι αυτό την ανακούφισε κάπως.

Έτρεξε για να σωθεί. Στο βάθος φαινόταν ένα ταξί. Από πίσω της ακούστηκαν τα ουρλιαχτά του Τζέικομπ που είχε μόλις συνέλθει. Και οι δύο μαζί θα την προλάβαιναν. Έβγαλε το ένα της παπούτσι κι ύστερα το άλλο. Ένιωθε πιο άνετα έτσι. Θα έτρεχε γρηγορότερα. Ύστερα, πέταξε το πανωφόρι της και μέσα στην καταρρακτώδη βροχή βάλθηκε να φτάσει το ταξί. Θα τα κατάφερνε είτε το ήθελαν οι εχθροί της είτε όχι. Ήταν τόσο κοντά πλέον στην ελευθερία. «Δεν έπρεπε να βοηθήσεις, ηλίθια» ψιθύρισε με κόπο ενώ ταυτόχρονα έδιωχνε τα μαλλιά της που κάλυπταν το πρόσωπό της.

Κούνησε τα χέρια της προς τον ταξιτζή. Σταμάτησε το αμάξι.

«Τι θέλεις;» ρώτησε αυτός επιθετικά.

«Θέλω να με πας στην πλατεία Ουάσινγκτον» του απάντησε πετώντας του είκοσι δολάρια.

Ο ταξιτζής δεν είπε τίποτα περισσότερο. Την άφησε να μπει στο αμάξι. Οι διώκτες της είχαν αποδεχτεί προς το παρόν την ήττα τους. Στο μέλλον όμως θα έπαιρναν εκδίκηση.

Ο Ντέιβιντ βρισκόταν ολομόναχος στο δωμάτιο. Η γυναίκα του είχε φύγει κατά τη διάρκεια της νύχτας. Δεν γνώριζε το γιατί, αλλά κάτι δεν πήγαινε καλά. Δεν ήταν λογικό να φεύγει χωρίς να τον ενημερώσει. Προσπάθησε να θυμηθεί πού θα μπορούσε να έχει πάει. Λογικά, θα το είχε κάνει κι άλλα βράδια. Μακάρι να θυμόταν! Το μυαλό του έμοιαζε να έχει διαγράψει όλο τον πρότερο συζυγικό βίο. Ήταν εξαιρετικά αλλόκοτο. Ένιωθε ότι είχε ονειρευτεί μια γυναίκα με ξανθιά μαλλιά που δεν έμοιαζε στη Μύριαμ. Βαθιά μέσα του ένιωθε ότι τη γνώριζε καλύτερα. Τα εκφραστικά της μάτια και το κορμί της ήταν σχεδόν κτήμα του. Καμία σχέση με τα συναισθήματα που τον πλημμύριζαν κάθε φορά που έκανε έρωτα με αυτή που υποτίθεται ότι ήταν η γυναίκα του. Ήταν παντρεμένος; Γιατί δε θυμόταν το παραμικρό; Υπήρχαν πολλά κενά και όφειλε να βρει σύντομα την άκρη του νήματος.

Σηκώθηκε απότομα. Ήθελε να πιει καφέ. Κατευθύνθηκε προς την κουζίνα. Άνοιξε τα ράφια όπου έβαζαν τα ποτήρια. Αν όμως δεν είχε ζήσει ξανά στο σπίτι, τότε πώς ήξερε πού βρίσκονταν τα ποτήρια; Άνοιξε το συρτάρι με τα μαχαιροπίρουνα κι έβγαλε ένα κουταλάκι. Ετοίμασε τη μηχανή του καφέ και πάτησε το κουμπί. Χάζευε το σπίτι παίζοντας με το κουταλάκι και τη ζάχαρη. Του φαινόταν ξένο. Κάτι δεν πήγαινε καλά σίγουρα.

Έπιασε την καυτή κούπα. Ένιωσε την παλάμη του να καίγεται. Αδιαφόρησε. Έξω η βροχή συνεχιζόταν, ο ήλιος δεν είχε εμφανιστεί ακόμα. Μελαγχολική μέρα. Η ομίχλη είχε καλύψει τον δρόμο, οι ουρανοξύστες φαίνονταν με δυσκολία. Το μουντό τοπίο ήταν πιστή εικόνα της δικής του θολούρας.

Ο πικρός καφές τού γαργάλισε ευχάριστα τον λαιμό. Πήγε στο παράθυρο και κατέβασε τα στόρια. Κάθισε στον καναπέ. Η γυναίκα του! Μα αν δεν τη γνώριζε πραγματικά, τότε γιατί κάθε φορά που τον πλησίαζε ένιωθε να τη θέλει απεγνωσμένα; Μάλλον έφταιγαν τα χείλη της και το ξεχωριστό της άρωμα. Αισθανόταν ερωτευμένος. Για την ακρίβεια πρέπει να ήταν η μοναδική φορά που ένιωθε ανάλογα συναισθήματα για γυναίκα. Τι δουλειά έκανε η Μύριαμ; Κι ο ίδιος πού δούλευε και ποιος ήταν; Μόνο το όνομά του θυμόταν. Ονομαζόταν Ντέιβιντ Μπέικερ. Πρέπει να ήταν γύρω στα είκοσι επτά και σίγουρα είχε δουλέψει ή συνέχιζε να δουλεύει. Πού όμως; Τόσα ερωτήματα χωρίς απάντηση.

Η πόρτα του διαμερίσματος άνοιξε. Μέσα μπήκε η γυναίκα του. Ήταν μουςκεμένη. Το κολάν της και το μπλουζάκι της είχαν γίνει ένα με το δέρμα. Ήταν πολύ βρώμικη.

«Είσαι καλά;» ρώτησε τρομαγμένος.

Εκείνη δε μίλησε παρά τον αγκάλιασε κι έβαλε τα κλάματα. Την ένιωθε εύθραυστη σαν πορσελάνινη κούκλα. Ξάφνου, δεν ήθελε να βρει απαντήσεις στα ερωτήματα που του σμπαράλιαζαν τον νου. Ήταν ερωτευμένος και ήθελε να ζήσει μαζί της με οποιοδήποτε κόστος. Τον είχε καταλάβει ένας έρωτας τυφλός, μαγικός, μοναδικός.

Όταν η μνήμη δείχνει τον δρόμο

Ο Ντέιβιντ ξύπνησε από τις κινήσεις της συζύγου του κι από τις αχτίδες του ήλιου που χόρευαν πάνω στο πρόσωπό του. Το κεφάλι του τον πονούσε αφόρητα και δεν μπορούσε να συγκεντρωθεί. Προσπάθησε να σηκωθεί, αλλά η μέση του έκανε ένα ξαφνικό κρακ. Έσφιξε τα δόντια του. Δάγκωσε τα χείλη του. Φώναξε τη Μύριαμ να τον βοηθήσει να σηκωθεί. Εκείνη φορούσε κιόλας τα παπούτσια της, κάτι καφέ μποτάκια μ' ένα διακριτικό τακούνι. Η γυναίκα του ήξερε πραγματικά να ντύνεται κομψά και θηλυκά.

«Τι έπαθες αγάπη μου;» ρώτησε η Μύριαμ με ψεύτικο ενδιαφέρον. Την είχε εκνευρίσει πια αυτή η κατάσταση.

«Μ' έπιασε η μέση μου. Δεν ξέρω γιατί» απάντησε εκείνος αφήνοντας ένα βογκητό.

Έρθε κοντά του. Τον ξάπλωσε μπρούμυτα και του έκανε ένα βιαστικό μασάζ. Είχε αργήσει για τη δουλειά. Το σεξιστικό αφεντικό της για πολλοστή φορά θα της έκανε κάποιο άκομψο σχόλιο. Ίσως και να προσπαθούσε να την ξεμοναχιάσει. Τον είχε βαρεθεί κι εκείνον και τη χαζή δουλειά της πωλήτριας. Έπρεπε να χρησιμοποιεί το χάρισμά της για να κλέβει τράπεζες και ίσως για να πείθει και τους πελάτες. Δεν ήταν όμως κακός άνθρωπος. Δεν άντεχε πια να μπλέκει σε παρανομίες. Ποθούσε να ξεφύγει μια για πάντα από την οδό Περλ και το διαμερισματάκι της. Με τα χρήματα που θα έπαιρνε από την τωρινή δουλειά θα εγκατέλειπε παντοτινά τη Νέα Υόρκη. Θα ταξίδευε σε όλες τις γωνιές του κόσμου μέχρι να βρει αυτό που της έλειπε πραγματικά.

Τα χέρια της είχαν ζεσταθεί από το τρίψιμο. Το τηλέφωνό της χτύπησε. Ήταν η υπενθύμιση. Είχε αργήσει. Έστειλε ένα πεταχτό φιλί στον άνδρα της και του θύμισε πως θα την έβρισκε στο κατάστημα ρούχων Macy's της έβδομης λεωφόρου, εκεί όπου ήταν ουσιαστικά ο παράδεισος της μόδας και του καταναλωτισμού.

Ο ήχος της εξώπορτας ξύπνησε τον Ντέιβιντ για τα καλά. Είχε ακούσει τα λόγια της γυναίκας του, αλλά για κάποιο λόγο δεν μπορούσε να συγκεντρωθεί. Ο πόνος της μέσης είχε εξαλειφθεί μετά το μασάζ. Τι θα έκανε όμως όση ώρα εκείνη δούλευε;

Πήγε στην κουζίνα, έφαγε κάτι κι ύστερα κάθισε μπροστά στον καναπέ. Πέρασε όλα τα προγράμματα στα γρήγορα ώσπου κατέληξε να βλέπει παιδικά σαν ό,τι πιο ευχάριστο μπορούσε να παρακολουθήσει. Πέρασε αρκετή ώρα μέχρι να αποφασίσει να κλείσει την τηλεόραση και να βγει μια βόλτα. Θα πήγαινε στο Μπάτερι Παρκ και θα χάζευε το ποτάμι. Κάτι μέσα του τού έλεγε πως το λάτρευε το συγκεκριμένο πάρκο. Το απόγευμα μπορεί να πήγαινε μέχρι το κατάστημα ρούχων, θα ήταν όμορφη έκπληξη για την αγαπημένη του. Σίγουρα κάτι που θα έσπαγε τη ρουτίνα τόσων χρόνων. Αλήθεια πόσα χρόνια ήταν μαζί; Δύο χρόνια; Τέσσερα; Πέντε; Ή μόνο

μερικούς μήνες; Αυτό το κενό τον προβλημάτισε γυρίζοντάς τον σε προηγούμενες ερωτήσεις. Τι γύρευε στο διαμέρισμα της οδού Πέρλ; Ποιος ήταν;

Έπρεπε να πάει στο πάρκο. Ένιωθε ότι εκεί θα ξεκαθάριζαν κάποια πράγματα. Με αυτή τη σκέψη φόρεσε ένα μαύρο τζιν που του ταίριαζε γάντι, πήρε το κινητό του κι αφού κλείδωσε, βγήκε έξω.

Ήθελε το λιγότερο είκοσι λεπτά για να φτάσει στον προορισμό του. Δεξιά κι αριστερά υψώνονταν οι θεόρατοι ουρανοξύστες που είχαν καταδικάσει την πόλη να ζει στις σκιές. Η Νέα Υόρκη ήταν η πιο πυκνοκατοικημένη περιοχή της Αμερικής και για την πλειονότητα των ανθρώπων η Μέκκα του καπιταλισμού και της μόδας. Το Μπάτερι βάδιζε στο δικό του ξεχωριστό μονοπάτι. Είχαν περάσει δέκα χρόνια από την 11 Σεπτεμβρίου του 2001, τότε που οι κάτοικοι της ευρύτερης περιοχής είχαν εκτοπιστεί για δέκα ολόκληρες μέρες. Κάποιοι το εγκατέλειψαν οριστικά. Πολλοί βρήκαν τα σπίτια τους ληλατημένα όταν γύρισαν πίσω. Οι αρχές για μια ακόμα φορά δεν είχαν λειτουργήσει όπως θα έπρεπε. Ένα χρόνο αργότερα, τα τρομοκρατικά χτυπήματα ανάγκασαν την Αρχή του Μπάτερι Παρκ Σίτυ να πάρει νέα μέτρα. Η περιοχή αναβαθμίστηκε. Το Παγκόσμιο Οικονομικό Κέντρο σε συνδυασμό με τις μεγάλες τραπεζικές εταιρίες που αγόρασαν τα φιλέτα ανέβασαν το βιοτικό επίπεδο αφού στην περιοχή κατοικούσε πλέον η μεσαία και η ανώτερη αστική τάξη.

Ο Ντέιβιντ έφτασε επιτέλους στο πάρκο. Πλησίασε τα κάγκελα και χάζεψε τον ποταμό Χάντσον. Προσπάθησε να σύρει τα δάχτυλά του στο νερό. Δίπλα του, ένας γέρος τον κοιτούσε παραξενεμένος.

«Τι κάνεις εκεί νεαρέ;» τον ρώτησε.

«Θέλω να βάλω το χέρι μου στο νερό, κύριε».

«Το βλέπω. Εγώ στη θέση σου δε θα το έκανα αυτό. Ο ποταμός έχει πάρει πολλούς στον πάτο του. Μάλλον δεν ξέρεις τις τρομακτικές ιστορίες για τον ποταμό και την Κοιλάδα Χάντσον, έτσι;»

«Για να πω την αλήθεια, όχι».

«Ονομάζομαι Τζακ Μάρλεϊ και ζω στη Νέα Υόρκη για πολλά χρόνια. Είχα βιβλιοπωλείο κάποτε στην περιοχή. Λάτρευα και λατρεύω τις ιστορίες της πόλης μας. Ο σημερινός κόσμος όμως βαριέται να ψάξει και να μάθει. Πώς σε λένε παλικάρι μου;» ρώτησε ο γέρος που έμοιαζε ξαφνικά να έχει όρεξη για κουβέντα.

«Ντέιβιντ! Ιστορίες είπατε, ε; Πολύ θα ήθελα να τις ακούσω. Τι θα λέγατε να κάτσουμε σ' εκείνο το παγκάκι;» ρώτησε ο Ντέιβιντ βρίσκοντας έτσι έναν τρόπο να καταπολεμήσει την ανία του.

«Η ιστορία που θα σου αφηγηθώ αναφέρεται στο χειρόγραφο του Ντήτριχ Νικερμπόκερ, πίσω από το οποίο κρύβεται ο πατέρας της Αμερικάνικης λογοτεχνίας Ουάσινγκτον Ίρβινγκ» τον προϊδέασε ο γέρος. «Όλα ξεκίνησαν εδώ, σ' αυτή την κοιλάδα, τότε που οι παλιοί Ολλανδοί θαλασσοπόροι ονόμαζαν τον ποταμό Τάππαν Ζίι. Εκεί βρισκόταν μια μικρή πόλη με το όνομα Γκρήνσμπουργκ, γνωστή και με το όνομα Τάρρυ Τάουν. Μιλάμε για πολλά χρόνια μετά το 1621 τότε που οι Ολλανδοί

έστειλαν στην Αμερική γουνέμπορους κι εκείνοι ίδρυσαν μία νέα αποικία που την ονόμασαν Νέο Άμστερνταμ.

»Όλα ξεκινούν όταν στην Κοιμισμένη Κοιλάδα -τη σημερινή Νέα Υόρκη- θα κάνει την εμφάνισή του ένας παράξενος δάσκαλος. Ήταν ψηλόλιγνος και θύμιζε σκουπόξυλο. Η μύτη του ήταν μακριά και σύμφωνα πάντοτε με τις διηγήσεις, ήταν εξαιρετικά προληπτικός. Ονομαζόταν Ίκαμποτ Κρέιν και είχε αποφασίσει να παραμείνει στην περιοχή για να διδάξει τα παιδιά της τοπικής κοινωνίας που έδειχναν να μην έχουν καλή σχέση με τα γράμματα. Ο δάσκαλος έτυχε της αγάπης και της φιλοξενίας των κατοίκων, που άλλοτε τον καλούσαν σπίτι τους για πλουσιοπάροχα γεύματα κι άλλοτε του πρόσφεραν εκλεκτές χειροποίητες πίτες. Μερικές φορές μάλιστα βοηθούσε τους αγρότες στις δουλειές τους. Μάζευε το σανό, πήγαινε τα άλογα για πότισμα, διόρθωνε τους φράχτες κι έκοβε ξύλα. Του άρεσε να κυλιέται στα λιβάδια με το τριφύλλι και να θαυμάζει τη φύση της περιοχής.

»Όλα έβαιναν καλώς μέχρι ο Ίκαμποτ να γνωρίσει την πανέμορφη κόρη του προύχοντα του χωριού, Κατρίνα Βαν Τάσελ. Από την πρώτη μέρα που την αντίκρισε, ο παράξενος αυτός άνδρας έβαλε στόχο να την κατακτήσει. Φυσικά δεν ήταν μόνο η ομορφιά της που τον τράβηξε, αλλά και η μεγάλη περιουσία του πατέρα της. Σύμφωνα πάντοτε με τους κατοίκους της κοινότητας, ο Ίκαμποτ δεν είχε ιδιαίτερες ελπίδες να κάνει δικιά του την κοπέλα, αλλά δεν το έβαζε κάτω. Πίστευε ότι μπορούσε να τα καταφέρει και θα τα κατάφερνε.

»Προσπαθούσε με κάθε τρόπο να την πλησιάσει, είχε όμως να αντιμετωπίσει κι έναν διόλου ευκαταφρόνητο ανταγωνιστή που άκουγε στο όνομα Βραμ Βαν Μπρουντ. Ήταν ένας γεροδεμένος νεαρός άνδρας που είχε βάλει κι αυτός στόχο την κατάκτηση της καρδιάς της Κατρίνα και ήταν διατεθειμένος να τσακωθεί με την παραμικρή αφορμή. Ήταν βλέπεις νέος και το αίμα του έβραζε» είπε ο γέρος καθώς χάζευε τον ποταμό.

Για λίγο ο γέρος χάθηκε στις ονειροπολήσεις του. Η Νέα Υόρκη είχε αλλάξει δραματικά, αλλά κάποτε ήταν ένας επίγειος παράδεισος. Μια περιοχή με πυκνή βλάστηση και έντονη αγροτική ζωή. Μακάρι να ζούσε εκείνη την περίοδο όπου ο κόσμος ήταν πιο ήρεμος και υπήρχαν ακόμα άνθρωποι που χαμογελούσαν με την ψυχή τους.

«Κύριε Τζακ, και τι έγινε με τον Ίκαμποτ και την Κατρίνα;» ρώτησε ο Ντέιβιντ, γιατί η διήγηση του είχε κινήσει την περιέργεια.

Ο Μάρλεϊ έδειξε να συνέρχεται προς στιγμήν. Τα μάτια του ξεκόλλησαν από το άπειρο. Άνοιξε το στόμα του κάτι να πει, αντί γι' αυτό όμως έπιασε να βγάζει αλλόκοτες ιαχές και να σφυρίζει, σαν να σχοινοβατούσε ανάμεσα στην τρέλα και τη λογική.

«Κύριε Μάρλεϊ, τι έπαθε ο δάσκαλος και η Βαν Τάσελ;» ρώτησε πιο δυνατά ο Ντέιβιντ.

Η γλώσσα του Τζακ λύθηκε επιτέλους, αλλά φαινόταν πως ο γέρος δεν είχε πια όρεξη για πολυλογίες.

«Ένα βράδυ διοργανώνεται στο σπίτι των Βαν Τάσελ μια χοροεσπερίδα. Ο Βραμ Βαν Μπρουντ θα βρει την ευκαιρία να πει την ιστορία του ακέφαλου καβαλάρη. Ο δάσκαλος όταν πια θα έχει τελειώσει η γιορτή θα αναγκαστεί να φύγει και θα περάσει μέσα από την καρδιά της Κοιμισμένης Κοιλιάδας. Εκεί θα του επιτεθεί ο ακέφαλος καβαλάρης. Σύμφωνα με τον θρύλο ο καβαλάρης δεν μπορούσε να περάσει τη γέφυρα της εκκλησίας. Αν ο Ίκαμποτ διέσχιζε τη γέφυρα, τότε θα είχε σωθεί. Και κατά κάποιον τρόπο τα κατάφερε. Δυστυχώς όμως για εκείνον, καθώς βρισκόταν πάνω στην ξύλινη γέφυρα, ο διώκτης του πέταξε το κρανίο του και τον πέτυχε. Τέλος. Αυτή ήταν η ιστορία. Πρέπει να πηγαίνω τώρα. Έχω αργήσει» είπε απότομα και σηκώθηκε.

«Και τι έγινε ο Κρέιν; Είναι δυνατόν να πέθανε;»

«Μάλλον πέθανε παιδί μου. Αν κι ένας αγρότης ισχυρίστηκε πως τον συνάντησε μετά από χρόνια στη Νέα Υόρκη. Εγώ όμως δεν τα πιστεύω αυτά. Ο Ίκαμποτ Κρέιν πέθανε εκείνη τη μέρα. Οι υπερφυσικές δυνάμεις τον έφαγαν τον άνθρωπο. Με τις ανώτερες δυνάμεις δεν παίζουμε παλικάρι μου. Να το θυμάσαι αυτό, γιατί σύντομα θα ανακαλύψεις ότι έχεις μπλεχτεί σε μια πολύ επικίνδυνη ιστορία. Σου εύχομαι καλή τύχη και να θυμάσαι την ιστορία του δασκάλου. Νομίζω πως θα σου φανεί χρήσιμη».

Ο Ντέιβιντ θέλησε να ρωτήσει κι άλλα, όμως ο γέρος ήταν ήδη φευγάτος. Πάντως η ιστορία τού είχε κάνει μεγάλη εντύπωση. Αν ο αφηγητής της βέβαια δεν ήταν κι αυτός αποκύημα της φαντασίας του. Και τι ήταν αυτό που του είχε πει στο τέλος; Σε τι μπορούσε να του χρησιμεύσει η ιστορία του ακέφαλου καβαλάρη;

Κοίταξε το κινητό του. Είχε ακόμη πέντε ώρες να σκοτώσει μέχρι που θα σχόλαγε η γυναίκα του από τη δουλειά. Πέντε ώρες να σκεφτεί τι συνέβαινε. Ο ήλιος φώτιζε κάθε γωνιά του πάρκου. Τα παιδιά μαζί με τους γονείς τους χαχάνιζαν. Νεαρά ζευγαράκια πιάνονταν χέρι χέρι και φιλιόντουσαν παθιάρικα. Πώς ήταν δυνατόν να είναι όλοι τους διαρκώς χαρούμενοι; Δεν είχαν προβλήματα να λύσουν; Έτσι όπως φαινόταν, τα μόνα προβλήματα ήταν τα δικά του. Οι αναμνήσεις του παρέμεναν κλειδωμένες. Το πάρκο δεν τον είχε βοηθήσει. Ίσως αν περπάταγε στην πόλη να θυμόταν. Μα άλλαξε και πάλι γνώμη κι έμεινε στη θέση του, εκεί στο παγκάκι, προσπαθώντας να θυμηθεί. Πού βρισκόταν προτού βρεθεί στο διαμέρισμα της οδού Περλ; Μια θολή ανάμνηση βροχής κι ενός άνδρα πάνω σε μια μηχανή. Πρέπει να μετέφερε πίτσες σε κάποιο σπίτι του δρόμου.

Έξυσε σκεφτικά το πηγούνι του. Λες και τα κουτιά της πίτσας άνοιξαν το κουτί του μυαλού του φανερώνοντας τι είχε κάνει το προηγούμενο βράδυ. Είχε πάει να παραδώσει το φαγητό κι ύστερα άνοιξε την πόρτα η γυναίκα του. Κάτι του είπε. Τον είχε κοιτάξει με το πανέμορφο της βλέμμα και τον είχε τραβήξει μέσα στο σπίτι. Δυστυχώς πέρα από αυτά, οι αναμνήσεις του ήταν ανύπαρκτες. Όσο και να παίδευε

το μυαλό του, όλα έμοιαζαν φυσιολογικά. Προσπάθησε να εστιάσει σε κάτι που θα τον έβαζε σε υποψίες: Μικρά λάθη, αστοχίες. Τζίφος! Δεν ωφελούσε να το κουράζει άλλο. Θα ρωτούσε τη Μύριαμ. Γυναίκα του ήταν, λογικά θα ήξερε τα πάντα για τη ζωή του.

Στα δεξιά του, σε απόσταση περίπου πεντακοσίων μέτρων, ήταν παρκαρισμένη μία καντίνα. Τράβηξε κατά κει που ο καντινιέρης πουλούσε αμφίβολης ποιότητας χοτ ντογκ και μπέργκερ. Ο Ντέιβιντ άκουγε το στομάχι του να διαμαρτύρεται από την πείνα κι έτσι παράβλεψε τη λήγδα και παράγγειλε. Η γυναίκα που περίμενε κι αυτή το φαγητό της, τον κοιτούσε έντονα. Δεν καταλάβαινε τον λόγο, όμως η αλήθεια είναι πως κάτι του θύμιζε. Παρατήρησε το σοβαρό της ντύσιμο, τον χαρτοφύλακα που κρατούσε στο χέρι. Λογικά, θα δούλευε σε κάποιο από τα πολυάριθμα γραφεία των εταιρειών που περικύκλωναν το Μπάτερι Παρκ. Δεν μπορούσε να θυμηθεί τίποτα παραπάνω, γι' αυτό και δεν έδωσε σημασία ούτε όταν αυτή παίρνοντας το μπέργκερ της, τον άγγιξε φευγαλέα στον ώμο. Τον κοίταξε λίγο ακόμη και μετά του γύρισε την πλάτη κι απομακρύνθηκε κουνώντας ναζιάρικά τα οπίσθιά της. Μπορεί απλά να τον φλέρταρε. Ας ήταν μόνο αυτό, διαφορετικά θα τρελαινόταν. Όσο περνούσε ο καιρός, τόσο έχανε τον εαυτό του.

Η Μέγκαν Μίλλερ ξύπνησε απότομα από τον λήθαργο. Οι κλειδώσεις της την πονούσαν. Είχε κοιμηθεί ελάχιστες ώρες. Κάποια στιγμή έπρεπε να βρει χρόνο για τον εαυτό της. Αφότου αυτή κι ο Ντέιβιντ είχαν χωρίσει, ο συναισθηματικός της κόσμος ξεθώριαζε σταδιακά. Τον αγαπούσε, αλλά έπρεπε να τον εγκαταλείψει, διαφορετικά θα την ανακάλυπταν. Η υπόθεση ήταν πολύ επικίνδυνη για να παίρνουν ρίσκα. Ήταν χωρίς αμφιβολία η καλύτερη επιλογή να μείνει μακριά του. Τώρα όμως έπρεπε να τον πλησιάσει ξανά και να τον κερδίσει. Γιατί δεν του είχαν πει εξαρχής την αλήθεια; Ίσως ο Ντέιβιντ να μην μπορούσε να χωνέψει το ότι τόσα χρόνια συζούσε με κάποια σούπερ ηρωίδα ή ποιος ξέρει τι άλλο! Μόνο ο Λεξ γνώριζε την απάντηση.

Με τη βοήθεια ενός μικρού καθρέφτη, εστίασε στο αριστερό της φρύδι, εκεί όπου υπήρχε η ουλή από τη χθεσινή μάχη. Πόνεσε όταν άγγιξε το τραύμα. Προσπάθησε να το καλύψει με μέικ απ, χωρίς επιτυχία όμως. Μια ηρωίδα που δε γνώριζε ούτε τις βασικές τεχνικές του μακιγιάζ. Αλήθεια, τι θα γινόταν αν ο κόσμος ανακάλυπτε ότι υπήρχαν άτομα που δεν ήταν σαν τον Σούπερμαν και τους μεταλλαγμένους των κόμιξ, αλλά κινούνταν στο μεταίχμιο; Ίσως να τους κυνηγούσαν για τη διαφορετικότητά τους. Δεν ήταν πολλοί αυτοί που διέθεταν το χάρισμα. Στη Νέα Υόρκη για παράδειγμα πρέπει να υπήρχαν γύρω στα οκτώ άτομα, το καθένα με μια ξεχωριστή ικανότητα. Της Μέγκαν ήταν μάλλον η πιο συνηθισμένη. Εξάλλου μεταφορικά, ο ηλεκτρισμός που εξέπεμπε ήταν κάτι που αποδιδόταν γενικά στο

γυναικείο φύλο. Φαινομενικά, η Μέγκαν ήταν μια καλή μεσίτρια που παρότι εμφανίσιμη, διέθετε ελάχιστη αυτοπεποίθηση.

Ντύθηκε, έπλυνε το πρόσωπό της και βγήκε στον δρόμο. Θα κατευθυνόταν στο γραφείο του Λεξ για να μάθει τι γινόταν με την όλη υπόθεση. Τις επόμενες μέρες έπρεπε οπωσδήποτε να έρθει σε επαφή με τον Ντέιβιντ. Είχαν γίνει τόσα λάθη. Είχε φτάσει να αμφιβάλει για τους χειρισμούς του Λεξ. Υποψιαζόταν πως το αφεντικό της ίσως και να ήθελε κάτι περισσότερο από το να αποτρέψει την αφύπνιση.

Βρήκε τον Λεξ Μπάρελντ να κάθεται σαν άρχοντας στη χλιδάτη πολυθρόνα του. Μόλις την είδε έσκασε ένα έντονο χαμόγελο.

«Καλησπέρα Μέγκαν. Πάνω στην ώρα ήρθες. Νομίζω πως έχω βρει μια κοπέλα που έχει ένα εξαιρετικό χάρισμα. Πρέπει να την πείσουμε να μας ακολουθήσει» της είπε με στόμφο.

«Ωραία Λέξ, όμως πρώτα πρέπει να μιλήσουμε για κάποια σοβαρά θέματα που έχουν προκύψει. Έχω την εντύπωση πως δε με εμπιστεύεσαι πια και δε μου λες όσα ξέρεις. Γιατί έπρεπε να χωρίσω τον Ντέιβιντ και τώρα τον θέλουμε πάλι πίσω;» ρώτησε προσπαθώντας να φανεί ψύχραιμη.

Τον τελευταίο καιρό ο Μπάρελντ ενδιαφερόταν μονάχα για τη στρατολόγηση. Είχε γίνει ακριβώς σαν τον Πίτερ, τον αδερφό του. Αν δεν τον γνώριζε από τα φοιτητικά της χρόνια, τότε πολύ πιθανόν να μη δεχόταν να τον ακολουθήσει. Αν της πρότεινε τώρα για πρώτη φορά να συνεργαστεί μαζί του, θ' αρνιόταν στα σίγουρα.

«Στο έχω πει χίλιες φορές Μέγκαν ότι έπρεπε να τον χωρίσεις, γιατί θα κινδύνευε. Ως προς το γιατί πρέπει να επιστρέψεις στον Ντέιβιντ, γνωρίζεις ότι είσαι η καλύτερη και τα είχες κιόλας μαζί του, οπότε αυτομάτως γίνεσαι το τέλειο όπλο».

Η Μέγκαν δεν έμεινε ικανοποιημένη από την απάντηση του Λεξ. Το ένστικτό της τής φώναζε πως υπήρχε κάτι ακόμη. Φυσικά ούτε και η ίδια είχε σκοπό να του πει ότι είχε παραδώσει το μενταγιόν στον Ντέιβιντ, γιατί ήταν ο μόνος που δε θα υποψιαζόντουσαν στο αντίπαλο στρατόπεδο. Αποφάσισε να μπλοφάρει.

«Πάψε πια να χρησιμοποιείς ηλίθιους όρους Λεξ, λες και είμαστε στον στρατό. Δεν είμαστε στρατιώτες κανενός κι ούτε επιλέξαμε να έχουμε αυτές τις ικανότητες που έχουμε! Όσο για τον Ντέιβιντ, γνωρίζεις πολύ καλά ότι δεν τα είχαμε απλά, αλλά αργά ή γρήγορα θα οδηγούμασταν σε γάμο. Αγαπιόμασταν και για χάρη της ηλιθιότητας του αδερφού σου αναγκάστηκα να καταστρέψω τη ζωή μου. Δεν είμαστε σούπερ ήρωες, να το θυμάσαι αυτό» ύψωσε απότομα τη φωνή της.

«Αν δεν υπάρχουν σούπερ ήρωες, τότε θα σου άρεσε περισσότερο ο όρος μεταλλαγμένος;» αντέτεινε επιθετικά εκείνος.

«Ούτε μεταλλαγμένοι είμαστε. Εγώ θα μας ονόμαζα ανθρώπους με ξεχωριστές ικανότητες, αλλά και πάλι δεν έχει σημασία τι είμαστε. Σημασία έχει τι θα γίνουμε. Είχες υποσχεθεί ότι μετά την ιστορία αυτή θα το διαλύαμε. Εδώ και πέντε χρόνια ασχολούμαστε με την αποτροπή της αφύπνισης, ενός πράγματος που δεν ξέρουμε και εμείς τι είναι!»

«Δε φταίω εγώ για τη σχέση σου με τον Ντέιβιντ και το ξέρεις πολύ καλά» της απάντησε και το βλέμμα του άστραψε. «Πού να φανταστώ ότι ανάμεσα σε εννέα εκατομμύρια ανθρώπους, ο δικός σου θα ήταν αυτός που ψάχναμε; Δεν ξέρω τι ακριβώς θέλει να ξυπνήσει ο αδερφός μου, αλλά σου έχω δείξει τι λένε τα αρχαία κείμενα. Όσα ξέρεις εσύ, γνωρίζω και εγώ. Δεν υπάρχει πλέον δρόμος επιστροφής. Είμαστε μαζί μέχρι το τέλος» συμπλήρωσε ξεφυσώντας δυνατά.

«Τι;» άρθρωσε έντρομη η Μέγκαν. Το κεφάλι της γύριζε. Μήπως δεν είχε ακούσει καλά;

«Ο Ντέιβιντ Γουίλιαμ Μπέικερ είναι ο εκλεκτός» είπε συλλαβιστά ο Μπάρελντ σαν να είχε να εξηγήσει κάτι σε μικρό παιδί.

«Από πότε το ξέρεις;» ψέλλισε.

«Πάντως όχι πριν σου πω να τον χωρίσεις!» πέρασε στην επίθεση ο Μπάρελντ.

Η Μέγκαν έπιασε το κεφάλι της με τα δυο της χέρια. Αυτό ήταν καθαρή τρέλα. Και να που το χάρισμά της, η ικανότητά της να πετά κεραυνούς και να επηρεάζει τον καιρό, είχε γυρίσει εναντίον της. Μακάρι να μην είχε αναγκαστεί να χωρίσει τον Ντέιβιντ. Μακάρι να ήταν όλα εντελώς διαφορετικά. Τα λόγια του Λεξ την διαπέρασαν σαν κοφτερές λεπίδες. Άγγιξε την ουλή του προσώπου της. Τούτη τη φορά δεν ένιωσε πόνο, αλλά το συναίσθημα ότι ήταν ευτυχώς ζωντανή. Για πόσο όμως ακόμα; Καθημερινά πλέον έπαιζε τη ζωή της κορώνα γράμματα. Ίσως αυτή η ιστορία να μην είχε καλό τέλος, αλλά τι σημασία είχε πια;

«Κατάλαβες τώρα; Έχουμε το μενταγιόν. Οπότε τα φτιάχνεις ξανά με τον Μπέικερ και βρισκόμαστε μπροστά από τον αδερφό μου. Μόνο έτσι θα ακυρωθούν τα σχέδιά του για την αφύπνιση».

«Έχεις δίκιο» μουρμούρισε η Μέγκαν, αποφεύγοντας να τον κοιτάξει. Μέχρι τότε θα έκρυβε από τον Λεξ ότι δεν είχε το μενταγιόν που εκείνος της είχε ζητήσει να φυλάξει; Υποτίθεται ότι της είχε δείξει εμπιστοσύνη. Το γυναικείο της ένστικτο της έλεγε ότι δεν έπρεπε να φανερώσει το παραμικρό. Έπρεπε μόνη της να φροντίσει να τα βρει ξανά με τον Ντέιβιντ και μετά να τον πάρει και να εξαφανιστούν, στη ζούγκλα, σ' ένα απομονωμένο νησί, στην έρημο, κάπου που θα τους άφηναν να ζήσουν σαν ένα απλό ανθρώπινο ζευγάρι.

Ο Λεξ είχε στρέψει την προσοχή του στον δρόμο. Είχε κουραστεί από την όλη υπόθεση. Δεν κοιμόταν σχεδόν καθόλου πια. Όλη τη νύχτα διάβαζε τους χρησμούς και προσπαθούσε να τους αποκρυπτογραφήσει. Παράλληλα, έπρεπε να ελέγχει και όλες τις πληροφορίες που λάμβανε σχετικά με την εμφάνιση νέων μεταλλαγμένων ή όπως διάολο ονομάζονταν. Ευτυχώς ο αριθμός τους παρέμενε χαμηλός. Τι θα γινόταν αν φτιαχνόταν μια κοινωνία μονάχα από ομοίους τους; Ήλπιζε να μη ζήσει να δει αυτή τη στιγμή, αλλά και το Πεντάγωνο δε θα τους άφηνε. Αργά ή γρήγορα θα έστρεφε τον έναν ενάντια στον άλλον. Τώρα είχε να ασχοληθεί βεβαίως με τις ταραχές στην Ουκρανία και την Κριμαία κι ύστερα λογικά θα στόχευε στην Κύπρο και στη διάσπαση της Τουρκίας, με απώτερο στόχο τη δημιουργία Κουρδικού

κράτους. Τι ανόητος που ήταν ο κόσμος! Δεν υπήρχε ποτέ ειρήνη, γιατί το ανθρώπινο είδος δεν έμαθε να ζει σε ειρήνη. Ο πόλεμος το έθρεφε. Μερικές φορές πίστευε ότι ο Θεός δεν έπρεπε να έχει δημιουργήσει ποτέ τον άνθρωπο και κατ' επέκταση και τους ίδιους.

«Ωραία, θα πας στο στριπτιζάδικο να βρεις την κοπέλα; Είναι χορεύτρια» διευκρίνισε συνεχίζοντας να κοιτά τον δρόμο.

«Ποια κοπέλα;» ρώτησε η Μίλλερ ξαφνιασμένη.

«Εκείνη που υποτίθεται ότι έχει κάποιο χάρισμα. Θα πήγαινα εγώ, αλλά νομίζω πως εσύ είσαι η καλύτερη για τη συγκεκριμένη δουλειά» είπε κουρασμένα ο Λεξ.

«Στείλε μου τη διεύθυνση στο κινητό».

«Στην έχω σημειωμένη εδώ» είπε και της έδωσε ένα χαρτί.

Η Μέγκαν βγήκε από το γραφείο αμίλητη. Είχε ξεχάσει να ρωτήσει ποιο ήταν το χάρισμα της γυναίκας.. Έξω είχε φως ακόμη. Σταμάτησε ένα ταξί και έδωσε τη διεύθυνση της οδού Περλ. Έπρεπε να δει τον Μπέικερ...

Ο Ντέιβιντ έφτασε έξω από το πολυκατάστημα όπου δούλευε η Μύριαμ. Στο χέρι του κρατούσε ένα μπουκέτο τριαντάφυλλα για να της κάνει έκπληξη. Το άξιζε η πιστή του σύζυγος. Κι αν μέσα του ένιωθε πως η κίνησή του ήταν παράξενη, το δικαιολογούσε στη σκέψη πως θα μπορούσε καλοπιάνοντάς την να πάρει απαντήσεις σε όσα τον βασάνιζαν.

Πέρασε το κατώφλι του καταστήματος κρύβοντας την ανθοδέσμη κάτω από το πανωφόρι του. Σε περίπου είκοσι λεπτά τελείωνε η βάρδια της Μύριαμ. Ξόδεψε τον χρόνο του χαζεύοντας τα φθηνότερα γυναικεία ρούχα. Εστίασε σε μία κούκλα που φορούσε ένα μακρύ γαλάζιο φόρεμα. Στη θέση της κούκλας φαντάστηκε μια ξανθιά γυναίκα. Ήταν τόσο όμορφη, του χαμογελούσε γλυκά. Ποια ήταν; Τα παιχνιδιάρικα μάτια της τον παρακινούσαν να την αγγίξει. Σχεδόν μαγεμένος, πλησίασε την πλαστική κούκλα. Την ένιωσε να κουνιέται. Έσκυψε προς το μέρος του και του ψιθύρισε κάτι ακαταλαβίστικα λόγια. Ανέφερε ένα μενταγιόν και τη λέξη αφύπνιση. Δεν του θύμισαν τίποτα. Λίγο προτού αγκαλιάσει το άψυχο σώμα της, μία υπάλληλος τον έπιασε από το μπράτσο.

«Κύριε, είστε καλά;» τον ρώτησε ευγενικά.

Ο Ντέιβιντ γύρισε απότομα στην πραγματικότητα παραξενεμένος από τη συμπεριφορά του. Τι θα έλεγε στην υπάλληλο;

«Ψάχνω τη Μύριαμ» απάντησε ντροπιασμένος.

«Θα τη βρείτε στο επάνω πάτωμα, στο ταμείο».

Το κατάστημα ήταν τεράστιο, δαιδαλώδες. Ο αρχιτέκτονας όφειλε τουλάχιστον να το είχε κάνει πιο λειτουργικό. Ακολουθώντας τις οδηγίες της υπαλλήλου, ο Ντέιβιντ προσπέρασε μια μητέρα με την κόρη της. Η πρώτη θα ήταν γύρω στα

σαράντα, ενώ η κόρη της θα πλησίαζε τα είκοσι. Πρέπει να την είχε κάνει σε πολύ νεαρή ηλικία. Θαύμαζε τους ανθρώπους που γνώριζαν από νωρίς τι ήθελαν να κάνουν στη ζωή τους. Ο Μπέικερ ποτέ του δεν είχε κάποιο συγκεκριμένο στόχο, εκτός από την εποχή που θέλησε να κατακτήσει τη Μέγκαν. Δεν ήταν εύκολο να ρίξεις τη Μίλλερ, τα είχε πάει όμως περίφημα. Η Μίλλερ ήταν η ξανθιά γυναίκα που πήρε τη θέση της πλαστικής κούκλας. Το όνομα ενεργοποίησε λησμονημένες αναμνήσεις. Πότε είχε χωρίσει με τη Μέγκαν όμως; Ποια ήταν και πότε είχε προλάβει να γνωρίσει τη Μύριαμ; Θέλησε να θυμηθεί, μα για πολλοστή φορά δεν τα κατάφερε. Ίσως αν κυλούσε λίγο παραπάνω ο χρόνος, να ξεκαθαρίζονταν όλα.

Κι εκείνη τη στιγμή το μυαλό του θόλωσε ξανά όχι όμως από αναμνήσεις αλλά από αυτό που έβλεπε μπροστά του. Φθάνοντας, μόλις στο σημείο που του είχε υποδείξει η υπάλληλος, είδε τη Μύριαμ να προσπαθεί να αποκρούσει έναν άνδρα που τη φιλούσε με τη βία. Προτού συνειδητοποιήσει την όλη εικόνα, ο Ντέιβιντ χίμηξε πάνω του και τον ξάπλωσε με μια γροθιά. Το χτύπημα πλήγωσε τον άνδρα στο δεξί φρύδι. Προσπάθησε να ανασηκωθεί, όμως ο Ντέιβιντ τον χτύπησε ξανά με μια καρέκλα. Ο τύπος τρελαμένος κλώτσησε τον Ντέιβιντ που τρίκλισε. Προσπάθησε να διατηρήσει την ισορροπία του, όμως ο άλλος τον τράβηξε από το μπατζάκι του παντελονιού. Σε δευτερόλεπτα κυλιόντουσαν κι οι δυο στο δάπεδο του καταστήματος σε μια αμφίρροπη μάχη.

Η Μύριαμ κοιτούσε αποχαυνωμένη. Ήταν η πρώτη φορά στη ζωή της που έβλεπε δύο αρσενικά να σκοτώνονται για χάρη της. Από τη μία ένιωσε κολακευμένη, από την άλλη όμως έπρεπε να κάνει κάτι για να σταματήσει τον σαματά. Ενδόμυχα βέβαια επιθυμούσε να ξεπάστρευε ο Μπέικερ αυτό το κάθαρμα το αφεντικό της που της την έπεφτε απροκάλυπτα για καιρό. Όμως, δεν ήταν σωστό. Κυλιόντουσαν τώρα στο πάτωμα σαν παιδάκια που μάλωναν για τα παιχνίδια τους. Το αφεντικό έδειχνε να βρίσκεται σε δεινότερη θέση. Ήταν όμως πιο ρωμαλέος. Ο Ντέιβιντ φαινόταν να παλεύει με όλες του τις δυνάμεις. Γιατί είχε αντιδράσει έτσι; Μονάχα οι ερωτευμένοι κρύβουν συνήθως μια παρόμοια δύναμη μέσα τους. Την είχε ερωτευτεί με ή χωρίς τη βοήθεια του δικού της χαρίσματος; Τότε είδε το μπουκέτο τα τριαντάφυλλα που είχαν σκορπίσει λίγα μέτρα μακρύτερα από το σημείο που πάλευαν οι άνδρες. Έσκυψε πάνω από τα λουλούδια και διάβασε το σημείωμα που τα συνόδευε. *Σ' αγαπώ και θέλω να το ξέρεις*, έγραφε ο Μπέικερ. Είχε αναγνωρίσει τον γραφικό του χαρακτήρα. Τα μάτια της βούρκωσαν. Την είχε ερωτευτεί στ' αλήθεια.

Μια κραυγή τη συνέφερε. Έτρεξε στους άνδρες και προσπάθησε να τους χωρίσει. Ήδη είχαν μαζευτεί υπάλληλοι από άλλα σημεία του ορόφου παρατηρώντας αμέτοχοι. Κανένας δεν είχε διάθεση να βοηθήσει το αφεντικό που συμπεριφερόταν σε όλους με απάθεια και υπεροψία.

«Πάμε να φύγουμε, Ντέιβιντ» παρακάλεσε η Μύριαμ.

Ο Μπέικερ δεν περίμενε να ακούσει τίποτα περισσότερο. Έπιασε το παγωμένο χέρι της Μύριαμ, το φίλησε και ρίχνοντας ένα βλοσυρό βλέμμα στον αντίπαλό του,

σηκώθηκε τινάζοντας τα ρούχα του. Η μαγική παρουσία της Μύριαμ τον έκανε να ξεχάσει τη Μέγκαν, να ξεχάσει ότι έψαχνε να βρει απαντήσεις στα ερωτήματα που του στοίχειωναν το μυαλό. Μόνο το πάθος του γι' αυτήν που γνώριζε ως σύζυγό του υπήρχε...

Η Μίλλερ έψαχνε για δεύτερη φορά τα θυροτηλέφωνα της οδού Περλ. Μάταιος κόπος αφού δε γνώριζε το όνομα της γυναίκας. Περίμενε καρτερικά μέχρι που κάποιος ένοικος φορτωμένος ψώνια, μπήκε στο κτίριο. Προτού κλείσει πίσω του η πόρτα, η Μέγκαν πρόλαβε να εισχωρήσει στην πολυκατοικία.

«Κύριε, συγγνώμη» είπε στον κάποιας ηλικίας άνδρα και του περιέγραψε ποια γύρευε σερβίροντάς του μια δακρύβρεκτη ιστορία.

«Λογικά, θέλετε τη Μύριαμ Μπράουν. Είναι καλή γυναίκα, αλλά συνήθως απουσιάζει από το διαμέρισμά της. Μένει στον τρίτο όροφο. Συνήθως τέτοια ώρα επιστρέφει από τη δουλειά. Θέλετε να με βοηθήσετε να κουβαλήσω τα ψώνια και να την περιμένετε στο διαμέρισμά μου; Σε αντάλλαγμα μπορώ να σας προσφέρω ένα ποτό» της χαμογέλασε.

Η Μέγκαν αμφιταλαντεύτηκε. Μπορεί ο άνδρας να φαινόταν εξαιρετικά ευγενικός, ωστόσο ένιωθε να πλανάται πάνω του μία σκοτεινή αύρα. Από την άλλη, ήταν μια καλή ευκαιρία να μάθει περισσότερα για τη Μύριαμ που κρατούσε αιχμάλωτο τον πρώην της. Βασικά δεν τον κρατούσε αιχμάλωτο, γιατί θα είχε γίνει αντιληπτό από τους υπόλοιπους ενοίκους. Κάτι άλλο συνέβαινε και θα το ανακάλυπτε πολύ σύντομα. Είχε αρκετό χρόνο μέχρι την ώρα που θα πήγαινε στο στριπτιζάδικο για να εκτελέσει την παραγγελία του Λεξ.

Μπήκε στο ασανσέρ χωρίς να ανταλλάξει καμία κουβέντα με τον άνδρα. Δε συστήθηκε και δεν υπήρχε λόγος να ξέρει ο γέρος από πού κρατούσε η σκούφια της. Αν τη ρωτούσε, θα του έλεγε ψέματα. Έφτασαν στον δεύτερο όροφο. Άνοιξε τις πόρτες κι έπιασε βιαστικά τις δυο σακούλες. Πάντα τα ασανσέρ της προξενούσαν κλειστοφοβία. Ο άνδρας προπορεύτηκε για να ξεκλειδώσει το διαμέρισμά.

«Λοιπόν, θα έρθετε για εκείνο το ποτό;» επανέλαβε την προηγούμενη πρόσκλησή του.

Η Μέγκαν βρέθηκε στο ευρύχωρο καθιστικό και βούλιαξε στην πολυθρόνα περιμένοντας τον ένοικο να τακτοποιήσει τα πράγματα και να φτιάξει το τζιν τόνικ που πραγματικά είχε ανάγκη εκείνη τη στιγμή. Άκουγε το σούρσιμό του στην κουζίνα, το ανοιγοκλείσιμο των ντουλαπιών μέχρι που τον είδε να έρχεται με δύο ποτά. Της πρόσφερε το ένα και κάθισε στην απέναντι πολυθρόνα αφήνοντας ένα ανακουφιστικό βογγητό. Το περπάτημα τον είχε εξουθενώσει.

«Μου φαίνεται πως έχουμε συναντηθεί ξανά» είπε κοιτώντας την με εμφανή περιέργεια. «Στο ροκάδικο του Φρέντυ δεν ήταν;»

Η Μέγκαν δεν απάντησε παρά τον άφησε να συνεχίσει.

«Μπα! Μπορεί και να κάνω λάθος» είπε ο γέρος με τον φόβο μήπως τον παρεξηγήσει η κοπέλα. Τι γύρευε αυτός τώρα, πατημένα τα εβδομήντα; Είχε να πάει με γυναίκα πάνω από δέκα χρόνια. Μόνο πρόστυχα ερωτόλογα τολμούσε να πετάξει κι αυτά όταν είχε γίνει τύφλα από το ποτό, αλλιώς δε θα είχε το θάρρος. Καλύτερα να έδειχνε ένας αξιοσέβαστος παππούς που άκουγε με κατανόηση και πρόσφερε βοήθεια σε όλους. «Τι θέλετε να μάθετε;» ρώτησε καθώς θυμήθηκε για ποιον λόγο βρισκόταν στο διαμέρισμά του η ομορφούλα.

«Τι ξέρετε για τη Μύριαμ Μπράουν;» ρώτησε η Μέγκαν.

«Κοίτα, νομίζω πως κάτι τρέχει με δαύτη. Παρότι φαίνεται καλή κοπέλα, κάτι μου λέει ότι κρύβει κάποιο μυστικό» ο γέρος άρπαξε την ευκαιρία να κουτσομπολέψει ξεγελώντας τη μοναξιά του. «Μερικές φορές την έχω δει να συναντιέται μ' έναν μπρατσωμένο. Παλιά νόμιζα ότι είναι ο δεσμός της, αλλά έκανα λάθος. Δεν ξέρω, να σου πω την αλήθεια, πώς βρέθηκε εδώ, γιατί δε θυμάμαι. Όταν την είχα πρωτοδεί, ήμουν μεθυσμένος. Είχα πιεί έξι μπύρες βαρελίσιες. Ακόμα θυμάμαι τη γεύση τους. Με χαιρέτισε ενώ προσπαθούσα να μπω στο ασανσέρ. Δεν κατάφερα τελικά να μπω. Έπεσα μπροστά από την είσοδο. Κρατούσε στα χέρια της μια βαλίτσα. Την παράτησε και έτρεξε να με βοηθήσει. Με οδήγησε μέχρι το σπίτι μου. Με εναπόθεσε ευλαβικά στην πολυθρόνα όπου κάθεται και έφυγε. Αυτή νομίζω ότι είναι η ιστορία μου ή τουλάχιστον αυτά είναι που θυμάμαι από εκείνο το βράδυ. Αν ήταν βράδυ...» κατέληξε πιέζοντας τα χέρια στα μηνίγγια του μήπως και θυμηθεί κάτι παραπάνω. «Ξέρεις, όταν με άφησε στην πολυθρόνα, μπόρεσα να διακρίνω τον τρόπο στα μάτια της. Λένε ότι τα μάτια είναι ο καθρέφτης της ψυχής και συμφωνώ. Είδα στεναχώρια, άγχος, αδιέξοδο, ανεκπλήρωτους έρωτες και πολλά άλλα. Αυτά που είδα μπορείς να τα αντικρίσεις μόνο σε κάποιον που έχει παραιτηθεί από τη ζωή. Αυτή η γυναίκα είναι ένας ζωντανός νεκρός. Δεν έχει στόχους, βαδίζει στο άγνωστο χωρίς την παραμικρή ελπίδα.

»Θα μου πεις βέβαια, γιατί δεν προσπάθησα να τη βοηθήσω; Η απάντηση είναι πολύ περίπλοκη για να δοθεί με σαφήνεια. Μολαταύτα, θέλω να πιστεύω ότι δε χρειάζεται απλά έναν φίλο, μα έναν σύντροφο που θα της σταθεί στα δύσκολα και θα την κάνει να ξαναγεννηθεί. Κάπως έτσι ήμουν κι εγώ στα νιάτα μου μέχρι να γνωρίσω τη γυναίκα μου. Χάρης σ' εκείνη επιβίωσα σ' έναν κόσμο που δεν έχει μάθει να αγαπά, να σέβεται και να εκτιμά. Ο νόμος της ζούγκλας και του ισχυρού μάς έχει καταστρέψει. Ξέρεις τι; Μερικές φορές εύχομαι να μην υπήρχα ή να ήμουν κάποιος εντελώς διαφορετικός. Ίσως, να μου άρεσε να γίνω ένα κύμα της θάλασσας. Θα ήταν πολύ ωραίο να κινείσαι αμέριμνος και πλάι σου να έχεις τόσα πολλά αδέρφια».

Η Μίλλερ σηκώθηκε με αργά βήματα από την πολυθρόνα που θύμιζε έντονα ζέβρα και κατευθύνθηκε προς την πόρτα. Δε διέθετε τα ψυχικά αποθέματα να συνεχίσει να αφουγκράζεται τον πόνο του άνδρα που είχε παρόμοια ηλικία με τον πατέρα της. Είχε μάθει ελάχιστα για τη Μύριαμ, αλλά δε βαριέσαι, τουλάχιστον είχε

μάθει κάτι. Γνώριζε πλέον πού έμενε και μπορούσε να κάνει και κάποιες εικασίες για τον ψυχικό της κόσμο. Σίγουρα θα είχε κάποιο χάρισμα για να κρατούσε μαζί της τον Μπέικερ. Σίγουρα; Πόσο βέβαιη μπορούσε να είναι; Ίσως το μυαλό της είχε θολώσει από τη ζήλεια.

Ανέβαινε τη σκάλα από τον δεύτερο στον τρίτο όροφο όταν την προσπέρασε ένα ζευγάρι ερωτευμένων. Κι εκείνη τη στιγμή συνειδητοποίησε ότι το ζευγάρι δεν ήταν άλλο από τον Ντέιβιντ και τη Μύριαμ. Ευτυχώς δεν την είχαν δει. Δυστυχώς, τους είχε δει εκείνη. Προσπαθώντας να συγκρατήσει τα δάκρυά της, έπιασε να κατεβαίνει τη σκάλα. Άνοιξε με φόρα την πόρτα της πολυκατοικίας ενώ από μέσα της ευχόταν να μην είχε έρθει καθόλου, να μην είχε ακολουθήσει το ένστικτό της, να μην είχε παρακολουθήσει τον Ντέιβιντ το προηγούμενο βράδυ.

«Μακάρι να ήσουν ακόμη μαζί μου, Ντέιβιντ» ψέλλισε καθώς σκούπιζε τα δάκρυά της κι έβγαζε από την τσέπη της το χαρτάκι με τη διεύθυνση. Το μαγαζί ήταν μίλια μακριά...

Δεν πρόλαβε να κλείσει η πόρτα πίσω τους κι ο Ντέιβιντ άρχισε να φιλάει παθιασμένα τη Μύριαμ. Κι όμως, κάτι παράξενο συνέβαινε στο μυαλό του. Κλείνοντας τα μάτια, νόμιζε πως είχε στην αγκαλιά του την ξανθιά ύπαρξη που είχε πάρει τη θέση της πλαστικής κούκλας στο πολυκατάστημα. Αυτή ήταν η γυναίκα της ζωής του και όχι η Μύριαμ, αλλά η Μύριαμ ήταν ένα υπαρκτό πρόσωπο, ενώ η ξανθιά μια οπτασία. Μια φαντασίωση που έπαιρνε το σώμα του από το διαμέρισμα της οδού Περλ και το μετέφερε σ' ένα δυαράκι μιας κακόφημης περιοχής κοντά σε ένα μπεργκεράδικο που κι αυτό κάτι του θύμιζε. Αυτές οι λίγες αναμνήσεις βυθίστηκαν πολύ γρήγορα στην ομίχλη καθώς το πάθος του για τη Μύριαμ τον συνεπήρε.

Ξαποσταμένος πια στην αγκαλιά της, δεν άντεχε άλλο τη σιωπή.

«Νιώθω λες και η μνήμη μου έχει μια μεγάλη τρύπα. Δεν ξέρω ποιος είμαι, τι είμαι» εκμυστηρεύτηκε θλιμμένα ο Μπέικερ.

Η διαπεραστική κόρνα ενός αμαξιού ακούστηκε σαν να ήθελε να σπάσει όχι μόνο τη σιωπή αλλά και την απόσταση που είχε δημιουργηθεί μεταξύ τους. Μια στιγμή απ' αυτές που παρακαλός ή ν' ανοίξει η γη να σε καταπιεί ή να πάρεις αυτό που θες, δυστυχώς όμως ξέρεις ότι αυτό δεν πρόκειται να συμβεί. Σαν να στο λέει το υποσυνείδητο πως σχεδόν τα πάντα έχουν χαθεί. Σχεδόν, γιατί υπάρχει μια μικρή χαραμάδα ελπίδας που αφήνει το φως να περάσει. Μπορεί να είναι ασθενικό και να τρεμοπαίζει, μα τουλάχιστον υπάρχει.

Τα λόγια του Ντέιβιντ χτύπησαν τη Μύριαμ κατά πρόσωπο. Παρά το χάρισμά της, εκείνος συνέχιζε να σκέφτεται τη Μέγκαν. Ένιωσε το γυναικείο εγώ της να δέχεται ένα θανατηφόρο πλήγμα. Παρά τις προσπάθειές της, εκείνος παρέμενε χαμένος στον

κόσμο της άλλης γυναίκας. Ίσως και να έβαζε τα κλάματα αν δεν είχε βιώσει απείρως χειρότερες καταστάσεις. Καμιά φορά της γεννιόταν η επιθυμία να καταγράψει τις σκέψεις της, να αναλύσει έτσι περισσότερο τον πληγωμένο εαυτό της. Πάντα ανέλυε, πάντα έψαχνε απαντήσεις. Μα δεν υπήρχε νόημα και το ήξερε.

«Γιατί το λες αυτό;» ρώτησε χωρίς να αποφύγει τα δάκρυα που κύλησαν γοργά στο πρόσωπό της.

Ο Ντέιβιντ ένωσε αμηχανία και λύπη μαζί. Από τη μία τη συμπονούσε κι από την άλλη μια οργή που έπνιγε μέσα του έβγαине τώρα ορμητική.

«Ποιος είμαι, Μύριαμ;» ρώτησε έντονα.

«Είσαι ο άνδρας μου. Δε σου φτάνει αυτό;» η φωνή της όμως είχε χάσει την ψυχραιμία της.

Ο δυνατός αέρας που φυσούσε έξω έκανε το παράθυρο να τρίξει λυπημένα σαν να προσπαθούσε να αντισταθεί στη λύσσα του. Μ' έναν κρότο άνοιξε απότομα κι ο παγωμένος αέρας εισχώρησε στο διαμέρισμα γεμίζοντας τον χώρο. Έμοιαζε με νύχτα που τα παιδιά μαζεύονται γύρω από το τζάκι για να ακούσουν την εξιστόρηση τρομακτικών ιστοριών. Αυτό το παιδικό δέος κι ο φόβος είχαν ζωγραφιστεί με μελανά χρώματα στο πρόσωπο του ζευγαριού. Σηκώθηκαν ταυτόχρονα για να σφραγίσουν το παράθυρο. Τα χέρια της Μύριαμ άγγιξαν ηδονικά το σώμα του Ντέιβιντ, εκείνος όμως δεν αντέδρασε. Το ψυχρό του βλέμμα τής δημιούργησε αναστάτωση. Με τρόπο συνειδητοποίησε ότι τελικά είχε αρχίσει εκείνη να τον ερωτεύεται.

«Παράξενο αυτό που συνέβη μόλις τώρα» είπε ο Ντέιβιντ προσπαθώντας να σπάσει τον πάγο.

Η Μύριαμ δεν απάντησε, του γύρισε την πλάτη και χάθηκε στην κρεβατοκάμαρα...

Η γυναίκα, το στριптиζάδικο και το λιοντάρι

Η Μέγκαν φορούσε μια καμπαρντίνα που κάλυπτε όλο της το κορμί. Δεν ήθελε να δώσει κάποιον στόχο. Κάτω από την καμπαρντίνα είχε φορέσει κάτι πιο προκλητικό για να ταιριάζει με τον χώρο που θα επισκεπτόταν. Το γεγονός ότι δε γνώριζε την ικανότητα της κοπέλας που ήθελε ο Λεξ, ήταν ένα σαφέστατο μειονέκτημα. Προσπάθησε να θυμηθεί αν είχε ξαναεπισκεφτεί αυτή τη γειτονιά της Νέας Υόρκης. Είχε περάσει κάποια στιγμή στο παρελθόν βιαστικά. Ή μήπως εκεί είχε συναντήσει πρώτη φορά τον Λεξ; Ο χρόνος είχε κυλήσει τόσο γρήγορα που την έκανε να ξεχάσει τι είχε συμβεί στην πραγματικότητα.

Επιτάχυνε τον βηματισμό της. Ήθελε να βρεθεί όσο το δυνατόν πιο σύντομα στο μαγαζί. Πρόβαρε ξανά τους διαλόγους με την κοπέλα. Είχε φανταστεί τον χώρο, τις κινήσεις της, αλλά και τις ενδεχόμενες αντιδράσεις που θα προξενούσε. Ήλπιζε να τα καταφέρει. Μέσα της ένιωθε το κενό να μεγαλώνει. Άγγιξε το σημάδι από τη χθεσινή μάχη. Ήταν μεγάλο το βαθούλωμα. Ευτυχώς το μείκ απ το είχε καλύψει ικανοποιητικά.

Η ταμπέλα νέον έχασκε πάνω από τη σκοτεινή λεωφόρο σαν φάρος που δείχνει τον δρόμο στους περιπλανώμενους ναύτες. Αυτό ήταν το μαγαζί. Ένα σωστό καταγώγιο όπου θα σύχναζαν τα χειρότερα αποβράσματα της πόλης και κατ' επέκταση ολόκληρης της Αμερικής. Ποιος ξέρει τι είδους κουμάσια θα έβρισκε στο εσωτερικό του.

Ο γεροδεμένος πορτιέρης την τσέκαρε με το βλέμμα. Θαύμασε το σώμα της. Δεν ήταν τέλειο. Δεν ήταν αψεγάδιαστο, απέπνεε όμως θηλυκότητα που συντάραιζε. Ο τύπος είχε συναντήσει πολύ κόσμο και είχε την ικανότητα να μαντεύει τι μέρος του λόγου ήταν ο καθένας από τους πελάτες. Στη συγκεκριμένη περίπτωση όμως ήταν σαν να είχε υψωθεί ένα τείχος ανάμεσα σ' αυτόν και τη γυναίκα, ένα τείχος που τον εμπόδιζε να δει καθαρά. Άνοιξε τα χείλη του, κόμπιασε. Η δουλειά του ήταν να μιλάει έστω και λίγο για να απωθεί τους παρείσακτους. Προσπάθησε ξανά να κοιτάξει πίσω από τα μάτια της γυναίκας, μέσα στην ψυχή της. Ένιωσε έναν κόμπο να του δένει τις φωνητικές χορδές και τα χέρια του αγγέλου του Κάτω Κόσμου να τον αγκαλιάζουν. Σκίρτησε. Μήπως η γυναίκα είχε κάποια θεία υπόσταση; Μια θεόσταλτη παρουσία στους δρόμους της Νέας Υόρκης, ένα θαύμα με σάρκα και οστά;

«Δεν είναι αυτό μέρος για σένα» είπε ο γεροδεμένος άνδρας.

Η Μέγκαν πρόσεξε τα επιβλητικά τατουάζ του πορτιέρη. Στον λαιμό είχε έναν καθολικό σταυρό, στο μπράτσο έναν δαίμονα που έφερνε στον Μπελφαγκόρ και το ιδεόγραμμα που στα γιαπωνέζικα σήμαινε φωτιά.

«Δε με ξέρεις καλά» απάντησε χαμογελώντας όσο πιο καταχθόνια μπορούσε. Ο στόχος ήταν να τον κάνει να φοβηθεί. Θα τα κατάφερνε; Λογικά ναι.

«Κανονικά δε θα έπρεπε να σε αφήσω να περάσεις. Δε σε έχω ξαναδεί στα μέρη μας. Οι οδηγίες είναι αυστηρές. Όχι, δε σε αφήνω να περάσεις» είπε αποφασιστικά.

«Το ξέρεις ότι πρέπει να μπω εκεί μέσα» είπε η Μέγκαν.

Ο πορτιέρης την κοίταξε ξανά. Στο χέρι του ήταν να μην την αφήσει να μπει. Πάντα έτσι δεν έκανε; Γιατί δίσταζε τώρα; Ήταν λες και κάτι ανώτερο του υποδείκνυε τι έπρεπε να πράξει. Σιχαινόταν τον Θεό και κατά συνέπεια σιχαινόταν και οποιαδήποτε θρησκεία.

«Ηλίθιος εκείνος που δεν έχει ζήσει έστω και για λίγο στο σκοτάδι» είπε ο πορτιέρης και γύρισε τα μάτια από την άλλη, σαν να της έλεγε «εγώ δε σε είδα».

Η Μέγκαν έστριψε το πόμολο και σαν να διάβαινε την πύλη του κάτω κόσμου, ένωσε την κάπνα να εισχωρεί στα πνευμόνια της. Οι ιαχές, το άφθονο αλκοόλ που έρεε σε συνδυασμό με την έντονη μυρωδιά κολόνιας έκαναν την ατμόσφαιρα αποπνικτική. Εστίασε εκεί όπου υπήρχε περισσότερο φως για να κατανοήσει την ποιότητα του μαγαζιού.

Στο μπαρ βρισκόταν ένας ημίγυμνος άνδρας με καλογυμνασμένα μούσकुλα που πετάριζε το βλέμμα, δασκαλεμένος να προκαλεί τους ομοφυλόφιλους θαμώνες. Μπροστά του, πάνω στο μπαρ χόρευε μια γυναίκα με δωδεκάποντα τακούνια χρώματος πετρόλ. Ίδιο χρώμα ήταν και το μπουκάλι βότκας που είχε αρπάξει ο ημίγυμνος μπάρμαν από την αριστερή πλευρά της κάβας. Με περίτεχνες κινήσεις γέμισε το ημίψηλο ποτήρι κάτω από τα πόδια της χορεύτριας που φορούσε μόνο εσώρουχα και ζαρτιέρες στο χρώμα του δέρματος. Δεν ήταν όμορφη, αλλά απέπνεε σαγήνη στην οποία δεν αντιστάθηκε ένας κουστουμαρισμένος κοιλαράς που τη φίλησε στα πόδια. Εκείνη σταμάτησε να χορεύει. Αλληλοκοιτάχτηκαν. Της έκανε νόημα να κατέβει. Έβγαλε ένα χαρτονόμισμα. Το έχωσε ανάμεσα στα στήθη της. Την έπιασε από το αριστερό χέρι. Της χτύπησε τα οπίσθια. Πέρασαν κάτω από μία ετοιμοθάνατη λάμπα. Διαγράφηκαν καλύτερα τα χαρακτηριστικά του προσώπου της. Ήταν νεαρή. Εκείνος ήταν εμφανώς γηραιότερος. Πιθανόν να μιλάγαμε και για διαφορά είκοσι χρόνων. Δεν ντρεπόταν όμως κανένας από τους δύο. Γιατί να ντραπεί κάποιος από τους δύο, αφού ήταν εθισμένοι; Η πρώτη πιθανόν στην πρέζα και ο δεύτερος στη σαρκική ηδονή.

«Όλοι κάνουμε τις επιλογές μας, δεν είναι δική μου δουλειά» μονολόγησε η Μέγκαν.

Πού βρισκόταν η κοπέλα που έψαχνε ο Λεξ; Τουλάχιστον εδώ τα ρούχα που φορούσαν οι γυναίκες ήταν μηδαμινά έως ανύπαρκτα οπότε θα αναγνώριζε αμέσως το τατουάζ που είχε σχεδιάσει το αφεντικό της στο χαρτί που της είχε δώσει. Στο βάθος, στην κεντρική σκηνή χόρευε μια όμορφη κοπέλα μ' ένα τατουάζ λιονταριού στο δεξιό μπράτσο του χεριού της. Ήταν τατουάζ μανίκι. Φορούσε ένα κόκκινο σουτιέν που τόνιζε το στήθος της. Τα μαλλιά της ήταν καστανόξανθα και τα είχε δέσει σε κότσο. Από τη μέση και κάτω φορούσε ασημί ζαρτιέρες. Στην παλάμη του αριστερού της χεριού υπήρχε ένας πορτοκαλής τίγρης σχεδιασμένος για να θυμίζει

καρτούν. Ή μήπως όχι; Δεν έβλεπε καλά. Έπρεπε να διασχίσει το πλήθος των ανδρών και των γυναικών και να την πλησιάσει.

Ενώ σκεφτόταν πώς έπρεπε να κινηθεί, η χορεύτρια άρπαξε δύο φτερά που κάλυψαν εξ ολοκλήρου τα χέρια της μεταμορφώνοντάς την σε θελκτική άρπυια και συνέχισε να δίνει την παράστασή της με μεγαλύτερο πάθος. Ο βόμβος των θαμώνων αυξήθηκε μονομιάς. Τα καυτά βλέμματα έδιναν κι έπαιρναν, η λίμπιντο είχε φτάσει στο ζενίθ. Μέσα στη σεξουαλική χαύνωση που επικρατούσε στο καταγώγιο, η Μέγκαν έκρινε πως ήταν ώρα να ξεπεράσει την απέχθεια και τον φόβο της. Πλησίασε με ύφος τον ημίγυμνο μπάρμαν.

«Πόσο κοστίζει το νοίκιασμά της;» ρώτησε κι έδειξε προς τη χορεύτρια.

Ο μπάρμαν δεν της έδωσε σημασία και συνέχιζε να λικνίζει το σώμα του επιδεικνύοντας τους κοιλιακούς του. Η Μέγκαν επανέλαβε την ερώτηση.

«Είναι πολύ ακριβή για σένα, δεν μπορείς να την πληρώσεις» απάντησε και συνέχισε να ερωτοτροπεί χορεύοντας.

Η Μέγκαν έχασε την ψυχραιμία της. Σίγουρα αν δεν υπήρχε τόσος κόσμος τριγύρω, θα προσπαθούσε να τον τιμωρήσει. Στράφηκε πάλι προς τη σκηνή. Παρά τον ενθουσιασμό που προκαλούσε η χορεύτρια, κανένας δεν έδειχνε διατεθειμένος να τη νοικιάσει.

«Πόσο κοστίζει;» ρώτησε για τρίτη φορά περιμένοντας πλέον μια σαφή απάντηση.

«Είσαι αγύριστο κεφάλι, έτσι; Πήγαινε και ρώτα την. Άσε με να κάνω τη δουλειά μου. Εγώ στη θέση σου δε θα προσπαθούσα βέβαια να την πείσω να χορέψει μονάχα για μένα. Μερικές φορές δεν είναι φρόνιμο να ζητάς περισσότερα απ' όσα μπορείς να έχεις» είπε αινιγματικά ο μπάρμαν.

Η Μέγκαν πολύ θα ήθελε να σηκωθεί και να φύγει, έπρεπε όμως να διεκπεραιώσει την αποστολή που της είχε αναθέσει ο Λεξ. Νέο σούσουρο ξεσηκώθηκε ανάμεσα στους θαμώνες καθώς η χορεύτρια τράβηξε με χάρη το τσιμπιδάκι που κρατούσε τον κότσο. Τα μαλλιά της δεν ήταν όσο μακριά τα είχε φανταστεί. Μολαταύτα ήταν ωραιότερη έτσι. Σε απόσταση αναπνοής πια, η Μέγκαν είχε τη δυνατότητα να θαυμάσει και τα τατουάζ που κοσμούσαν το κορμί της, ειδικότερα την καρδιά που βρισκόταν πίσω στην πλάτη της. Ήταν κατακόκκινη και τη διαπερνούσε ένα βέλος. Σε μερικά λεπτά η κοπέλα θα τελείωνε τον χορό. Αν δεν έκανε αμέσως την κίνησή της, τότε θα είχε σίγουρα πρόβλημα. Πέταξε ένα ματσάκι χαρτονομίσματα μπροστά στα πόδια της.

Σιωπή σκέπασε τον χώρο που στεγαζόταν σ' εκείνο το παμπάλαιο κτίριο της γειτονιάς Χαντς Πόιντ στο Μπρονξ. Μερικοί θαμώνες αντάλλαξαν ματιές όλο σημασία μεταξύ τους. Κάποιοι κάρφωσαν τη γυναίκα που είχε τολμήσει να σταματήσει τον εκστατικό χορό της σταρ του στριπτιζάδικου. Η κοπέλα με τα φτερά κοίταζε κι αυτή επιθετικά τη Μίλλερ, μα γνώριζε τους κανόνες του παιχνιδιού. Τα χρήματα ήταν παραπάνω από ικανοποιητικά. Σιχαινόταν τις λεσβίες, η ιδιοκτήτρια της βέβαια είχε κάτι το θελκτικό πάνω της. Αυτό όμως δεν άλλαζε τις προτιμήσεις

της. Στη ζωή της είχε χορέψει για πολλές λεσβίες και είχε συμμετάσχει και σε όργια. Φέρνοντας στο μυαλό της όλες εκείνες τις αναμνήσεις, συνειδητοποιούσε ότι οι γυναίκες ήταν πιο σεμνές και πιο ευγενικές από τους άνδρες. Ωστόσο, δεν μπορούσε να πάει κόντρα στη φύση της. Σκέφτηκε να συνεχίσει τον χορό της κι ύστερα να ακολουθήσει την ιδιοκτήτριά της. Έσκυψε και της μίλησε ενώ οι θεατές διαμαρτύρονταν έντονα.

«Να συνεχίσω τον χορό και σε λίγο που τελειώνω να πάμε σ' εκείνο το δωμάτιο;» ρώτησε η χορεύτρια, παρακαλώντας κατά κάποιον τρόπο τη Μέγκαν Μίλλερ να την αφήσει να συνεχίσει την παράστασή της. Ο χορός ακόμα και υπό αυτές τις συνθήκες ήταν το διαβατήριό της για τον παράδεισο. Μέσα στην κόλαση είχε καταφέρει να διασώσει μερικές πολύτιμες στιγμές ευτυχίας. Άνθρωποι, άγγελοι, πελάτες, βιαστές, ναρκομανείς, κοκότες, πόρνες, δαίμονες και διάβολοι συνέθεταν τη μικρογραφία της Νέας Υόρκης. Η γειτονιά Χαντς Πόιντ ήταν η ιδανικότερη για να καταλάβει κανείς τις κοινωνικές ανισότητες που εξακολουθούσαν να υπάρχουν στη Μέκκα του καπιταλισμού.

Η Μέγκαν θα ήθελε να είναι αυστηρή, να της αρνηθεί. Τελικά της απάντησε θετικά, γιατί έκρινε ότι έτσι θα κέρδιζε την εμπιστοσύνη της. Εφόσον ήθελε να συνεχίσει το σόου, τότε η ίδια δεν είχε πρόβλημα. Δεν αποκλείεται να εμφανιζόταν από στιγμή σε στιγμή κανένας Τζέικομπ στο μαγαζί, αλλά έκρινε σκόπιμο να πάρει το ρίσκο.

«Συνέχισε, δεν έχω πρόβλημα, αλλά να θυμάσαι ότι μετά μου χρωστάς έναν πριβέ χορό» της απάντησε σιβυλλικά.

Η κοπέλα με τα τατουάζ χαμογέλασε αχνά, ευχαριστημένη με την απόφαση της γυναίκας. Έπιασε τα φτερά και με μεγαλύτερο ενθουσιασμό συνέχισε την παράστασή της. Είχε λίγα λεπτά ακόμα να χαρεί την ιδιότυπη ελευθερία της. Το κορμί της γυάλιζε, τα χέρια της κουνιόντουσαν σαν να πέταγε στα ουράνια. Δε φαινόταν να πατάει στη σκηνή. Η συνέχεια του θεάματος ερέθισε περισσότερο τα πλήθη. Η ατμόσφαιρα θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ηδονική. Η Μίλλερ απομακρύνθηκε από τον όχλο. Στάθηκε μπροστά από το δωμάτιο που της είχε υποδείξει η άλλη μετρώντας τα δευτερόλεπτα. Ήλπιζε να μην είχε κάνει λάθος που την άφησε να συνεχίσει τον χορό της.

Η χορεύτρια έκανε ένα σπαγγάτο, δύο πιρουέτες κι ύστερα κλείστηκε μέσα στα φτερά της. Αυτό ήταν το τέλος της χορογραφίας. Με τη λήξη δύο άντρες και μία γυναίκα προσπάθησαν να ανέβουν στη σκηνή. Ήθελαν να ικανοποιηθούν με το σώμα της κοπέλας, εκείνη όμως έδειχνε να είναι συνηθισμένη σε τέτοιου είδους επιδείξεις λατρείας. Σαν αστραπή εξαφανίστηκε από τη σκηνή. Πέρασε ανάμεσα από το πλήθος και βρέθηκε δίπλα στην ιδιοκτήτρια. Χωρίς να προλάβει η Μέγκαν να μιλήσει, την τράβηξε απότομα μέσα στο δωμάτιο. Ένωσε τον τρελό χτύπο της καρδιάς της. Φαινόταν σαν να είχε μεθύσει, όχι όμως από το αλκοόλ, μα από τη χαρά

και την ηδονή της ατμόσφαιρας. Έμοιαζε με άνθρωπο τρελαμένο από τα βέλη του έρωτα.

Την ξάπλωσε στον καναπέ κι άρχισε να επιδίδεται σ' έναν ξέφρενο χορό εντελώς διαφορετικό από εκείνον που είχε εκτελέσει πριν στη σκηνή. Με μια απότομη κίνηση πήγε να βγάλει το σουτιέν της. Κάπου εκεί η Μίλλερ ένωσε να μπαίνει ξανά σε εγρήγορση ο εγκέφαλός της. Της έστειλε μήνυμα να σταματήσει την κοπέλα από το ρεζιλίκι. Την έπιασε βίαια από τα χέρια. Την ταρακούνησε. Θυμήθηκε τη μητέρα της που χρόνια πριν είχε κάνει κάτι αντίστοιχο. Τότε που είχε επιστρέψει τύφλα στο μεθύσι με το αμάξι εκείνου του κρετίνου. Ακόμα δεν μπορούσε να βεβαιώσει τον εαυτό της ότι δεν είχε κοιμηθεί μαζί του. Προς στιγμήν έχασε την αυτοσυγκέντρωσή της και τα χέρια της άφησαν ελεύθερο το κορμί της χορεύτριας. Εκείνη παραξενεύτηκε από τη συμπεριφορά της.

«Δε θες να γδυθώ;» ρώτησε παιχνιδιάρικα.

«Όχι, δε βρίσκομαι εδώ γι' αυτό που νομίζεις, αλλά για την ιδιαίτερη ικανότητα που έχεις» απάντησε αργά η Μέγκαν.

Η χορεύτρια ή κατά κόσμον Έλεν Κάρτερ αντιλήφθηκε τι είχε πει η πελάτισσά της, αλλά προτίμησε να το παίζει χαζή. Δεν ήταν δυνατόν να γνωρίζει την ικανότητά της, αυτό δεν το είχε πει ποτέ της σε κανέναν, ούτε καν στον πρώην αρραβωνιαστικό της. Ναι, πριν από δύο χρόνια η Έλεν είχε αρραβωνιαστεί έναν σχετικά εύπορο νεαρό άνδρα. Τον είχε ερωτευτεί γιατί ήταν έξυπνος και ετοιμόλογος. Συνήθως δε διάλεγε άνδρες μ' αυτά τα χαρακτηριστικά, για όλα όμως υπάρχει η πρώτη φορά. Άλλωστε, ο έρωτας είναι τυφλός και δεν αποφασίζει με λογικά κριτήρια.

«Ναι, είμαι εξαιρετική στον χορό, γι' αυτό και είμαι η πιο ακριβή στο μαγαζί. Σπάνια εμφανίζεται κάποιος που έχει το κατάλληλο ποσό για να με κλείσει» απάντησε υπεκφεύγοντας.

«Το ξέρεις ότι δεν εννοώ αυτό και μη μου κάνεις εμένα τη χαζή. Κι εγώ έχω μια παρόμοια ικανότητα με τη δική σου. Τα πράγματα είναι πολύ σοβαρά πλέον και κρίναμε ότι πρέπει να σου μιλήσουμε για τους κίνδυνους που ελλοχεύουν».

Η Έλεν κινήθηκε σαν αίλουρος προς την πόρτα, η αντίδραση της Μέγκαν όμως ήταν άμεση. Άρπαξε το πόδι της χορεύτριας και την έριξε κάτω. Ύστερα, ανέβηκε πάνω της και την ακινητοποίησε. Εκείνη στριφογύριζε σαν το ψάρι προσπαθώντας μάταια να χτυπήσει τη Μέγκαν.

«Άσε με να σηκωθώ και θα μιλήσουμε. Με πονάς!» είπε με τσιριχτή φωνή η βεντέτα του μαγαζιού.

Την άφησε να σταθεί όρθια, στήθηκε όμως μπροστά από την πόρτα για να εμποδίσει την άλλη να διαφύγει.

«Περίμενα να με αφήσεις να φύγω, αλλά δεν έχω πλέον επιλογή. Λυπάμαι, θα πεθάνεις» είπε η Έλεν ενώ χαμογελούσε σατανικά.

Προέταξε το δεξιό της χέρι που είχε το τατουάζ με το λιοντάρι. Το ακούμπησε απαλά. Κουνήθηκε. Άλλαξε χρώμα. Ζωντάνεψε. Μπροστά στα μάτια της Μέγκαν βρισκόταν ένα ολοζώντανο λιοντάρι. Η επιβλητική του παρουσία κάλυψε όλο τον χώρο γεμίζοντάς την φόβο. Πρώτη φορά αντιμετώπιζε έναν τόσο δυνατό αντίπαλο. Ο Λεξ είχε δίκιο. Η κοπέλα δεν έπρεπε σε καμία περίπτωση να πέσει σε λάθος χέρια. Ήταν πανίσχυρη. Κατάπιε πανικόβλητη το σάλιο της κι ετοιμάστηκε για μια μονομαχία μέχρι θανάτου όπου θα έπαιζε τη ζωή της κορώνα ή γράμματα. Απλά, ήλπιζε μία από τις δύο επιλογές να ήταν σωτήρια.

«Δεν είμαι εχθρός» είπε προσπαθώντας να κερδίσει την εύνοια της αντιπάλου της. Δεν ήθελε να οδηγηθεί σε σύγκρουση. Από τη μνήμη της προσπάθησε να ανασύρει μια αντίστοιχη κατάσταση. Υπήρχαν πολλές, η κάθε μία όμως φοβερά διαφορετική. Τα πράγματα γινόντουσαν ακόμη πιο επικίνδυνα, καθώς το λιοντάρι κινιόταν απειλητικά τριγύρω της με ορθάνοιχτο στόμα και προτεταμένα τα νύχια, περιμένοντας το κατάλληλο μήνυμα από την αφέντρα του για να ορμήσει εναντίον της.

«Δε με νοιάζει τι είσαι! Ξέρεις το μυστικό μου» ούρλιαξε η Έλεν καθώς άγγιζε το μέρος του δέρματός της όπου υπήρχε το τατουάζ με το λιοντάρι. Το ζώο επιτέθηκε βγάζοντας ένα φοβερό μουγκρητό, όμως η Μέγκαν κατάφερε να διατηρήσει την ψυχραιμία της και μ' ένα σάλτο να γλυτώσει από τον διώκτη της. Ο εχθρός της όμως διάλυσε την πόρτα του δωματίου και βρέθηκε ανάμεσα στους θαμώνες.

Επικράτησε πανζουρλισμός. Φωνές και πυροβολισμοί. Γυαλιά έσπασαν. Σπαρακτικές κραυγές και έντονα παρακάλια. Ένας άνδρας έψαχνε τη χορεύτρια. Η Μέγκαν είδε ότι το λιοντάρι είχε πεθάνει. Ο Τζέικομπ βρισκόταν από πάνω του. Είχε μπήξει το χέρι του στο σώμα του ζώου. Μια μεγάλη πληγή μαρτυρούσε τι είχε συμβεί.

«Πρέπει να φύγουμε τώρα!» ψιθύρισε με επιτακτικό τόνο στην Κάρτερ.

Εκείνη συνέχιζε να την κοιτάζει επιθετικά. Έδειχνε να μην είναι σε θέση να αντιληφθεί την κρισιμότητα της κατάστασης. Κάθε φορά που είχε να αντιμετωπίσει ένα περιστατικό που ξέφευγε από τη ρουτίνα της καθημερινότητας, η βραδύτητα των κινήσεών της την περιόριζε σ' έναν παθητικό ρόλο. Ήθελε να εμπιστευτεί τη γυναίκα, αλλά τόσα χρόνια στο μαγαζί είχε συναναστραφεί με όλους τους χαρακτήρες που μπορούσαν να κατοικούν στην πόλη. Η καχυποψία την εμπόδιζε να καταλάβει ότι κάποιος ίσως ήθελε να τη βοηθήσει.

«Λυπάμαι, δεν μπορώ να σε εμπιστευτώ» είπε η Κάρτερ κι ετοιμάστηκε να αγγίξει το δεύτερο τατουάζ της, εκείνο που απεικόνιζε τον τίγρη καρτούν.

Η Μέγκαν τής έκανε νόημα να παραμείνει ακίνητη. Είχε δει τον Τζέικομπ να κοιτάζει προς το δωμάτιο. Τις είχε εντοπίσει. Έπρεπε να χρησιμοποιήσει τις ιδιαίτερες δυνάμεις της. Πισωπάτησε μερικά βήματα για να έχει χώρο, συγκεντρώθηκε και πέταξε από το χέρι της έναν κεραυνό που βρήκε άμεσα τον στόχο του. Ο Τζέικομπ έβγαλε μια κραυγή και χτύπησε στον τοίχο.

«Έχεις χάρισμα;» ρώτησε η στρίπερ εντυπωσιασμένη.

Η Μέγκαν δεν απάντησε. Της έκανε νόημα να την ακολουθήσει. Έπρεπε να απομακρυνθούν αμέσως. Τούτη τη φορά η Έλεν δεν έφερε αντίρρηση. Βγήκαν από το δωμάτιο. Το πτώμα του λιονταριού είχε εξαφανιστεί και το τατουάζ στο χέρι της κοπέλας ήταν ανέπαφο. Το κατάστημα είχε καταστραφεί ολοσχερώς. Όλοι το είχαν εγκαταλείψει. Δεν υπήρχαν παρά μερικά πτώματα και ο λιπόθυμος Τζέικομπ.

Έξω είχε ήδη ξημερώσει οπότε τα ταξί ήταν ελάχιστα. Η συγκεκριμένη περιοχή δούλευε μόνο τη νύχτα. Το πρωί οι θαμώνες γυρνούσαν σπίτι κι άφηναν πίσω τους τα αποβράσματα να πάρουν τη δόση τους. Η Κάρτερ μύρισε την κάπνα που έβγαине από το καταγώγιο. Το όνειρό της ήταν να ξεφύγει από αυτή την επίγεια κόλαση. Όταν είχε πρωτοέρθει, θεωρούσε το χάρισμά της κατάρα και το μαγαζί ένα μέρος όπου θα μπορούσε να κρύψει τον φόβο της και τη διαφορετικότητά της.

Στο μεταξύ, ο Τζέικομπ είχε συνέλθει. Σηκώθηκε με το ζόρι, γιατί ο πόνος που ένιωθε ήταν αφόρητος. Το κεφάλι του βούιζε. Το πουκάμισό του είχε σχιστεί. Στο δεξιό του γόνατο υπήρχε μία δαγκωματιά από το λιοντάρι. Αναρωτήθηκε πώς στο διάβολο είχε βρεθεί λιοντάρι μέσα στο καταγώγιο. Δεν έβλεπε καλά τριγύρω του. Πατώντας τα γυαλιά από τα σπασμένα μπουκάλια κι ένα υγρό που μπορεί να ήταν χυμένο ποτό, μπορεί και ανθρώπινο αίμα, διέσχισε το μαγαζί και συνειδητοποιώντας πλέον τι είχε γίνει, όρμησε στην έξοδο.

Στον άδειο δρόμο, η Κάρτερ συνειδητοποίησε πως μόνο ένας τρόπος υπήρχε να ξεφύγουν. Άγγιξε το τατουάζ της με τον τίγρη που ζωντάνεψε. Έκανε νόημα στη Μέγκαν να τον καβαλικέψει, όμως εκείνη δίστασε. Η φάτσα του τίγρη τής θύμιζε έναν παιδικό ήρωα, τον Σιρχάν του Γουόλτ Ντίσνεϊ.

«Γρήγορα, δεν έχουμε χρόνο» είπε η Έλεν έχοντας ήδη ανέβει στον τίγρη.

Η Μέγκαν πήδησε πίσω της, η Κάρτερ διέταξε το ζώο να φύγει κι ο τίγρης έτρεξε σαν να μην υπήρχε αύριο, εκεί όπου του είχε υποδείξει η αφέντρα του.

Ο Τζέικομπ δεν πρόλαβε τις γυναίκες. Τις είδε στο βάθος καβάλα πάνω σ' ένα άγριο ζώο. Προσπάθησε να καταλάβει τι ζώο ήταν. Μάλλον τίγρης, αλλά δεν είχε σημασία. Οι δυνάμεις του τον εγκατέλειπαν και πάλι. Το γόνατό του τον πρόδωσε, έπεσε κάτω. Έσφιξε τα δόντια του ν' αντέξει λίγο ακόμα. Δεν τα κατάφερε. Λιποθύμησε.

Όταν βρήκε ξανά τις αισθήσεις του, ο πόνος στο πόδι είχε δυναμώσει. Το έντονο φως μαστίγωνε τον Τζέικομπ καταπρόσωπο, ζαλιζόταν. Προσπάθησε να προφυλαχτεί από τον ενοχλητικό ήλιο καλύπτοντας τα μάτια του με τις παλάμες. Έπρεπε να κάνει υπομονή. Λογικά σε λίγο κάποιος θα ερχόταν να τον πάρει. Ακούμπησε το κορμί του πάνω στον τοίχο, σε μια ύστατη προσπάθεια να πατήσσει το πόδι του. Αγκομαχούσε. Ο ιδρώτας είχε λούσει το σώμα του. Τα ξεσκισμένα του ρούχα είχαν κολλήσει πάνω του. Πάτησε το πόδι του, ούρλιαξε ξανά. Έπεσε πάλι στο έδαφος. Έπιασε την πληγή. Πόνεσε ακόμα περισσότερο. Έκλεισε τα μάτια του και προσπάθησε να κοιμηθεί.

Ήταν έντεκα και τριάντα όταν μπροστά από τον Τζέικομπ σταμάτησε ένα αμάξι. Από μέσα βγήκε ένας γνωστός του, πονούσε όμως τόσο που δεν κατάφερε να τον αναγνωρίσει. Δεν είχε σημασία, αρκεί που κάποιος είχε έρθει επιτέλους. Δεν το περίμενε ότι θα βρισκόταν ανήμπορος μπροστά από ένα στριπτιζάδικο σε μια από τις πιο κακόφημες περιοχές της Νέας Υόρκης. Ένιωθε σαν να είχε έρθει το τέλος του. Ξαφνικά έγινε καχύποπτος. Κι αν αυτός που είχε μόλις εμφανιστεί, δεν ήταν κάποιος δικός τους;

«Ποιός είσαι;» ρώτησε αγκομαχώντας.

«Τζέικομπ, εγώ είμαι, ο Πίτερ. Δε με αναγνωρίζεις;» τον κοίταξε έκπληκτος ο άλλος.

Τον έβαλε στα πίσω καθίσματα του αυτοκινήτου, κλείδωσε και πήγε να ερευνήσει στο στριπτιζάδικο. Ο Τζέικομπ δεν είχε πρόβλημα, είχε επιβιώσει και κάτω από χειρότερες καταστάσεις. Όμως τώρα προείχε να βρει κάποια στοιχεία που θα τον οδηγούσαν να καταλάβει ποιο ακριβώς χάρισμα διέθετε η κοπέλα. Βέβαια, την είχαν χάσει, πράγμα που σήμαινε πως δε θα μπορούσαν να την εντάξουν στο δικό τους στράτευμα. Όλοι τους ήταν στρατιώτες που ακολουθούσαν έναν συγκεκριμένο σκοπό. Όλοι οι άνθρωποι σ' αυτόν τον κόσμο είχαν μετατραπεί σε στρατιώτες που είχαν βαλθεί να υλοποιήσουν τα υποτιθέμενα θέλω που έπλαθε το εκάστοτε σύστημα.

Μπήκε στο μαγαζί. Η δυσοσμία από το αλκοόλ, την κάπνα και τα άψυχα κορμιά ήταν ανυπόφορη. Δεν τον ενοχλούσε όμως ιδιαίτερα, καθώς είχε επισκεφτεί και τους υπονόμους της πόλης, όπου διέμεναν άστεγοι. Όποιος δεν είχε κατέβει στους υπονόμους της Νέας Υόρκης, σίγουρα δεν είχε βιώσει την πραγματική ανθρώπινη εξαθλίωση. Παιδιά, ζευγάρια, άτομα με ειδικές ανάγκες, θα έλεγες πως προσπαθούσαν να χτίσουν κάτω από τα μάτια του πλήθους μια δικιά τους κοινότητα. Δε γνώριζε αν η αφύπνιση θα ήταν σε θέση να δημιουργήσει έναν καλύτερο κόσμο. Άξιζε την προσπάθεια ακόμα κι αν ήταν λάθος, άλλωστε από τα λάθη μαθαίνουμε.

Παραπάτησε στο κολλώδες πάτωμα. Η λέξη χάος τού ήρθε αρχικά στο μυαλό για να περιγράψει την κατάσταση που επικρατούσε. Μετά σκέφτηκε ότι δεν απέδιδε ικανοποιητικά τον χαμό που είχε προκληθεί. Δίπλα στη σκηνή είδε μια πεσμένη αφίσα. Είχε μείνει ανέπαφη. Η χορεύτρια που απεικονιζόταν ήταν πράγματι όμορφη, ιδίως τα τατουάζ της. Έμοιαζαν σαν αληθινά. Δίπλωσε το γυαλιστερό χαρτί στα τέσσερα και το έβαλε στην τσέπη του. Δεν μπορούσε να βγάλει κάποιο συμπέρασμα. Αποφάσισε να επιστρέψει στο αμάξι. Μόνο ο Τζέικομπ γνώρισε τι είχε συμβεί...

Η Έλεν Κάρτερ σταμάτησε τον τίγρη. Οι δύο γυναίκες κατέβηκαν από το ζώο που εξαφανίστηκε μονομιάς. Στα πρόσωπά τους είχε χαραχθεί η κούραση της χθεσινής

νύχτας. Οι δυνατές ηλιαχτίδες τις ζέσταιναν. Μακριά από τους διώκτες τους είχαν πια την πολυτέλεια να κάνουν κανονικά τη γνωριμία τους.

«Πώς ονομάζεσαι;» ρώτησε η Μέγκαν εξουθενωμένα. Οι λέξεις έβγαιναν με δυσκολία από το στόμα της. Η ίππευση του τίγρη και το άγχος την είχαν επιβαρύνει σημαντικά. Θα προτιμούσε να βρισκόταν στο κρεβάτι της, μα έπρεπε επιτέλους να ξεκαθαρίσει κάποια πράγματα.

«Έλεν Κάρτερ» απάντησε η καστανόξανθη νεαρή όσο πιο ήρεμα μπορούσε. Σιχαινόταν που πέρναγε από κάποιο είδος ανάκρισης. Η γυναίκα που στεκόταν απέναντί της ήταν σίγουρα φιλική, αυτό όμως δε σήμαινε ότι θα της έδειχνε εμπιστοσύνη. «Εσύ;» ρώτησε καθώς έγλυφε τα ξεραμένα της χείλη.

«Μέγκαν Μίλλερ. Νομίζω στο είπα και στο μαγαζί. Έχω έρθει να σε βρω, γιατί σε χρειαζόμαστε. Τα πράγματα δεν πάνε όσο καλά θα θέλαμε. Πρέπει να μαζέψουμε όσους ανθρώπους έχουν κάποιο χάρισμα προτού οι εχθροί μας καταφέρουν να τους πάρουν με το μέρος τους».

«Αυτά που λες δε βγάζουν πολύ νόημα» είπε ξερά η Έλεν.

«Δε βγάζουν νόημα, γιατί πολύ απλά δεν είσαι σε θέση να καταλάβεις σε τι κίνδυνο έχουμε μπλέξει όλοι μας. Είναι χρέος μας να αποτρέψουμε την αφύπνιση ενός πλάσματος που μπορεί να φέρει το τέλος του κόσμου, όπως τουλάχιστον τον γνωρίζουμε σήμερα. Όλα εξαρτώνται από εμάς. Αν δεν κινηθούμε αστραπιαία, τότε είναι σχεδόν βέβαιο ότι θα καταστραφούμε».

«Τι θα αφυπνιστεί;»

«Δεν ξέρω».

«Άρα;»

Η Μέγκαν αμήχανη έψαξε να βρει τις σωστές λέξεις για να απαντήσει. Βρήκε μία, δύο, τρεις κι ύστερα τέσσερις. Κόλλησε όμως, δεν ήξερε τι ακριβώς να πει. Κυνηγούσαν έναν θρύλο που δεν είχαν καν αποκρυπτογραφήσει. Παρακολουθούσαν τα βήματα του εχθρού προσπαθώντας να τον προλάβουν. Πρώτη φορά τα κατάφερναν να τον προλάβουν.

«Δεν μπορώ να σου απαντήσω, γιατί δεν ξέρω την απάντηση. Πρέπει να πάμε κάπου να ρίξεις κάτι πάνω σου. Δεν γίνεται να κυκλοφορείς μισόγυμνη» είπε προσπαθώντας να αλλάξει το θέμα της συζήτησης. Ήθελε τόσο πολύ να μπορούσε να της εκμυστηρευτεί τα πάντα. Δε γνώριζε όμως τίποτα για την κοπέλα κι έτσι άφησε τη στιγμή να περάσει αν και καταλάβαινε πως με τόσο αόριστη εξήγηση, θα ήταν δύσκολο να την πείσει.

Η Έλεν έμεινε στη θέση της με το βλέμμα καρφωμένο στο άπειρο. Πόσες φορές είχε παρακαλέσει τον Θεό να τη γλιτώσει από το Χαντς Πόιντ; Άπειρες, ήταν η απάντηση. Τώρα που είχε επιτέλους ελευθερωθεί, γιατί αναπολούσε το στριптиζάδικο; Γιατί στη ζωή δεν υπήρχαν ποτέ απαντήσεις σε συγκεκριμένες ερωτήσεις; Γιατί; Δάκρυα ξέφυγαν από τα μάτια της. Δεν έπρεπε να δείξει την

ευαισθησία της. Στον κόσμο που ζούσαν δεν επιβίωναν οι ευαίσθητοι παρά μόνο οι σκληροί.

Η Μέγκαν παρατηρούσε την Έλεν σκεφτική. Έμοιαζε κοριτσάκι, πόσο να ήταν; Τι απαιτήσεις μπορούσαν να έχουν από ένα τόσο νεαρό άτομο; Δεν ήταν όμως δική της επιλογή. Έβγαλε ένα νόμισμα από την τσέπη της. Το πέταξε στον αέρα. «Κορώνα» ψιθύρισε. Ήρθαν γράμματα. Προσπέρασε την κοπέλα. Δεν της μίλησε. Αν ήθελε, θα την ακολουθούσε. Δευτερόλεπτα μετά, άκουσε την Έλεν να τρέχει ξωπίσω της. Έβγαλε την καμπαρντίνα της και την πέρασε στοργικά στους ώμους της κοπέλας.

«Πρέπει να βρούμε κάποιο κατάστημα ένδυσης. Πρέπει οπωσδήποτε ν' αγοράσεις ρούχα και παπούτσια. Δεν είναι δυνατόν να κυκλοφορείς δημοσίως έτσι» είπε η Μέγκαν.

«Εντάξει, αλλά θα πάρουμε ρούχα που να ταιριάζουν στα γούστα μου» απάντησε η Έλεν εκνευρισμένη με την ιδέα ότι ήθελαν να της επιβληθούν και σε αυτό. «Αργότερα όμως. Τώρα είμαι πολύ κουρασμένη».

«Μάλλον έχεις δίκιο. Ας πάμε σπίτι μου λοιπόν» συμφώνησε η Μέγκαν.

Ο Τζέικομπ ξύπνησε πάνω σ' ένα λευκό κρεβάτι. Δεν ένιωθε καθόλου το πόδι του κι έκανε να πιάσει την πληγή, μα το χέρι ενός άγνωστου τον συγκράτησε. Μια λάμψη έλουζε το πρόσωπό του άνδρα θαμπώνοντας τα χαρακτηριστικά του με τέτοιο τρόπο που ο Τζέικομπ νόμιζε πως βρισκόταν σε μια άλλη ζωή. Μήπως είχε πεθάνει; Τώρα που βρισκόταν όμως σ' αυτή τη θέση αναπολούσε τη Νέα Υόρκη, τη βαβούρα της, τους ανθρώπους, τη δυσοσμία και τον γρήγορο ρυθμό ζωής.

Έπεισε τον εαυτό του ότι είχε έρθει η ώρα να σηκωθεί. Εξακολουθούσε να μην νιώθει το χτυπημένο του πόδι. Διάφορες σκέψεις περνούσαν από το μυαλό του, δεν είχε όμως κουράγιο να τις επεξεργαστεί. Σήκωσε το κεφάλι του. Ο άγνωστος τον ανάγκασε να μείνει στη θέση του. Ο Τζέικομπ δοκίμασε ξανά, μα ο άλλος τον πίεσε εντονότερα.

«Γιατί δε με αφήνεις να σηκωθώ;» τον ρώτησε λαχανιασμένος.

Δεν πήρε απάντηση. Υπολογίζοντας την απόσταση που τους χώριζε, σκέφτηκε πως μπορούσε να τον ρίξει κάτω μ' ένα δυνατό χτύπημα. Έσφιξε τη γροθιά του. Το αριστερό χέρι στράφηκε στο κεφάλι του άνδρα. Εκείνος όμως πρόλαβε να τον αποκρούσει, σφίγγοντάς του δυνατά τα δάχτυλα.

«Άφησε το χέρι μου!» ούρλιαξε ο Τζέικομπ.

Δεν πήρε απάντηση. Έπεσε σαν πεθαμένος στο κρεβάτι. Έκλεισε τα μάτια κι ευχήθηκε να μπορούσε να κοιμηθεί. Τα κατάφερε.

Όταν άνοιξε ξανά τα μάτια, βρισκόταν στο γνώριμο γραφείο, εκεί όπου συνήθιζαν να συζητούν για τα μελλοντικά σχέδιά τους και την αφύπνιση. Καθόταν στην πολυθρόνα ολομόναχος μέσα στο σκοτάδι. Από τη θέση αυτή υποτίθεται πως

μπορούσε να χαζεύει τον δρόμο, όμως δεν μπορούσε να δει τίποτα έξω, αφού ένα βαθύ σκοτάδι είχε τυλίξει την πόλη. Ούτε φώτα, ούτε γυναίκες, ούτε αυτοκίνητα, ούτε μωρά, ούτε δρόμοι.

«Γαμώ το κέρατό μου, τι διάολο συμβαίνει;» ούρλιαξε.

Έψαξε τα Γουίνστον του, μια τζούρα θα τον ηρεμούσε. Έχωσε τα χέρια του στις τσέπες. Το πακέτο του ήταν άφαντο. Έψαξε το πανωφόρι του. Ούτε εκεί βρήκε κάτι. Τρελαινόταν. Θυμόταν πως τα είχε επάνω του. Και πιο πριν δεν ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι; Πώς είχε βρεθεί στο γραφείο; Η κατάσταση είχε ξεφύγει από κάθε έλεγχο. Έτρεξε στην πόρτα του δωματίου. Την τράβηξε δυνατά. Δεν κουνήθηκε εκατοστό. Μετέτρεψε το χέρι του σε καρφί. Το έμπηξε βαθειά στο ξύλο. Δεν το τρύπησε. Για την ακρίβεια δεν του έκανε ούτε μία γρατζουνιά. Έχασε την ψυχραιμία του. Το τρεμούλιασμα κυρίευσε τα χέρια του. Προσπάθησε να πιάσει τον καλόγερο στη δεξιά γωνία του παραθύρου. Με τα χέρια του όμως να κουνιούνται σαν εκείνα των γέρων που πάσχουν από Πάρκινσον, απέτυχε. Παραπάτησε. Όλο το κορμί του σφάδαζε σαν ψάρι. Τα μάτια του τρεμόπαιζαν. Όσο κυλούσε ο χρόνος, τόσο ένιωθε να χάνει τη σπίθα της ζωής που τον κρατούσε ζωντανό. Ένας ξαφνικός πόνος στο τραυματισμένο του πόδι τον άφησε και πάλι αναίσθητο.

Ένα μενεξεδένιο χρώμα τον επανέφερε στην πραγματικότητα, ένα ιδιόμορφο φως που κάλυπτε τον χώρο. Τα βλέφαρά του τρεμόπαιζαν όπως η σπίθα λίγο πριν τη σβήσει ο παγερός αγέρας. Η καρδιά του χτύπησε δυνατά σαν να είχε ξυπνήσει από κάποια νεκρική αδράνεια. Ο πόνος βασάνιζε το τραυματισμένο του πόδι. Είχε μετριαστεί βέβαια, αλλά οι τσιμπιές τού υπενθύμιζαν την ύπαρξη της πληγής. Στα δεξιά του στεκόταν ο Πίτερ Μακλόγκαν, ο αρχηγός της ομάδας τους. Ήταν ψηλός, ξανθός με βλέμμα εξαιρετικά σοβαρό. Πάντα έτσι κοίταζε ο Πίτερ. Δεν είχε μάθει να ησυχάζει στη ζωή του. Ένας φιλοπερίεργος, σοβαρός άνθρωπος με τεράστιες φιλοδοξίες.

«Τζέικομπ, είσαι καλά;» ρώτησε ο Πίτερ προσπαθώντας να κρύψει την ανησυχία του. Τόσα χρόνια στην πρώτη γραμμή της μάχης είχε μάθει να μη φανερώνει συναισθήματα. Ο εχθρός βρισκόταν παντού γύρω τους. Ένα σημαντικό λάθος ή πολλά μικρά λαθάκια και τότε όλα μπορούσαν να τελειώσουν μια για πάντα. Είχε δει γυναίκες, παιδιά, ζώα να πεθαίνουν βάνουσα για να ικανοποιηθούν τα καπρίτσια ορισμένων, για ευχαρίστηση, για λύτρωση ή εξαιτίας μοιραίων λαθών.

Ο Τζέικομπ προσπάθησε να κοιτάξει τον μέντορά του στα μάτια. Είχαν μια αποστολή να φέρουν εις πέρας. Κάπου αλλού ίσως και να υπήρχε ειρήνη. Όχι όμως στη Νέα Υόρκη, ειδικά τον τελευταίο καιρό. Τα πράγματα δεν πήγαιναν καλά. Δεν είχαν ιδέα τι προσπαθούσαν να καλέσουν, όμως ήξερε ότι αυτό που έπραττε ήταν το σωστό.

«Ναι, είμαι καλά, τώρα είμαι καλά!» απάντησε ενώ έσφιγγε δυνατά το χέρι του Πίτερ που τώρα του χαμογελούσε. «Ξέρεις Μακλόγκαν, οι άνθρωποι με εμμονές ίσως να είναι εκείνοι που τα καταφέρνουν στη ζωή» είπε αφήνοντας έναν συριστικό ήχο.

«Ξέρεις τι είναι αυτό που μας εκπλήσσει περισσότερο;» τον ρώτησε ο Πίτερ.

«Οι απότομες αλλαγές που συμβαίνουν και τείνουν να διαλύσουν ό,τι χτίζαμε χρόνια;»

«Ναι. Αυτό όμως που εννοούσα είναι το ότι οι άνθρωποι μας ξαφνιάζουν κάνοντας πράγματα που ποτέ δεν περιμένουμε».

Κανείς τους δε μίλησε για λίγο. Η σιωπή που απλώθηκε στο δωμάτιο ήταν μαγική, μοναδική, ξεχωριστή. Ο Τζέικομπ ένιωθε να νυστάζει. Έκλεισε τα βλέφαρά του κι αφέθηκε στους Θεούς ενώ ο Μακλόγκαν συνέχιζε να τον κοιτάζει. Είχαν πάει όλα καλά, ευτυχώς...

Έφτασαν στο ξενοδοχείο. Η Μέγκαν είχε αναρωτηθεί κάμποσες φορές πού έβρισκε ο Λεξ Μπάρελντ τόσα χρήματα για ό,τι έκανε, όπως για παράδειγμα το να νοικιάζει ένα τόσο ακριβό δωμάτιο για εκείνη. Δεν τον είχε ρωτήσει ποτέ. Εν προκειμένω η άγνοια δημιουργούσε λιγότερα προβλήματα. Βαθιά μέσα της είχε την εντύπωση ότι κάποιος θα τους ανακάλυπτε και τότε κατά πάσα πιθανότητα θα αδυνατούσαν να κρύψουν άλλο την αλήθεια. Είχε πολλά εναλλακτικά σχέδια στο μυαλό της. Αυτός ήταν εξάλλου ο πρώτος κανόνας που είχε διδαχθεί όσο βρισκόταν στο πανεπιστήμιο. *Πάντα να έχετε πολλές διεξόδους, πολλά εναλλακτικά σχέδια*, συνήθιζε να δηλώνει ο φαλακρός καθηγητής που είχε πατήσει τα εβδομήντα του. Δεν άφηνε την έδρα του στο πανεπιστήμιο, γιατί αυτό ήταν η ζωή του. Χωρίς γυναίκα, παιδιά και συγγενείς ή φίλους σπαταλούσε αμέτρητες ώρες στην έρευνα. Δεν ήταν κακός. Λιγάκι παρμένος μοναχά. Είχε βρεθεί νεκρός στο γραφείο του στη σχολή ένα βράδυ.

«Το νερό είναι έτοιμο» ανακοίνωσε κάνοντας πέρα τις αμφιβολίες της.

Η κοπέλα με τα τατουάζ σηκώθηκε από τον καναπέ. Τώρα που βρισκόντουσαν στο σπίτι μύριζε το άρωμά της. Αν δεν έκανε λάθος ήταν τριαντάφυλλο. Είχε έντονα στοιχεία βέβαια από την κάπνα και την τσίκνα του στριптиζάδικου, μα της ταίριαζε. Μια μοιραία θηλυκή ύπαρξη με την ικανότητα να ζωντανεύει τις ζωγραφίες που είχαν σημαδέψει το κορμί της. Την είχε ρωτήσει γιατί είχε αποφασίσει να στιγματίσει το δέρμα της με τον τίγρη και το λιοντάρι και όχι με κάποιο μυθικό τέρας όπως τον Κέρβερο, το Φίδι του Μίντγκαρντ ή τη Σφίγγα. Η Κάρτερ είχε αποστρέψει το βλέμμα της και παρέμενε αμίλητη. Υπήρχε σίγουρα κάποιο μυστικό στα τατουάζ. Θα το μάθαινε μόνο αν κέρδιζε την εμπιστοσύνη της.

Η Έλεν άφησε το νερό να τρέξει και να ξεπλύνει τη βρωμιά που είχε συσσωρευτεί. Οι αρθρώσεις της την πονούσαν. Κάθισε στην μπανιέρα. Έπλυνε καλά τα μαλλιά της. Αφέθηκε στο νερό μέχρι να νιώσει τα δάχτυλα των χεριών της να ζαρώνουν. Το σαμπουάν με το αφρόλουτρο είχαν ονειρικό άρωμα. Πριν από μερικές ώρες είχε αφήσει μια από τις πιο κακόφημες περιοχές της πόλης και τώρα ανήκε για

πρώτη φορά στη ζωή της στη μεσαία τάξη. Άφησε πίσω τα ναρκωτικά, τους χορούς, τις σύριγγες, τον απόλυτο μηδενισμό της ανθρώπινης ζωής. Ίσως τελικά να ήταν αυτός ένας από τους λόγους που μισούσε την πόλη της. Υπήρχαν τεράστιες διαφορές μεταξύ των ανθρώπων, αλλά έτσι ήταν όλος ο κόσμος. Οι ισχυρότεροι ζούσαν βασιλική ζωή, αντίθετα οι κατώτερες τάξεις οδηγούνταν στο χείλος της αβύσσου.

«Έλεν τελείωνε, γιατί πρέπει να πάμε να αγοράσουμε ρούχα» της φώναξε η Μέγκαν.

Δεν την εμπιστευόταν ακόμα, μα ένιωθε ότι ήταν καλός άνθρωπος. Την είχε κερδίσει. Ήταν κυρίως η καλοσύνη με την οποία συμπεριφερόταν. Ποιος ξέρει τι είχε τραβήξει κι εκείνη;

«Έρχομαι Μέγκαν» απάντησε χαρούμενα. Δανείστηκε ένα μαύρο μπλουζάκι κι ένα τζιν της οικοδέσποινας. «Έτοιμη είμαι, αν θες μπορούμε να φύγουμε» είπε χαρίζοντάς της ένα ανθρώπινο χαμόγελο. Το μπάνιο την είχε βοηθήσει να αναζωογονηθεί. Έδειχνε πιο ευδιάθετη και δραστήρια.

«Πάμε» είπε η Μέγκαν ελαφρά εκνευρισμένη με την εμμονή του Λεξ για ψώνια. Είχαν ήδη σώσει την κοπέλα από τα χέρια του αδίστακτου Τζέικομπ κι επομένως όφειλε να τους εμπιστευτεί. Ο Μπάρελντ είχε διαφορετική άποψη. Επέμενε ότι έπρεπε να της κάνουν τα χατίρια για κάποιες μέρες ακόμα. Χατίρια; Τα θέλω του Λεξ δηλαδή, γιατί η Έλεν δεν είχε ζητήσει απολύτως τίποτα. Έδειχνε ευτυχισμένη.

Μπήκαν στο πολυκατάστημα. Έψαξαν για τζιν. Η Μέγκαν πίστευε ότι της ταίριαζε το συγκεκριμένο είδος παντελονιού. Η Έλεν δεν έδειχνε ενθουσιασμένη με τις επιλογές της συνοδού της. Αν ήταν στο χέρι της, θα επέλεγε κάτι πιο φανταχτερό. Δεν έφερνε αντίρρηση όμως, ένιωθε ευγνωμοσύνη για ό,τι της προσέφερε. Έτσι κι αλλιώς τα ρούχα δεν είχαν ιδιαίτερη σημασία. Ίσως μάλιστα να έπρεπε να αλλάξει κάποιες συνήθειες, ώστε να ξεγελάσει τους διώκτες της. Κυρίως εκείνον τον άνδρα που είχε την ικανότητα να μετατρέπει το σώμα του σε καρφιά.

«Γιατί αγοράζουμε ρούχα;» ρώτησε προτού φτάσουν στο ταμείο.

«Γιατί πρέπει να φοράς κάτι. Τα δικά μου ρούχα δε σου κάνουν» απάντησε αμήχανα η Μέγκαν. Δεν ήθελε να εξωτερικεύσει τις σκέψεις της. Έπρεπε απλώς να ακολουθήσει το σχέδιο. Ήταν εύκολο. Ήταν βέβαιοι ότι αν δεν τα θαλάσσουν, θα πετύχαιναν το σωστό αποτέλεσμα. Έπρεπε να πείσουν την Έλεν να τους ακολουθήσει μέχρι τέλους. Βασικά, θα την έκαναν έναν απ' αυτούς, ώστε να θέλει να δώσει ακόμα και τη ζωή της για να τους υπερασπίσει. Η ίδια θα έδινε τη ζωή της για κάποιο από τα υπόλοιπα μέλη; Σκέφτηκε. Έξυσε το κεφάλι της. Μάσησε τα χείλη της. Αναζήτησε μία ικανοποιητική απάντηση. «Όχι», είπε φωναχτά. Η συνοδός της ξαφνιασθηκε από το άκουσμα της λέξης.

«Τι είπες;» ρώτησε εμφανώς ανήσυχη.

«Τίποτα, απλά σκεφτόμουν. Είναι παράξενη η κατάσταση, τα γεγονότα, οι κινήσεις μας, τα σχέδιά μας. Δύσκολη εποχή για ήρωες και ηθικούς ανθρώπους», απάντησε η Μίλλερ σιβυλλικά.

Όταν έφτασαν στο ταμείο και η Έλεν διαπίστωσε το ποσό του λογαριασμού, πήγε κάτι να πει, η Μέγκαν όμως την αποστόμωσε. Είχε σαφείς οδηγίες να της αγοράσει ρούχα. Αυτό έκανε, τίποτα παραπάνω. Όπως ένας καλός στρατιώτης ακολουθεί με ευλάβεια τις οδηγίες του στρατηγού του, έτσι κι εκείνη εκπλήρωνε τα χατίρια του Λεξ. Παράλογες απαιτήσεις, που έθρεφαν έναν άνδρα με φιλόδοξα σχέδια. Ο Μπάρελντ είχε αποκτήσει τεράστια δύναμη με το πέρασμα του χρόνου. Η Μίλλερ είχε θελήσει να μάθει από πού έβρισκε αυτά τα τεράστια ποσά για τις φερόμενες ως επενδύσεις. Είχε οδηγηθεί σε αδιέξοδο. Λογαριασμοί που έδειχναν εμβάσματα στο εξωτερικό. Συγκεκριμένα στη Μαλαισία και σε χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης που χαρακτηρίζονταν ως φορολογικοί παράδεισοι. Τα είχε παρατήσει πριν από καιρό. Αδυνατούσε να βρει άκρη κι άλλωστε είχε μάθει ότι η άγνοια κοστίζει λιγότερο.

Προτού βγει στον δρόμο, άκουσε λάστιχα να σκάνε. Ένα αμάξι ντεραπάρισε. Οι αισθητήρες του σώματός της έφτασαν στο κόκκινο. Κάτι συνέβαινε έξω. Σίγουρα δεν ήταν ατύχημα. Άκουσε σφαίρες. Όρμησε προς την προστατευόμενη της και την ξάπλωσε στο πάτωμα.

«Πέστε κάτω!» ούρλιαξε στον κόσμο.

Η πωλήτρια κατάφερε να σκύψει κάτω από τον γυαλιστερό της πάγκο. Μερικοί τήρησαν κατά γράμμα την οδηγία και κάποιοι άλλοι -η μειοψηφία- δεν αντιλήφθηκαν τη σοβαρότητα της κατάστασης. Μια σφαίρα βρήκε έναν μεσήλικα στο πόδι. Ούρλιαξε σπαραχτικά. Κανείς δεν του έδωσε σημασία. Οι ριπές των όπλων κάλυπταν κάθε ήχο, κάθε κραυγή.

«Να ζωντανέψω το λιοντάρι;» ρώτησε η Έλεν με ένταση.

«Δεν πρέπει να δει ο κόσμος τι είμαστε. Μην κάνεις καμιά βλακεία!» ούρλιαξε η Μέγκαν καθώς μια σφαίρα τρυπούσε τον αριστερό της γοφό. Έσφιξε τα δόντια. Χτύπησε δυνατά με τις γροθιές της το πάτωμα. Είχε φάει αρκετές φορές σφαίρα, μα τούτη τη φορά πονούσε πολύ. Ίσως να έφταιγε το γεγονός ότι δεν ήταν πλέον κοριτσάκι. Θέλησε να βρίσει. Θέλησε να σβήσει τον πόνο παντοτινά. Ξέχασε τι επιθυμούσε όταν μπροστά στα έκπληκτα μάτια της παρουσιάστηκε το λιοντάρι που όρμησε προς την πόρτα του καταστήματος. Το τατουάζ της συντρόφισσάς της είχε ζωντανέψει. Δεν υπήρχε επιστροφή. Τις είχαν ανακαλύψει. Έπιασε την πληγή της. Την πάτησε δυνατά για να σταματήσει την αιμορραγία.

Το λιοντάρι έδωσε μάχη να κρατηθεί όρθιο. Είχε δεχτεί πάνω του τουλάχιστον έναν ολόκληρο γεμιστήρα. Δευτερόλεπτα κύλησαν που όμως φάνταζαν αιώνες στα μάτια της πληγωμένης Μέγκαν. Απέναντί τους έστεκε ο Μακλόγκαν. Στα χέρια του κράδαινε ένα καλάσνικοφ. Φορούσε μία μαύρη καμπαρντίνα κι ένα ημίψηλο βικτοριανό καπέλο. Το περήφανο ζώο βρυχήθηκε προτάσσοντας τα τρομερά του δόντια. Η σάρκα του είχε ξεσκιστεί από τα πυρά του εχθρού. Λογικά εντός ολίγου θα κατέρρεε. Βρυχήθηκε ξανά κι ο Μακλόγκαν έβγαλε μια δυνατή κραυγή. Οι δύο γυναίκες τρόμαξαν. Η Μέγκαν δε θυμόταν, η Έλεν δε γνώριζε το χάρισμα του Πίτερ.

Ο Μακλόγκαν άφησε το όπλο του στο έδαφος κι άρχισε να ξεντύνεται. Είπε κάποιες λέξεις που έμοιαζαν με ξόρκια μάγων παλαιών εποχών. Το πρόσωπό του μεταμορφώθηκε. Τα πόδια του μεγάλωσαν. Η σπονδυλική του στήλη καμπούριασε. Τα νύχια των χεριών και των ποδιών του μάκρυναν κι έγιναν κοφτερά σαν ξυράφια. Το δέρμα του καλύφτηκε από καφετί τρίχωμα. Είχε μεταμορφωθεί σε λυκάνθρωπο. Σάλια έτρεχαν από το στόμα του. Μίλησε τη γλώσσα των ζώων. Το λιοντάρι πισωπάτησε. Το ίδιο και η αφέντρα του.

Η Μέγκαν έβλεπε στα μάτια της Έλεν τον τρόπο. Δεν μπορούσε να γνωρίζει πώς ακριβώς λειτουργούσε η ικανότητά της, αλλά κατά κάποιον τρόπο πρέπει να κατεύθυνε σαν μαριονέτα τον βασιλιά των ζώων. Κίνησε τα πόδια και τα χέρια της. Πίεσε την πληγή της. Η όραση της είχε δεχτεί πλήγμα. Έβλεπε θολά.

Το αίμα κυλούσε από το σώμα του ζώου. Ο λυκάνθρωπος κινήθηκε ταχύτατα πραγματοποιώντας σλάλομ. Χίμηξε στον αντίπαλο. Έμπηξε τα σουβλερά του δόντια στο κάτω μέρος του λαιμού του. Το ζώο έβγαλε έναν ήχο σαν κλάμα. Ταρακουνήθηκε σε μια μάταιη προσπάθεια να ελευθερωθεί. Εκείνος δεν το άφησε. Έμπηξε τα νύχια στο σώμα του λιονταριού. Ο Μακλόγκαν ένιωσε ηδονή, ποθούσε να βυθίσει τα δόντια του στη σάρκα του νεκρού ζώου. Οι σειρήνες των περιπολικών τον επανέφεραν στην πραγματικότητα. Είχε καθυστερήσει πολύ. Άρπαξε τα ρούχα του. Βάλλθηκε να τρέχει για να ξεφύγει. Κάποιες σφαίρες τον βρήκαν στο στήθος. Δεν τον πείραξαν, άλλωστε ως λυκάνθρωπος είχε την ικανότητα να αναρρώνει ταχύτατα. Αν γινόταν αντιληπτή η πραγματική του ταυτότητα, τότε σίγουρα θα είχε μεγάλα προβλήματα. Δεν ήθελε να εμπλακεί στην υπόθεση η CIA. Η μεταμόρφωσή του όμως σε λυκάνθρωπο σίγουρα θα τραβούσε το ενδιαφέρον του Πενταγώνου και των μυστικών υπηρεσιών των Αμερικάνων. Έτσι συνήθιζαν να δουλεύουν. Ποιος ξέρει πόσα αλλόκοτα πλάσματα είχαν αιχμαλωτίσει. Καθώς απομακρυνόταν υποσχέθηκε στον εαυτό του ότι δεν επρόκειτο σε καμία περίπτωση να καταλήξει αιχμάλωτος στη θρυλική Area 51, όπου πρόσφατα είχαν αφήσει να εννοηθεί ότι δεν κρυβόταν τίποτα το μη φυσικό. Τρίχες κατσαρές! Εκεί ανάμεσά τους, σίγουρα θα υπήρχαν άτομα του ίδιου είδους, μεταλλαγμένοι.

Η Μίλλερ έβγαλε ένα στιλέτο που είχε πάντα στην τσάντα της για ώρα ανάγκης. Η αιμορραγία δεν έλεγε να σταματήσει. Προσπάθησε να σταθεροποιήσει το τρεμάμενο χέρι της και κατόπιν έμπηξε το στιλέτο στον γοφό της αναζητώντας τη σφαίρα. Της ερχόταν να ουρλιάξει από τον πόνο. Χρειάζοταν βοήθεια. Οι πελάτες όμως του καταστήματος κοιτούσαν αποσβολωμένοι. Η Έλεν κειτόταν στο πάτωμα αναίσθητη. Πίεσε τον εαυτό της να βγάλει τη σφαίρα. Τα κατάφερε. Έβγαλε την μπλούζα της. Την έδεσε γύρω από την πληγή, παρακαλώντας να διατηρήσει τις αισθήσεις της. Πάτησε το δεξί πόδι στο έδαφος. Ύστερα το αριστερό. Σφαδιάζοντας από τον πόνο, άρπαξε τις σακούλες με τα ψώνια κι άδραξε το χέρι της φίλης της. Έπρεπε να κάνει γρήγορα, οι αστυνομικοί βρίσκονταν στο κατώφλι του καταστήματος. Έβαλε όση δύναμη της είχε απομείνει. Η Έλεν ήταν βαριά, ασήκωτη.

Έπρεπε να την εγκαταλείψει. Έσπρωξε το κοινό. Βγήκε από την πίσω πόρτα σ' έναν παράδρομο. Από την τσέπη του παντελονιού της έβγαλε το κινητό. Βρήκε την επαφή Λεξ Μπάρελντ. Πήρε τηλέφωνο. «Λεξ βοήθεια» είπε μόνο και το έκλεισε αγνοώντας ότι δεν είχε χτυπήσει ποτέ. Ο ιδρώτας έπεφτε στα μάτια της. Το αίμα είχε κοκκινίσει το ρούχο. Παραπατώντας συνέχισε την πορεία της μέχρι το τέλος του τρίτου στενού. Αγκάλιασε τις σακούλες. Κάθισε δίπλα στους κάδους. Θα περίμενε τον Λεξ, δεν είχε τη δύναμη να συνεχίσει.

Οι ειδικές δυνάμεις κατέβηκαν από τα οχήματά τους. Εκκένωσαν την περιοχή και κατευθύνθηκαν προς το εσωτερικό του πολυκαταστήματος. Βρέθηκαν μπροστά σε μια ομήγυρη ανθρώπων που έδειχνε να μην είναι σε θέση να αντιληφθεί τι είχε συμβεί. Ένας ή δύο είχαν τραυματιστεί. Δόθηκε σήμα στον γιατρό να έρθει γρήγορα. Ίσως προλάβαινε να σώσει κάποιον. Είδαν λιπόθυμη στο πάτωμα μια καστανόξανθη γυναίκα τραυματισμένη. Γιατί είχε λιποθυμήσει; Ποια ήταν και πώς είχε τραυματιστεί; Δεν έφερε πάντως χτυπήματα από σφαίρες. Ένας άνδρας προσπάθησε να μιλήσει. Είχε σηκωμένο τον δείκτη του χεριού του. Την έδειχνε και τραύλιζε.

«Αυτή, αυτή!» έλεγε.

«Τι έκανε αυτή, άνθρωπέ μου;» ρώτησε ο επικεφαλής φροντίζοντας να διατηρήσει την ψυχραιμία του.

«Δημιούργησε το λιοντάρι!» φώναξε ένα παιδί που στεκόταν δίπλα του.

Δεν πίστεψε το παιδί, μα αμέσως κουνήθηκαν καταφατικά κι άλλα κεφάλια της ομήγυρης. Στράφηκε προς τη λιπόθυμη. Έξυσε τους κροτάφους του. Άγγιξε απαλά το δεξί χέρι. Υπήρχε ζωγραφισμένο ένα λιοντάρι. «Πάρτε την στα κεντρικά. Κάτι τρέχει μ' αυτή, αλλά και να μη τρέχει, σίγουρα θα μπορεί να μας δια φωτίσει σχετικά με το τι στο διάολο έγινε εδώ. Πες στον Κέλλερ να μην αναφέρει τίποτα στον τύπο, γιατί αλλιώς θα χάσει τη δουλειά του. Αυτή η υπόθεση πρέπει να μείνει μεταξύ μας» είπε στον νεαρό αστυνομικό που στεκόταν δίπλα του.

«Έγινε» απάντησε ξερά εκείνος, της πέρασε χειροπέδες και κουβαλώντας την στην πλάτη, την έβαλε στο τζιπ της αστυνομίας. Θα πήγαιναν στα κεντρικά να ξετυλίζουν το κουβάρι της υπόθεσης. Αυτή ήταν η εντολή των ανωτέρων τους.

Ο γιατρός Μαρκ Φίσερ

Το ρολόι έδειχνε περασμένα μεσάνυχτα. Ο Ντέιβιντ είχε αγκαλιάσει το σώμα της Μύριαμ νιώθοντας θαλπωρή και πληρότητα. Φοβόταν να της εκμυστηρευτεί τι του συνέβαινε. Πώς θα της εξηγούσε κάτι που υποτίθεται τον είχε κάποτε οδηγήσει στο να την παντρευτεί; Το κινητό του χτύπησε ξαφνικά. Διάβασε το μήνυμα. *Βρίσκομαι από κάτω από το διαμέρισμα και πρέπει να σε δω οπωσδήποτε, έγραφε. Όνομα δεν υπήρχε.* Σκέφτηκε να ξυπνήσει τη γυναίκα του και να τη ρωτήσει αν γνώριζε τον αριθμό, αλλά δεν τόλμησε. Ήταν κουρασμένη από τη δουλειά. Θυμόταν ότι ήθελε κάτι να τη ρωτήσει, αλλά κάθε φορά που την κοίταζε έχανε τις σκέψεις του. Παραμέριζε τη λογική για να βουτήξει για μία ακόμη φορά στην ηδονή λησμονώντας τα προβλήματα που τον ταλάνιζαν.

Ντύθηκε βιαστικά. Λίγο προτού ανοίξει την πόρτα συνειδητοποίησε ότι θα μπορούσε απλώς να δει από το παράθυρο ποιος ήταν ο αποστολέας του μηνύματος. Δόξα τον Θεό υπήρχε αρκετό φως στον δρόμο, οπότε θα τον αναγνώριζε. Άνοιξε το παράθυρο. Σκάνανε τον δρόμο και εστίασε στην είσοδο της πολυκατοικίας. Δεν υπήρχε κανείς. Το μήνυμα λογικά ήταν παραπλανητικό ή είχε σταλεί κατά λάθος στον ίδιο. Έκλεισε το παράθυρο. Ξεντύθηκε. Ξάπλωσε στον καναπέ χαζεύοντας τις ειδήσεις στην τηλεόραση. Τα περισσότερα ενημερωτικά κανάλια ασχολούνταν μ' ένα αλλόκοτο περιστατικό που είχε συμβεί μερικές ώρες πριν. Ένα λιοντάρι είχε μονομαχήσει μ' έναν λυκάνθρωπο σε ένα πολυκατάστημα. Ο Ντέιβιντ στην αρχή δεν πίστεψε ότι τα γεγονότα αυτά είχαν σχέση με την πραγματικότητα. Πήγε να κλείσει την τηλεόραση, όταν το κανάλι ξεκίνησε να δείχνει πλάνα που είχαν καταγράψει οι κάμερες του καταστήματος και αυτόπτες μάρτυρες με τα κινητά τους. Η απεικόνιση των δύο μονομάχων τον τρόμαξε. Έδειχνε να είναι αληθινή. Κόλλησε το πρόσωπό του πάνω στο γυαλί. Κάτι του θύμιζαν τα δύο πλάσματα. Το ένα έμοιαζε όντως με ζώο, αλλά οι κινήσεις του δεύτερου και η συμπεριφορά του ήταν πιο κοντά στην ανθρώπινη φύση. Αυτό έπρεπε να το δει η Μύριαμ. Ίσως και να καταλάβαινε κάτι παραπάνω.

Πήγε στην κρεβατοκάμαρα, έσκυψε πάνω από τη Μύριαμ και τη σκούνησε απαλά.

«Πρέπει να έρθεις να δεις κάτι γρήγορα».

Η Μύριαμ σαν τον υπνοβάτη κοίταξε τις εικόνες και άκουσε το τηλεοπτικό ρεπορτάζ. Βλέποντας τον λυκάνθρωπο στην οθόνη χλόμιασε. Τα χέρια της άρχισαν να τρέμουν, το τηλεχειριστήριο έπεσε με κρότο στο πάτωμα. Ο Μπίκερ φοβήθηκε. Έτρεξε στην κουζίνα και της έφερε ένα ποτήρι νερό.

«Είσαι καλά;» ρώτησε ανήσυχος.

Η δύστυχη γυναίκα δρόσισε τα χείλη της, αλλά δεν μπόρεσε να κατεβάσει ούτε γουλιά. Μηχανικά έψαξε το σώμα της, τους γοφούς της. Νόμιζε ότι είχε πάνω της το κινητό. Δεν είχε καν συνειδητοποιήσει ότι φορούσε μόνο τα εσώρουχά της.

«Τι θέλεις;» ρώτησε ο Ντέιβιντ αδυνατώντας να κατανοήσει τις αντιδράσεις της.

«Το κινητό μου» του απάντησε ξεψυχισμένα.

Σε κατάσταση πανικού, η Μύριαμ όρμησε στο υπνοδωμάτιο. Λογικά, θα το είχε αφήσει εκεί. Έψαξε κάτω από τα σκεπάσματα, πίσω από τα μαξιλάρια, κάτω από το στρώμα. Πουθενά. Άνοιξε τα συρτάρια του κομοδίνου. Ήταν στο πρώτο. Είχε δεχτεί κλήσεις. Αναβόσβηνε το κόκκινο φωτάκι δίπλα από το πλήκτρο για την κάμερα. Έπιασε το τηλέφωνο. Δεν έδωσε σημασία στον Ντέιβιντ, εκείνος δεν ήταν σε θέση να καταλάβει την κρισιμότητα της κατάστασης. Πληκτρολόγησε τον αριθμό του Μακλόγκαν. Πώς του είχε έρθει να αποκαλυφθεί σχεδόν; Ποτέ δεν είχε χρησιμοποιήσει το χάρισμά του δημόσια. Αυτός ήταν ο στόχος τους εξάλλου. Μυστικότητα. Τώρα όλα τα κανάλια έπαιζαν την ίδια εικόνα με πανομοιότυπες λεζάντες από κάτω, προσπαθώντας να οδηγήσουν σε συγκεκριμένη κατεύθυνση τη σκέψη των πολιτών. Μιλούσαν για τέρατα που ζούσαν ανάμεσα στους ανθρώπους στη Νέα Υόρκη. Ο λυκάνθρωπος δεν προερχόταν από κάποιο πείραμα του αμερικάνικου στρατού.

Η κλήση της έμεινε αναπάντητη. Πού βρισκόταν ο Πίτερ; Ο πανικός της μεγάλωσε καθώς σκέφτηκε ότι αυτή την είδηση θα την είχαν μεταδώσει και τα ξένα κανάλια. Το πιο βασικό όμως ήταν ότι θα ήταν ήδη ενήμερος ο αντίπαλός τους, ο Λεξ Μπάρελντ. Η συμφωνία περί αμοιβαίας μυστικότητας των δύο ομάδων είχε παραβιαστεί. Ο Μπάρελντ ήταν πάντα πολύ προσεκτικός σ' αυτά. Μέχρι στιγμής δεν είχε παραβεί κανένα σημείο της συμφωνίας. Από τη δική τους μεριά, ο αρχηγός τους είχε παραβιάσει τουλάχιστον δύο φορές τα συμφωνηθέντα. Αυτή ήταν η τρίτη και σαφέστατα η πιο ξεκάθαρη παραβίαση.

Πήρε πάλι τηλέφωνο. Βγήκε ο τηλεφωνητής.

«Σήκωσέ το, γαμώτο, το κινητό. Τι κάνεις; Έχεις τρελαθεί τελείως; Σε δείχνουν όλα τα κανάλια και σε σχολιάζουν. Δεν μπορούμε να το συγκαλύψουμε αυτό με τίποτα. Είμαστε...χαμένοι» είπε και τερμάτισε την κλήση.

Έκλεισε τα μάτια της για να ξεφύγει απ' όλα όσα την ταλαιπωρούσαν. Οι εικόνες της τηλεόρασης εξακολουθούσαν να προβάλλονται στον νου της. Κάποια στιγμή τα παράτησε. Σηκώθηκε από τον καναπέ. Έπεσε στο κρεβάτι. Αύριο δούλευε, έπρεπε να κοιμηθεί επιτέλους. Ο Μακλόγκαν από εδώ και πέρα ήταν μόνος του. Εκείνη δεν ήθελε να έχει καμία ανάμειξη μαζί του. Θα την εκβίαζε, αλλά δεν υπήρχε επιστροφή. Το λάθος που είχε διαπράξει ήταν ασυγχώρητο. Τους είχε εκθέσει όλους στην κοινή γνώμη. Είχαν αποκαλυφθεί κι αυτό ήταν το χειρότερο απ' όλα. Ο κόσμος γνώριζε πλέον ότι εκεί έξω υπήρχαν μεταλλαγμένοι.

Πριν πέσει στο κρεβάτι που της είχε κοστίσει μια ολόκληρη περιουσία, -για την ακρίβεια αποταμίευε δύο χρόνια για να το αγοράσει-, χτύπησε το κινητό της. Ο ήχος

κλήσης ήταν ένα ωραίο τραγούδι που μιλούσε για χαμένες αγάπες. Το είχε τουλάχιστον τέσσερα χρόνια. Κάποια στιγμή έπρεπε επιτέλους να το πάρει απόφαση και να το αλλάξει. Της θύμιζε το παρελθόν που όφειλε να ξεχάσει αν ήθελε να τραβήξει για αλλού. Πάλευε με κάθε ικμάδα ζωής που της είχε απομείνει για το καλύτερο δυνατό. Ακόμα και σήμερα αυτό δεν έκανε; Γι' αυτό βοηθούσε τον Μακλόγκαν.

Το κινητό συνέχισε να χτυπάει. Το σήκωσε κι άκουσε τη φωνή του αφεντικού της. Ήταν εμφανώς εκνευρισμένος όχι για το εύρημά της, αλλά γιατί είχε το θράσος να επικοινωνήσει μαζί του και να του κάνει υποδείξεις. Δεν τα ανεχόταν αυτά.

«Ξέρεις πολύ καλά ότι δεν έχεις κανένα δικαίωμα να με παίρνεις τηλέφωνο και να μου κάνεις υποδείξεις. Εγώ σε πληρώνω για να κρατάς αιχμάλωτο τον άνδρα σου. Μονάχα πάνω σ' αυτό μπορείς να εκφέρεις άποψη και σε τίποτα παραπάνω!» ούρλιαξε από το ακουστικό ο ισχυρός άνδρας που είχε βάλει σαν στόχο της ύπαρξής του την αφύπνιση του σατανικού δαίμονα που κρυβόταν κάτω από το υπέδαφος της Νέας Υόρκης.

Η Μύριαμ Μπράουν εκνευρίστηκε με τις υποδείξεις του. Γνώριζε πολύ καλά ποιος ήταν ο συνομιλητής της, αλλά δεν είχε κανένα δικαίωμα να συμπεριφέρεται έτσι από τη στιγμή μάλιστα που την είχε ανάγκη. Βασικά είχε τους πάντες ανάγκη, όχι μόνο την ίδια. Χωρίς την πολύτιμη αρωγή της ομάδας του βρισκόταν ένα βήμα πριν την οριστική πτώση. Τα ΜΜΕ θα τον έβρισκαν αργά ή γρήγορα. Κι εκείνα να αποτύγγαναν, οι μυστικές υπηρεσίες θα έκαναν τη δουλειά τους. Η κατάσταση ήταν μη αναστρέψιμη.

«Πίτερ, είσαι μόνος σου πλέον. Εγώ δε σε βοηθάω άλλο. Όποιος είναι δίπλα σου, κινδυνεύει. Δεν μπορώ να ρισκάρω τη ζωή μου για σένα. Γιατί έκανες μια τόσο ηλίθια κίνηση; Ξέρεις ότι καταπάτησες τη συμφωνία!» φώναξε εκείνη ενώ από την ένταση της στιγμής άσθμαινε. Ήλπιζε να μην εμφανιζόταν πάλι το παλιό της πρόβλημα υγείας. Αυτό που τη φόβιζε βέβαια περισσότερο δεν ήταν η επανεμφάνιση του άσθματος αλλά η αντίδραση του αφεντικού της.

«Πρώτον: Δεν μπορείς να με παρατήσεις, γιατί μου χρωστάς τόσο εσύ όσο και οι άλλοι. Δεύτερον: Δεν παραβίασα καμία συμφωνία, γιατί εκείνοι ήταν οι πρώτοι που την αθέτησαν. Δεν αναρωτήθηκες από πού ξεπετάχτηκε το λιοντάρι; Η κοπέλα που απέτυχε να φέρει ο Άντριου έχει την ικανότητα να ζωντανεύει τα τατουάζ του σώματός της. Έχει ένα λιοντάρι κι έναν τίγρη. Είναι φυλακισμένη πλέον και καλά θα κάνει ο Λεξ να ξεμπλέξει την κατάσταση, διαφορετικά δεν ξέρω τι μπορεί να γίνει. Όσο για την εμφάνισή μου σε κοινή θέα ως λυκάνθρωπος, γνωρίζεις πολύ καλά ότι αν δεν μεταμορφωνόμουν, τότε πολύ πιθανόν να με σκότωνε το ζώο. Δε θα μπορούσα να τα βάλω με το λιοντάρι».

«Ωραία, εμείς τι κάνουμε τώρα;» ρώτησε η Μύριαμ νιώθοντας την καρδιά της έτοιμη να εκραγεί.

«Περιμένουμε να δούμε πώς θα ενεργήσει ο Λεξ. Δεν είναι δικιά μας δουλειά να τον βοηθήσουμε. Αν όμως δούμε ότι πάμε από το κακό στο χειρότερο, δε μας μένει επιλογή. Θα πρέπει να κάνουμε εμείς κίνηση ελπίζοντας να μην έχουν αντιληφθεί ότι έχω την ικανότητα να μεταμορφώνομαι σε λυκάνθρωπο. Από εδώ και πέρα πρέπει να είμαστε εξαιρετικά προσεκτικοί. Μη χάσεις τον Μπέικερ από τα μάτια σου και να προσέχεις μην τυχόν σε παρακολουθούν. Ίσως μέσα στη μέρα να επικοινωνήσω με τον Μπάρελντ» είπε ο Μακλόγκαν και η συνομιλία τους τερματίστηκε.

Άκουσε τον Ντέιβιντ στο διπλανό δωμάτιο. Η καρδιά της Μύριαμ χτύπησε έντονα. Τι να είχε αντιληφθεί άραγε; Πόσο θα μπορούσε να τον κρατήσει αιχμάλωτο στη σαγήνη της; Τι θα γινόταν αν εκείνος μάθαινε την αλήθεια; Δεν τολμούσε να πάει να τον βρει στο σαλόνι. Εξαντλημένη, έγειρε στο κρεβάτι κι έκλεισε τα μάτια. Το όνειρο ή μάλλον ο εφιάλτης δεν άργησε να έρθει. Κολυμπούσε σε βαθιά νερά. Ένιωθε από κάτω της τα σαρκοφάγα ψάρια να τη λιγουρεύονται. Επέπλεε στη μέση της θάλασσας αναζητώντας την ακτή όπου θα ζούσε χωρίς άγχος. Ένα ψάρι τής τσίμπησε ελαφρά το πέλμα σαν να τη δοκίμαζε και μετά έχωσε τα δόντια του βαθιά μέχρι το κόκαλο. Την τράβηξε στον πάτο, στο πηχτό σκοτάδι. Εκείνη ούρλιαξε απελπισμένα. Βγήκαν μονάχα μπουρμπουλήθρες. Τινάχτηκε. Τα δόντια του ψαριού έσκισαν περισσότερη σάρκα. Πάλεψε χωρίς επιτυχία να το πιάσει με τη χούφτα της. Ασφυκτιούσε. Γύρω της εμφανίστηκε μια ορδή από την οικογένεια του ψαριού. Το είχε χάσει το παιχνίδι. Χαμογέλασε κουρασμένα και αφέθηκε στη μοίρα της. Μερικές μάχες όσο και να προσπαθείς Μύριαμ, δεν μπορείς να τις κερδίσεις. Πρέπει να το διαλύσουμε, ακούστηκε η φωνή του πρώην της καθώς τα σαρκοφάγα ψάρια της επιτίθονταν.

Πετάχτηκε από το κρεβάτι λουσιμένη στον ιδρώτα. Θα αργούσε πάλι στη δουλειά. Ντύθηκε βιαστικά. Ο Ντέιβιντ κοιμόταν ακόμη στον καναπέ. Προφανώς είχε ξενυχτίσει στην τηλεόραση. Όταν δεν έκαναν έρωτα, συμπεριφερόταν σαν ζόμπι. Έφτιαξε έναν καφέ, τον έβαλε στο θερμός και βγήκε κλείνοντας την πόρτα μαλακά πίσω της. Πολύ θα ήθελε να φιλήσει τον Ντέιβιντ σαν να ήταν πραγματικό ζευγάρι, αλλά ο φόβος κι οι αμφιβολίες την έκαναν να το σκεφτεί δεύτερη φορά.

Αποφάσισε να πάρει το μετρό. Τι ώρα ήταν; Είχε ξεχάσει το ρολόι χειρός. Έβγαλε το κινητό. Ένωσε κάποιον να κινείται δίπλα της και να της αρπάζει το χέρι.

«Εδώ είσαι κουκλίτσα μου; Ήρθα να σε πάρω μαζί μου» της είπε ψιθυριστά κοντά στο αυτί της ο άγνωστος άνδρας ενώ τα δάχτυλά του έσφιγγαν τα δικά της σαν μέγγενη.

«Τι θες από μένα;» ψέλλισε η Μύριαμ.

«Να μιλήσουμε για κάποια ζητήματα τα οποία σε αφορούν άμεσα νομίζω. Τι λες; Θα με ακολουθήσεις ήρεμα;»

Του απάντησε καταφατικά έχοντας στο πίσω μέρος του μυαλού της να χρησιμοποιήσει το χάρισμά της ώστε να τον παραπλανήσει και να γλιτώσει. Μόλις

την άφησε τον φίλησε στο στόμα φροντίζοντας να διοχετεύσει μια μεγάλη ποσότητα αρώματος. Όσο διαβασμένος κι αν ήταν ο εχθρός της, σίγουρα δε θα γνώριζε τη μυστική της ικανότητα. Σε λίγο θα ήταν ελεύθερη. Θα έπρεπε να επικοινωνήσει με τον Μακλόγκαν, να τον ενημερώσει και να εγκαταλείψει το διαμέρισμα της οδού Περλ. Θα έβρισκαν μια καλή δικαιολογία για τον Ντέιβιντ.

«Περίμενέ με εδώ, αγαπημένε μου, θα γυρίσω σύντομα» είπε στον άνδρα που όμως την κοίταξε ψυχρά. Προφανώς δεν τον είχε επηρεάσει με το φιλί της. Ετοιμάστηκε να βγάλει τα τακούνια της για να τρέξει πιο γρήγορα. «Τι έχεις αγάπη μου;» ρώτησε όσο πιο θηλυκά μπορούσε.

«Τίποτα μωρό μου, θα κάνω αυτό που μου είπες. Απλά, μην αργήσεις πολύ, γιατί δεν μπορώ ούτε λεπτό μακριά σου!» είπε μελοδραματικά ο άνδρας.

Η Μύριαμ συνέχισε τον δρόμο της φανερά ανακουφισμένη. Αναγκαστικά, θα πήγαινε πρώτα στη δουλειά της με την ελπίδα να μην την ακολουθούσε ο άγνωστος. Οι σκέψεις της δεν της επέτρεψαν να δει το σαρδόνιο χαμόγελο του άνδρα που δεν είχε επηρεαστεί από τη γητεία της παρά σκεφτόταν ήρεμα την επόμενη κίνησή του παρατηρώντας την να ξεμακραίνει. Δεν την έβρισκε ιδιαίτερα όμορφη. Είχε φοβερό στυλ όμως.

Μετά από πολύωρες συζητήσεις, η αστυνομία κατέληξε στην τακτική που θα ακλουθούσε για να αποσπάσει όσο το δυνατόν περισσότερες πληροφορίες από την Έλεν Κάρτερ. Βασικά οι ίδιοι δε θα αναμειγνύονταν, θα άφηναν τους ανώτερους να πράξουν τα δέοντα.

Ο αστυνομικός που φυλούσε σκοπιά έξω από το κελί, έτρωγε με τα μάτια την κρατούμενη. Του θύμιζε την πρώην του. Μα αυτό που του τράβηξε την προσοχή δεν ήταν τόσο το κορμί της όσο τα τατουάζ που το κοσμούσαν. Ήταν σαν να σου μιλούσαν. Ο δημιουργός τους είχε κάνει εξαιρετική δουλειά. Την είχε ρωτήσει για τον τίγρη και το λιοντάρι. Μάταιος κόπος. Την περισσότερη ώρα η κρατούμενη κοιμόταν και την υπόλοιπη κάρφωνε το βλέμμα της στο φθαρμένο πάτωμα. Τα καστανόξανθα μαλλιά της ήταν βρώμικα, η μελαγχολία την είχε καταβάλει.

Ο άνδρας με το ξανθό μουστάκι μπήκε στο εσωτερικό του κελιού. Η Έλεν δεν σήκωσε το κεφάλι της να τον κοιτάξει. Έξυσε το λιοντάρι της. Τα νύχια της ήταν φαγωμένα.

«Δε θα πάθεις τίποτα, απλά θέλουμε να μιλήσουμε», είπε ο άνδρας όσο πιο φιλικά μπορούσε, εκείνη όμως παρέμεινε ασάλευτη. «Έλεν Κάρτερ, ξέρουμε ποια είσαι και θέλουμε να μας πεις όσα γνωρίζεις σχετικά με τον λυκάνθρωπο και το λιοντάρι. Ήσουν μπροστά, οπότε είμαστε βέβαιοι ότι θα είδες από πρώτο χέρι τι έγινε. Αν συνεχίσεις αυτή την τακτική, θα αναγκαστούμε να χρησιμοποιήσουμε λιγότερο ευγενικά μέσα» είπε χαμογελώντας επιθετικά τούτη τη φορά.

Η Κάρτερ έξυσε πάλι τη ζωγραφιά στο χέρι της.

«Θέλουμε να μας μιλήσεις και γι' αυτά, αγαπητή μου» πρόσθεσε σκύβοντας έτσι ώστε να την κοιτάξει στις κόρες των ματιών.

Η Κάρτερ ένιωσε την αμφιβολία να την κυριεύει. Δεν ήταν πλέον ήρεμη και γαλήνια. Σήκωσε το κεφάλι της. Τράβηξε πίσω τα μαλλιά της.

«Μπορούμε να πηγαίνουμε αν θέλετε» είπε στον αστυνομικό.

Τον ακολούθησε πειθήνια ενώ το μυαλό της έτρεχε στη Μέγκαν. Ήταν τόσο σοβαρό το τραύμα της που δε θα μπορούσε να ξεφύγει. Θα την είχαν πιάσει. Όπως έπιασαν και την ίδια εξαιτίας της λιποθυμίας της. Γιατί είχε αντιδράσει έτσι; Πιθανόν να λιποθύμησε εξαιτίας της ήττας του βασιλιά των ζώων. Ο χειρισμός των ζωντανών απαιτούσε απόλυτη συγκέντρωση. Όσο για τον λυκάνθρωπο, δεν είχε ιδέα. Ευτυχώς.

Πέρασαν κελιά, γραφεία και ανθρώπους μέχρι να καταλήξουν στον προορισμό τους, έναν μακρόστενο διάδρομο στρωμένο με γκριζωπό πλακάκι. Εκεί, ο οδηγός της στάθηκε έξω από την πόρτα όπου υπήρχε μια πλακέτα με το όνομα Ρίτσαρντς Μπόμπι. Χτύπησε το ξύλο δυνατά. Από μέσα έρχονταν φωνές, μια ανδρική και μια γυναικεία.

«Εμπρός!» πρόσταξε η ανδρική φωνή.

Μπήκε και κάθισε στην καρέκλα που της υπέδειξαν. Τους άκουγε μελετώντας τις χειρονομίες τους, εστιάζοντας στα τυχόν μειονεκτήματά τους. Δεν ήταν δύσκολο να τα βρει. Οι αστυνομικοί του δωματίου δεν ήταν καλά εκπαιδευμένοι. Με μεγάλη ευκολία θα τους ξεγλιστρούσε. Ήταν η νεανική αφέλεια που επιβλήθηκε στη λογική και την οδήγησε σε αυθαίρετα συμπεράσματα. Όλοι γνώριζαν για ποια υπόθεση βρισκόταν εκεί. Η κυβέρνηση είχε θορυβηθεί από τα εκτενή ρεπορτάζ των ΜΜΕ. Οι πολίτες ήθελαν να μάθουν τι είχε συμβεί, ενώ τα διεθνή πρακτορεία έκαναν λόγο για μυστικά στρατιωτικά παιχνίδια των Η.Π.Α, που είχαν σαν στόχο την πρόκληση φόβου στη Ρωσία και την Κίνα. Η τελευταία ως η μεγαλύτερη οικονομική δύναμη είχε τον πρώτο λόγο στα πολιτικοοικονομικά παιχνίδια της υφής. Οι ΗΠΑ υποχρεούνταν να στείλουν ένα σαφέστατο μήνυμα στους συμμάχους αλλά και τους εχθρούς τους.

Σε λίγο μπήκε στο γραφείο μία γεροδεμένη γυναίκα. Φορούσε μαύρη στολή, το δέρμα της ήταν λευκό σαν γάλα και τα μαλλιά της ξανθά. Το καλογυμνασμένο σώμα της προκαλούσε σίγουρα δέος στις γυναίκες και ερέθιζε τους άνδρες. Έδιωξε τους πάντες από το γραφείο. Κλείδωσε επιδεικτικά την πόρτα. Περπάτησε μπρος πίσω περίπου πέντε βήματα τη φορά κι ύστερα μίλησε.

«Ποια είσαι και πώς εμπλέκεσαι στην υπόθεση;» ρώτησε εξαιρετικά απότομα.

«Θα ήθελα να έχω πρώτα έναν δικηγόρο» απάντησε η Έλεν χαμογελώντας ειρωνικά.

Μια γροθιά τη βρήκε στο στομάχι. Έπιασε την κοιλιά της. Διπλωμένη στα δύο έχασε την ισορροπία της και κυλίστηκε στο πάτωμα. Κατάλαβε ότι η γροθιά που είχε

δεχτεί δεν ήταν τίποτα μπροστά σ' αυτό που θα ακολουθούσε. Έβαλε να ρυπαρά της χέρια στο δάπεδο. Πιέζοντας το σώμα της πάτησε γερά στο έδαφος. Δε στάθηκε όρθια, γιατί ο πόνος στο στομάχι συνέχιζε να τη σουβλίζει. Ήταν μισοσκυμμένη με τα μαλλιά της να καλύπτουν τα χαρακτηριστικά του προσώπου της.

«Θέλω να μιλήσω στον δικηγόρο μου, το δικαιούμαι!» ύψωσε τη φωνή της.

«Δεν πρόκειται να πάρεις κανέναν δικηγόρο και δε θα βγεις ζωντανή από εδώ μέσα αν δεν πεις αυτά που πρέπει. Εδώ μέσα δεν υπάρχουν κάμερες και δεν υπάρχει η παραμικρή περίπτωση να έρθει κάποιος να σε σώσει. Η μόνη έξοδος είναι η πόρτα από την οποία μπήκες. Απάντησε μου λοιπόν σ' αυτά που σε ρώτησα!»

«Δε σκοπεύω να απαντήσω. Το καλό που σου θέλω είναι να με αφήσεις να φύγω, διαφορετικά δε θα ξαναδείς το φως της ημέρας» είπε όσο πιο ήπια μπορούσε η Κάρτερ.

«Χα! Απειλές! Είσαι πολύ λίγη για να τα βάλεις μαζί μου. Είμαι πιο δυνατή και έχω εκπαιδευτεί χρόνια κάτω από τις δυσκολότερες συνθήκες. Μπορούμε να περάσουμε πολλές μέρες μαζί εδώ μέχρι να αποφασίσεις να μιλήσεις».

Η Έλεν αναρωτήθηκε γιατί την προκαλούσε. Δεν ήξερε ότι μπορούσε ανά πάσα στιγμή να τη σκοτώσει αν ζωντάνευε κάποιο από τα ζώα; Αποκλείεται να το αγνοούσε. Ο άνδρας που την είχε οδηγήσει στο γραφείο είχε πει ότι ήθελαν να τη ρωτήσουν και για τις ζωγραφιές της. Ίσως και να ήθελε να ζωντανέψει το λιοντάρι ή τον τίγρη για να επιβεβαιώσει τη φημολογία. Αποφάσισε να αλλάξει τακτική.

«Εντάξει, θα απαντήσω στις ερωτήσεις σου. Είχα πάει να κάνω κάτι ψώνια και ονομάζομαι όπως πολύ καλά ξέρεις Έλεν Κάρτερ. Δούλευα μέχρι πρόσφατα στη γειτονιά Χαντς Πόιντ στο «Μουν» ως χορεύτρια σε στύλο. Όσον αφορά το περιστατικό με το λιοντάρι και τον λυκάνθρωπο, δεν έχω ιδέα τι ακριβώς συνέβη. Βρισκόμουν στο κατάστημα και αγόραζα ρούχα, όταν -υποθέτω από την ένταση της στιγμής- λιποθύμησα και με βρήκατε» δήλωσε αφοπλιστικά η Κάρτερ.

«Και αυτά στα χέρια σου τι είναι;»

«Τατουάζ. Τα είχα κάνει πριν από μερικά χρόνια. Μου είχαν κοστίσει ακριβά και να σου πω την αλήθεια η δουλειά που έγινε δε με αφήνει απολύτως ικανοποιημένη. Αν κοιτάξεις εδώ για παράδειγμα, θα δεις ότι το πόδι του λιονταριού δεν είναι τόσο φωτεινό όσο τα υπόλοιπα. Τα περισσότερα λάθη βέβαια έχουν γίνει στον τίγρη, γιατί έπρεπε να ακολουθηθεί ένα συγκεκριμένο πρότυπο. Ήθελα να είναι ο Σιρχάν από το «Βιβλίο της Ζούγκλας», μα το τελικό αποτέλεσμα είναι απογοητευτικό. Οι περισσότεροι που το βλέπουν δεν μπορούν να καταλάβουν ότι είναι ο συγκεκριμένος χαρακτήρας από το παιδικό του Ντίσνεϊ. Αλήθεια, εσύ κατάλαβες ότι ήταν το συγκεκριμένο καρτούν;» ρώτησε παιχνιδιάρικα, με μια αφέλεια που θύμιζε παιδάκι δημοτικού.

Η ανακρίτριά της χαμογέλασε ανεξινίαστα. Της άρεσε που η αντίπαλός της είχε επιτέλους αλλάξει τακτική. Δεν απαντούσε ακριβώς στις ερωτήσεις, μα το πρώτο βήμα είχε γίνει ήδη. Είχε αντιμετωπίσει πολύ πιο δύσκολες περιπτώσεις. Ανθρώπους

που είχαν μάθει να ζουν όλη τους τη ζωή στο σκοτάδι, στους υπονόμους της πόλης. Το κυνήγι εκείνου του αληθιού τυφλοπόντικα που είχε βιάσει κάμποσα κοριτσάκια ήταν η δυσκολότερη αποστολή που είχε αναλάβει. Είχαν στενέψει τα πράγματα στην υπηρεσία. Κάθε αποτυχία πρόσθετε αρνητικούς πόντους στην καριέρα. Όποιος δεν τα κατάφερνε, έπαιρνε πόδι κι αναζητούσε την επόμενη δουλειά στην αστική ζούγκλα. Εκεί στους υπονόμους είχε γνωρίσει έναν καινούριο κόσμο. Ζούσαν άνθρωποι που δεν είχαν στον ήλιο μοίρα, ανήκαν όμως στους ονειροπόλους που ήθελαν να ξεφύγουν από τον βούρκο, να φτάσουν τ' άστρα και τον ήλιο. Πολλοί δεν τα κατάφερναν ποτέ λόγω των άθλιων συνθηκών διαβίωσής τους. Ζούσαν μέσα στο νερό. Είχαν τοποθετήσει καφάσια κάτω από την υποτυπώδη επίπλωση των λαγουμιών τους για να τα κρατούν στεγνά. Η ανυπόφορη υγρασία προκαλούσε συχνά ρευματοειδείς αρθρίτιδες, η έλλειψη ήλιου σκέβρωνε το σώμα τους. Την περίοδο που είχε συναντήσει εκείνους τους τρωγλοδύτες, βίωνε και η ίδια την κόλαση. Είχε μόλις χάσει τον αδερφό της σε αυτοκινητιστικό. Ζούσαν μαζί, ήταν δεμένοι. Αν δε δούλευε το βράδυ θα βρισκόταν μαζί του, θα τον είχε σώσει ή τουλάχιστον θα είχε χαθεί μαζί του. Ο κόσμος των υπόνομων την έπεισε να μην εγκαταλείψει ποτέ τη μάχη. Όνειρό της ήταν να φτάσει στην κορυφή της υπηρεσίας. Πλέον μόνο η επαγγελματική καταξίωση της είχε απομείνει. Για κάποιο ανεξήγητο λόγο, ένιωθε συμπάθεια για την κοπέλα που είχε κληθεί να ανακρίνει, δε θα της το έδειχνε όμως. Άκουγε τις φωνές στο κεφάλι της, τα διαφορετικά εγώ της να αντιμάχονται. Συγκεντρώσου στη δουλειά σου αγαπητή μου, διαφορετικά δε θα φτάσεις ποτέ στην κορυφή της υπηρεσίας. Μη δείχνεις οίκτο στην κοπελίτσα, πρέπει οπωσδήποτε να αποσπάσεις τις πληροφορίες για τις οποίες σε έστειλαν! φώναζε το διαβολικό μέρος του εγκεφάλου της. Μίλα της γλυκά, δε βλέπεις ότι έχει προβλήματα; Είναι κοριτσάκι ακόμα, μην της φέρεσαι βάνουσα. Θυμάσαι εσύ στην ηλικία της πώς ήσουν; υπενθύμιζε το ευγενικότερο μέρος του εγώ της. Πώς ήμουν; Η απάντηση που πήρε τη συγκλόνισε. Έχασε την αυτοκυριαρχία της και μαζί την ισορροπία της. Πιο φοβισμένη και πιο ευάλωτη, είπε η εσωτερική φωνή. Μη μιλάς άλλο, εγώ δεν ήμουν ποτέ φοβισμένη κι ευάλωτη. Πάντα ήμουν ισχυρή, δυνατή! αποστόμωσε τη φωνή.

«Εγώ νομίζω ότι δεν έχουν κανένα πρόβλημα τα τατουάζ σου, απλά είσαι κάπως υπερβολική ή προσπαθείς να πας αλλού τη συζήτηση. Ό,τι και να κάνεις όμως, η αλήθεια θα λάμψει» είπε έντονα η ανακρίτρια.

Η Κάρτερ αναγνώρισε τους δισταγμούς και την εσωτερική πάλη της γυναίκας. Είχε την ευκαιρία να τη σκοτώσει όσο εκείνη πάλευε με κάτι μέσα της, αλλά μετά τι θα έκανε; Η μοναδική της ελπίδα άκουγε στο όνομα Μέγκαν Μίλλερ. Έπρεπε να κερδίσει χρόνο. Άλλαξε ξανά το ύφος της σε μια νέα προσπάθεια να χαλιναγωγήσει την ανακρίτρια.

«Τι θες να μάθεις;» τη ρώτησε υιοθετώντας μια άκρως επιθετική στάση. Η ατμόσφαιρα ήταν τεταμένη, η Κάρτερ όμως θα έκανε τα πάντα για να κερδίσει τον

απαραίτητο χρόνο μέχρι να φτάσουν οι ενισχύσεις. Κι αν δεν έφταναν, τότε θα αναγκαζόταν να τη σκοτώσει...

Ο Λεξ Μπάρελντ καθόταν σε αναμμένα κάρβουνα. Έπαιζε με το τηλεκοντρόλ περνώντας τα κανάλια, η κατάσταση όμως δεν άλλαζε. Όλα πρόβαλλαν τις ίδιες σκηνές. Την Κάρτερ την είχαν πιάσει, όπως άλλωστε αναμενόταν. Η Μέγκαν όμως πού είχε εξαφανιστεί; Κάτι κακό συνέβαινε, αν έκρινε από το ότι ήταν ο Μακλόγκαν αυτός που επιτέθηκε και όχι το δεξί του χέρι, ο Τζέικομπ. Ο αρχηγός των αντιπάλων εμφανιζόταν μονάχα στις δύσκολες περιπτώσεις. Βέβαια, το χάρισμα της Κάρτερ ήταν εξαιρετικό. Το να δίνεις ζωή σε έναν τίγρη καρτούν κι ένα λιοντάρι ήταν εντυπωσιακό. Πόσες σφαίρες μπορούσαν όμως να αντέξουν τα ζωντανά; Αποτελούσαν εύκολη λεία για τους αντιπάλους τους κι αυτό φάνηκε και στη μάχη με τον λυκάνθρωπο. Η Κάρτερ έπρεπε να βελτιώσει τις ικανότητές της και κυρίως δεν έπρεπε να μιλήσει για την κοινότητα των χαρισματικών ανθρώπων στην οποία εντάχθηκε πρόσφατα. Το ότι γνώριζε ελάχιστα πράγματα θα τους προφύλασσε λογικά όλους από ενδεχόμενα μοιραία λάθη.

Ο Λεξ ήταν άνθρωπος με υψηλό αίσθημα ευθύνης. Η ηγετική φυσιογνωμία του ενέπνεε τυφλή εμπιστοσύνη, αλλά κι ο ίδιος συμμετείχε στον πόνο της απώλειας ενός δικού του. Έτσι και τώρα ένιωθε υπεύθυνος για τις δύο γυναίκες. Τη μία δεν την είχε συναντήσει καν, μα τη Μέγκαν δεν μπορούσε να την αφήσει να χαθεί. Χωρίς τη Μίλλερ ήταν μισός. Θα έχανε τη μάχη της αφύπνισης, τη μάχη της κυριαρχίας. Άφησε το άγχος του να εκτονωθεί. Αναζήτησε τον υπολογιστή του. Τον άνοιξε. Θυμήθηκε ότι μπορούσε να εντοπίσει τη γυναίκα μέσω του κινητού της. Βρήκε ένα ασθενές σήμα εκπομπής κοντά στο πολυκατάστημα όπου είχε γίνει η μάχη με τον Μακλόγκαν.

«Παράξενο που δεν την έχουν εντοπίσει οι άλλοι» μονολόγησε.

Το σήμα είχε παραμείνει ακίνητο αρκετές ώρες. Ένιωθε ότι κάτι φρικτό είχε συμβεί. Προτού ανοίξει την πόρτα, ένα πρασινωπό βιβλίο έπεσε στο πάτωμα ανοίγοντας σε μία σελίδα. Το έπιασε και προτού το ξαναβάλει στη θέση του, διάβασε κάποιες γραμμές. *Προς τα πού είναι η ελευθερία;* ρωτούσε ένας φοιτητής τον παππού του. Εκείνος υποτίθεται ότι τον κοίταζε ευλαβικά κι απαντούσε: *Εκεί που βρίσκεται η αιωνιότητα, παιδί μου.* Ωραία φράση, όμως ο Μπάρελντ δεν είχε τον χρόνο να την αναλύσει. Τώρα, τον χρειαζόταν η φίλη του, το δεξί του χέρι.

Καθώς ξεκλείδωνε την πόρτα, έγινε διακοπή ρεύματος. Σιχτίρισε. Ίσως κάποιος να είχε ανακαλύψει τα γραφεία. Έβαλε μπρος την εφεδρική γεννήτρια που βρισκόταν κάτω από την καταπακτή που με τη σειρά του έκρυβε ένα μπαούλο. Από την ειδική κάμερα του συναγερμού ειδοποίησε την Αλέξις, τον υπερυπολογιστή του,

να απαγορεύσει την είσοδο οποιουδήποτε στο γραφείο. Άνοιξε την πόρτα και βγήκε στον διάδρομο όπου επικρατούσε μια εξαιρετικά ύποπτη νεκρική ησυχία.

Τα φώτα ασφαλείας ευτυχώς λειτουργούσαν. Άρχισε να κατεβαίνει αθόρυβα τις σκάλες με τη σκέψη ότι δεν υπήρχαν συμπτώσεις στη ζωή. Ήταν βέβαιος πως κάτι συνέβαινε. Είχε κατέβει μόλις πέντε σκαλιά όταν άκουσε τους ψιθύρους. Μια μικρή ομάδα ανθρώπων ανέβαινε. Επέστρεψε στην αρχική του θέση, δίπλα στο ασανσέρ. Ετοιμάστηκε να επιτεθεί σε όποιον τολμούσε να κινηθεί εναντίον του. Μα τι έλεγε; Όλοι θα στρέφονταν εναντίον του, γι' αυτό δεν βρίσκονταν άλλωστε εκεί; Με λίγη βοήθεια από την Αλέξις, ίσως να τους έβγαζε όλους από τη μέση χωρίς να κινδυνέψει να τραυματιστεί. Ήθελε όμως να δει ποιους έπρεπε να αντιμετωπίσει. Την ώρα που έβαζε το κλειδί στην πόρτα του αρχηγείου του τους είδε να εμφανίζονται στο κεφαλόσκαλο. Ήταν τέσσερεις άνδρες και μία γυναίκα, Γεροδεμένοι όλοι τους και οπλισμένοι σαν αστακοί. Η γυναίκα τον είδε πρώτη και πυροβόλησε χωρίς δισταγμό, όμως ο Μπάρελντ είχε προλάβει να σχηματίσει με τα χέρια του το νοητό τρίγωνο σταματώντας εγκαίρως τον χρόνο για πέντε δευτερόλεπτα. Πρόλαβε να εισχωρήσει στο καταφύγιό του.

«Αλέξις, ετοιμάσου για μάχη, μη δείξεις έλεος» διέταξε σκύβοντας στο μάτι της κάμερας. Μπορούσε άραγε να τους ξεγελάσει; Έσκυψε πάνω από το μπαούλο. Άνοιξε την καταπακτή. «Αλέξις, θα σε ενημερώσω πότε πρέπει να επιτεθείς, προς το παρόν ησυχία» διέταξε ψιθυριστά.

Έκλεισε το πέρασμα πίσω του. Κάτω από το γραφείο υπήρχαν άλλα τέσσερα δωμάτια. Στο ένα υπήρχε η εφεδρική γεννήτρια, τα δύο άλλα ήταν γραφεία και το τελευταίο τουαλέτα. Έβγαλε τον φακό από την τσέπη του. Δε θα διακινδύνευε να ανάψει τα φώτα. Κάθισε αναπαυτικά στην πολυθρόνα κι έπιασε το χειριστήριο της τηλεόρασης. Πάτησε το μεγάλο κόκκινο κουμπί που έλεγε «On». Δεν ακουγόταν τίποτα, είχε κλείσει τη φωνή. Πάτησε έπειτα απανωτά κάπου δέκα κουμπιά. Η οθόνη πάγωσε, έδειχνε χιόνια.

«Εισάγετε τον κωδικό, παρακαλώ» είπε η φωνή της Αλέξις.

Πληκτρολόγησε τον κωδικό. Το ξύλινο έπιπλο πάνω στο οποίο βρισκόταν η τηλεόραση άνοιξε αποκαλύπτοντας ένα πλήρες σύστημα υπολογιστών. Στις οθόνες, οι εξωτερικές κρυφές κάμερες έδειχναν τις κινήσεις των εχθρών. Ήταν έξω από την πόρτα. Δίσταζαν να την αγγίξουν. Η μόνη γυναίκα της ομάδας έβγαλε έναν λοστό από την πλάτη της και με δεξιοτεχνία έσπασε την κλειδαριά. Η ομάδα μπήκε στο γραφείο. Στ' αυτιά του Μπάρελντ έφθαναν μόνο οι ακατανόητοι ψίθυροι αυτού που φαινόταν ως αρχηγός.

«Τι είπε, Αλέξις;»

«Μιλάει στον ασύρματο, κύριε Λεξ. Είπε ότι δεν είναι κανείς και ότι επιτέλους μπορούν να ενεργοποιήσουν το ρεύμα».

«Να τους ανοίξεις κανονικά τα φώτα. Ο στόχος μας είναι να νομίσουν ότι έχω εγκαταλείψει τελείως το κτίριο. Επίσης, προσπάθησε να διατηρήσεις ελάχιστα

ανοιχτό ένα από τα παράθυρα που βλέπουν προς τη λεωφόρο. Ίσως τους ξεγελάσουμε έτσι».

Οι πέντε μπήκαν στο δωμάτιο ψάχνοντας εξονυχιστικά τον χώρο. Τους τράβηξε το ανοιχτό παράθυρο. Δεν είχαν ικανές πληροφορίες για το χάρισμά του Μπάρελντ κι έτσι πίστεψαν πως είχε αποδράσει πετώντας κατά κάποιον τρόπο από αυτό το σημείο. Ο ένας τους έμεινε για λίγο να κοιτάζει σαν να αναζητούσε το θήραμά του ανάμεσα στα αυτοκίνητα της λεωφόρου. Έξυσε το πηγούνι του αναρωτώμενος αν τους είχαν στείλει στο σωστό διαμέρισμα. Αλλά είχαν δει τον Μπάρελντ να μπαίνει. Δεν μπορεί! Κάπου εκεί μέσα θα ήταν. Πού όμως; Απομακρύνθηκε από το παράθυρο. Έπιασε το βιβλίο και το ξεφύλλισε. Τίποτα! Εκνευρισμένος έκανε νόημα στους υπόλοιπους να αποχωρήσουν. Ουσιαστικά δε θα εγκατέλειπαν το κτίριο. Θα άφηναν κάποιον να ελέγχει την κίνηση.

Ο Μπάρελντ σκούπισε τον κρύο ιδρώτα από το πρόσωπο και τα χέρια του. Όλη αυτή η αναμονή τον είχε σχεδόν εξουθενώσει. Μέχρι τελευταία στιγμή πίστευε πως οι ειδικές αστυνομικές δυνάμεις θα ανακάλυπταν την κρυφή είσοδο. Αν συνέβαινε αυτό, τότε όλα θα είχαν τελειώσει άδοξα. Σίγουρα, θα παρακολουθούσαν διαρκώς πια το κτίριο. Χρειαζόταν ένα άριστο σχέδιο διαφυγής. Έστυψε τον νου του. Ο χρόνος κυλούσε και η Μέγκαν παρέμενε μόνη της.

Τράβηξε τα χέρια του από τον πίνακα ελέγχου. Φόρεσε το παλτό του κι ένα καπέλο που έκρυβε σχεδόν όλα τα χαρακτηριστικά του προσώπου του. Έριξε μια ματιά από το παράθυρο. Είχαν εξαφανιστεί σχεδόν όλες οι αστυνομικές μονάδες. Σκέφτηκε να καταστρέψει τελείως το γραφείο. Έπαιξε με τη φωτιά του αναπτήρα. Τον άναψε. Τον έσβησε. Έβαλε φωτιά στο βιβλίο. Το εκσφενδόνισε από το ανοιχτό παράθυρο. Τα δεμένα χαρτιά διέγραψαν μια καμπυλωτή πορεία ώσπου χάθηκαν στο κενό. Ήλπιζε ότι έτσι θα τράβαγε πάλι μερικούς αστυνομικούς στο κτίριο. Πράγματι αυτό έγινε. Από τα δύο περιπολικά βγήκαν τρεις άνδρες. Κινούμενος γρήγορα πέρασε τον ανελκυστήρα. Βρέθηκε μπροστά στα σκαλιά. Δεν άκουσε κάποιον ήχο που να πρόδιδε ότι έρχονταν οι εχθροί του. Λίγο προτού φτάσει στο ισόγειο εμφανίστηκαν οι τρεις αστυνομικοί. Δεν ήταν μακριά του. Είχε πέντε δευτερόλεπτα για να τους βγάλει εκτός παιχνιδιού. Λογικά θα προλάβαινε. Σχημάτισε με τα χέρια του το τρίγωνο. Ο πανίσχυρος χρόνος άφησε για πέντε ολόκληρα δευτερόλεπτα τον Λεξ Μπάρελντ να κάνει τη δουλειά του. Ήταν ο μοναδικός που κινιόταν. Εκατό μέτρα πιο πέρα ένα ζευγάρι είχε μείνει παγωμένο να φιλιέται. Ένας ναρκομανής είχε μπήξει μόλις τη σύριγγα στο δεξί του χέρι, ενώ στο κοντινό νοσοκομείο η ζωή ενός ετοιμοθάνατου είχε παραταθεί για λίγο ακόμα.

Ένα δευτερόλεπτο. Τέσσερα βήματα για τον Μπάρελντ. Δύο δευτερόλεπτα. Μια γροθιά στα μούτρα του πιο σωματώδη αστυνομικού. Τρίτο δευτερόλεπτο. Ένιωθε την ανάσα του δεύτερου αντιπάλου του. Τον κλώτσησε χωρίς λύπη στον καβάλο. Τέταρτο δευτερόλεπτο. Γρονθοκόπησε τον τελευταίο στο πρόσωπο. Πέμπτο δευτερόλεπτο. Κούμπωσε τα κουμπιά του πανωφοριού του που είχαν ανοίξει.

Τοποθέτησε καλύτερα το καπέλο στο κεφάλι του. Η επίδραση της ικανότητάς του έληξε. Οι τρεις αστυνομικοί κείτονταν αναίσθητοι. Δε γύρισε να τους κοιτάξει. Γνώριζε ότι είχε πετύχει τον στόχο του έχοντας φτάσει ελάχιστα βήματα πριν από την έξοδο. Έπρεπε να περάσει ένα εύλογο χρονικό διάστημα μέχρι να μπορέσει να χρησιμοποιήσει ξανά το χάρισμά του. Περίμενε υπομονετικά. Είχε διαρκώς στο μυαλό του τον χρόνο. Μέτραγε τα λεπτά. Πέντε, τέσσερα, τρία, δύο, ένα. Ετοιμάστηκε να τρέξει. Σχημάτισε το τρίγωνο. Πάγωσε πάλι τον χρόνο. Έτρεξε κι εν τέλει απομακρύνθηκε εγκαίρως. Εισχώρησε στα στενά των παράλληλων δρόμων. Θα ήταν εξαιρετικά δύσκολο να τον ανακαλύψουν στο σκοτάδι.

Έβγαλε το κινητό του τηλέφωνο. Έπιασε το σήμα της Μίλλερ. Βημάτισε διακόσια μέτρα, όταν η αμφιβολία σφήνωσε σαν καρφί στον εγκεφαλικό του τοίχο. Δεν είχε εξαφανιστεί μόνο η Μέγκαν αλλά και η νεαρή κοπέλα με τα τατουάζ. Πέρασε από μπροστά του ένα ταξί. Του έκανε σήμα. Θα πήγαινε πρώτα στη Μίλλερ. Χωρίς εκείνη ήταν ένα τίποτα...

Η Μέγκαν άνοιξε τα μάτια της. Το κορμί της είχε μουδιάσει. Είχε χάσει πολύ αίμα. Το τραύμα στον γοφό της είχε μολυνθεί. «Ίσως να ήταν ηλίθιο αυτό που έκανα με τη σφαίρα» μονολόγησε χαμογελώντας πονεμένα στον τροφαντό κεραμιδόγατο που την είχε πλησιάσει για να χώσει τη μουσούδα του μες στις σακούλες. Τον έδιωξε κουνώντας τα χέρια της. Η όρασή της θόλωνε. Ένιωθε εξαντλημένη. Δεν είχε δύναμη να επιστρέψει μονάχη της στο σπίτι. Της έκανε εντύπωση ότι μέχρι τώρα δεν την είχε βρει κανένας. Έβγαλε το κινητό της. Είχε κλήσεις από τον Λεξ. Τον πήρε τηλέφωνο. Χτύπησε τρεις φορές μέχρι να ακουστεί από το ηχείο η φωνή του.

«Πώς είσαι; Πού είσαι;» τη ρώτησε ταραγμένα.

Προσπάθησε να θυμηθεί τη διαδρομή που είχε ακολουθήσει για να βρεθεί στο στενό όπου είχε λιποθυμήσει. Προσπάθησε να δώσει σωστές οδηγίες. Ο συνομιλητής της φάνηκε να καταλαβαίνει πού βρισκόταν. Τη βεβαίωσε πως θα έφτανε κοντά της το συντομότερο. Η φωνή του Μπάρελντ αναπτέρωσε τις ελπίδες της. Ο αβάσταχτος πόνος σε συνδυασμό με την εξαφάνιση της Κάρτερ είχαν φέρει σε οριακό σημείο τη Μέγκαν. Παρότι η ίδια δε μεμψιμοιρούσε σχεδόν ποτέ, μετά τη μεταμόρφωση του Μακλόγκαν είχαν εκτεθεί όλοι τους. Ήταν εύκολος στόχος πλέον.

Βαρέθηκε την αναμονή. Βαρέθηκε την αδράνεια. Πάτησε γερά τα πόδια της στο έδαφος. Κόλλησε την πλάτη της στον τοίχο. Ένιωσε τον πόνο σαν βελόνες που την τρυπούσαν παντού. Έσφιξε τα δόντια της. Θέλησε να καταπιεί την κραυγή της. Απέτυχε. Ούρλιαξε σπαρακτικά. Οι τρίχες του κεραμιδόγατου ανασηκώθηκαν. Στα μάτια του καθρεφτίστηκε ο τρόμος. Τα νύχια του ετοιμάστηκαν για μάχη. Ένα πουλί που έμοιαζε με κορυδαλλό εγκατέλειψε την κρυψώνα του. Το στήθος της ανεβοκατέβαινε γρήγορα. Ο ιδρώτας είχε ποτίσει τα ρούχα της. Έβαλε πάλι δύναμη

να σταθεί στον τοίχο. Έκανε κάποια βήματα ώσπου κατέρρευσε σαν σπασμένη κούκλα. Η πληγή στο πόδι της αιμορραγούσε. Άπλωσε το χέρι της να σταματήσει το αίμα. Τα μαλλιά της σέρνονταν στο ρυπαρό πεζοδρόμιο.

«Η μάχη είναι στα χέρια σου, Λεξ. Αφήνω τα όπλα μου. Εγκαταλείπω την πανοπλία μου. Είσαι αυτός που διαφεντεύει τη μοίρα μου πια» ψιθύρισε σαν να βρισκόταν ήδη κάπου μακριά, νιώθοντας το πνεύμα της να προσπαθεί να ξεφύγει από το καταδικασμένο σώμα.

Έκλεισε τα μάτια κι αφέθηκε.

Στην είσοδο του σοκακιού εμφανίστηκε ένας άνδρας που φορούσε καπέλο κι ένα χοντρό πανωφόρι. Τα χαρακτηριστικά του κρυβόντουσαν καλά από την αμφίεσή του. Εντόπισε τη γυναίκα. Χωρίς να διστάσει σχημάτισε το νοητό τρίγωνο. Ο χρόνος αδράνησε για πέντε δευτερόλεπτα. Άλλοτε θα του φαινόταν αστείο αυτό το ελάχιστο χρονικό διάστημα. Ο Λεξ όμως είχε μάθει να κινείται όλο και πιο γρήγορα ώστε να μπορεί να εκμεταλλευτεί στο έπακρο το χάρισμά του.

Έσκυψε από πάνω της. Άκουσε τον σφυγμό της. Ήταν ακόμα ζωντανή. Τηλεφώνησε σ' έναν φίλο του που είχε δουλέψει ως στρατιωτικός γιατρός για κάμποσα χρόνια. Φοβόταν πως αν την πήγαινε σε κάποιο νοσοκομείο, θα τους ανακάλυπταν. Ο Φίσερ όμως είχε όλα τα μέσα για να τη φροντίσει, με το αζημίωτο βέβαια. Ήταν ευτυχής συγκυρία που τον είχε γνωρίσει στον στρατό. Τον είχε ξελασπώσει πάμπολλες φορές από αντίστοιχες καταστάσεις. Είχε σπουδαίες ικανότητες και διασυνδέσεις. Απλά το τίμημα ήταν κάθε φορά ιδιαιτέρως υψηλό αν ήθελες να μη μιλήσει για τη βοήθεια που σου παρείχε. Ουσιαστικά δεν ήταν βοήθεια, αλλά μια ακριβή συναλλαγή. Είχε σκεφτεί αμέτρητες φορές ότι ο Φίσερ μπορεί και να δούλευε ως πράκτορας για τις μυστικές υπηρεσίες της χώρας. Είχε ρωτήσει ανθρώπους που κινούνταν στον χώρο, δεν είχε όμως μάθει τίποτα παραπάνω από φήμες.

Ο γιατρός κατέβηκε από το ιδιόμορφο τζιπ που είχε μετατρέψει σε ασθενοφόρο. Έβαλε στο φορείο τη γυναίκα.

«Καλά είναι, δεν υπάρχει πρόβλημα. Μην ανησυχείς, Λεξ» ανακοίνωσε καπνίζοντας ένα πούρο Αβάνας. «Θα μου δώσεις τα μισά μπροστά κι ύστερα τα υπόλοιπα» πρόσθεσε σχηματίζοντας κύκλους με τον καπνό.

«Πόσα θες;» ρώτησε ο Μπάρελντ ενοχλημένος.

«Επτά χιλιάδες είναι καλά νομίζω. Άρα μου δίνεις τώρα τρεισήμισι κι ύστερα τα υπόλοιπα. Είναι φιλική τιμή. Αν δε σε ήξερα, θα σου έπαιρνα περισσότερα».

Ο Λεξ έγνεψε καταφατικά. Ο χρόνος κυλούσε, έπρεπε επιτέλους να φύγουν από την περιοχή. Έβαλε το χέρι στο πανωφόρι. Δεν είχε χρήματα πάνω του. Το είχε ξεχάσει.

«Θα στα δώσω μετά όλα».

«Θα μου δώσεις τώρα τα μισά, είπαμε».

«Θα σου δώσω πεντακόσια παραπάνω αν δεχτείς να τα πάρεις όλα μαζί στο τέλος».

«Εντάξει».

Έβαλαν τη Μέγκαν προσεκτικά στο πίσω μέρος του τζιπ. Ο Φίσερ έστριψε το κλειδί για να πάρει μπρος ο κινητήρας και πάτησε το γκάζι.

«Θα φτάσουμε σύντομα;» ρώτησε ο Μπάρελντ.

«Ναι, σε λίγο θα είμαστε εκεί».

Ο καπνός από το πούρο του Φίσερ είχε γεμίσει το εσωτερικό του αυτοκινήτου κάνοντας την ατμόσφαιρα αποπνικτική. Ο Λεξ δεν μπορούσε να παραπονεθεί, τον είχε ανάγκη. Εξάλλου ο γιατρός είχε προβλέψει να υπάρχει ένα διαχωριστικό τζάμι ανάμεσα στους ίδιους και τον ασθενή.

«Πώς πάνε οι δουλειές, Μαρκ;»

Ο Μπάρελντ προσπαθούσε να ξεκινήσει κουβέντα ψαρεύοντας πληροφορίες. Μπορούσε να εμπιστευτεί τον γιατρό; Είχαν δουλέψει χρόνια μαζί, όμως οι καιροί άλλαζαν. Ειδικά μετά την επιδρομή στο γραφείο του, τα πράγματα είχαν πάρει επικίνδυνη τροπή. Χρειαζόταν πλέον τόλμη, εξυπνάδα και ετοιμότητα για να ξεπεράσουν τους κινδύνους. Το κακό μπορούσε πάντα να γίνει χειρότερο. Αυτό είχε μάθει από τη σύντομη ζωή του στην πόλη που δεν κοιμόταν ποτέ. Πολλές φορές είχε πιάσει τον εαυτό του να προσεύχεται να μην είχε γεννηθεί με το χάρισμα να σταματάει τον χρόνο. Αμέτρητες στιγμές είχε βρεθεί να παρακαλάει να αποκτήσει τη δύναμη να εγκαταλείψει την πόλη. Την αγαπούσε όμως παράφορα σαν να βίωνε τις πρώτες μέρες ενός κεραυνοβόλου έρωτα. Αυτή η αγάπη ήταν που τον είχε κάνει να απορρίψει μια πολύ καλή δουλειά εκτός Νέας Υόρκης, χρόνια πριν όταν ήταν πολύ νέος ακόμη. Αν τότε είχε επιλέξει διαφορετικά, δε θα βρισκόταν τώρα σ' αυτή τη θέση. Πόσο ευτυχής θα ένιωθε αν είχε γλυτώσει απ' όλες αυτές τις δολοπλοκίες και τα άκρως θανατηφόρα σχέδια...

Έπρεπε να πάψει να παιδεύει το μυαλό του. Ακούμπησε το κεφάλι στο κρύο τζάμι του τζιπ σχεδιάζοντας με την ανάσα του ονόματα και λέξεις που θα του έδιναν δύναμη να συνεχίσει τον αγώνα για ένα καλύτερο αύριο. Είχαν περάσει μόλις το Λονγκ Άιλαντ και το Άγαλμα της Ελευθερίας. Τι ειρωνεία να έχουν κατασκευάσει ένα τέτοιο άγαλμα αυτοί που βρίσκονταν εγκλωβισμένοι σε καθεστώς ψυχικής και πνευματικής δουλείας.

«Τι σκέφτεσαι;» ρώτησε ο στρατιωτικός γιατρός καθώς έβγαζε φλας για να στρίψει στον δρόμο όπου βρισκόταν το σπίτι του.

Ο Φίσερ δεν πολυσυμπαθούσε τον Μπάρελντ ούτε ήταν ο άνθρωπος που έπιανε εύκολα κουβέντα. Ο συνοδηγός του όμως είχε απλανές βλέμμα κι έδειχνε να μην πατάει στη γη. Αλλά ποιος πατούσε στη γη τον τελευταίο καιρό; Ο ίδιος σίγουρα όχι. Κάπνιζε, έπινε ασύστολα, είχε φτάσει ένα βήμα πριν τη χρήση ναρκωτικών. Είχε καταναλώσει στο παρελθόν ουσίες, δεν ήταν άγιος άνθρωπος. Τα τελευταία χρόνια είχε καταβληθεί από τις κοινωνικές εξελίξεις. Χρέη, αυτοκτονίες και κυρίως

απελπισία και φόβος. Είχε τσακώσει τον εαυτό του να βλέπει ταινίες σούπερ ηρώων και να αναζητά έναν. Μονάχα ένας τέτοιος θα μπορούσε να τους σώσει. Ο Μπάρακ Ομπάμα δεν ήταν ήρωας. Στη φάρα των πολιτικών ανήκε, δηλαδή στην ομάδα εκείνων που ευθύνονταν για όλα τα δεινά του πλανήτη.

«Δεν ξέρω» απάντησε ο Λεξ διακόποντάς τις σκέψεις του. «Ίσως να σκέφτομαι ότι όλοι μας πλέον ψάχνουμε να βρούμε κάποιον ήρωα που θα μπορέσει να μας ελαφρύνει. Όταν ήμουν μικρός, πίστευα ότι μπορούσα να κάνω τα πάντα. Τώρα πια δεν ξέρω, αλλά νομίζω πως αυτό δε γίνεται. Χάσαμε τη νιότη μας κυνηγώντας όνειρα και στόχους που δεν μπορούσαν να υλοποιηθούν. Χάσαμε τη ζωή μας» συμπλήρωσε ξεφυσώντας βαριά.

«Γιατί, τώρα τι κυνηγάς, Λεξ; Δεν αναζητάς πάλι το ανέφικτο;», ρώτησε ο Φίσερ καθώς στάθμευε το αμάξι. Η συζήτηση δεν έβγαζε πουθενά. Είχε μία ασθενή που χρειαζόταν την άμεση βοήθειά του.

Ο Φίσερ κατέβηκε γρήγορα από το όχημα. Πέταξε το μεγάλο πούρο Αβάνας μέσα στον υπόνομο, εκεί όπου κατοικούσαν σύμφωνα με τον αστικό θρύλο κροκόδειλοι. Άνοιξε τις πίσω πόρτες κι έβγαλε το φορείο με τη γυναίκα. Η αιμορραγία όπως το περίμενε είχε σταματήσει. Η πληγή σίγουρα δεν ήταν τόσο σοβαρή ώστε να δικαιολογεί τη συμπεριφορά και των δυο τους. Ίσως και να ήταν η ένταση της στιγμής που τους ξεγέλασε, μα όπως και να είχε, δεν υπήρχε νόημα να ξοδεύει χρόνο με αυτούς τους ανόητους συλλογισμούς. Έβαλε μέσα στο σπίτι την τραυματία. Δεν περίμενε να τον ακολουθήσει ο Μπάρελντ που φαινόταν να βολοδέρνει στον δικό του κόσμο.

Ο γιατρός πλησίασε τη μεγάλη βιβλιοθήκη στο καθιστικό, τράβηξε το κόκκινο βιβλίο με τα χρυσά γράμματα και ευθύς αποκαλύφθηκε η είσοδος που οδηγούσε στο θαυματουργό ιατρείο του Μαρκ Φίσερ, του στρατιωτικού γιατρού που στον πόλεμο του Αφγανιστάν είχε σώσει χιλιάδες Αμερικάνους. Είχε πάρει και μετάλλιο ανδρείας. Ήταν ένας από τους καλύτερους γιατρούς του στρατού. Τα αίσχη του πολέμου και η δολοφονία της Αφγανής φίλης του τον έσπρωξαν στην απομάκρυνση και την απομόνωση. Μπορεί να φαινόταν καθαρά ο Φίσερ, ήταν όμως ακόμη μία περίπτωση όπου τα φαινόμενα απατούν. Οι μάταιοι θάνατοι αφήνουν πάντα αγιάτρευτες πληγές. Το αποτέλεσμα όμως ήταν ότι ο γιατρός μίσησε τον πόλεμο, τα βρόντηξε όλα και γύρισε στο σπίτι του. Οι μέρες και οι νύχτες του έγιναν άσωτες έως ότου αντιληφθεί ότι ζούσε ακόμη. Μόνο τότε κατάφερε να ξεφύγει από τον βούρκο.

Έλεγε το τραύμα της γυναίκας διαπιστώνοντας ότι η σφαίρα είχε αφαιρεθεί πολύ άτσαλα. Αυτός ήταν και ο λόγος της αιμορραγίας. Την πληγή θα την έκλεινε, μα δεν ήταν βέβαιος ότι θα έσβηνε το σημάδι. Μπορεί όμως και να ήταν καλύτερα έτσι, για να της θυμίζει τα λάθη, τους κινδύνους που είχε μπλέξει.

Ο Μπάρελντ καθόταν απέναντί του παρακολουθώντας τον. Σαν να είχε ξεφύγει από τους δαίμονες που τον βασάνιζαν, απάντησε καθυστερημένα στην προηγούμενη ερώτηση του γιατρού.

«Προσπαθώ να σώσω ό,τι πρέπει να σωθεί απ' αυτόν τον κόσμο, Μαρκ. Έχω πάψει να το παίζω Ιντιάνα Τζόουνς και ν' αναζητώ θησαυρούς. Αυτές οι σκέψεις αρμόζουν μόνο στα παιδιά. Μεγαλώσαμε πια και δεν είμαστε παιδιά. Μακάρι να μπορούσα να πράξω διαφορετικά».

«Δε θα ήθελες να ήσουν ακόμα παιδί; Να μη σε άγγιζε η κακία του κόσμου και η απελπισία που μας βασανίζει; Εγώ θα ήθελα να είμαι ο Πήτερ Παν πάντως, και να ζω στη Χώρα του Ποτέ. Δε θα είχα κανένα πρόβλημα. Εσύ πάντως Λεξ, δε μου φαίνεσαι καθόλου καλά. Διαφορετικά θα είχες τη νηφαλιότητα να αντιληφθείς ότι η Μίλλερ δεν έχει τίποτα σημαντικό. Τόσα χρόνια στον στρατό, είδες πολύ χειρότερες καταστάσεις και μη μου πεις ότι δε σε ένοιαζε που σκοτώναμε. Ξέρω ότι δεν ήσουν από εκείνους που χαιρόντουσαν για τον πόλεμο. Όλοι μας βέβαια πιστεύαμε ότι πολεμάγαμε για το καλό του κόσμου, για να σώσουμε το έθνος! Τι στο διάολο γυρεύαμε στην Ασία; Πόσο ανόητοι ήμασταν για να πιστεύουμε τις ηλιθιότητες που ξεφούρνιζαν; Σκατά τα κάναμε Λεξ, κι εγώ κι εσύ. Νομίζαμε ότι είμαστε θεοί. Δεν είμαστε θεοί. Είμαστε άνθρωποι με φανερές αδυναμίες. Ξέρεις πόσες φορές έχω ευχαριστήσει τον Θεό που με απομάκρυνε από το Αφγανιστάν, έστω και μ' αυτόν τον βάνουσο τρόπο; Αν παρέμενα εκεί, θα έπαυα να είμαι άνθρωπος. Αυτό θα ήταν ο χειρότερος θάνατος. Κι εδώ στη Νέα Υόρκη έχει πολλούς νεκρούς. Θυσίασαν τα πάντα στον βωμό του χρήματος» είπε ενώ έραβε το τραύμα της Μίλλερ. «Δε θα σου πάρω χρήματα» πρόσθεσε καθώς έκλεινε με δεξιοτεχνία την πληγή.

«Πότε θα μπορέσει να περπατήσει ξανά;» ρώτησε ο Μπάρελντ.

«Είχε βγάλει τη μία σφαίρα που την είχε χτυπήσει και είχε αφήσει δύο ακόμα μέσα της. Ο τρόπος με τον οποίο είχε αφαιρέσει την πρώτη δεν ήταν ο ιδανικότερος, με αποτέλεσμα να εισχωρήσουν οι άλλες δύο βαθύτερα. Τις έβγαλα. Λογικά δε θα έχει πρόβλημα να περπατήσει ακόμα και αύριο χωρίς να το παρακάνει βέβαια. Το τραύμα όμως θα της αφήσει χρόνιο σημάδι».

«Σ' ευχαριστώ. Δε θα τα είχα καταφέρει χωρίς εσένα».

«Τι θα κάνεις από εδώ και πέρα;» ρώτησε ο πρώην στρατιωτικός γιατρός με εμφανή περιέργεια. Είχε παρακολουθήσει τις ειδήσεις και γνώριζε την κατάσταση στην οποία είχε μπλέξει ο Μπάρελντ. Όχι ότι ήξερε λεπτομέρειες, μπορούσε όμως να φανταστεί την αντίδραση των αρχών. Θα είχαν εξαπολύσει ανθρωποκνηνηγό για να πιάσουν τον Λέξ και τους ομοίους του. Το μεγάλο ερώτημα που παρέμενε άλυτο ήταν γιατί ο Μακλόγκαν με τον Μπάρελντ είχαν φερθεί τόσο ανώριμα. Είχε μάθει ότι τα τελευταία χρόνια τα είχαν σπάσει. Γνώριζε ότι κάτι κυνηγούσαν. Τι ήταν αυτό; Και γιατί ήταν τόσο σημαντικό ώστε να μπορέσει να χωρίσει τους μεταλλαγμένους –γιατί για εκείνον μεταλλαγμένοι ήταν– σε δύο στρατόπεδα; Έπρεπε να μάθει. Κι ήταν η κατάλληλη στιγμή αφού η Μίλλερ θα έκανε ώρες να ξυπνήσει. Μετά από καιρό είχαν κι οι δυο τους χρόνο να μιλήσουν με ειλικρίνεια.

«Δεν μπορώ να σου απαντήσω. Πρέπει να πάω να σώσω μια κοπέλα. Δεν γίνεται να την αφήσω μόνη» είπε κουρασμένα ο Μπάρελντ.

«Έλα τώρα, πού πας πάλι; Σταμάτα να το παίζεις πάτερ φαμίλιας και Σούπερμαν. Λεξ, δεν μπορείς να σώζεις διαρκώς τους πάντες. Δεν έχεις καμία υποχρέωση να το κάνεις αυτό και το ξέρεις πολύ καλά».

«Πρέπει! Εγώ την έμπλεξα σε όλο αυτό, όπως έμπλεξα κι εσένα τώρα. Δε γίνεται να την αφήσω στην τύχη της, είναι παιδί ακόμα. Δε φταίει αυτή για τα λάθη μας. Αν εγώ και ο Μακλόγκαν δεν είχαμε φερθεί τόσο ανόητα, τίποτα απ' όλα αυτά δε θα είχε συμβεί» είπε ο Μπάρελντ καθώς έβγαινε από το μυστικό δωμάτιο.

«Λεξ, να θυμάσαι ότι ακόμα και οι σούπερ ήρωες δεν καταφέρνουν να σώσουν τους πάντες» φώναξε ο Φίσερ τρέχοντας ξοπίσω του. Ήξερε ότι ο Μπάρελντ ήταν φοβερά παρορμητικός. Έπρεπε να τον βοηθήσει, αλλιώς θα τα έκανε θάλασσα. Η Μίλλερ άλλωστε θα κοιμόταν για ώρες μετά την ηρεμιστική ένεση που της είχε κάνει. «Περίμενε γαμώτο! Πού πας;» ούρλιαξε καθώς άκουσε την πόρτα να κλείνει ερμητικά. Αν έδινε περισσότερη βοήθεια στον Μπάρελντ, τότε θα έμπλεκε ακόμα χειρότερα. Είχαν περάσει χρόνια από τα τελευταία του μπλεξίματα. Φαίνεται όμως ότι είχε έρθει ξανά η ώρα να ζήσει μία νέα περιπέτεια.

Ο Φίσερ άνοιξε την πόρτα του οδηγού. Έβαλε τη ζώνη του, έχωσε το κλειδί στη σχισμή, το γύρισε και πάτησε το γκάζι. Έκανε όπισθεν και βγήκε στον κεντρικό δρόμο. Βρήκε τον Λεξ να τρέχει με το κινητό ανά χείρας. Κορνάρισε κι εκείνος γύρισε και τον κοίταξε άναυδος. Ο Φίσερ άνοιξε το παράθυρο της θέσης του συνοδηγού και είπε χαμογελώντας «Θέλετε να σας πετάξω κάπου, κύριε Κλαρκ;»

Ο Μπάρελντ έκλεισε το τηλέφωνο και μπήκε στο τζιπ.

«Πάμε στα κεντρικά της αστυνομίας. Εκεί βρίσκεται η Έλεν Κάρτερ» είπε κοιτάζοντας το ρολόι του και κάνοντας την ευχή να προλάβουν να σώσουν την κοπέλα...

Η Μύριαμ Μπράουν σκεφτόταν με ποιον τρόπο όφειλε να κινηθεί. Ο Πίτερ δεν είχε δώσει σημεία ζωής. Όσο για εκείνους που προσπαθούσαν να σταματήσουν την αφύπνιση, δε φαινόταν να σχεδιάζουν κάτι ύπουλο. Ο κλήρος έπεφτε στη Μύριαμ να βρει με κάποιον τρόπο το μενταγιόν, ώστε όταν το φεγγάρι θα γέμιζε να πετύχαινε η τελετή της αφύπνισης.

Κοίταξε τον Ντέιβιντ δίπλα της. Έπρεπε να τον οδηγήσει με οποιονδήποτε τρόπο στο διαμέρισμα που κατοικούσε πριν την εγκατάστασή του στην οδό Περλ.

«Αγάπη μου, θυμάσαι που σου είχα δώσει ένα παράξενο μενταγιόν για δώρο κάποια στιγμή; Ξέρεις πού είναι;» ρώτησε όσο πιο ερωτικά μπορούσε.

Εκείνος δεν απάντησε. Έδειχνε να σκέφτεται. Προσπάθησε να θυμηθεί πού είχε παρατήσει το μενταγιόν, μα δεν μπορούσε. Ούτε καν θυμόταν πώς έμοιαζε.

«Λυπάμαι, δεν μπορώ να σου απαντήσω» δήλωσε ξύνοντας το κεφάλι του. Το μεγάλο ψυχικό κενό που ένιωθε εδώ και καιρό είχε διογκωθεί περισσότερο μετά την ερώτηση της Μύριαμ.

«Είσαι σίγουρος ότι δε θυμάσαι;» τον ξαναρώτησε όσο πιο γλυκά μπορούσε.

Η Μύριαμ έπαιζε με την ιδέα να συμμαχήσει με το αντίπαλο στρατόπεδο. Θα μπορούσε να τους εκμεταλλευτεί για να μάθει την αλήθεια. Από την άλλη, αν επικοινωνούσε μαζί τους και το μάθαινε ο Μακλόγκαν, δε θα υπήρχε επιστροφή. Ήταν τόσο μπερδεμένη. Ένιωθε ότι πλησίαζε τα όρια της τρέλας.

Ο Ντέιβιντ πήγε στην κουζίνα και ήπια λίγο νερό. Οι αναμνήσεις του ήταν ένα κουβάρι τόσο μπλεγμένο που η μόνη διέξοδος ήταν να φύγει από το διαμέρισμα και να προσπαθήσει απερίσπαστος από τη Μύριαμ να βάλει σε τάξη το θολωμένο του μυαλό. Ντύθηκε αθόρυβα και βγήκε στον διάδρομο. Ένιωθε ότι κάποιος τον παρακολουθούσε διαρκώς. Όσο για την αγάπη που υποτίθεται ότι αισθανόταν για τη Μύριαμ, δεν ήξερε αν ήταν όντως πραγματική. Ακόμα και σ' αυτό είχε μπερδευτεί. Έπρεπε να βρει απαντήσεις.

Κατευθύνθηκε προς το Μπάτερι Παρκ, εκεί όπου είχε συναντήσει τον γεράκο που του είχε αφηγηθεί τις παράξενες ιστορίες για τη Νέα Υόρκη. Το ένστικτο ή η τύχη μπορεί και να τον οδηγούσαν κάπου.

Ο Φίσερ πάρκκαρε το τζιπ λίγο μακρύτερα από το κεντρικό αστυνομικό τμήμα, σε σημείο που να μη φαίνεται εύκολα. Στη διαδρομή προσπαθούσε να πείσει τον Λεξ να μην εμπλακεί και να αφήσει αυτόν να μπει στο τμήμα και να σώσει την κοπέλα. Δε θα τον αναγνώριζαν και σίγουρα θα μπορούσε να την ελευθερώσει χωρίς να προκληθούν περαιτέρω προβλήματα. Μετά από έντονες κουβέντες και λογομαχίες τα είχε καταφέρει. Του παρέδωσε τα κλειδιά δίνοντάς του ξεκάθαρες οδηγίες ως προς τον χειρισμό του ογκώδους αυτοκινήτου. Ύστερα, έκρυψε τα δύο desert eagle σε μια ειδική θήκη κάτω από το πουκάμισό του και προχώρησε προς την είσοδο του τμήματος. Τα καστανά μαλλιά του ανέμιζαν στον δυνατό αέρα. Τα χέρια του είχαν ιδρώσει καθώς τα κρατούσε σε μια κοντινή απόσταση από τα όπλα, για να μπορέσει να πυροβολήσει όταν θα του δινόταν η ευκαιρία. Πλησίασε τον σκοπό στην είσοδο που διάβαζε με προσήλωση μια εφημερίδα. Σίγουρα τις ιπποδρομίες θα κοιτούσε. Του έτεινε μία από τις πλαστές ταυτότητες που του επέτρεπαν να εισχωρεί εκεί όπου διαφορετικά θα ήταν ανεπιθύμητος.

«Είμαι εδώ για την Έλεν Κάρτερ» είπε με ύφος που θα ταίριαζε απόλυτα σε κάποιον που δουλεύει για τις μυστικές υπηρεσίες. Τίποτα επάνω του δεν πρόδιδε το άγχος και την ένταση που βίωνε.

«Θα πας εκεί και θα ρωτήσεις» είπε ο αστυνομικός ενοχλημένος προφανώς από τη διακοπή, του έδειξε την τρίτη πόρτα αριστερά στον διάδρομο κι έπιασε ξανά την εφημερίδα του.

Ο Φίσερ κατευθύνθηκε προς τα εκεί, μέσα του όμως κάτι του έλεγε πως τα πράγματα δε θα πήγαιναν καλά. Το τμήμα ήταν σχεδόν άδειο, ενώ θα έπρεπε να σφύζει από ζωή. Έφερε τα χέρια του σχεδόν πάνω στο στήθος, έπρεπε να είναι έτοιμος. Χτύπησε την πόρτα. Δεν πήρε καμία απάντηση. Χτύπησε ξανά και μπήκε χωρίς να περιμένει. Βρέθηκε μπροστά σε έναν άλλο διάδρομο. Στο βάθος δύο αστυνομικοί στέκονταν σαν να φρουρούσαν μπροστά από μία πόρτα. Ο γιατρός πείστηκε ότι αυτός πρέπει να ήταν ο τελικός του προορισμός. Έχοντας καταφέρει να καλμάρει τα νεύρα του, τους πλησίασε. Εδώ δε σήκωνε να δείξει ξανά την ταυτότητα, χρειαζόταν άλλη τακτική.

«Θέλω να δω την Έλεν Κάρτερ» είπε κάνοντας τη φωνή του πιο μπάσα.

«Δεν μπορείτε να περάσετε, κύριε» δήλωσε ο κοντότερος από τους δύο.

«Πόσα θέλετε για να περάσω;» ρώτησε ο Φίσερ.

Προτού πάρει την οποιαδήποτε απάντηση, ένας ακόμη αστυνομικός εμφανίστηκε από το σημείο που ο διάδρομος έκανε γωνία, φωνάζοντας να τον συλλάβουν. Ο Φίσερ δεν περίμενε δευτερόλεπτο. Έβγαλε τα όπλα και με το ένα πυροβόλησε τον άνδρα στη γωνία. Τον πέτυχε στο κεφάλι, ανάμεσα στα μάτια. Με το δεξί desert eagle πυροβόλησε τον πιο κοντό στην καρδιά καρφώνοντάς τον στην πόρτα. Ο ψηλότερος άνδρας δεν αντέδρασε. Κοκάλωσε από τους πυροβολισμούς και σήκωσε αμέσως τα χέρια ψηλά στον αέρα.

«Θα με αφήσεις τώρα να μπω;» ρώτησε ο γιατρός προτάσσοντας το όπλο.

«Είναι κλειδωμένα από μέσα, δεν έχω κλειδί...» ψέλλισε εκείνος.

«Φύγε τότε, γιατί δε θέλω να βάψω τα χέρια μου με περισσότερο αίμα» είπε ο Φίσερ και ο άλλος το έβαλε στα πόδια.

Ο γιατρός σημάδεψε την κλειδαριά της πόρτας και πυροβόλησε. Η κλειδαριά διαλύθηκε, αλλά η πόρτα δεν άνοιξε. Σημάδεψε ξανά λίγο πιο κάτω. Πυροβόλησε. Δεν άνοιξε ξανά. Σημάδεψε αυτή τη φορά λίγο πιο πάνω από την κλειδαριά. Πυροβόλησε και κλωτσώντας τη διαλυμένη πόρτα, όρμησε στο δωμάτιο. Είχε προηγηθεί σφοδρή πάλη, τα λίγα έπιπλα ήταν στην κυριολεξία τσακισμένα. Δύο γυναίκες αγκομαχούσαν στο πάτωμα πνιγμένες στο ίδιο τους το αίμα. Η μία ήταν η Κάρτερ, την αναγνώρισε από την περιγραφή του Μπάρελντ. Η άλλη ήταν προφανώς ανακρίτρια. Ο Φίσερ δεν περίμενε, ύψωσε το πιστόλι και πυροβόλησε. Η γυναίκα με τα μαύρα σωριάστηκε χωρίς πνοή στο πάτωμα. Η Κάρτερ ήταν σε άσχημη κατάσταση, μωλωπισμένη σε όλο της το σώμα, βαριανάσαινε.

«Γιατί δεν τη σκότωσες αφού μπορούσες;» τη ρώτησε με απάθεια ο πρώην στρατιωτικός γιατρός.

«Γιατί δεν είναι σωστό να δολοφονείς» απάντησε η Κάρτερ κοιτώντας τον διαπεραστικά ενώ σκούπιζε το ξεραμένο αίμα από το πρόσωπό της. Δεν έδωσε το

χέρι της στον σωτήρα της. Η ψυχρότητα με την οποία είχε εκτελέσει τη γυναίκα την είχε προβληματίσει. Αν ήθελε να τη σκοτώσει, θα μπορούσε να το είχε κάνει και η ίδια. «Ποιος είσαι και τι θέλεις από μένα;» ρώτησε καθώς προσπαθούσε να σταθεί στα πόδια της.

«Είμαι φίλος και ήρθα να σε σώσω. Έλα! Πρέπει να φύγουμε, γιατί σε λίγο θα πλακώσουν κι άλλοι μπάτσοι» είπε ο Φίσερ που έχοντας ανακτήσει την αυτοκυριαρχία του, έβγαλε ένα πούρο από την τσέπη του, το δάγκωσε κι ύστερα το άναψε. «Αν έχεις κάποιο χάρισμα, καλά θα κάνεις να το χρησιμοποιήσεις τώρα, διαφορετικά είμαστε νεκροί» δήλωσε μασουλώντας με απάθεια το πούρο.

Η Κάρτερ δίστασε. Μπορεί ο τύπος να μην ήταν τόσο φιλικός όσο φαινόταν. Δεν τον γνώριζε, δεν τον είχε ξαναδεί. Ποιος τον έστειλε; Πέρα από τις αμφιβολίες της όμως, σκεφτόταν και το ενδεχόμενο του ζωντανέματος των τατουάζ. Είχε υποστεί μεγάλη φθορά καθ' όλη τη διάρκεια της παραμονής της στο τμήμα. Το να κατευθύνει τα ζώα απαιτούσε μεγάλη δύναμη. Αν δεν είχε την απαραίτητη ψυχική ηρεμία και συγκέντρωση, δεν μπορούσε να προβλέψει τι θα συνέβαινε. Δεν ήθελε να πάει κάτι στραβά. Όπως τότε, την πρώτη φορά που αναγκάστηκε να χρησιμοποιήσει το χάρισμά της λίγο προτού τη βιάσει εκείνος ο αισχρός άνδρας που δεν ήθελε για κανέναν λόγο να θυμάται. Είχε βρεθεί σε κώμα στο νοσοκομείο για δύο μήνες εξαιτίας της αδυναμίας της να χειριστεί το χάρισμα. Έκτοτε είχε βάλει στόχο να καταφέρει να χρησιμοποιεί σωστά τον τίγρη και το λιοντάρι δίχως να απειλείται η ζωή της από τους δικούς της λανθασμένους χειρισμούς.

Ο Φίσερ αντιλήφθηκε την αμηχανία της Κάρτερ. Η χρόνια συναναστροφή με τον Λεξ τον είχε κάνει κοινωνό πολλών αλλόκοτων μυστικών σχετικά με τη φάρα του. Ακόμα και ο Μπάρελντ είχε βρεθεί σε δύσκολες καταστάσεις διαθέτοντας ένα πολύ επικίνδυνο χάρισμα. Η λανθασμένη χρήση του θα μπορούσε να προκαλέσει κάποια ανωμαλία στον χωροχρόνο, τουλάχιστον αυτή ήταν πάντα η μεγαλύτερη ανησυχία του Λεξ. Κοιτάζοντας έντονα την Έλεν, ο γιατρός διαπίστωσε πως παρά τους μώλωπες, τους μαύρους κύκλους και την απελπισία, η Κάρτερ ήταν όμορφη. Κι αυτή η ομορφιά δεν πήγαζε μόνο από το σώμα αλλά και από την ψυχή της. Αναγνώρισε την απελπισία της και της έγνεψε με κατανόηση.

Έξω από την πόρτα, ακούστηκε ήχος από πιστόλια που οπλίζονταν. Σχεδόν ταυτόχρονα, άγριες φωνές απαίτησαν την παράδοσή τους. Ο Μαρκ Φίσερ είχε ζήσει τον πόλεμο και είχε επιβιώσει σ' έναν άχαρο κόσμο αναζητώντας τον λόγο για τον οποίο είχε βρεθεί ανάμεσα στους ζωντανούς της πόλης. Είχε φτάσει η ώρα να πάρει την απάντηση. Θα έσωζε μια ζωή θυσιάζοντας μια άλλη που ουσιαστικά είχε χαθεί από τον καιρό του πολέμου στον Κόλπο.

Έβγαλε από την τσέπη του παντελονιού του ένα καθρεφτάκι. Το τοποθέτησε δίπλα στην είσοδο της πόρτας ώστε να μπορεί να βλέπει τις κινήσεις στον διάδρομο. Ήταν πολλοί οι αντίπαλοι. Ίσως να μην κατάφερνε να σώσει τελικά την κοπέλα.

«Θα παραδοθείτε ή θα μας αναγκάσετε να σας σκοτώσουμε;» ρώτησε μια δυνατή φωνή απ' έξω.

«Ναι» φώναξε ο Φίσερ κάνοντας νόημα στην Κάρτερ να δώσει ακριβώς την ίδια απάντηση.

«Ναι» είπε ξέπνοα εκείνη. «Τι έχεις στο μυαλό σου;» τον ρώτησε σιγανά.

«Θα προσποιηθείς ότι παραδίδεσαι, να είσαι όμως σε ετοιμότητα. Μόλις βγεις, θα τους αποσπάσω την προσοχή με τα όπλα μου. Χρησιμοποίησε το χάρισμά σου. Προφανώς δε γνωρίζουν τι είσαι ικανή να κάνεις, άρα θα μπορέσεις να ξεφύγεις. Δεν υπάρχει άλλη λύση. Βγες πρώτη».

Η Έλεν αποφάσισε να ακολουθήσει τις οδηγίες του Φίσερ. Δεν είχε άλλη επιλογή εξάλλου. Είχε καταλάβει ότι ο άνδρας δε λογάριαζε τη ζωή του, σκόπευε να πεθάνει για να τη σώσει. Ένας από τους αστυνομικούς πετάχτηκε μπροστά προσπαθώντας να την αιχμαλωτίσει με μια λαβή. Η Κάρτερ, σαν τον αίλουρο, ξέφυγε από το αρπακτικό χέρι του. Παραπάτησε λιγάκι, αλλά παρέμεινε στα πόδια της. Η έκφραση του προσώπου της άλλαξε αμέσως. Το μίσος την κυρίευσε. Άφησε να της ξεφύγει ένα ουρλιαχτό παρόμοιο με του λιονταριού που δέσποζε στο δεξί της χέρι. Της γεννήθηκε η επιθυμία να το ζωντανέψει για να τιμωρήσει όσους είχαν βαλθεί να της καταστρέψουν τη ζωή. Τα πρόσωπα των αστυνομικών είχαν γεμίσει τρόμο. Όσο για την ίδια, όφειλε να προστατέψει τον Φίσερ, αλλά η ελάχιστη ενέργεια που είχε πλέον στο κορμί της δεν της άφηνε πολλά περιθώρια. Αν ζωντάνευε κάποιο από τα δύο τατουάζ της, δεν ήταν σίγουρη ότι θα μπορούσε να κατευθύνει το ζώο.

«Πιάστε την!» ούρλιαξε ένας μελαμψός άνδρας που βρισκόταν στο βάθος αριστερά και καλυπτόταν από τους υπόλοιπους.

Η Κάρτερ βρέθηκε σε αδιέξοδο. Δεν είχε άλλα περιθώρια. Έξυσε τον τίγρη στην αριστερή της παλάμη κι εκείνος, απελευθερωμένος από τα δεσμά του τατουάζ, όρμησε στους κοκαλωμένους αστυνομικούς.

Ο Φίσερ περίμενε την αντίδραση της Κάρτερ. Γνώριζε καλά τους μπάτσους. Δεν υπήρχε καμία περίπτωση να αφήσουν τη γυναίκα να ξεφύγει. Ήθελαν να την κάνουν πειραματόζωο. Θα κατέβαλλε κάθε δυνατή προσπάθεια για να τη σώσει. Όρμησε βάζοντας το σώμα του ασπίδα στις σφαίρες που προορίζονταν για την κοπέλα. Δέχτηκε τις περισσότερες κατάστηθα, ωστόσο με μια υπεράνθρωπη προσπάθεια ύψωσε τα desert eagle και πυροβόλησε. Ο εκκωφαντικός ήχος της εκπυροκρότησης γέμισε τον χώρο. Όλοι στράφηκαν προς το μέρος του. Ακόμα και η Κάρτερ κοιτούσε με δέος τον Φίσερ. Δεν περίμενε πως θα ήταν τόσο επίμονος και δυνατός. Μόνο ο τίγρης συνέχιζε να σπέρνει ατάραχος τον θάνατο.

Ένας νεαρός μπάτσος σύρθηκε αργά πίσω από τον τοίχο για να καλυφθεί. Αν και τραυματισμένος ο ίδιος, δεν εγκατέλειπε τον αγώνα της ζωής. Ο Φίσερ, σαν δαιμονισμένος, στεκόταν όρθιος ακόμη, γεμίζοντας το ένα όπλο του. Ο μπάτσος βγήκε από την κρυψώνα του, σημάδεψε και πυροβόλησε τον γιατρό. Η σφαίρα τον

βρήκε ανάμεσα στα μάτια. Το πούρο έφυγε από το στόμα του. Το σώμα του κατέρρευσε καθώς η ψυχή το εγκατέλειπε.

Η Κάρτερ κλαίγοντας με αναφιλητά έστειλε το ζώο να αποτελειώσει τον μπάτσο. Ο τίγρης σκότωσε τον άνδρα κι ύστερα κάθισε πάνω του κοιτώντας αποκαρδιωμένος την αφέντρα του. Η Κάρτερ έσκυψε πάνω από τον Φίσερ, του έκλεισε τα μάτια και τον φίλησε στο μέτωπο. Τον γνώριζε τόσο λίγο, μα του όφειλε την ύπαρξή της. Η οργή μαζί με την απελπισία της τη συντάραζαν. Ήθελε να βρίσει Θεούς και δαίμονες, να καταραστεί τους φονιάδες και τη μοίρα της, μα δεν της είχε απομείνει σθένος. Ο τίγρης την πλησίασε και ακούμπησε το αριστερό του πόδι στην πλάτη της, εκεί που βρισκόταν το τατουάζ με την καρδιά, γλείφοντάς την απαλά. Η Κάρτερ συνήλθε απότομα, άρπαξε τα δύο όπλα και όρμησε προς την έξοδο. Πίσω της άκουγε φωνές - προφανώς τις ενισχύσεις των αστυνομικών- να δυναμώνουν.

Ο Μπάρελντ άκουγε για ώρα τους πυροβολισμούς. Δεν ήξερε αν θα έπρεπε να μπει στο κτίριο και να βοηθήσει τον Φίσερ και την Κάρτερ. Δυστυχώς, είχε αφήσει τον γιατρό να πάει μόνος του σ' αυτή τη θανατηφόρα αποστολή. Αν τον είχε ακολουθήσει όμως, τότε ήταν σχεδόν βέβαιο ότι δε θα έσωζαν την κοπέλα. Δεν μπορούσε να περιμένει άλλο. Βγήκε από το τζίπ κλείνοντας αθόρυβα την πόρτα και περπάτησε αδιάφορα μέχρι το φυλάκιο της εισόδου. Δεν ήθελε να δώσει στόχο ρισκάροντας τις ζωές των άλλων δύο. Μπορούσε να ενεργοποιήσει το χάρισμά του και να σταματήσει τον χρόνο, τι θα συνέβαινε όμως μετά; Μια λάθος απόφαση και όλα θα γκρεμίζονταν στην άβυσσο. Γύρισε στη θέση του περιμένοντας άπραγος μέσα στο αμάξι. Σκότωνε τον πολύτιμο χρόνο βασανίζοντας το μυαλό του με νέα σχέδια, όταν είδε έκπληκτος την Κάρτερ να βγαίνει από το κτίριο ιππεύοντας τον τίγρη. Πήγε να την ακολουθήσει, αλλά τελικά αποφάσισε να μην κινηθεί παρορμητικά. Λογικά ο Φίσερ ήταν νεκρός και πίσω στο ιατρείο του περίμενε η Μέγκαν Μίλλερ. Δεν μπορούσε να ρισκάρει ξανά.

Έβαλε εμπρός το τζίπ και πήρε τον δρόμο για το σπίτι του Φίσερ. Θα φρόντιζε τη Μίλλερ μέχρι να γίνει καλά και μετά θα αποφάσιζαν από κοινού. Αυτό που τον άγχωνε περισσότερο ήταν ότι πλησίαζε η μέρα για την αφύπνιση. Έπρεπε να βρουν τον Μπέικερ. Είχαν μπλέξει την κοπέλα με τα τατουάζ σ' αυτή την ιστορία και τώρα την άφηναν να τα βγάλει πέρα μόνη της, όμως δυστυχώς ή ευτυχώς, δεν ήταν ώρα για συμπόνια.

Έφτασε στου Φίσερ και άνοιξε την πόρτα του γκαράζ. Καθώς έκλεινε η είσοδος, το σκοτάδι κάλυπτε κάθε σπιθαμή του χώρου. Θύμιζε την ψυχική κατάσταση του Λεξ Μπάρελντ. Δεν υπήρχε πουθενά φως, ελπίδα...

Η εξομολόγηση

Ο Μπέικερ έφτασε στο Μπάτερι Παρκ με την πεποίθηση ότι τούτη τη φορά θα έβρισκε επιτέλους απαντήσεις. Περπάτησε μέχρι το παγκάκι όπου ο γεράκος είχε αφηγηθεί την ιστορία του ακέφαλου καβαλάρη. Περίμενε να τον βρει εκεί, αλλά διαψεύστηκε. Η θέση ήταν άδεια. Μήπως δεν τον είχε συναντήσει ποτέ; Μήπως τελικά η Μύριαμ ήταν η σύντροφός του και το μυαλό του έπαιζε παιχνίδια; Και τότε, τι ήταν οι φωνές που πάλευαν μέσα του; Τρελαινόταν, δεν υπήρχε αμφιβολία.

«Θυμήσου επιτέλους! Θυμήσου!» επαναλάμβανε κάθε φορά πιο δυνατά, χτυπώντας το κεφάλι του με τα χέρια. Μέσα του έβραζε ώσπου αναπάντεχα θυμήθηκε κάτι. Προτού γνωρίσει τη Μύριαμ ήταν ένας πιτσαδόρος που ανεχόταν να παίρνει ένα πενιχρό μεροκάματο και να εκτελεί τις γελοίες εντολές του απαράδεκτου αφεντικού του. Πόσες φορές του είχε πετάξει πίτσα στο πρόσωπο εκείνος ο γελοίος κατηγορώντας τον ότι το μαγαζί έχανε πελατεία λόγω της αργοπορίας του; Λες και δεν ήξεραν όλοι ότι η ποιότητα του μαγαζιού ήταν χείριστη.

Τώρα που είχε θυμηθεί τι δουλειά έκανε, ήταν σίγουρος ότι θα θυμόταν και τα υπόλοιπα. Το κλειδί της υπόθεσης ήταν να βρει πότε ακριβώς είχε γνωρίσει τη Μύριαμ. Πλησίασε τη γνώριμη καντίνα και αγόρασε ένα αναψυκτικό. Το κατέβασε μονομιάς νιώθοντας τη διέγερση του ανθρακικού στο λαρύγγι του. Θυμήθηκε την Μπράουν και γέλασε. Σαν το ανθρακικό ήταν κι εκείνη, έλα όμως που είχε ξεθυμάνει και το μόνο που του έμενε τώρα από τη γυναίκα ήταν η ασθενική ανάμνηση μιας αγάπης.

«Ξέρεις μήπως αν υπάρχει εδώ στην περιοχή μια πιτσαρία με πολύ φθηνές πίτσες και αρκετά κακή ποιότητα;» ρώτησε τον καντινιέρη παραγγέλλοντας ένα ακόμη αναψυκτικό.

«Δεν καταλαβαίνω τι μου λες ρε φίλε. Είναι περιγραφή τώρα αυτή;» σχολίασε ο ιδιοκτήτης σκουπίζοντας τον ιδρώτα του με μια βρώμικη πετσέτα.

«Υπάρχει κάποιος άλλος να ρωτήσω;» είπε ανυπόμονα ο Ντέιβιντ ανοίγοντας το δεύτερο ανθρακούχο αναψυκτικό του.

«Βεβαίως και υπάρχει, αλλά και πάλι σου λέω ότι δεν έχει νόημα. Η περιοχή έχει αρκετές πιτσαρίες. Η ποιότητα και η τιμή είναι υποκειμενικές εκτιμήσεις. Αν ρωτήσεις δέκα, θα πάρεις δέκα διαφορετικές απαντήσεις. Θα σου πρότεινα να πας προς τα εκεί» είπε κι έδειξε με το χέρι. «Λογικά κάποιος θα μπορέσει να σε βοηθήσει, αλλά και πάλι πιστεύω ότι τζάμπα ασχολείσαι. Δεν πρόκειται να βρεις άκρη».

Ο Μπέικερ ήταν αποφασισμένος να εντοπίσει το μαγαζί όπου εργαζόταν. Περπατώντας γρήγορα, μπήκε στην πρώτη πιτσαρία που βρήκε μπροστά του. Ο καταστηματάρχης ήταν ένας λεπτός άνδρας με πυκνά φρύδια κι ελάχιστα γένια. Το σκοτεινό του πρόσωπο έδειχνε άνθρωπο που δεν ήθελε πολλές κουβέντες.

«Καλησπέρα σας, θα ήθελα να σας κάνω μια ερώτηση που λογικά θα μπορείτε να την απαντήσετε» είπε χαμογελαστά ο Μπέικερ.

Ο άλλος άφησε τις πίτσες στον φούρνο και στράφηκε προς τον υποψήφιο πελάτη. Σίγουρα θα ήταν κάποιος παράξενος, αλλιώς γιατί να του κάνει μία τέτοια εισαγωγή;

«Τι θέλετε κύριε; Ό,τι και να θέλετε να παραγγείλετε, θα προσπαθήσουμε να σας ικανοποιήσουμε. Έχουμε πολύ καλή ποιότητα και προσιτές τιμές. Σίγουρα δε θα βρείτε καλύτερο φαγητό αλλού στην περιοχή. Χρησιμοποιούμε παραδοσιακή συνταγή από την Ιταλία. Εκεί οφείλεται η επιτυχία και η φήμη μας. Σας ακούω λοιπόν!» είπε ο καταστηματάρχης προσπαθώντας να φανεί εξυπηρετικός.

«Δε θέλω να παραγγείλω κάτι, απλά θέλω να μου απαντήσετε αν υπήρχε ή υπάρχει εδώ στην περιοχή μία πιτσαρία με πολύ φθηνές πίτσες και αρκετά κακή ποιότητα».

Ο ιδιοκτήτης που άκουγε στο όνομα Μπράντλεϊ Χόκινς κοίταξε δύσπιστα τον υποτιθέμενο πελάτη βρίσκοντας την ερώτηση εντελώς ανόητη. Παλαβός τού φαινόταν ο τύπος. Μήπως ήθελε να δυσφημήσει το μαγαζί του; Δε θα τον άφηνε. Δεν του κόστιζε όμως και τίποτα να παίζει το παιχνιδάκι του.

«Νομίζω πως δεν μπορώ να απαντήσω στην ερώτησή σας. Αυτό που ρωτάτε κατά την άποψή μου δεν μπορεί να απαντηθεί. Ο καθένας κρίνει διαφορετικά το φαγητό. Θα παραγγείλετε τώρα κάτι, γιατί δεν έχω άλλο χρόνο για χάσιμο» είπε ανυπόμονα ο Μπράντλεϊ. Οι πίτσες στον φούρνο ήταν ήδη έτοιμες. Δεν μπορούσε να τις αφήσει παραπάνω, γιατί θα καίγονταν.

«Κάποιο μαγαζί που να έκλεισε στην ευρύτερη περιοχή και να ήταν πιτσαρία ξέρετε;» ρώτησε απελπισμένα ο Ντέιβιντ.

«Νομίζω υπήρχε ένα τέτοιο κάπου εδώ γύρω, αλλά δε θυμάμαι ούτε όνομα ούτε διεύθυνση. Όταν είσαι όλη μέρα πάνω από τους φούρνους, δε βλέπεις όσα συμβαίνουν γύρω σου. Πρέπει να πάω να βγάλω την παραγγελία. Αντίο και καλή τύχη» φώναξε ο ιδιοκτήτης που ασχολιόταν ήδη με τις πίτσες στον φούρνο.

Ο Ντέιβιντ σκέφτηκε να γυρίσει πίσω στην Μπράουν και να την αναγκάσει να του πει την αλήθεια. Θα το πετύχαινε όμως ή θα τον αιχμαλώτιζε ξανά στα δίχτυα της; Όχι, σίγουρα δεν είχε τη δύναμη να επιστρέψει κι έπειτα να ξεφύγει ξανά. Ίσως αν ρωτούσε κάποιον περαστικό; Όπως το ζευγάρι που πλησίαζε, μια χαρά φαινόntonουσσαν, γιατί να μην απαντήσουν; Επανέλαβε την ερώτησή του. Ο άνδρας και η γυναίκα το συζήτησαν για λίγο μεταξύ τους, διαφώνησαν, συμφώνησαν και τελικά του υπέδειξαν ένα μαγαζί που βρισκόταν αρκετά μακριά. «Περίπου τριάντα λεπτά με τα πόδια» είπαν.

Η βιτρίνα της πιτσαρίας ήταν καλυμμένη από αφίσες που διαφήμιζαν συναυλίες. Ανάμεσά τους υπήρχε και μια άσχετη που διαφήμιζε την παράσταση κάποιου γνωστού ταχυδακτυλουργού. Ο Μπέικερ την ξεκόλλησε προσπαθώντας να δει το εσωτερικό του μαγαζιού πίσω της. Ξεχώρισε δυο μικρά τραπέζια, έναν πάγκο και πίσω του δύο μεσαίου μεγέθους φούρνους. Θυμήθηκε κι αυτά που δεν έβλεπε

μπροστά του. Το ζοχαδιασμένο αφεντικό να ωρύεται στους δύο υπαλλήλους του που δεν έφερναν αντίρρηση, αφού είχαν ανάγκη τη δουλειά. Ναι, τη χρειαζόταν τη δουλειά ο Μπέικερ, προσπαθώντας να επιβιώσει αφότου χώρισε από τη Μίλλερ. Ποια ήταν η Μίλλερ όμως; Το όνομα του φάνηκε ξανά τόσο οικείο, μα συνάμα τόσο μακρινό.

Γύρισε το πόμολο της πόρτας χωρίς επιτυχία. Το μαγαζί ήταν κλειδωμένο. Είχε όμως ανακαλύψει πού δούλευε, έμενε τώρα να βρει το πραγματικό του σπίτι. Ίσως αυτό τον βοηθούσε να θυμηθεί και τα χαρακτηριστικά της γυναίκας που είχε σκεφτεί πριν από λίγο. Λογικά, το σπίτι του θα ήταν κάπου κοντά ή θα υπήρχε κάποιος στη γειτονιά που θα τον ήξερε. Έψαξε μάταια να βρει κάποια γνωστή φάτσα. Το μυαλό του βρισκόταν σε σύγχυση χωρίς να μπορεί να επεξεργαστεί τι ήταν πραγματικό και τι όχι. Μήπως η Μπράουν και η Μίλλερ ήταν ένα και το αυτό πρόσωπο; Μα τότε, γιατί η Μπράουν του έμοιαζε πλέον αδιάφορη ενώ σκεφτόταν όλο και πιο έντονα το όνομα Μέγκαν Μίλλερ;

«Διάολε, κοντεύω να τα χάσω» μονολόγησε καθώς περπατούσε ανάμεσα στα σοκάκια.

Μπαινόβγαινε στα δρομάκια έχοντας την αμυδρή ελπίδα να βρει κάποιο νέο ερέθισμα που θα τον βοηθούσε. Μπήκε σ' ένα σκοτεινό σοκάκι στο οποίο υπήρχαν πέντε πολυκατοικίες. Η μία πόρτα φάνταζε οικεία. Την άγγιξε διστάζοντας, μετά πήρε κουράγιο κι έπιασε γερά το πόμολο. Έσπρωξε δυνατά χωρίς αποτέλεσμα. Πήρε φόρα πέφτοντας δυνατά πάνω της.

«Δε χρειάζεται, μπορώ να σε βοηθήσω να μπεις μέσα» είπε μια γυναικεία φωνή πίσω του.

Γύρισε και είδε τη Μπράουν να βγάζει ένα κλειδί από την τσέπη της.

«Χρειάζομαι και κάποιες απαντήσεις» της είπε μουδιασμένα.

«Θα τις έχεις. Άλλωστε έχουμε φτάσει σε οριακό σημείο» δήλωσε εκείνη ξεκλειδώνοντας...

Η Μέγκαν άνοιξε τα μάτια της. Ακόμη και το ελάχιστο φως του δωματίου την ενοχλούσε. Από πάνω της στεκόταν ο Λεξ. Δεν έδειχνε στα καλύτερά του. Μαύροι κύκλοι στεφάνωναν τα μάτια του, τα βλέφαρά του πετάριζαν διαρκώς και το κεφάλι του μετά βίας παρέμενε στη θέση του. Χρειαζόταν σίγουρα ξεκούραση. Έβαλε τα χέρια της πάνω στα τραύματά της. Δεν ένιωσε ιδιαίτερο πόνο. Σε λίγες μέρες λογικά θα είχαν κλείσει οριστικά. Ο Μπάρελντ την είχε σώσει τελικά.

«Πού βρισκόμαστε;» ρώτησε παραξενεμένη.

Ο Λεξ σαν να ξύπνησε από τη φωνή της, τέντωσε τα χέρια του για να νιώσει πως κι ο ίδιος ήταν ζωντανός και δεν τον είχε καταπιεί η άβυσσος της μελαγχολίας και της αβεβαιότητας.

«Σ' ένα σπίτι» είπε αποκαρδιωμένος. Ο χαμός του στρατιωτικού γιατρού σε συνδυασμό με την εξαφάνιση της Κάρτερ τον είχαν επηρεάσει σημαντικά. Δεν μπορούσε να χωνέψει ότι είχε κάνει αυτά τα λάθη. Κατηγορούσε τον εαυτό του περισσότερο για τον ενδεχόμενο χαμό της Έλεν παρά για τον θάνατο του Φίσερ. Ο γιατρός ήταν ξεγραμμένος, στην ουσία η απόπειρα διάσωσης της Κάρτερ ήταν αυτοκτονία και το ήξερε. Αυτό ήθελε. Είχε προσπαθήσει να δώσει τέλος στη ζωή του από τον στρατό ακόμη. Μετά, βαρέθηκε την Αμερική, ήθελε να τα παρατήσει όλα και να πάει στην Ευρώπη. Οι Ευρωπαίοι ξέρουν να ζούνε, συνήθιζε να λέει. Δεν πρόλαβε.

«Τι συμβαίνει Λεξ;» ρώτησε ανήσυχη η Μέγκαν.

«Δε νομίζω ότι έχει σημασία πια. Απλά, τα πράγματα δεν εξελίχτηκαν όπως τα είχαμε σχεδιάσει. Όλα ήταν λάθος. Ξεκινώντας από τον Μακλόγκαν που χρησιμοποίησε δημόσια το χάρισμά του και φτάνοντας στην ανόητη εμμονή μου να στρατολογήσω την Κάρτερ για να προλάβω τους αντίπαλους. Δεν ξέρω, πιστεύω ότι δεν έχει πια τόση σημασία η αφύπνιση, αλλά η επιβίωσή μας. Ίσως θα πρέπει να αφήσουμε τον Πίτερ να ξυπνήσει τον δαίμονα, αν αυτός υπάρχει και μπορεί να ενεργοποιηθεί από τον Μπέικερ».

«Είσαι σοβαρός, Λεξ; Έχουμε χάσει τόσα χρόνια μαλώνοντας με τον αδερφό σου και προσπαθώντας να σταματήσουμε την αφύπνιση, και τώρα μου λες ότι τα παρατάς; Μπορείς να μου πεις τι στο διάολο συνέβη; Και θέλω ν' ακούσω μονάχα την αλήθεια» είπε απειλητικά η Μίλλερ.

Ο Λεξ δεν ήθελε να ομολογήσει πως στην ουσία είχε αφήσει τον Φίσερ να πεθάνει. Όπως αδυνατούσε να εξηγήσει τους λόγους για τους οποίους είχε αφήσει την κοπέλα με τα τατουάζ να χαθεί. Φοβόταν τον εκνευρισμό της Μίλλερ και ταυτόχρονα τον αποζητούσε. Αυτή η γυναίκα είχε τη δύναμη να τον κατανοεί και να τον υποστηρίζει όταν χρειαζόταν. Υπήρχαν όμως και στιγμές που τον κολλούσε στον τοίχο. Μια τέτοια περίπτωση ήταν και αυτή. Είχε μάθει να ξεγλιστράει επιδέξια από τις δύσκολες καταστάσεις, μα δεν μπορούσε να ξεφύγει τόσο έντεχνα από τα άτομα που αγαπούσε. Πίστευε ότι κάτι τέτοιο ισοδυναμούσε με έλλειψη σεβασμού απέναντί τους.

«Θα σου πω όλη την ιστορία, αρκεί να με αφήσεις πρώτα να ξεκουραστώ λίγο. Το ξέρω ότι τα χρονικά περιθώρια έχουν στενέψει δραματικά, αλλά χρειάζομαι ξεκούραση. Νιώθω έτοιμος να καταρρεύσω. Δώσε μου λίγο χρόνο ακόμα» την παρακάλεσε.

Η Μίλλερ τον κάρφωσε με τα μάτια της. Προσπάθησε να δει μέσα στην ψυχή του. Αλήθεια, είχε καταφέρει ποτέ να εισχωρήσει στα ενδότερα του Λεξ; Δε θυμόταν ώστε να απαντήσει με ακρίβεια. Το βέβαιο ήταν πως ο Μπάρελντ είχε βασίσει τα θεμέλια της ύπαρξής του σ' έναν μόνο στόχο. Τώρα που αυτός ο στόχος απομακρυνόταν όλο και περισσότερο, η ζωή του έμοιαζε να αποσυντίθεται. Ευχήθηκε να μπορούσε να τον βοηθήσει.

«Κοιμήσου Λεξ. Όλοι μας έχουμε κάποτε ανάγκη από λίγη ξεκούραση. Θα σε βοηθήσει να νιώσεις καλύτερα. Μην ανησυχείς, θα μείνω ξάγρυπνη να φυλάω σκοπιά σε περίπτωση που μας επιτεθεί κανείς. Είναι το λιγότερο που μπορώ να κάνω» είπε γαλήνια.

«Δε χρειάζεται να φυλάς σκοπιά. Δεν πρόκειται να μας επιτεθεί κανείς εδώ μέσα. Είμαστε αρκετά ασφαλείς, έτσι πιστεύω. Βρισκόμαστε στο σπίτι του Μαρκ Φίσερ, που τον γνώριζα στον στρατό και ήταν γιατρός. Σ' έφερα εδώ, γιατί ήξερα ότι ήταν ο μοναδικός που θα μας βοηθούσε. Επειδή και ο ίδιος είχε κάμποσα θέματα με το αμερικάνικο κράτος, δημιούργησε αυτό το κρυφό διαμέρισμα. Αυτή τη στιγμή είμαστε πίσω από τη βιβλιοθήκη σε μυστικό δωμάτιο. Δεν έχω ιδέα πώς θα βγούμε βέβαια αν μπει κάποιος από την μπροστινή είσοδο. Λογικά θα υπάρχει και κάποια άλλη έξοδος».

«Κοιμήσου και ξεκουράσου» τον συμβούλεψε η Μέγκαν.

Εκείνος υπάκουσε και τα μάτια του έκλεισαν. Σε λίγο κοιμόταν γαλήνια. Ήταν η σειρά της Μέγκαν για σκέψεις και αμφιβολίες. Πολλές φορές της ερχόταν να τα παρατήσει όλα και να σηκωθεί να φύγει. Τα πάντα στην πλάση είχαν μια ημερομηνία λήξης: Από τις σχέσεις μέχρι το πακέτο με μακαρόνια που αγόραζες από το σούπερ μάρκετ. Πολλές φορές είχε νιώσει ότι κι αυτή είχε τη δική της ημερομηνία λήξης στην αποστολή με το κωδικό όνομα Αφύπνιση. Ο λόγος που έκανε πάντα πίσω ήταν ο φόβος που έτρεφε για τον αδερφό του Μπάρελντ. Ο Μακλόγκαν ήταν ένας αιμοδιψής εξουσιομανής άνθρωπος με στόχο την παγκόσμια κυριαρχία. Τον είχε ακούσει πριν από περίπου πέντε χρόνια να το παραδέχεται στον αδερφό του. Παράλληλα, γνωρίζοντας την συγγενική τους σχέση, έτρεμε στη σκέψη ότι υπήρχε ο κίνδυνος να αποκτήσει και ο Λεξ το χάρισμα του Πίτερ. Στο σώμα τους κυλούσε το ίδιο αίμα και αυτός ήταν ένας από τους πιο αστάθμητους παράγοντες της αποστολής. Κάτω από τις βίαιες συνθήκες που βίωναν πλέον, της φαινόταν πιθανό ο Μπάρελντ να αποκτήσει παρόμοια επικίνδυνα χαρακτηριστικά. Τι θα έκανε τότε; Μάλλον θα τον εγκατέλειπε και θα συνέχιζε μόνη την αποστολή. Ποτέ δε θα έπαυε να προσπαθεί να ματαιώσει τα καταχθόνια σχέδια του Πίτερ. Ευτυχώς, η ίδια δεν είχε αποκτήσει ποτέ αδέρφια. Δεν είχε κάποιον άμεσο συγγενή, και για χρόνια ζούσε μόνη. Είχε συμφιλιωθεί με τη μοναξιά. Ο μοναδικός για τον οποίο έτρεφε έντονα συναισθήματα ήταν ο Ντέιβιντ Μπέικερ, το κλειδί της υπόθεσης. Είχε εμπλακεί άθελά του στον πόλεμο των χαρισματικών ανθρώπων, των μεταλλαγμένων όπως τους ονόμαζε η πλειοψηφία των πολιτών μετά το φιάσκο με την εμφάνιση του λυκανθρώπου και τον πόλεμο εναντίον του λιονταριού. Παρά το ότι είχε γίνει συντονισμένη προσπάθεια συγκάλυψης του περιστατικού και παραπληροφόρησης, υπήρχαν πάντα εκείνοι που δεν κατάπιναν έτσι απλά την προπαγάνδα.

Πλησίασε τη βιβλιοθήκη και την επεξεργάστηκε για ώρα μέχρι να αντιληφθεί ότι κάτω δεξιά προεξείχε ένα μικροσκοπικό πορτοκαλί κουμπάκι. Έσκυψε διακρίνοντας εξίσου μικροσκοπικά γράμματα. Χρησιμοποίησε τον φακό του κινητού τηλεφώνου

της για να καταφέρει να τα διαβάσει. Ήταν κεφαλαία μαύρα γράμματα που παρότρυναν τον χρήστη να πατήσει το κουμπί. Δεν της πέρασε από το μυαλό να υπακούσει την εντολή. Σε καμία των περιπτώσεων δεν έπρεπε να ανοίξει τη δίοδο που τους προφύλασσε από τον έξω κόσμο. Αποκλείεται να άνοιγε κάποια άλλη κρυφή έξοδο το συγκεκριμένο πλήκτρο. Προτού υλοποιήσει την απόφασή της να εξερευνήσει και τον υπόλοιπο χώρο, ένας σιγανός θόρυβος που ερχόταν πίσω από τη βιβλιοθήκη, την κάρφωσε τη θέση της. Έστησε αυτί στον τοίχο. Από την άλλη μεριά κάποιοι επεξεργάζονταν τη βιβλιοθήκη μιλώντας έντονα. Με αθόρυβα βήματα επέστρεψε στο κρεβάτι και άγγιξε τον Λεξ απαλά στον ώμο. Εκείνος πήγε να χασμουρηθεί, μα του έκλεισε το στόμα με τα χέρια της. «Ησυχία, κάποιος βρίσκεται στο σπίτι και πειράζει τη βιβλιοθήκη» τον ενημέρωσε ψιθυριστά.

«Δε θυμάμαι πού ακριβώς βρίσκεται η έξοδος κινδύνου. Κι όμως, ο Φίσερ μου είχε μιλήσει σχετικά. Πρέπει να σταματήσω τον χρόνο. Θα κερδίσουμε ελάχιστα δευτερόλεπτα που μπορεί όμως να αποδειχτούν πολύ σημαντικά» είπε ο Λεξ και σχημάτισε το νοητό τρίγωνο παγώνοντας τον χρόνο.

Το βλέμμα της Μέγκαν έγινε απλανές. Η απόλυτη ησυχία τον βοήθησε να θυμηθεί πως η καταπακτή της εξόδου βρισκόταν ακριβώς κάτω από το κρεβάτι και οδηγούσε στο αποχετευτικό σύστημα της Νέας Υόρκης. Δεν υπήρχαν εναλλακτικές. Τα πέντε δευτερόλεπτα πέρασαν, τα μάτια της Μίλλερ κινήθηκαν ξανά. Ο θόρυβος πίσω από τη βιβλιοθήκη δυνάμωναν.

«Η καταπακτή βρίσκεται κάτω από το κρεβάτι» είπε κι έσκυψαν ταυτόχρονα να ερευνήσουν.

Πείραξαν κάθε μοχλό που υπήρχε εκεί, μα δεν άνοιγε.

«Είσαι σίγουρος ότι είναι εδώ;» μούγκρισε θυμωμένα Μίλλερ, εκείνη όμως τη στιγμή παρατήρησε το μικρό μαύρο κουμπί στη βάση του κρεβατιού, έντεχνα καμωμένο ώστε να μη δίνει αμέσως στόχο.

Καθώς έκλειναν πίσω τους την καταπακτή, άκουσαν βήματα που μαρτυρούσαν την εισβολή μέσα στο κρυφό δωμάτιο. Ο Λεξ και η Μίλλερ όμως είχαν ήδη αρχίσει την κατάβαση στη δυσοσμία των υπονόμων...

Η Μύριαμ έστριψε το κλειδί και μπήκαν στο διαμέρισμα. Κατευθυνόμενη προς το παράθυρο για να το ανοίξει και να εισχωρήσει λίγος φρέσκος αέρας στο δωμάτιο, το βλέμμα της έπεσε πάνω στο μενταγιόν. Της ξέφυγε ένα επιφώνημα. Προσπάθησε να το καλύψει κάπως ώστε να μη φανεί η ταραχή της, μα δεν τα κατάφερε. Άγγιξε απαλά το πατζούρι και άφησε τον αέρα να μπει και να διώξει όλη τη δυσοσμία. Πόσες μέρες είχε μείνει ακατοίκητο το διαμέρισμα; Τι σημασία είχε; Το μυαλό της είχε επικεντρωθεί στο μενταγιόν. Κατευθύνθηκε προς το μέρος του για να το αρπάξει. Τη σταμάτησε όμως η φωνή του Μπέικερ.

«Μην το αγγίζεις!» είπε έντονα.

Η Μύριαμ δεν τον είχε ξαναδεί τόσο επιθετικό. Το πρόσωπό του είχε μια αλλόκοτη έκφραση, σαν να έβλεπε φαντάσματα του παρελθόντος.

«Τι θέλετε από μένα;» τη ρώτησε χωρίς να αλλάξει τον τόνο της φωνής του.

Η Μπράουν συνειδητοποίησε ότι είχε έρθει η ώρα της αλήθειας. Εξάλλου είχε κουραστεί να υποκρίνεται. Παράτησε το μενταγιόν και επικεντρώθηκε στον Ντέιβιντ Μπέικερ. Είχε αποτύχει μία ακόμα φορά στην αποστολή της; Όχι, δεν είχε αποτύχει μόνο αυτή. Είχαν αποτύχει όλοι τους. Τα τόσα λάθη τούς είχαν στοιχίσει. Όταν είχε αναλάβει την αποστολή, είχε υποσχεθεί στον εαυτό της να μη φανερώσει ποτέ την αλήθεια. Τα τελευταία γεγονότα την έκαναν να παραβιάσει τον όρκο της. Παιζόταν το κεφάλι της. Δε θα το ρίσκαρε άλλο για τα παιχνίδια ζωής ή θανάτου ανάμεσα στους σούπερ ήρωες του αύριο.

Σαν να ήθελε να καθυστερήσει λίγο ακόμη τις αποκαλύψεις της, η Μύριαμ πήρε μια μύρα άγνωστης προέλευσης από το μικρό ψυγείο. Άνοιξε το πώμα και κατέβασε μια μεγάλη γουλιά.

«Έλα, κλείσε την πόρτα και κάθισε κοντά μου να σου πω την αλλόκοτη ιστορία στην οποία είσαι πρωταγωνιστής» είπε στον Ντέιβιντ.

Εκείνος κάθισε πειθήνια στον στραπατσαρισμένο καναπέ. Τον είχε αγοράσει μαζί με τη Μέγκαν όταν είχαν μετακομίσει σ' αυτό το αχούρι. Θυμόταν όλο και περισσότερες λεπτομέρειες της ζωής του, κάτι ήταν κι αυτό.

«Θα ξεκινήσω να σου λέω τη δική μου ιστορία και θα προσπαθήσω να απαντώ παράλληλα και στις ερωτήσεις που ενδέχεται να έχεις» άρχισε αποφασιστικά η Μύριαμ. «Με πήραν κάποια στιγμή τηλέφωνο. Είχα συνεργαστεί και στο παρελθόν μαζί τους για μια αντίστοιχη αποστολή. Ούτε εκεί τα είχα καταφέρει βέβαια, αλλά έχω το ιδανικό χάρισμα για τέτοιες δουλειές. Όλοι εμείς, Ντέιβιντ, είμαστε κάτι σαν σούπερ ήρωες. Πώς βλέπεις τη Γούντερ Γούμαν και τον Φλας Γκόρντον που σώζουν τις ζωές όσων τους έχουν ανάγκη; Κάτι τέτοιο είμαστε και εμείς. Έχει ο καθένας μας μία ξεχωριστή ικανότητα. Εγώ μπορώ να κάνω όποιον μυρίζει την ανάσα μου να με ερωτεύεται, γι' αυτό βρέθηκα σ' αυτή τη δύσκολη θέση. Η αποστολή μου ήταν να σε κάνω να ξεχάσεις την προηγούμενη ζωή σου. Σε κάποιες μέρες -δεν ξέρω σε πόσες ακριβώς- θα πρέπει να χρησιμοποιήσεις αυτό το μενταγιόν που βλέπεις για να αφυπνίσεις ένα δαιμόνιο. Είσαι ο μοναδικός που μπορεί να πραγματοποιήσει την αφύπνιση. Μη με ρωτάς τι καλείσαι να ξυπνήσεις. Δεν έχω την παραμικρή ιδέα, αλλά λογικά θα πρέπει να είναι κάτι πανίσχυρο» είπε η Μύριαμ και κατέβασε με δυο γουλιές το υπόλοιπο της μύρας της.

Επωφελούμενος από την απότομη παύση της Μύριαμ, ο Ντέιβιντ προσπάθησε να συντάξει τις ερωτήσεις που βασάνιζαν το μυαλό του. Ανοιγόκλεισε τα χείλη χωρίς ήχο, το λαρύγγι του ήταν στεγνό. Έπιασε δύο μύρες από το ψυγείο κι έτεινε τη μία στη Μύριαμ. Για λίγο έπιναν σιωπηλοί.

«Δηλαδή, μπορείς να ελέγχεις πότε θα ελκύσει τον άλλον η ανάσα σου και πότε όχι» κατάφερε να αρθρώσει ο Ντέιβιντ.

«Ναι. Φαντάζεσαι να μην είχα αυτή τη δυνατότητα; Θα ήταν σαν κατάρα, δε θα ήταν χάρισμα» απάντησε χαμογελώντας κουρασμένα η Μύριαμ.

«Και τώρα δεν είναι κατάρα; Είσαι διαφορετική από εμάς...»

«Ντέιβιντ, όλοι οι άνθρωποι είναι διαφορετικοί. Άνθρωποι είμαστε κι εμείς, απλά έτυχε να γεννηθούμε έχοντας αυτές τις ικανότητες. Ο κόσμος μισεί ή φοβάται το διαφορετικό και συχνά στρέφεται εναντίον του. Ποτέ δε θελήσαμε να εξουσιάσουμε ούτε να επέμβουμε στην τάξη των πραγμάτων. Τώρα όμως η μία ομάδα θέλει να ξυπνήσει τον δαίμονα. Ίσως και να παρασύρθηκαν από το μίσος που έχει μεγαλώσει μέσα τους λόγω του ότι οι άλλοι τους αντιμετωπίζουν σαν τέρατα».

«Δεν καταλαβαίνω τι περιμένατε από εμένα ή πώς περιμένατε να εκτελέσω τις προσταγές σας χωρίς δεύτερη σκέψη. Με θεωρείτε τόσο ανόητο;»

«Σε βεβαιώ ότι θα έκανες ό,τι θέλαμε» είπε η Μύριαμ χαμογελώντας στη σκέψη ότι μπορούσε να τον σαγηνεύσει ενεργοποιώντας το χάρισμά της. «Απλά στην πορεία χάσαμε τον έλεγχο. Πες λόγω προσωπικών φιλοδοξιών ή αδυναμίας να ξεχωρίσουμε το σωστό από το λάθος».

«Δε μου απάντησες όμως για ποιον λόγο πιστεύατε ότι θα ακολουθούσα τις οδηγίες».

«Γιατί θα ήσουν ερωτευμένος. Ο έρωτας είναι ύπουλος συμβουλάτορας. Σε ωθεί σε πράξεις επικίνδυνες μόνο και μόνο για να ικανοποιήσεις τον σύντροφό σου. Δεν είναι έτσι, Ντέιβιντ;».

«Ύπουλο πράγμα ο έρωτας» συμφώνησε θέλοντας και μη.

«Αυτά σε γενικές γραμμές!» είπε η Μύριαμ, σημάδευσε το καλάθι απορριμμάτων και πέταξε το άδαιο τενεκεδάκι της μπύρας. «Πιο αναλυτικά όμως, γιατί αυτό σε ενδιαφέρει, να πώς έγιναν τα πράγματα. Με πλησιάζει λοιπόν μια ωραία πρωία ο Πίτερ Μακλόγκαν, ο λυκάνθρωπος που είδες στην τηλεόραση, και μου λέει ότι έχει να μου προσφέρει μια δουλειά με ανταμοιβή ένα πολύ μεγάλο ποσό. Στην αρχή ταράχτηκα, καθώς είχα αποφασίσει ότι θα απέχω απ' όλα αυτά. Τα χρήματα όμως ήταν πολλά και δε μου ζητούσε και κάτι σπουδαίο. Έπρεπε απλά να κάνω ό,τι έκανα πάντα. Να συζήσω μαζί σου. Έχω βαρεθεί τη δουλειά στα Macy's. Πολλές θα ήθελαν να είναι στη θέση μου, αλλά αυτή η σκέψη δε με ώθησε να αρνηθώ την πρότασή του. Με τα χρήματα που θα έπαιρνα θα εγκατέλειπα την Αμερική για την Ευρώπη. Θα ζούσα εκεί μια ήσυχη ζωή μέχρι τα βαθειά γεράματα. Το ξέρω ότι είμαι ακόμα νέα για να κάνω τέτοιες σκέψεις, μα το ποσό, όπως σου είπα και πριν, ήταν μεγάλο. Ποιος θα το αρνιόταν αν σε αντάλλαγμα ήταν να κάνει κάτι τόσο εύκολο; Έτσι, μάθαμε πού δουλεύεις και καταστρώσαμε το σχέδιο προσέγγισης. Παρήγγειλα από το μαγαζί και ετοιμάστηκα για τη μεγάλη στιγμή. Έφερες τις πίτσες και σε αιχμαλώτισα με το χάρισμά μου. Δεν έφερες αντίσταση.

»Στην πορεία όμως συνειδητοποίησα ότι δεν μπορούσα να αντέξω ψυχικά αυτή την κωμωδία. Νομίζω πως επηρεάστηκα κιόλας από τη συμπεριφορά σου. Άρχισα να σε ερωτεύομαι χωρίς να ξέρω το γιατί. Έκρυβες μέσα σου μια ζεστασιά, μια θλίψη που με προσέλκυσαν. Με εντυπωσίασε η κίνηση που έκανες στο Macy's, όταν επιτέθηκες στο αφεντικό μου. Δε με απέλυσαν τελικά, γιατί οι περισσότεροι υπάλληλοι με υπερασπίστηκαν και απολύθηκε ο διευθυντής. Στο παρελθόν είχαν σημειωθεί κι άλλα παραστρατήματά του, μα είχε βρει την υποστήριξη της διοίκησης. Τώρα, δε συνέβη κάτι τέτοιο. Μετά απ' αυτό το περιστατικό σε συνδυασμό με τη δημόσια εμφάνιση του Μακλόγκαν, αποφάσισα ότι θα έπρεπε να σου πω την αλήθεια, γιατί, κακά τα ψέματα, έχουμε φτάσει σε οριακό σημείο. Ο λυκάνθρωπος έδωσε το έναυσμα στις αμερικάνικες μυστικές υπηρεσίες να κινηθούν εναντίον μας. Δεν γνωρίζω αν αγνοούσαν ή όχι την ύπαρξή μας μέχρι τώρα, αλλά σίγουρα αυτή η απερισκεψία μάς εξέθεσε όλους. Είχαμε συμφωνήσει ότι παρά τις διαφορές μας θα έπρεπε να αποφύγουμε να ξεσηκώσουμε την κοινή γνώμη. Σκέψου να συνειδητοποιείς κάποια στιγμή ότι υπάρχουν άνθρωποι που έχουν ικανότητες εφάμιλλες μ' αυτές των ηρώων των κόμιξ!»

«Τι θα κάνεις τώρα;» ρώτησε ο Μπέικερ ανησυχώντας για την κατάληξη της Μπράουν.

«Δεν ξέρω. Προφανώς θα συνεχίζω να ζω. Έτσι δεν κάνουμε όλοι μας όταν βρισκόμαστε στριμωγμένοι με την πλάτη στον τοίχο; Συνεχίζουμε να παλεύουμε για ένα καλύτερο αύριο».

Ο Ντέιβιντ παρέμεινε σιωπηλός. Οι αποκαλύψεις της Μύριαμ τον είχαν συγκλονίσει όσο κι αν προσπαθούσε να φανεί ψύχραιμος.

Σους υπονόμους της Νέα Υόρκης

Η Μέγκαν και ο Λεξ συνέχισαν την κατάβαση στους υπονόμους ώσπου πάτησαν στο μπετόν. Προσπαθούσαν όσο το δυνατόν να μην αναπνέουν από τη μύτη, να μην εισπνέουν τη δυσοσμία και τις αναθυμιάσεις των σκουπιδιών. Η μπόχα και η ρυπαρότητα έμοιαζαν να έχουν κολλήσει επάνω τους. Η Μέγκαν έβγαλε το κινητό της. Με τα βρώμικά της χέρια πάτησε το πλήκτρο για να ανάψει τον φακό. Το σκοτάδι έκανε τις κινήσεις τους δύσκολες. Δεν μπορούσαν να ρισκάρουν μια πτώση στον υδάτινο σκουπιδότοπο.

«Πρέπει να προχωρήσουμε γρήγορα. Αν αυτοί εκεί πάνω ανακαλύψουν την καταπακτή, πιθανόν να μας προλάβουν» είπε η Μίλλερ επιταχύνοντας τα βήματά της.

Ο Μπάρελντ σκέφτηκε να της πει να πηγαίνει πιο αργά, γιατί το μπετόν γλιστρούσε από τη μούχλα και την υγρασία. Του έκανε εντύπωση ο γοργός ρυθμός της Μίλλερ, τη στιγμή που ο ίδιος παραπατούσε. Κι εκείνη δεν επιτρεπόταν να ρισκάρει, το τραύμα της κινδύνευε να ανοίξει με την έντονη κίνηση.

«Σταμάτα! Δεν μπορώ να τρέχω άλλο. Έχω κουραστεί. Αν συνεχίσουμε έτσι, θα σε χάσω. Αν χαθούμε μέσα στους υπονόμους της πόλης, δε νομίζω ότι θα μπορέσουμε να βρούμε διέξοδο για τον επάνω κόσμο» είπε λαχανιασμένος ο Λεξ.

Η Μέγκαν εκνευρίστηκε. Στο κάτω κάτω αυτή ήταν τραυματισμένη, όχι εκείνος. Δεν καταλάβαινε ότι κάθε παραπάνω δευτερόλεπτο στους υπονόμους, ίσως και να τους κόστιζε τη ζωή;

«Χαμένοι είμαστε έτσι κι αλλιώς, οπότε θα βγούμε όπου μας βολεύει. Αν έχεις εσύ πρόβλημα, εγώ τι πρέπει να πω; Είναι δυνατόν να μην μπορείς να τρέξεις;» τον ρώτησε εκνευρισμένα.

«Μπορώ να τρέξω, το έδαφος όμως γλιστράει. Φοβάμαι πως θα πέσω» απολογήθηκε ο Λεξ.

«Κουνήσου!» διέταξε απειλητικά η Μέγκαν συνεχίζοντας στον ίδιο ρυθμό.

Έκαναν μια πολύ μεγάλη απόσταση στρίβοντας τόσες φορές δεξιά και αριστερά, που ούτε οι ίδιοι θυμόντουσαν τον δρόμο που είχαν ακολουθήσει. Λογικά θα τους είχαν χάσει και οι διώκτες τους. Έμενε μόνο να βρουν μια έξοδο προς τον πάνω κόσμο.

«Νομίζω ότι είναι ώρα να σου πω τι συνέβη όσο εσύ κοιμόσουν. Τώρα που έχουμε τον χρόνο. Μη με διακόψεις όμως, γιατί βλέπω να χάνω τον ειρμό από την κούραση» είπε βαριανασαίνοντας ο Μπάρελντ.

Η Μέγκαν πρόσεξε πόσο καταπονημένος φαινόταν ο Λεξ. Δε θυμόταν να τον έχει δει ποτέ σ' αυτή την κατάσταση. Δεν έπρεπε να πεθάνει ο Μπάρελντ. Δε θα το επέτρεπε η ίδια. Δεν είχε καμία διάθεση να βγάλει αυτή το φίδι από την τρύπα. Αλλά

ό,τι και να συνέβαινε, το σίγουρο ήταν πως η αφύπνιση δεν έπρεπε να πραγματοποιηθεί, αλλιώς θα ξεκινούσε ένα ακόμα πιο λυσσαλέο κυνηγητό εναντίον τους. Από την άλλη, καλό ήταν να αφήσει τον Λεξ να της πει χωρίς διακοπή την ιστορία του ώστε να μην εστιάζει συνεχώς στις αμυδρές λάμψεις μέσα στο σκοτάδι, που μπορεί να ήταν μάτια τρωκτικών, μπορεί και των κατοίκων των υπονόμων.

«Σε βρήκα και μετά τηλεφώνησα στον Μαρκ για να έρθει και να με βοηθήσει. Τον Φίσερ τον γνώριζα από τον στρατό. Αποσύρθηκε λόγω μιας δύσκολης ιστορίας και έκτοτε αποφάσισε να επιβιώσει παρέχοντας ιατρική βοήθεια κρυφά σε όποιον τον είχε ανάγκη, με το αζημίωτο φυσικά. Οπότε καταλαβαίνεις ότι στους μη νόμιμους κύκλους ήταν αρκετά γνωστός, ίσως και ο γνωστότερος γιατρός που υπήρχε. Η συμφωνία ήταν να του δώσω κάποιο ποσό για να σε γιατρέψει. Ξέρεις ότι τα χρήματα δεν είναι πρόβλημα για μένα. Τελικά αρνήθηκε να πάρει λεφτά. Αντιθέτως, με συνόδεψε στα κεντρικά της αστυνομίας, όπου κρατιόταν η Έλεν Κάρτερ. Φυσικά εγώ δεν μπορούσα να μπω γιατί...» κόμπιασε και σταμάτησε. Είχε ξεχάσει να αναφερθεί στην επίθεση στο γραφείο του και στην καταδίωξη. Αλήθεια, γιατί είχε λησμονήσει να το αναφέρει; Τις τελευταίες μέρες ένιωθε φοβερά καταβεβλημένος. Τι συνέβαινε με τον οργανισμό του;

«Ξέχασα να αναφέρω ότι πριν συμβούν όλα αυτά... Βασικά, πριν βρεθώ δίπλα σου... Εννοώ άργησα να βρεθώ δίπλα σου, γιατί είχαν κάνει επίθεση στο γραφείο μου. Με κυνηγούσαν προφανώς εξαιτίας της εμφάνισης του Μακλόγκαν και του λιονταριού της Κάρτερ. Μπορούμε να βρούμε τον αδερφό μου και να τον θεωρήσουμε υπεύθυνο για το σπάσιμο της συνθήκης, αλλά λογικά εκείνος θα ισχυριστεί ότι εμείς τη σπάσαμε πρώτοι, καθώς η Κάρτερ ανήκει στην ομάδα μας. Άλλωστε δεν έχει νόημα να γίνει κάτι τέτοιο, γιατί τώρα πλέον μας κυνηγούν όλοι τους. Κάναμε πολλά λάθη και δεν ξέρω αν έχει νόημα να μιλάμε για την παύση της αφύπνισης» συνέχισε τον χειμαρρώδη μονόλογό του.

Η Μέγκαν δεν μπορούσε να τον παρακολουθήσει εύκολα. Έφταιγε ο θόρυβος των υπονόμων, αλλά και το γεγονός ότι τα λόγια του δεν είχαν μια λογική συνέχεια. Να τον διέκοπτε; Είχε νόημα; Μάλλον όχι.

«Κατάφερα να τους ξεφύγω και μετά ήρθα σ' εσένα και πήρα τηλέφωνο τον Μάρκ Φίσερ, ο οποίος είναι στρατιωτικός γιατρός και...»

«Μου είπες και πριν από λίγο για τον γιατρό. Ήσουν στο σημείο που πήγατε να σώσετε την Κάρτερ» είπε γλυκά η Μέγκαν αγγίζοντας τα βρώμικα χέρια του. Ήταν παγωμένα. Ίσως να έτρεμαν κιόλας.

«Ναι, συγγνώμη, αφαιρέθηκα. Αν πήγαινα εγώ μες στο κτίριο για να αναζητήσω την κοπέλα, τότε ήταν βέβαιο ότι θα με ανακάλυπταν και δε θα σωζόταν κανένας μας. Ο Φίσερ προσφέρθηκε να σώσει ο ίδιος την Έλεν. Γνώριζε τον κίνδυνο, μα αδιαφορούσε. Ήταν έτοιμος να δεχτεί κάθε συνέπεια, ακόμα και τον θάνατό του. Να σου πω την αλήθεια, δεν τον εκτιμούσα, μα μετά απ' αυτή την πράξη έχω να λέω ότι ήταν σπουδαίος άνθρωπος. Καιροσκόπος, φιλοχρήματος και συχνά εκμεταλλευτής,

μα σπουδαίος άνδρας. Λίγοι θα έκαναν ό,τι αυτός. Ήθελε να φύγει με ψηλά το κεφάλι και τα κατάφερε».

«Η Έλεν είναι νεκρή;» ρώτησε έντρομη η Μέγκαν.

«Δε χρειάζεται να αγχώνεσαι, γιατί ζει και βασιλεύει. Τουλάχιστον ζούσε όταν έφυγε...»

«Λεξ, τι στο διάολο έκανες στην Κάρτερ;» ρώτησε η Μέγκαν τρομοκρατημένη.

Ίσως κι οι δυο τους να ένωσαν έναν τοίχο να υψώνεται ανάμεσά τους. Τόσα χρόνια είχαν βιώσει αμέτρητα γεγονότα. Είχαν ξεπεράσει τα εμπόδια, μα είχαν φθαρεί. Πεταμένες σχέσεις, αμέτρητη δουλειά, αλκοόλ, ελπίδα, απελπισία, ενοχές, χαμένοι έρωτες και κυρίως μια ζωή που βρισκόταν όλο και περισσότερο στην κόψη του ξυραφιού. Είχαν φθαρεί τόσο που οι αντοχές τους ήταν πια μηδενικές.

«Βγήκε από το κτίριο και κατευθύνθηκε αντίθετα από εμένα. Δεν μπορούσα να την ακολουθήσω. Αν το έκανα, τότε θα με έπιαναν. Το ξέρω ότι δε με τιμά η πράξη μου, αλλά έλα στη θέση μου και μην ξεχνάς ότι κι εσύ ήσουν μόνη σε ένα άγνωστο για εσένα μέρος. Έπρεπε να επιλέξω γρήγορα. Αν την ακολουθούσα, μπορεί να είχαμε χαθεί όλοι μας» της απάντησε ξεφυσώντας με δυσκολία. Καταλάβαινε πως με αυτά που της είχε μόλις πει, την είχε ήδη στρέψει εναντίον του.

«Λεξ, να σου πω κάτι; Άντε και γαμήσου! Μια ζωή νοιάζεσαι για τον κώλο σου. Άφησες την κοπέλα να φύγει, ενώ ήξερες ότι μας κυνηγάνε όλοι τους. Αλήθεια πιστεύεις ότι μπορεί να ξεφύγει από τη CIA και όλους τους άλλους που είναι μπλεγμένοι σ' αυτή την ιστορία; Μας χώσατε όλους σ' ένα ανελέητο κυνηγητό δίχως να σκεφτείτε τις συνέπειες. Τα είχατε όλα δήθεν υπό έλεγχο. Ο αδερφός σου για να δείξει το μίσος του άλλαξε το όνομά του κιόλας, αλλά κατά βάθος μπορούσε να υπάρξει κάποια υποτυπώδης συνεννόηση για να μη βρεθούν όλοι της φάρας μας με το ένα πόδι στον τάφο και να κρυβόμαστε για την υπόλοιπη ζωή μας. Έχουμε διασυνδέσεις, λέγατε, και μάλιστα στην αρχή θέλατε από κοινού να ξυπνήσετε τον δαίμονα, αλλά στην πορεία εσύ κατάλαβες ότι κάτι έτρεχε και αποφάσισες να στραφείς εναντίον του. Ξέρεις κάτι; Εγώ φταίω που έμπλεξα σ' αυτή την υπόθεση. Τελείωσαν όλα, ούτε εσύ ούτε ο αδερφός σου μπορεί να τα βάλει μ' αυτούς που μας κυνηγάνε. Φεύγω! Αντίο» είπε εξαγριωμένη η Μέγκαν.

«Τι κάνεις; Πού πας;» τη ρώτησε αποκαρδιωμένος πιάνοντάς της το χέρι.

«Τελείωσε Λεξ, τα παρατάω» του απάντησε ψυχρά. «Μη με αναγκάσεις να χρησιμοποιήσω βία!»

«Είμαστε τόσο κοντά. Μη φύγεις τώρα που σε έχω ανάγκη περισσότερο από κάθε άλλη φορά. Είμαστε φίλοι Μέγκαν, οι φιλίες χρόνων δε διαλύονται τόσο εύκολα. Μη σπάσεις την αλυσίδα, σε παρακαλώ» είπε φιλώντας τα βρώμικα χέρια της.

«Άσε με να φύγω επιτέλους» φώναξε η Μέγκαν τραβώντας απότομα τα χέρια της.

Ο Λεξ παραλίγο να χάσει την ισορροπία του και να πέσει στο νερό. Η Μέγκαν με αγέρωχο περπάτημα έστριψε αριστερά και χάθηκε. Τον είχαν εγκαταλείψει όλοι. Εκτός αν έβρισκε πρώτος την Κάρτερ και έδειχνε στη Μίλλερ ότι νοιαζόταν

πραγματικά για τους συντρόφους του. Είχε τη δύναμη να το κάνει; Μάλλον όχι, μα έπρεπε να προσπαθήσει. Όφειλε να δοκιμάσει για χάρη των ιδανικών του. Δεν τα είχε παρατήσει ακόμα κι όταν η ζωή τον μαστίγωνε αλύπητα. Το ίδιο θα έκανε και τώρα. Τίναξε τις βρωμιές από πάνω του και τράβηξε προς την κατεύθυνση που πήγαινε η Μίλλερ. Είχε ένα προαίσθημα. Έπρεπε να αφήσει τις ανώτερες δυνάμεις να χαράξουν το δύσβατο μονοπάτι του είτε αυτό θα οδηγούσε στον θάνατο είτε στη λύτρωση. Εξάλλου και ο θάνατος πάλι λύτρωση θα ήταν. Αυτό έκανε λοιπόν. Έκλεισε το μάτι στη μοίρα και συνέχισε την πορεία που του υπαγόρευε. Δεν είχε τίποτα να χάσει και τίποτα να κερδίσει πια. Σχεδόν τα πάντα κρεμόντουσαν από μικρές εύθραυστες κλωστές. Το άγγιγμα ενός νυχοκόπτη ήταν αρκετό για να τις κόψει.

«Προχωράμε μπροστά τώρα» μονολόγησε ψιθυριστά παίρνοντας κουράγιο από αυτές τις λίγες λέξεις.

Οι διώκτες βρήκαν το κουμπί που άνοιγε την καταπακτή. Δεν ήταν σε θέση να γνωρίζουν πόσοι άνθρωποι βρίσκονταν σε αυτό το κρυφό δωμάτιο και για πόση ώρα, το σίγουρο όμως ήταν πως υπήρχε κάποιος τραυματίας. Ο χώρος δεν ήταν άλλο από ένα καμουφλαρισμένο ιατρείο. Η ομάδα, παρά το μικρό της μέγεθος, ήταν μία από τις πιο επιτυχημένες στο σώμα. Ο αρχηγός, ένας γεροδεμένος καστανός άνδρας, βρισκόταν σε αδιέξοδο. Στο τέλος πήρε την απόφαση να κατέβει ο ίδιος με τρεις ακόμη. Ο πέμπτος θα έμενε πίσω για να φυλάει το σπίτι σε περίπτωση που εμφανιζόταν κάποιος. Έπρεπε να είναι βέβαιοι ότι θα κάλυπταν όλα τα ενδεχόμενα. Δεν υπήρχε περιθώριο για λάθη. Παιζόταν μια ολόκληρη καριέρα αυτή τη φορά. Αν έπιανε τους καταζητούμενους, λογικά θα έπαιρνε προαγωγή. Πάνω κάτω αυτή ήταν η συμφωνία με τους ανωτέρους του. Είχε την αίσθηση ότι οι καταζητούμενοι δε θα ξέφευγαν. Ποτέ δεν είχε ξεφύγει κάποιος από τον Ράιαν Νίκολς. Στο ενεργητικό του είχε αμέτρητες επιτυχίες, ένας πολλά υποσχόμενος στην υπηρεσία παρά το νεαρό της ηλικίας του. Ένα φιλόδοξος, έξυπνος άνδρας με αυτοπεποίθηση. Κίνδυνος θάνατος για διώκτες και διωκόμενους.

«Άντονι, θα μείνεις εδώ να φυλάς την έξοδο και τον χώρο σε περίπτωση που εμφανιστεί κάποιος. Έχω ενημερώσει τους υπεύθυνους και σε λίγο θα στείλουν ενισχύσεις. Οι υπόλοιποι θα μπορούμε στο πέρασμα και θα τους κυνηγήσουμε μέχρι τελικής πτώσης. Λογικά, θα έχουν αφήσει σημάδια» δήλωσε με στόμφο ο Νίκολς.

«Μα κύριε, δε θα είναι εύκολο να τους βρούμε. Αν αυτά τα σκαλιά οδηγούν κάτω από τη γη, στους υπονόμους; Δε γνωρίζετε τις ιστορίες για εκεί κάτω;» είπε ένας από την ομάδα δείχνοντας φοβισμένα με το χέρι του την καταπακτή.

«Μιλάς για τους ηλίθιους μύθους που αναφέρονται στους υπονόμους της πόλης; Μάθε ότι δεν υπάρχουν αλιγάτορες ή κροκόδειλοι. Είναι μια βλακεία που

κυκλοφόρησε το 1935. Κάτι παιδάκια είπαν ότι είδαν έναν αλιγάτορα έξω από το φρεάτιο και τον σκότωσαν. Μόνο χελώνες και ποντίκια μπορείς να βρεις εκεί μέσα. Και μην ακούσω καμία άλλη χαζομάρα. Είτε το θέλετε είτε όχι θα με ακολουθήσετε, αλλιώς θα σας κάνω να το μετανιώσετε πικρά. Πρώτος θα μπεις εσύ που έφερες αντίρρηση», φώναξε ο Νίκολς χαμογελώντας σαρδόνια. Κατά βάθος του άρεσε να δυσκολεύει τη ζωή της ομάδας του. Έπρεπε να τον σέβονται και να τον ακολουθούν πιστά και ο σεβασμός δεν κερδιζόταν, αλλά επιβαλλόταν. «Πάμε!» ούρλιαξε.

Ένας ένας άρχισαν να κατεβαίνουν. Ένιωσαν τον ασφυκτικό αέρα να τους χτυπάει στο πρόσωπο. Μερικοί είχαν συνηθίσει να βρίσκονται υπό τέτοιες συνθήκες, αλλά κάποιοι άλλοι αντιμετώπιζαν έντονο πρόβλημα προσαρμογής. Κάποιος έβηχε ασταμάτητα. Όταν τους αγριοκοίταξε ο αρχηγός τους, συνειδητοποίησαν ότι δεν τους έπαιρνε να δείχνουν την έντονη δυσφορία τους. Έσκυψαν το κεφάλι και βρέθηκαν από πίσω του με την ουρά στα σκέλια. Άναψαν τους φακούς τους και περίμεναν να ακούσουν τις νέες οδηγίες. Ο Νίκολς φώτισε την πράσινη γλίτσα και διέκρινε πατημασιές δύο μεγεθών. Το ένα ζευγάρι ανήκε σε άντρα και το άλλο σε γυναίκα. Επομένως η γυναίκα από τα κεντρικά είχε μεταφερθεί σ' αυτό το κτίριο. Για τον άνδρα δεν μπορούσε να είναι σίγουρος. Ίσως και να ήταν ο λυκάνθρωπος. Σίγουρα πρέπει να ήταν ψηλός. Θα είχε μεγαλύτερο ενδιαφέρον αν ήξερε ποιον κυνηγούσε. Δε θα βρισκόταν προ εκπλήξεως σε μία μάχη σώμα με σώμα, ενώ επιπροσθέτως θα είχε την ευκαιρία να βασανίσει το θήραμα. Το πρόβλημα ήταν ο γρήγορος εντοπισμός τους. Ο δαιδαλώδης λαβύρινθος που ανοιγόταν μπροστά τους θα δυσκόλευε το κυνήγι. Προτίμησε να μην κοινοποιήσει τους προβληματισμούς του στην ομάδα. Θα αγχωνόντουσαν περισσότερο, ειδικά όσοι δεν είχαν πατήσει στην υπόγεια αυτή πόλη που απλωνόταν μπροστά στα μάτια τους. Χωρίς να χάσει άλλο χρόνο διέταξε τους συντρόφους του να προχωρήσουν πίσω του προσέχοντας πού βαδίζουν. Μπορεί κάποιος να γλιστρούσε και να έπεφτε μέσα στο μαύρο νερό κι αν συνέβαινε αυτό, δεν υπήρχε επιστροφή.

Η δαιδαλώδης διαδρομή τούς οδήγησε σχετικά σύντομα σε ένα σημείο όπου τα ίχνη έδειχναν πιο έντονα. Ο Νίκολς έστρεψε τον φακό προς το μπετόν. Έπεσε στα γόνατα κι επεξεργάστηκε τα σημάδια. Μύρισε το έδαφος και το άγγιξε απαλά. Δεν μπορούσε να υπολογίσει με ακρίβεια την απόσταση, μα ήταν σίγουρος ότι οι φυγάδες κινούνταν πλέον με πιο αργό βηματισμό. Ίσως να πίστευαν ότι είχαν ξεφύγει.

«Λοιπόν, δεν είναι πολύ μακριά και λογικά θα τους προλάβουμε αν συνεχίσουμε μ' αυτόν τον ρυθμό και δεν μπερδευτούμε από τα σημάδια που έχουν αφήσει. Ωστόσο, θα πρέπει να κινηθούμε αθόρυβα για να τους πιάσουμε στον ύπνο. Είναι η ευκαιρία μας να γράψουμε ιστορία» κατέληξε με στόμφο ο Νίκολς.

«Είμαστε έτοιμοι να συνεχίσουμε αρχηγέ» ανέφερε ο άνδρας που ήθελε να έχει από κοντά τον Νίκολς ώστε να επωφεληθεί από την πολλά υποσχόμενη καριέρα του. Οι υπόλοιποι δε μίλησαν. Περίμεναν το νέο σύνθημα που ήρθε με τη μορφή ενός σπασμωδικού νεύματος.

Η Μέγκαν Μίλλερ πλησίαζε μια σκάλα. Ήταν αποφασισμένη να βγει με κάθε κόστος στην επιφάνεια. Είχε διανύσει μια μεγάλη απόσταση μέσα στους υπονόμους. Σε όλη τη διάρκεια της περιπλάνησής της σκεφτόταν έντονα τα λόγια που αντάλλαξε με τον Λεξ σκορπίζοντας στον άνεμο τη σχέση τους. Μια σχέση που είχε διασχίσει κακοτράχαλους δρόμους παραμένοντας δεμένη σαν τις καρδιές των ερωτευμένων. Όλες οι σχέσεις κάποια στιγμή δυστυχώς οδηγούνται στο τέλος. Ένα τέλος παρόμοιο με λύτρωση, γιατί σου δινόταν η δυνατότητα να πιάσεις ξανά το βιβλίο της ιστορίας σου και να γυρίσεις τη σελίδα, να ξεκινήσεις ξανά έχοντας μαζέψει εμπειρίες χρόνων.

Άγγιξε τα σκουριασμένα κάγκελα ρίχνοντας μια κλεφτή ματιά πίσω της. Έσβησε το φως του κινητού αναζητώντας φιγούρες μέσα στο σκοτάδι. Στο βάθος ίσως να υπήρχε ένας μεγάλος αρουραίος. Τα μάτια του γυάλιζαν. Μπορεί να είχε σηκωθεί στα δυο του πόδια. Ίσως να είχε ανοίξει το στόμα με τα θανατηφόρα δόντια. Ξάφνου, το αποχετευτικό σύστημα της πόλης εξέπεμπε ένα ελκυστικό μυστήριο. Της γεννήθηκε η επιθυμία να χορέψει ανάμεσα στα τέρατα και τους μύθους που το περιέβαλαν. Να πατήσει το βρώμικο μπετόν και να ζωγραφίσει τα δικά της τερατώδη σύμβολα, όσο κι αν ήταν πρόσκαιρα. Σταμάτησε στην άκρη του μπετόν. Μύρισε τις αναθυμιάσεις από τα απόβλητα. Πίεσε τον εαυτό της να σκεφτεί λογικά. Πρώτα έπρεπε να βρει την Κάρτερ. Ύστερα, θα είχαν οι δύο τους τον καιρό να διασκεδάσουν, τουλάχιστον έτσι ήλπιζε. Έπιασε τα κάγκελα. Άκουσε μια κραυγή από μακριά. Στο ιριδίζον μηδαμινό φως των υπονόμων διέκρινε μια ομάδα ανθρώπων που έμοιαζε να κυνηγάει κάποιον. Κι αυτός ο κάποιος έμοιαζε στον Μπάρελντ. Λάμπεις και ύστερα πυροβολισμοί. Συγκεντρώθηκε. Στόχευσε τους άνδρες πίσω από τον Λεξ. Ένωσε το στομάχι της να δέχεται έντονες πιέσεις όπως κάθε φορά που ήταν να χρησιμοποιήσει το χάρισμά της. Από τα χέρια της πετάχτηκαν δύο αστραπές και ξάφνου ο χρόνος σταμάτησε.

Ο Λεξ είχε ακούσει τους άνδρες που πλησίαζαν. Δεν ήταν αφελής. Είχε βρεθεί αντιμέτωπος με ικανότερους εχθρούς, ο Μακλόγκαν ήταν ένας απ' αυτούς. Δεν ήθελε να τρέξει γρηγορότερα, γιατί ήταν βέβαιος ότι θα γινόταν αντιληπτός από τη Μίλλερ. Είχε υποχρέωση να την προστατέψει από τους διώκτες τους που βρισκόντουσαν πια σε απόσταση αναπνοής. Το πάγωμα του χρόνου για πέντε δευτερόλεπτα ήταν η μόνη λύση. Έτσι, την ώρα που η Μίλλερ εκσφενδόνιζε τις αστραπές, ο Λεξ σχημάτισε το νοητό τρίγωνο. Τα πέντε δευτερόλεπτα είχαν ξεκινήσει. Δεξιά κι αριστερά αιωρούνταν οι αστραπές που στόχευαν τους διώκτες τους. Ο Λεξ σπατάλησε το πρώτο δευτερόλεπτο μελετώντας τον χώρο και τα χαρακτηριστικά των εχθρών του. Στράφηκε στον άνθρωπο που βρισκόταν δύο ανάσες πίσω από την πλάτη του με προτεταμένο το όπλο. Έμοιαζε με τον γενικό κουμανταδόρο. Τρία δευτερόλεπτα είχαν απομείνει. Τον χτύπησε με το γόνατό του στα γεννητικά όργανα. Έριξε μία πλάγια γροθιά στον άνδρα που βρισκόταν κοντά

στο ρυάκι με τα απόβλητα και βάδισε γοργά προς την έξοδο εκεί που ήδη στεκόταν ακίνητη η Μέγκαν.

Ο χρόνος άρχισε να μετράει και πάλι κανονικά. Οι αστραπές χτύπησαν με ορμή τους διώκτες τους. Οι δύο από αυτούς πέθαναν ακαριαία ενώ ο τρίτος έχασε τις αισθήσεις του. Ο Νίκολς που εξ αιτίας της κλωτσιάς στον καβάλο είχε πέσει προτού τον συντρίψουν οι αστραπές, σηκώθηκε με ανανεωμένη μανία. Η λυσσασμένη κραυγή του αντήχησε στον υπόγειο λαβύρινθο. Κοίταξε με απέχθεια τους φυγάδες που ανέβαιναν τη σκαλωσιά. Έπιασε το πιστόλι. Σταθεροποίησε το χέρι του και πυροβόλησε. Αστόχησε.

«Καταραμένοι να είστε. Υπογράψατε την καταδίκη σας. Θα σας κυνηγήσω μέχρι να σας σκοτώσω με τα ίδια μου τα χέρια. Δεν υπάρχει περίπτωση να ξεφύγετε. Με ακούτε ζώα;» ούρλιαξε ο Νίκολς προσπαθώντας να σταθεί όρθιος, αλλά ο αφόρητος πόνος τον είχε καθηλώσει στο έδαφος. Κουνιόταν πέρα δώθε σαν να υπέφερε από σπασμούς. Το μίσος πότιζε την καρδιά του. Δεν τον είχαν ενημερώσει επακριβώς για τις ικανότητες των εχθρών του. Από τα χέρια της γυναίκας είχε εκτοξευτεί ηλεκτρισμός; Και ο άνδρας τι είχε κάνει; Πώς είχε βρεθεί δίπλα της αφού εκείνη προπορευόταν; Δεν ήταν άνθρωποι, αλλά τέρατα. Θα τους κυνηγούσε μέχρι το τέλος του κόσμου. Με ανανεωμένο πείσμα, σηκώθηκε αγκομαχώντας. Οι δύο σύντροφοί του είχαν πνιγεί και είχαν παρασυρθεί από το νερό. Ο άλλος της ομάδας ζούσε, μα ήταν αναίσθητος. Δεν είχε δει τι τον είχε χτυπήσει. Όλα είχαν γίνει τόσο γρήγορα, σε κλάσματα του δευτερολέπτου. Είχε αποτύχει. Τι θα έλεγε στην υπηρεσία τώρα; Θα τα έριχνε στους πεθαμένους και θα ζητούσε μια δεύτερη ευκαιρία: Μία πρόσθετη σφαίρα στο όπλο του, αρκετή για να αφανίσει αυτά τα τέρατα από τον κόσμο του...

Η Κάρτερ, γαντζωμένη στην αγκαλιά του τίγρη, άκουγε τα περιπολικά που την κυνηγούσαν με αναμμένες σειρήνες. Με την άκρη του ματιού, ξεχώρισε τα σχήματά τους. Τα μέτρησε. Ένα, δύο, τρία,...έξι.

Ο Άνταμ Φοξ, αρχηγός της καταδίωξης, έβλεπε τον τίγρη να υπερπηδάει με χάρη τα εμπόδια της αστικής ζούγκλας και να μην πτοείται. Τα αμάξια θα έπρεπε κανονικά να τον είχαν προλάβει, μα όταν πλησίαζαν, εκείνος ξέφευγε τρέχοντας πιο γρήγορα παίρνοντας μαζί του την καστανόξανθη οπτασία. Πόσο μπορούσαν να κρατήσουν ακόμη; Ο άντρας ήταν σίγουρος ότι θα αιχμαλώτιζαν μια για πάντα την κοπέλα. Λυπόταν, όμως κανείς δεν ξέφευγε από τη μοίρα του. Είχε ήδη καλέσει στον ασύρματο για ενισχύσεις.

Η Κάρτερ έριχνε κλεφτές ματιές πότε πότε πίσω της νιώθοντας ότι την πλησίαζαν όλο και πιο πολύ. Κάθε φορά που έφταναν σε απόσταση βολής, ο τίγρης ξεπερνούσε την κούραση διπλασιάζοντας την ταχύτητά του. Προσπερνούσε γοργά τα σταθμευμένα αυτοκίνητα κι έστριβε αιφνιδιαστικά στα στενά σοκάκια. Αυτή η

τακτική μπέρδευε τους διώκτες της που όμως έμοιαζαν αποφασισμένοι. Ήταν λάθος της να μπλεχτεί σ' αυτή την ιστορία. Τώρα θα βρισκόταν στο μπαρ στη γειτονιά Χαντς Πόιντ χορεύοντας με την ψυχή της.

Ένας πυροβολισμός ακούστηκε. Πέτυχε το ζωντανό στο δεξί πίσω πόδι. Ο τίγρης παραπάτησε, κατάφερε όμως να μείνει όρθιος. Η Έλεν ένωσε τη μύτη της να ανοίγει και το αίμα να πέφτει πάνω στο τρίχωμα του Σιρχάν. Γράπωσε με μεγαλύτερη αγωνία τη χαίτη του. Έστριψαν σ' ένα σοκάκι. Το ζώο ήταν έτοιμο να καταρρεύσει. Η Κάρτερ δεν ήξερε τι να κάνει. Άκουγε τις σειρήνες να πλησιάζουν. Κοίταξε τρομαγμένη, πουθενά όμως δεν έβλεπε σωτηρία. Είχε παγιδευτεί. Εξαφάνισε τον τίγρη. Η μύτη της αιμορραγούσε ακόμη. Την πίεσε με τρεμάμενα χέρια. Ένωσε καλύτερα, σαν να καθάρισε το οπτικό της πεδίο. Εντόπισε το καπάκι του υπονόμου λίγα βήματα δεξιά της. Το άνοιξε, πιάστηκε γερά από τη σκαλωσιά, κατέβηκε μερικά σκαλιά και τράβηξε αθόρυβα το καπάκι στη θέση του. Συνέχισε να κατεβαίνει στο υπόγειο σύστημα της πόλης ενώ το σώμα της έδειχνε έντονα τη δυσφορία του, έπρεπε όμως να προσαρμοστεί άμεσα αν ήθελε να ξεφύγει από τους διώκτες της.

Όταν πάτησε στο βρώμικο μπετόν ακούμπησε με το αριστερό της χέρι τον τοίχο. Δεν είχε μαζί της φως, οπότε σκέφτηκε ότι θα ήταν ασφαλέστερο για εκείνη να περπατάει ψηλαφώντας. Το σκοτάδι τής στερούσε την ευελιξία, με την πάροδο του χρόνου όμως τα μάτια της θα συνήθιζαν και η όσφρησή της θα άντεχε την ασφυκτική μπόχα των υπονόμων. Τουλάχιστον έτσι ήλπιζε.

Τρία περιπολικά είχαν σταθμεύσει ακριβώς πάνω από το σημείο που βρισκόταν η Κάρτερ. Το πλήρωμά τους αναζητούσε τα ίχνη της και τα ίχνη του τίγρη. Τους φαινόταν πιο λογικό να έχει αφήσει το ζώο σημάδια, αφού αγνοούσαν ότι ο τίγρης ήταν δημιουργήμα της κοπέλας.

«Η κοπέλα εξαφανίστηκε μαζί με τον τίγρη» δήλωσε στον ασύρματο ο Φοξ.

«Ο τίγρης είναι ένα με την κοπέλα. Είναι μέρος του σώματός της» ακούστηκε σαν απάντηση μια τραχιά φωνή.

«Τι;» ρώτησε ο αστυνομικός νομίζοντας ότι του κάνουν πλάκα.

«Τα τατουάζ της γυναίκας ζωντανεύουν όποτε θέλει αυτή. Ο τίγρης βρίσκεται στην παλάμη του αριστερού της χεριού και στο δεξί έχει ένα λιοντάρι. Δεν είναι άνθρωπος όπως εμείς, έχει ξεχωριστές ικανότητες. Πρέπει να τη βρείτε οπωσδήποτε. Μη διστάσετε να χρησιμοποιήσετε οποιοδήποτε μέσο για να πετύχετε τον σκοπό σας» διέταξε η φωνή μέσα από τον ασύρματο.

Ο Φοξ περισσότερο σάστισε παρά οργίστηκε. Ο ασύρματος του έπεσε από τα χέρια. Είχε ακούσει σωστά ή τώρα είχε κι ο ίδιος παραισθήσεις;

Ένας αστυνομικός ακολουθώντας τις κηλίδες αίματος πλησίασε το φρεάτιο. Έσκυψε και άγγιξε. Ήταν φρέσκο αίμα. Τράβηξε το καπάκι και κοίταξε μέσα στη σκοτεινή τρύπα. Δεν μπόρεσε να δει κάτι άλλο. «Δώσε μου έναν φακό» είπε στον άνδρα που στεκόταν δίπλα του. Έφεξε στην τρύπα. Στη σκαλωσιά διακρίνονταν αποτυπώματα χεριών. «Αρχηγέ, η κοπέλα είναι μέσα στους υπονόμους» φώναξε

έτοιμος να κατέβει στον υπόγειο κόσμο της Νέας Υόρκης, που ευθυνόταν για μυριάδες θανάτους αιώνες τώρα.

«Σταμάτα, δεν πρέπει να κάνουμε βιαστικές κινήσεις. Είσαι σίγουρος ότι η κοπέλα βρίσκεται εκεί μέσα;» ρώτησε ο Φοξ κοιτώντας τον επιτιμητικά.

«Αυτό δείχνουν οι κηλίδες αίματος και τα σημάδια των χεριών της εδώ».

Ο Φοξ κοίταξε στο σημείο που ο άλλος του υπέδειξε. Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι το θήραμά τους κατέβαινε στα λαγούμια. Έπρεπε να την ακολουθήσουν και να την πιάσουν προτού προλάβει να απομακρυνθεί.

«Εσείς οι τρεις μένετε πίσω για να φυλάτε το φρεάτιο και τα περιπολικά. Εμείς θα την ακολουθήσουμε. Να έχετε τα μάτια σας δεκατέσσερα και τον νου σας στον ασύρματο. Μπορεί να χρειαστούμε τη βοήθειά σας. Ακολουθήστε με οι υπόλοιποι» φώναξε καθώς έσκυβε για να πατήσει πάνω στα σκουριασμένα σκαλιά.

Λίγο μετά, ο Φοξ και άλλοι επτά πατούσαν το έδαφος κάτω από τη γη ακολουθώντας τα ίχνη. Τα ποδοβολητά τους σκέπαζαν τον ήχο του νερού. Δεν τους ενδιέφερε να μη γίνουν αντιληπτοί. Ο στόχος τους ήταν να αιχμαλωτίσουν τη γυναίκα. Ίσα ίσα, ο θόρυβος θα ενέτεινε την αγωνία και τον φόβο της. Έπρεπε άραγε να φανερώσει στην ομάδα του ότι η Κάρτερ είχε την ικανότητα να δίνει ζωή στα τατουάζ της; Όχι, καλύτερα να μη γνωρίζουν αυτές τις γραφειοκρατικές λεπτομέρειες. Έπρεπε να μείνουν επικεντρωμένοι στην αποστολή τους.

Η Κάρτερ προχωρούσε απελπιστικά αργά. Έχανε πολύτιμο χρόνο προσπαθώντας να προσανατολιστεί στο σκοτάδι. Ξαφνικά της ήρθε μια ιδέα. Το λιοντάρι λογικά θα μπορούσε να κινηθεί με μεγαλύτερη ευκολία και ακρίβεια στο σκοτάδι. Η κούρασή της και η έλλειψη δυνάμεων την προβλημάτιζε. Αν καλούσε το λιοντάρι, θα ήταν σε θέση να το ελέγξει ή θα της ξέφευγε; Θα άντεχε το βάρος του νέου καλέσματος ή θα κατέρρεε; Βρισκόταν πάλι σε αδιέξοδο, αλλά δεν υπήρχε άλλη λύση. Άγγιξε απαλά το δεξί της μπράτσο δίνοντας ζωή στο λιοντάρι που βρυχήθηκε δυνατά. Ο αντίλαλός του θορύβησε κάθε πλάσμα που είχε βρει καταφύγιο στους υπονόμους. Οι αρουραίοι χώθηκαν βαθύτερα στις τρύπες τους, οι αράχνες προσπάθησαν να βγουν μετά από καιρό στην επιφάνεια και κάποιες κατσαρίδες βούτηξαν στα βρώμικα νερά.

Οι κυνηγοί της Έλεν άκουσαν τον βρυχηθμό. Φοβήθηκαν για τη ζωή τους, μα έπρεπε να υπακούσουν τις εντολές των ανωτέρων τους. Μόνο ένας τους γραπώθηκε πάνω στα κάγκελα. Πήγε να βγει προς την επιφάνεια και λίγο πριν δει το φως του ήλιου, άκουσε τον αρχηγό του να τον καλεί να επιστρέψει στη θέση του, διαφορετικά θα αποβαλλόταν από το τμήμα. Με κατεβασμένο κεφάλι επέστρεψε κοντά στους υπόλοιπους. Έτρεμε στην ιδέα της ανεργίας.

«Έτσι μπράβο! Την επόμενη φορά δε θα είμαι τόσο ήπιος. Δουλεύουμε, δεν παίζουμε. Κουνηθείτε επιτέλους» φώναξε ο Φοξ δίνοντας το σύνθημα να συνεχίσουν την πορεία τους ενώ σκεφτόταν ότι όλα θα πήγαιναν καλά. Δε γνώριζε για ποιον λόγο τα κεντρικά επέμεναν στη σύλληψη της Έλεν Κάρτερ. Μόνο υποθέσεις μπορούσε να κάνει, είχε όμως μάθει να μην ανακατεύεται. Η χρόνια πείρα του αυτό

του δίδαξε. Εξάλλου έλεγαν ότι η περιέργεια σκότωσε τη γάτα. Αλήθεια πέρα για πέρα. Σκέφτηκε για λίγο το πόσο όμορφη ήταν αυτή που κυνηγούσαν. Ένας λόγος παραπάνω για να τα καταφέρει. Δεν ήθελε να του ξεφύγει το τρόπαιο.

Η Κάρτερ καβάλησε το λιοντάρι νιώθοντας την απροθυμία του ζώου. Λίγο προτού στρίψουν, μερικά μέτρα πιο κάτω, το λιοντάρι τινάχτηκε απότομα. Η Κάρτερ δεν μπόρεσε να κρατηθεί και κύλησε στο μπετόν. Τα πόδια της άγγιξαν το νερό. Έμπηξε τα δάχτυλα της μέσα στα βαθουλώματα του δαπέδου για να μη βουλιάξει ολόκληρη μέσα. Το λιοντάρι κάθισε δίπλα της δείχνοντας τα δόντια του. Είχε αρχίσει να χάνει τον έλεγχό του. «Κάτσε κάτω τώρα» του ψιθύρισε επιθετικά. Το στόμα του ζώου πλησίασε τα χέρια της. Επανέλαβε την προσταγή της και τότε εκείνο συμμορφώθηκε. Την ώρα που σηκωνόταν, η Έλεν διέκρινε μια δέσμη φωτός στο βάθος. Καβάλησε μονομιάς το λιοντάρι και του ψιθύρισε στο αυτί: «Πήγαινε γρήγορα, αλλιώς σε λίγο θα είμαστε νεκροί».

Ο στεγνός και ασφαλής χώρος όλο και στένευε στα αφιλόξενα υπόγεια λαγούμια. Η Έλεν μετά από λίγα λεπτά κατάλαβε πως ναι μεν το λιοντάρι μπορούσε να κινηθεί πιο άνετα στο σκοτάδι, ο όγκος του όμως είχε περιορίσει την πρόοδο της πορείας τους. Αναγκάστηκε να το εξαφανίσει και να στρίβει συνεχώς δεξιά κι αριστερά πιστεύοντας ότι με αυτόν τον τρόπο θα μπέρδευε τους διώκτες της. Ξαφνικά κοκάλωσε από τον ήχο απαντών πυροβολισμών. Έντρομη γύρισε προς τα πίσω. Ευτυχώς, δεν ήταν για εκείνη. Είχε κάνει λάθος, γιατί οι εκπυρσοκροτήσεις ακούγονταν από κάποιο σημείο μπροστά της. Περπάτησε αθόρυβα προς τα εκεί όπου το σκοτάδι διαλυόταν από ένα ασθενικό φως. Σε κάθε βήμα της το φως γινόταν πιο έντονο. Τώρα άκουγε ουρλιαχτά, φωνές, παφλασμούς. Πλησίασε περισσότερο. Στο ελάχιστο φως που ερχόταν από την κοντινή σχάρα των υπονόμων είδε έναν άνδρα πεσμένο στα τέσσερα, έναν άλλον λιπόθυμο κι ακόμα πιο μπροστά, τη Μέγκαν και κάποιον δίπλα της να ανεβαίνουν όσο πιο γρήγορα μπορούσαν τη σκαλωσιά που οδηγούσε στην επιφάνεια της γης. Αυτός που διατηρούσε τις αισθήσεις του, αγκομαχούσε στο υγρό δάπεδο βρίζοντας θεούς και δαίμονες. Η Έλεν τραβήχτηκε στις σκιές. Έπρεπε να καταφέρει να φτάσει τις σκάλες και παράλληλα να αποτρέψει τον άνδρα από το να χρησιμοποιήσει ξανά το όπλο του επάνω της. Η παρουσία της Μέγκαν τής έδωσε τη δύναμη να ρισκάρει. Βγήκε από την κρυψώνα της και προχώρησε προκλητικά προτάσσοντας το μπούστο της για να κινήσει τα ζωώδη ένστικτα του άνδρα. «Ψιτ, όμορφε, είσαι για ένα γρήγορο;» ρώτησε γλείφοντας επιδεικτικά τα χείλη της και χουφτώνοντας πρόστυχα το στήθος της.

Ο Νίκολς ετοιμάστηκε να τραβήξει το μαχαίρι που έκρυβε στη δεξιά του μπότα, όταν είδε καλύτερα το παρουσιαστικό της γυναίκας. Ψηλή, χυμώδης, καστανόξανθα μαλλιά και ζουμερά χείλη. Το ξεραμένο αίμα και η βρωμιά τον έκανε να την ταυτίσει με πρεζάκια. Έμεναν αρκετοί χρήστες στους υπονόμους της πόλης. «Όχι» της απάντησε λακωνικά. Αν δεν ήταν τόσο βρώμικη, τότε ευχαρίστως θα της έριχνε ένα.

Είχε πάντα μαζί του προφυλακτικά για ώρα ανάγκης. Αυτές οι αναπάντεχες συνενυρέσεις αποτελούσαν ένα από τα τυχερά του επαγγέλματος.

Η Κάρτερ σκέφτηκε ότι λογικά θα την άφηνε να περάσει. Συνέχισε να περπατάει δήθεν αδιάφορη. Πέρασε από μπροστά του με ακόμη πιο προκλητικό βάδισμα κι ο Νίκολς την ακολούθησε με το βλέμμα. Οι καλογυμνασμένες γάμπες της και τα σφιχτά οπίσθιά της τον έβαλαν σε σκέψεις. Άνοιξε το στόμα του, μα δεν είπε τίποτα. Χάζευε το θέαμα. Αν της ζήταγε να τον περιμένει πάνω κι ύστερα να πήγαιναν σε κάποιο ξενοδοχείο; Όχι, είχε δουλειά να κάνει, δεν μπορούσε να ασχοληθεί μαζί της. Όμως η αναθεματισμένη είχε ήδη φτάσει τα σκαλιά. «Για πού το έβαλες, γλύκα;» τη ρώτησε πονηρά.

«Για πάνω, όμορφε. Θέλεις κάτι;» ρώτησε η Κάρτερ ξερά.

«Για πράμα πας πάνω, έτσι;»

«Ναι. Και για ό,τι κάτσει» του απάντησε συνεχίζοντας την ανάβαση.

Η Έλεν είχε φτάσει ήδη στο φρεάτιο. Μόλις είχε σηκώσει το καπάκι όταν το χέρι του Νίκολς άρπαξε το αριστερό της πόδι.

«Έλα εδώ πουτάνα» ούρλιαξε αφρίζοντας ενώ έβγαζε το μαχαίρι.

«Άφησέ με μαλάκα» φώναξε η Κάρτερ νιώθοντας την κρύα λάμα του μαχαιριού να γλύφει το πόδι της. Προσπάθησε να κρατηθεί γερά και με το δεξί της πόδι κατάφερε να βρει τον Νίκολς κάπου ανάμεσα στο πρόσωπο και τον ώμο και να τον κάνει να χάσει την ισορροπία του. Εξουδετερώνοντάς τον έστω και προσωρινά, βγήκε στην επιφάνεια βαριανασαίνοντας. Έκλεισε το φρεάτιο πίσω της και αναζήτησε ένα μέρος για να κρυφτεί. Το στήθος της ανεβοκατέβαινε και ανέπνεε με δυσκολία. Ένας δυνατός βήχας την τράνταξε με αποτέλεσμα να αιμορραγήσει ξανά η μύτη της. Τι στο διάβολο της συνέβαινε; Το αίμα ήταν περισσότερο από τις προηγούμενες φορές. Παρά την εξουθένωσή της, συνέχισε να προχωράει προς το άγνωστο. Την ώρα που από δίπλα της περνούσε ένα κόκκινο κάμπριο, τα πόδια της λύγισαν. Σωριάστηκε στο πεζοδρόμιο αφήνοντας μία σπαρακτική κραυγή. Λίγο πριν κλείσει τα μάτια της αντίκρισε τη Μέγκαν. Ή μήπως δεν ήταν αυτή; Δεν μπόρεσε να σκεφτεί τίποτα περισσότερο καθώς έχασε τις αισθήσεις της.

Κάτω από τη γη, ο Νίκολς μόρφαζε από τον πόνο. Η τσούλα τον είχε χτυπήσει τόσο άσχημα που του είχε βγάλει το δεξί χέρι. Το επανέφερε με μία κίνηση χωρίς να βγάλει τον παραμικρό ήχο. Το μυαλό του είχε κολλήσει στην κοπέλα που του είχε ξεφύγει. Αναπολούσε τα στήθη και τα χείλη της. Κάτι μέσα του του έλεγε ότι θα τη συναντούσε ξανά στο μέλλον. Αν συνέβαινε αυτό, δεν υπήρχε περίπτωση να την αφήσει να ξεφύγει. Θα τη βίαζε μέχρι θανάτου. Δεν ήταν ώρα για τέτοιες σκέψεις, η απόλαυση μπορούσε να περιμένει. Στράφηκε και κοίταξε τους άνδρες του. Μόνο ένας ανέπνεε ακόμη κοιτώντας σοκαρισμένος γύρω του.

«Είναι νεκροί» του ανακοίνωσε ψυχρά.

«Πώς πέθαναν; Τι συνέβη;» ρώτησε ο κατώτερός του βαριανασαίνοντας.

«Πέθαναν. Πάνε, δεν έχει σημασία πια. Το κατάλαβες;» ούρλιαξε ο Νίκολς αρπάζοντάς τον από τον γιακά.

«Έχεις υποχρέωση να μου πεις πώς πέθαναν, Ράιαν. Πού έχουμε μπλέξει;»

«Έτσι πέθαναν, μαλάκα!» απάντησε ο Νίκολς μπήγοντας του το μαχαίρι στην καρδιά και κλωτσώντας δίχως άλλη σκέψη το πτώμα στα βρωμόνερα. Τουλάχιστον είχε εκτονώσει τα νεύρα του. Κανένας δε θα αντιλαμβανόταν ότι ο ικανός αρχηγός της ομάδας είχε σκοτώσει ανελέητα κάποιον δικό του.

Ετοιμαζόταν να επιστρέψει στην επιφάνεια, όταν στη γωνία εμφανίστηκε ένα εκτυφλωτικό φως. Λούφαξε στις σκιές περιμένοντας. Μόνο όταν αναγνώρισε τις στολές, φανερώθηκε.

«Γιατί βρίσκεστε εδώ κάτω; Δε θυμάμαι να ζήτησα ενισχύσεις» είπε ο Νίκολς.

«Κυνηγάμε μια γυναίκα. Ψηλή, με καστανόξανθα μαλλιά...»

«Πέρασε από εδώ και μου ξέφυγε. Εγώ κυνηγούσα δύο άλλους και απ' ότι φαίνεται μας ξέφυγαν όλοι» συμπέρανε εκνευρισμένος ο Νίκολς.

«Διάολε! Τι θα πούμε στα κεντρικά;» βλαστήμησε ο Άνταμ Φοξ ρίχνοντας μια κλεφτή ματιά στους άνδρες του.

«Δε χρειάζεται να πούμε τίποτα στα κεντρικά. Εγώ είμαι ο μοναδικός επιζών από την ομάδα μου. Γνώριζαν εξ αρχής ότι μας έστελναν στο στόμα του λύκου. Πρέπει να βγούμε στην επιφάνεια και να σχεδιάσουμε προσεκτικά τις επόμενες κινήσεις μας».

Ο Νίκολς ξεκίνησε να ανεβαίνει. Ο Φοξ και η ομάδα του ακολούθησαν πειθήνια.

Όλοι οι δρόμοι οδηγούν στο Χάρλεμ

Η ανέλπιστη εμφάνιση της Κάρτερ αναπτέρωσε το ηθικό του Λεξ και της Μέγκαν, ταυτόχρονα όμως έκανε πιο επιτακτική την ανάγκη εύρεσης ενός καταφυγίου.

«Πού θα πάμε;» ρώτησε η Μέγκαν γνωρίζοντας ότι ο Λεξ είχε μεγάλο κύκλο επαφών σε όλη την πόλη.

«Στο Χάρλεμ θα πάμε. Υπάρχει εκεί ένας φίλος με τον κατάλληλο χώρο. Η περιοχή είναι και κακόφημη, οπότε θα μπορέσουμε να κρυφτούμε για αρκετό καιρό».

«Και πώς θα πάμε μέχρι εκεί χωρίς να μας ακολουθήσει κανείς; Η Κάρτερ είναι λιπόθυμη. Κι εμείς βρωμάμε χειρότερα από βόθρο».

Τελικά αποφάσισαν να παραμείνουν εκεί κοντά για την ημέρα και την επομένη να καταφύγουν στο Χάρλεμ. Στον απέναντι δρόμο υπήρχε ένα μικρό συμπαθητικό ξενοδοχείο. Έπιασαν την Κάρτερ και βάλθηκαν να περπατάνε προς τα εκεί. Έφτασαν στο κατώφλι του και συνεννοήθηκαν σχετικά με το τι θα ζητούσαν. Η αρχική τους εκτίμηση αποδείχτηκε λανθασμένη. Το ξενοδοχείο δεν ανήκε στην κατηγορία των καθώς πρέπει, αλλά εκείνων της μιας βραδιάς, όπου μαζεύονταν κι έβγαζαν τα μάτια τους οι ανώμαλοι.

«Καλησπέρα σας, θα ήθελα ένα τρίκλινο για μία βραδιά» ο Λεξ απευθύνθηκε στη μεσήλικη γυναίκα με το ροζ μαλλί και το πληθωρικό σώμα πίσω από τον θαμπό πάγκο.

Η ιδιοκτήτρια επεξεργάστηκε το τρίο. Βρωμοκοπούσαν όλοι τους. Ο ένας ήταν χειρότερος από τον άλλον, αλλά τι σημασία είχε; Θα τους ζητούσε απλά να πληρώσουν κάτι παραπάνω για τη μία βραδιά, διαφορετικά θα αρνιόταν να τους φιλοξενήσει. Τι στο καλό! Είχε και μια υπόληψη το «Νταρκ Ντάιαμοντ», δε θα σπίτωναν τον κάθε ξιπασμένο άπλυτο.

«Θα σου δώσω το τρίκλινο που ζητάς, αλλά θα με πληρώσεις τα διπλά. Πώς να το κάνουμε; Δεν μπορώ να βάζω στο ξενοδοχείο πελάτες που μοιάζουν μ' εσάς» αποκρίθηκε κλείνοντας το δεξί της μάτι.

«Δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα. Δώστε μας αν είναι δυνατόν το κλειδί» παρακάλεσε ο Λεξ.

Ανέβηκαν τη σκάλα υποβαστάζοντας την Κάρτερ. Ο Λεξ άνοιξε την ξεθωριασμένη πόρτα. Το δωμάτιο είχε ένα διπλό κρεβάτι κι ένα ράντζο. Μια ξεφτισμένη κόκκινη μοκέτα κάλυπτε όλο το δάπεδο. Το διπλό κρεβάτι, δυο κομοδίνα αριστερά και δεξιά του και μια χοντροκομμένη τηλεόραση στην απέναντι άκρη με μια καρέκλα δίπλα της ήταν όλη κι όλη η επίπλωση.

«Πώς είναι το τραύμα σου, Μέγκαν;» ρώτησε ο Λεξ βλέποντας ότι η γάζα που τύλιγε την πληγή της είχε μαυρίσει. Θα έπρεπε να την αλλάξουν σύντομα. Το τραύμα μπορεί να μολυνόταν.

«Καλά είμαι, δεν έχω κάποια ενόχληση μέχρι στιγμής. Απλά νομίζω πως θα πρέπει να βάλω καθαρή γάζα. Αλλά πρώτα πρέπει να ασχοληθώ με την Έλεν» είπε κοιτάζοντας την κοπέλα. Με ανακούφιση διαπίστωσε ότι η νεαρή της φίλη πετάριζε τα βλέφαρα και το χρώμα της γύριζε στο φυσιολογικό.

Ο Λεξ έγνεψε καταφατικά και τη βοήθησε να καθίσουν την Κάρτερ στην καρέκλα. Μετά άρχισε να ψάχνει στα συρτάρια. Ακόμη και σε τέτοιου είδους ξενοδοχεία υποτίθεται ότι υπήρχε ένα βαλιτσάκι πρώτων βοηθειών. Το μόνο που βρήκε ήταν προφυλακτικά μιας μη επώνυμης φίρμας.

«Θα πάω να αγοράσω γάζες, αντισηπτικό και ρούχα» είπε αφήνοντας τη Μέγκαν να φροντίσει την Έλεν.

Κατέβηκε τις σκάλες, πέρασε μπροστά από την ιδιοκτήτρια και βγήκε πάλι έξω στον δρόμο. Έριξε μια ματιά γύρω του. Στην αριστερή γωνία υπήρχε ένα μικρό κατάστημα με φθηνά ρούχα. Δεν τον ενδιέφερε ούτε η ποιότητα ούτε η ποικιλία, απλά να έκαναν τη δουλειά τους. Μπήκε στο μαγαζί όπου δε φαινόταν κανείς, ούτε ιδιοκτήτης ούτε υπάλληλος. Περιεργάστηκε κάποια γυναικεία σύνολα έως ότου αντιληφθεί ότι ο ιδιοκτήτης κοιμόταν πίσω από το γραφείο.

«Συγγνώμη! Θα ήθελα να αγοράσω αυτά» είπε δείχνοντάς δύο μπλε φορέματα, ένα τζιν κι ένα καφέ T-shirt.

Ο άνδρας δε φάνηκε να ξυπνάει. Έβγαλε ένα μουγκρητό και βολεύτηκε καλύτερα στην καρέκλα του. Ο Λεξ επανέλαβε τα λόγια του ανεβάζοντας αρκετά ντεσιμπέλ τη φωνή του. Ο καταστηματάρχης σηκώθηκε απότομα.

«Διάολε, τι φωνάζεις; Νομίζεις πως δε σε ακούω; Δώσε πενήντα δολάρια και δίνε του» είπε στυφνά. «Εκτός αν θέλεις κάτι άλλο» πρόσθεσε πιο ευγενικά σαν να το ξανασκέφτηκε.

Ο Λεξ ήθελε να ρωτήσει αν είχε υπολογίσει σωστά τα μεγέθη στα φορέματα, αλλά ρίχνοντας μια ματιά στον άνδρα, άλλαξε γνώμη. Δεν ήταν ώρα για άσκοπες κουβέντες. Πλήρωσε βιαστικά και βγήκε ξανά στον δρόμο. Δε βρήκε κάποιο φαρμακείο. Λίγο μακρύτερα είδε ένα μικρό σουπερ μάρκετ. Τελειώνοντας σε χρόνο μηδέν τις αγορές του, πήρε τον δρόμο για το ξενοδοχείο με την καρδιά του να χτυπάει έντονα, ανήσυχος για το τι μπορεί να είχε συμβεί κατά την απουσία του.

Πίσω στο δωμάτιο, η Μέγκαν έτριβε με στοργή τα χέρια της Έλεν που είχε μόλις συνέλθει.

«Είμαι καλά» είπε ξέπνοα η κοπέλα προσπαθώντας να χαμογελάσει και να ξεγελάσει την κούραση που είχε καταβάλει το σώμα της. Πονούσε αφόρητα και της ήταν δύσκολο έως ακατόρθωτο να πραγματοποιήσει οποιαδήποτε κίνηση.

«Και μ' ένα μπάνιο θα νιώσεις ακόμα καλύτερα» χαμογέλασε η Μέγκαν και τη βοήθησε να μπει στη μπανιέρα. Η Έλεν έβγαλε την μπλούζα της, τα χέρια της όμως έτρεμαν τόσο που έμοιαζε έτοιμη να λιποθυμήσει. «Άσε εμένα» της είπε η Μέγκαν χαϊδεύοντας της απαλά τα μαλλιά.

Της έβγαλε το παντελόνι προσεκτικά. Η Έλεν βόγκηξε παραπονεμένα. Τα πόδια της ήταν γεμάτα μελανιές. Την έβαλε να κάτσει στο κέντρο της μπανιέρας. Το νερό ήταν κρύο έως χλιαρό, ανάλογα με το πόσο αισιόδοξα υπολόγιζες τη θερμοκρασία του. Η Μέγκαν βλαστήμησε από μέσα της και άφησε τη βρύση να τρέξει στο τέρμα. Δεν έδειξε τον εκνευρισμό της, ίσως γιατί η νεαρή κοπέλα τής ξυπνούσε το μητρικό ένστικτο. Σαπούνισε πρώτα όλο της το σώμα τρίβοντας όσο πιο απαλά μπορούσε. Η Έλεν την παρακαλούσε να σταματήσει. Η Μέγκαν συνέχισε υπομονετικά ψιθυρίζοντας καθησυχαστικά σαν να είχε να κάνει με μικρό παιδί. Ικανοποιημένη από το αποτέλεσμα, τη σκούπισε και την οδήγησε στο κρεβάτι. Τράβηξε τα σεντόνια και την απόθεσε σκεπάζοντάς την στοργικά.

«Ευχαριστώ» ψέλλισε η Έλεν κλείνοντας τα μάτια της.

Ανακουφισμένη, η Μέγκαν στοίβαξε τα άπλυτα ρούχα σε μια γωνιά κι άρχισε να γδύνεται. Το χτύπημα της πόρτας την έκανε να σταματήσει απότομα. Φορούσε μονάχα το παντελόνι της. Άρπαξε γρήγορα την μπλούζα και κάλυψε το στήθος της.

«Ποιος είναι;»

«Λεξ!» απάντησε η γνώριμη φωνή.

Ο Μπάρελντ μπήκε στο δωμάτιο κρατώντας τις σακούλες με τα ψώνια.

«Ησυχία, κοιμάται!» είπε η Μέγκαν δείχνοντας την κοπέλα που απολάμβανε τον ύπνο της. «Πάω για μπάνιο» ανακοίνωσε.

Κλείδωσε την πόρτα πίσω της και άφησε την μπλούζα που κάλυπτε το στήθος της να πέσει. Έπιασε τη γάζα και την έβγαλε προσεκτικά. Το τραύμα δεν είχε κλείσει εντελώς, μα δεν είχε μολυνθεί. Κάτι ήταν κι αυτό. Κάθισε στην μπανιέρα. Έπλυνε πρώτα τα μαλλιά της. Απόλαυση! Πόσο καιρό είχε να νιώσει να τη λούζει καθαρό νερό; Συνέχισε με το υπόλοιπο σώμα και όταν πλησίασε το τραύμα, σταμάτησε. Πέρασε περιμετρικά το σαπούνι χωρίς να αγγίξει το εσωτερικό του. Δάγκωσε τα χείλη της για να μην αφήσει κάποιο βογγητό. Ο πόνος από το τραύμα δεν μπορούσε να συγκριθεί με τη λύπη που ένιωθε για την κατάντια του σώματός της. Είχε τουλάχιστον τρία τραύματα μαζί με το τωρινό που τα σημάδια τους δε θα έφευγαν ποτέ από πάνω της και όλα οφείλονταν σ' αυτή την αποστολή. Γνώριζε ότι δεν είχε φοβερό σώμα, μα τώρα θα ήταν πολύ δύσκολο να κάνει μια αντρική καρδιά να χτυπήσει. Πού να βρισκόταν άραγε ο Ντέιβιντ; Γιατί να μην μπορούν να είναι μαζί; Αναστέναξε. Ήταν μάταιο να κάνει τέτοιες σκέψεις.

«Η σειρά σου, μεγάλε!» είπε στον Λεξ που χωρίς άλλη κουβέντα μπήκε με τη σειρά του στο μπάνιο.

Ψάχνοντας τη σακούλα με τα ρούχα, η Μέγκαν διαπίστωσε ότι ο Λεξ είχε ξεχάσει να αγοράσει εσώρουχα. «Άντρες! Τίποτα δεν μπορούν να κάνουν σωστά» μονολόγησε ακούγοντας τον ήχο του νερού πίσω από την κλειστή πόρτα.

Ντύθηκε νιώθοντας άβολα που δε φορούσε εσώρουχα, γι' αυτό κατέβηκε βιαστικά και ακολουθώντας τις οδηγίες του Λεξ, βρήκε το μαγαζί με τα ρούχα. Είχε πληρώσει και ετοιμαζόταν να φύγει όταν είδε τους αστυνομικούς στον δρόμο. Σταμάτησε

απότομα κι έκανε ότι ψάχνει ανάμεσα στα παντελόνια και τα μπλουζάκια. Τράβηξε ένα ροζ μπλουζάκι κι ένα μαύρο τζιν με σκισίματα στα γόνατα. Μπήκε στο δοκιμαστήριο και καθυστέρησε όσο μπορούσε. Έβγαλε το φόρεμα, φόρεσε τα εσώρουχα και μετά το τζιν και την μπλούζα. Ικανοποιημένη από τις προφυλάξεις που πήρε, πλήρωσε για τις υπόλοιπες αγορές της, έριξε μια ματιά έξω και όταν διαπίστωσε ότι οι αστυνομικοί είχαν φύγει, απομακρύνθηκε με γρήγορα βήματα.

«Μπα, κι άλλα ψώνια κάνατε;» ρώτησε επικριτικά η μεσήλικη ιδιοκτήτρια με το παρδαλό μαλλί.

Η Μίλλερ την προσπέρασε αμίλητη και ανέβηκε στο δωμάτιο.

«Λεξ, πρέπει να είμαστε προσεκτικοί. Η περιοχή έχει γεμίσει μπάτσους» ήταν οι πρώτες κουβέντες της Μέγκαν.

«Εντάξει. Ξέρεις, όσο σε περίμενα, σκεφτόμουν την αφύπνιση. Νομίζω πως βρήκα από ποια πύλη θα μπει ο δαίμονας στον κόσμο μας. Επειδή είναι πνεύμα, θα χρειαστεί να κυριεύσει το σώμα κάποιου για να επιβιώσει» είπε ο Μπάρελντ ενώ έχωνε τα άπλυτα σε σακούλες για να τα πετάξει στα σκουπίδια.

Η Κάρτερ είχε μόλις ξυπνήσει και τεντωνόταν χουζούρικα.

«Είσαι καλά;» ρώτησε κουρασμένα η Μέγκαν.

«Ναι, είμαι πολύ καλύτερα» απάντησε η Έλεν που έδειχνε να έχει επανακτήσει το κανονικό της χρώμα. «Με ενοχλούν κάπως οι μελανιές και τα τραύματα, αλλά δε βαριέσαι!» συμπλήρωσε χαμογελώντας.

Ο Λεξ άνοιξε το παράθυρο και παρατήρησε σιωπηλός έξω. Είχαν θέα προς τον κεντρικό δρόμο και αυτό θα τους βοηθούσε να εποπτεύουν την κίνηση. Αν εμφανίζονταν ξαφνικά περιπολικά, τότε θα ήταν σε θέση να τα δουν και να καταστρώσουν τα σχέδιά τους.

«Μην πετάξεις τα ρούχα, γιατί μπορεί να ψάξουν τους κάδους και τότε θα καταλάβουν ότι είμαστε στην περιοχή» είπε η Έλεν δείχνοντας τη σακούλα με τα άπλυτα ρούχα που ο Λεξ είχε σκοπό να ξεφορτωθεί. «Έλεν Κάρτερ» συστήθηκε προτάσσοντας το δεξί χέρι στον συνομιλητή της.

«Λεξ Μπάρελντ και νομίζω πως έχουμε πολλά να πούμε: και για την αποστολή μας και για τον θάνατο του Μαρκ Φίσερ που ήρθε και σε έσωσε από τα κεντρικά» είπε εκείνος σφίγγοντάς της εγκάρδια το χέρι.

«Εννοείς τον τύπο με τα δύο desert eagle και το τεράστιο πούρο;»

«Ναι, αλλά προτού ξεκινήσω να σε κατατοπίζω για την αποστολή που έχουμε αναλάβει, θα ήθελα να μου πεις τι ακριβώς έγινε στο τμήμα».

«Βρισκόμουν στα κεντρικά» ξεκίνησε η Έλεν ενώ έφτιαχνε το μαξιλάρι για να ξαπλώσει στο κρεβάτι. «Με είχαν σ' ένα γραφείο. Ήρθε μια γυναίκα που της είχαν αναθέσει να αποσπάσει όσο το δυνατόν περισσότερες πληροφορίες. Δεν της είπα σχεδόν τίποτα, αλλά πού και πού απαντούσα στις ερωτήσεις ώστε να μην τρώω βουρδουλιές. Κάποια στιγμή με έφερε στα όριά μου και σκέφτηκα να καλέσω το λιοντάρι, αλλά κατάλαβα ότι αυτός πρέπει να ήταν ο σκοπός της. Μέσα στο δωμάτιο

θα υπήρχαν κάμερες και θα μάθαιναν όλοι την ικανότητά μου. Φοβήθηκα τόσο μη με ανακαλύψουν που τελικά της επιτέθηκα. Η αντίπαλός μου όμως ήταν ξεκούραστη και υπερίσχυε. Ήταν γρήγορη σαν αίλουρος η ρουφιάνα και κατάφερνε να αποφύγει επιδέξια τα χτυπήματά μου.

»Άρχισε πάλι την ανάκριση. Της απαντούσα ψέματα για να κερδίσω χρόνο. Προσπάθησα να κατευνάσω τον θυμό μου και να μη χρησιμοποιήσω το χάρισμά μου. Ήταν πολύ δύσκολό και ευτυχώς λίγο πριν φτάσω στα όριά μου -είχα φάει αρκετό ξύλο- ακούστηκαν εκκωφαντικοί πυροβολισμοί πίσω από την πόρτα. Ακολούθησε ο θρυμματισμός της κλειδαριάς και η δολοφονία της γυναίκας. Ο Φίσερ την πυροβόλησε ανάμεσα στα μάτια. Είχε καλό σημάδι. Μου είπε ότι είχε έρθει για να με βοηθήσει και μου ζήτησε να χρησιμοποιήσω την ικανότητα μου, αλλά εγώ δεν είχα τις απαραίτητες δυνάμεις για να κάνω κάτι τέτοιο και φοβήθηκα μήπως ξεφύγουν από τον έλεγχό μου τα ζώα. Οι μπάτσοι μάς φώναζαν να παραδοθούμε. Ο Φίσερ μου είπε να κάνω ότι παραδίνομαι κι αυτός θα με κάλυπτε. Οι μπάτσοι προσπάθησαν να με πιάσουν κι έτσι ζωντάνεψα τον τίγρη. Ο Φίσερ πετάχτηκε έξω από το δωμάτιο για να με προστατέψει. Τον γάζωσαν, αλλά στάθηκε όρθιος και πολέμησε γενναία μέχρι την τελευταία στιγμή. Τον είδα που πέθαινε και δεν είχα άλλη λύση παρά να καβαλήσω τον τίγρη και να το σκάσω. Βγήκα κι άρχισα να τρέχω, πίσω μου τα περιπολικά με κυνηγούσαν. Κατέβηκα στους υπονόμους, περιπλανιόμουν για ώρα ώσπου είδα τους δυο σας που είχατε βρει ήδη μια έξοδο για επάνω. Ξεγέλασα τον μπάτσο και... με σώσατε» χαμογέλασε σαν μικρό παιδί.

«Ήταν δεδομένο ότι, εφόσον άφησα τον Μάρκ να μπει μόνος στα κεντρικά, δε θα επέστρεφε. Έπρεπε να είχα πάει μαζί του, ίσως τότε να μην είχε πεθάνει» δήλωσε λυπημένα ο Λεξ και αφηγήθηκε με τη σειρά του όλα όσα είχαν διαδραματιστεί από τη στιγμή που είδε στην τηλεόραση τη μονομαχία του λιονταριού με τον λυκάνθρωπο. Για το τέλος άφησε τα στοιχεία που αφορούσαν τον τόπο όπου θα λάμβανε χώρα η αφύπνιση.

«Πού τα έμαθες αυτά Λεξ; Αφού δεν έχεις πρόσβαση σε υπολογιστή πια» είπε καχύποπτα η Μίλλερ.

«Είχα πάνω μου κάποια χαρτιά σε κώδικα. Όσο εσύ έλειπες και η Έλεν κοιμόταν, κατάφερα να σχεδιάσω τον χάρτη. Όπως σου είπα και πριν, δείχνει μία εγκαταλειμμένη στάση του μετρό» απάντησε κουρασμένα ο Λεξ.

«Ωραία, άρα τι κάνουμε τώρα;» ρώτησε η Κάρτερ.

«Πρέπει να εντοπίσουμε ξανά τα ίχνη του Μπέικερ και γρήγορα μάλιστα, γιατί ποιος ξέρει τι μπορεί να του συμβεί».

«Δεν είπαμε όμως ότι θα πάμε στο Χάρλεμ για να κρυφτούμε;» ρώτησε μπερδεμένη η Κάρτερ.

«Εκεί θα πάμε. Θα είμαστε πιο ασφαλείς και ελεύθεροι να σχεδιάσουμε τις κινήσεις μας».

Αφού σε γενικές γραμμές τα πράγματα είχαν μπει σε μια σειρά, αποφάσισαν να ρισκάρουν και να βγουν για φαγητό. Η ώρα ήταν δέκα κι ούτε θυμόντουσαν πότε είχαν φάει τελευταία φορά. Στη γωνία του τετραγώνου υπήρχε ένα εστιατόριο με ισπανική κουζίνα. Το μαγαζί είχε μια παράξενα διακοσμημένη πρόσοψη. Στο εσωτερικό οι τοίχοι ασφυκτιούσαν από πορτρέτα ταυρομαχιών και χορευτών φλαμέγκο. Το κόκκινο ήταν το κυρίαρχο χρώμα. Βρήκαν ένα γωνιακό τραπέζι ώστε να εποπτεύουν τον χώρο. Ένας σερβιτόρος ντυμένος με μαύρο παντελόνι και λευκή πουκαμίσια, πλησίασε και άφησε τους καταλόγους. Παράγγειλαν δύο μεγάλα τάπας θαλασσινών, μια σαλάτα και ένα ποτήρι σαγκρία για τον καθένα. Στο βάθος του εστιατορίου καθόταν μια παρέα πέντε ατόμων που έμοιαζε να απολαμβάνει το φαγητό.

«Στην υγειά μας» είπε ο Λεξ σηκώνοντας το ποτήρι του χαμογελώντας. Η έκφρασή του πάγωσε καθώς κοίταζε πιο προσεκτικά το περιεχόμενο. Το κούνησε λίγο και μετά το μύρισε. «Δηλητήριο!» αποφάνθηκε στις σαστισμένες γυναίκες. «Το χρώμα του είναι πολύ σκούρο και η μυρωδιά του αρκετά αλλοιωμένη».

«Υπερβολές! Μια χαρά είναι το δικό μου!» είπε η Μέγκαν και του πάσαρε το ποτήρι της. Το ποτό της έδειχνε κανονικό, το ίδιο και της Έλεν. Ωστόσο η σαγκρία του Λεξ μύριζε εξαιρετικά παράξενα. Μπορεί να περιείχε δηλητήριο ή απλά υπνωτικό.

«Κάτι δεν πάει καλά!» μουρμούρισε η Έλεν διαπιστώνοντας ότι εκτός από αυτούς δεν υπήρχε κανείς άλλος στο μαγαζί. Η παρέα των πέντε στο βάθος όπως και ο σερβιτόρος είχαν εξαφανιστεί. «Πέστε κάτω!» πρόσταξε.

Κόλλησαν στο έδαφος περιμένοντας ν' ακούσουν κάποιον ήχο που θα πρόδιδε τον εχθρό, η σιωπή όμως ήταν απόλυτη. Η Έλεν σύρθηκε μέχρι τον πάγκο κρυφοκοιτάζοντας στο εσωτερικό της κουζίνας. Είδε τρεις άνδρες νεκρούς στο πάτωμα, ο ένας τους ήταν ο σερβιτόρος που τους εξυπηρετούσε. Έκανε νόημα στον Λέξ και τη Μέγκαν να παραμείνουν στη θέση τους και έρποντας, μπήκε στην κουζίνα. Κάποιος είχε ξεχάσει τα μάτια των εστιών ανοιχτά. Έκλεισε ψηλαφητά τους διακόπτες. Το τσιγάρισμα των φαγητών σκέπαζε κάθε άλλο ήχο. Ποιος να είχε σκοτώσει τους άνδρες; Δεν έμοιαζαν χτυπημένοι, άρα δεν είχαν δεχτεί επίθεση. Αυτό που της τράβηξε την προσοχή ήταν το ανοιγμένο μπουκάλι σαγκρία. Στα αριστερά του διέκρινε ένα φιαλίδιο που προφανώς περιείχε κάποια χημική ουσία. Σύρθηκε μέχρι τον πάγκο και τότε είδε τη μικρή πόρτα στην πίσω γωνία της κουζίνας. Ανασηκώθηκε κι έπιασε στα χέρια της το μπουκαλάκι. Απαγορεύεται η πόση, διάβασε τα έντονα κόκκινα γράμματα. Έκλεισε το καπάκι και κινήθηκε προς την πόρτα. Ήταν κλειδωμένη. Ο δράστης είχε φύγει εδώ και ώρα από το εστιατόριο. Επέστρεψε στην τραπεζαρία. Ο Λεξ και η Μέγκαν είχαν σηκωθεί από το δάπεδο και στεκόντουσαν πίσω από την πόρτα του μαγαζιού παρατηρώντας τον δρόμο. Δεν υπήρχε ψυχή έξω.

«Βρήκα τρεις άνδρες νεκρούς μέσα κι ένα μπουκαλάκι που μοιάζει να περιέχει δηλητήριο» ανάφερε αποκαρδιωμένη.

«Περιμένετε εδώ» είπε ο Λεξ ανοίγοντας την πόρτα.

Είχε ελάχιστο χρόνο για να ελέγξει την περιοχή. Δεξιά του υπήρχε ένα σοκάκι. Έτρεξε προς τα εκεί. Δεν υπήρχε κανένας. Έτρεξε προς το ξενοδοχείο. Σχημάτισε το νοητό τρίγωνο. Στο εσωτερικό του στεκόντουσαν δύο κουστουμαρισμένοι άνδρες και συνομιλούσαν με την ιδιοκτήτρια. Τους πλησίασε. Τρία δευτερόλεπτα έμεναν. Τους γρονθοκόπησε. Είχε μείνει ένα δευτερόλεπτο για να εξαφανιστεί και αυτό έκανε. Λίγο πριν κλείσει η πόρτα του ξενοδοχείου, είχε γίνει καπνός.

Ο πιο γεροδεμένος από τους κουστουμαρισμένους ένωσε να δέχεται μια δυνατή γροθιά στο μάγουλο. Παραπάτησε και έπεσε κάτω δίπλα στην έκπληκτη ιδιοκτήτρια η οποία δεν μπορούσε να καταλάβει τι είχε συμβεί. Ο δεύτερος ένωσε κάτι αντίστοιχο στο αριστερό του μάτι. Σωριάστηκε μονομιάς στο πάτωμα αφήνοντας να του ξεφύγει μια κραυγή. Έβαλε το χέρι του πάνω στο μάτι και συνέχισε να σφαδάζει.

«Τι στο διάολο μας έκανες μωρή;» ούρλιαξε ο πιο γεροδεμένος.

«Δεν έκανα απολύτως τίποτα κύριε και δεν είναι δυνατόν να με κατηγορείτε» απάντησε η γυναίκα κοκαλωμένη από τον φόβο της.

«Θα έρθεις μαζί μας στο τμήμα» φώναξε ο δεύτερος άνδρας καθώς σηκωνόταν από το πάτωμα. Το χτύπημα που είχε δεχτεί στο μάτι τον είχε τραυματίσει σοβαρά. Είχε πρηστεί και δεν έβλεπε καλά.

Η ιδιοκτήτρια θέλησε να ξεφύγει, μα η λαβή των ανδρών δεν της έδωσε περιθώρια ελιγμών. Τους ακολούθησε πειθήνια.

Ο Λεξ έκλεισε την πόρτα του εστιατορίου παραμένοντας για λίγο πίσω της ώστε να μπορεί να ελέγχει τον δρόμο. Η Κάρτερ παραφύλαγε πίσω από την πόρτα της κουζίνας και η Μέγκαν είχε πάρει θέση στο παράθυρο τσεκάροντας τους περαστικούς. Ο Λεξ κατευθύνθηκε στην κουζίνα ψάχνοντας τα κλειδιά του μαγαζιού. Τα βρήκε. Ήταν σε μια αρμαθιά με άλλα επτά κλειδιά διαφόρων μεγεθών. Τα δοκίμασε στην πίσω πόρτα μέχρι να βρει το κατάλληλο. Μετά τα πέταξε στη Μίλλερ λέγοντάς της να κλειδώσει την είσοδο του εστιατορίου. Οι πελάτες έπρεπε να πιστέψουν ότι το κατάστημα είχε κλείσει, αλλιώς όποιος έμπαινε μέσα κι έβλεπε στην κουζίνα τα πτώματα, θα τους δημιουργούσε μπελάδες. Γυρόφερνε κάμποσες ιδέες στο μυαλό θέλοντας να βρει την καλύτερη για να βγουν από το τέλμα στο οποίο είχαν βρεθεί. Αν πήγαινε ξανά στο ξενοδοχείο και αντιμετώπιζε κατά μέτωπο τους εχθρούς; Όχι, δεν έπρεπε να φανερωθούν.

«Δύο άνδρες βάζουν σ' ένα αμάξι που μοιάζει ομοσπονδιακό την ιδιοκτήτρια του ξενοδοχείου» ανακοίνωσε η Μέγκαν.

«Λεξ, πάμε να μαζέψουμε τα πράγματα από το δωμάτιο και να φύγουμε για το Χάρλεμ. Δε νομίζω να έχουμε άλλη ευκαιρία» είπε η Έλεν.

Βγήκαν από την πίσω πόρτα κλειδώνοντάς την ξανά. Ξεφορτώθηκαν τα κλειδιά πετώντας τα στον υπόνομο κι έφτασαν επιτέλους στο δωμάτιο. Έβαλαν όλα τους τα πράγματα στις σακούλες και το εγκατέλειψαν.

Ήταν περασμένα μεσάνυχτα όταν χτύπησε το τηλέφωνο του Λεξ. Πίτερ Μακλόγκαν, έγραφε η ένδειξη στη φωτεινή οθόνη. Η Μέγκαν χωρίς να γνωρίζει ποιος είναι, του είπε να μην απαντήσει, έχαναν χρόνο. Δεν την άκουσε, έπρεπε να το σηκώσει. Είχαν πολλούς ανοιχτούς λογαριασμούς ο αδερφός του κι αυτός. Ακόμα και χωρίς την ιστορία της αφύπνισης, ήταν εχθροί. Μερικά λάθη δε συγχωρούνται και ο πληγωμένος θα επιδιώκει πάντα την εκδίκηση ακόμα κι αν έχει περισσότερα να χάσει παρά να κερδίσει.

«Ναι» είπε βάζοντας το ακουστικό στο αυτί του.

«Νομίζω πως πρέπει να σου ζητήσω συγγνώμη για τη δημόσια εμφάνισή μου ως λυκάνθρωπος. Μας έβαλα όλους σε μπελάδες» δήλωσε μετανιωμένα ο αδερφός του Μπάρελντ.

«Ωραία, τη δέχομαι τη συγγνώμη σου. Θέλεις κάτι άλλο;» ρώτησε επιθετικά ο Λεξ. Βιαζόταν να κλείσει το τηλέφωνο, η Έλεν ρωτούσε τη Μέγκαν για το Χάρλεμ. Της έκανε απελπισμένα νόημα να σταματήσει, δεν ήθελε να ακούσει ο Πίτερ, ήταν όμως αργά.

«Λεξ, γιατί θα πάτε στο Χάρλεμ;» ρώτησε πονηρά ο Πίτερ.

Ο Λεξ τον διαολόστειλε και τερμάτισε τη συνδιάλεξη.

Η Μύριαμ είχε αποκοιμηθεί στο πλευρό του Ντέιβιντ. Έδειχνε να είναι ευτυχισμένη. Εκείνος είχε ξυπνήσει εδώ και ώρα, μα φοβόταν να κάνει κάποια απότομη κίνηση για να μην ταραξεί τον ύπνο της. Η ησυχία στο διαμέρισμα ήταν χαλαρωτική. Του είχε δώσει χρόνο να σκεφτεί απερίσπαστα τις επόμενες κινήσεις του. Ίσως θα έπρεπε να συμφωνήσει να ολοκληρώσει την αφύπνιση. Από την άλλη, αν ίσχυαν όλα αυτά περί δαιμόνων, τότε μπορούσε να προκαλέσει ανυπολόγιστο κακό. Το ελαφρό γουργούρισμα της Μύριαμ τον γύρισε κάποιες στιγμές πίσω γεμίζοντάς τον νοσταλγία. Τι όμορφα που νιώθει κανείς όταν αγνοεί τα πάντα! Ο άνθρωπος δεν πρέπει να αναζητά την αλήθεια και κυρίως οφείλει να μην είναι περίεργος, γιατί πληγώνεται διαρκώς και μπλέκει σε κινδύνους.

Χάιδεψε τα μαλλιά της κοιμισμένης γυναίκας. Πόσο ήθελε να γευτεί ξανά τα χείλη της και να κάνουν έρωτα. Ένιωθε τόσο μπερδεμένος. Τράβηξε ένα μικρό μαξιλάρι του καναπέ και το έβαλε κάτω από το κεφάλι της Μύριαμ. Σηκώθηκε, πήγε στο ψυγείο, το άνοιξε. Δεν υπήρχε τίποτα φαγώσιμο μέσα, μα και να υπήρχε, θα είχε χαλάσει. Κοίταξε το ρολόι του τοίχου. Οι δείκτες είχαν προσπεράσει τον αριθμό δώδεκα και πλησίαζαν τον αριθμό ένα. Θα παράγγελνε κάτι από τους καταλόγους των φαστφουντάδικων. Πίτσα θα έπαιρνε. Σχημάτισε το τηλέφωνο του μαγαζιού.

«Παρακαλώ τι θα θέλατε;» ακούστηκε μια γλυκιά γυναικεία φωνή.

«Θα ήθελα δύο πίτσες οικογενειακές σπέσιαλ και να βάλετε καυτερή πιπεριά στη μία» είπε κι έκλεισε το τηλέφωνο. Δε χρειάστηκε να δώσει διεύθυνση, τον είχαν καταχωρημένο. Παράγγελλε συχνά απ' αυτό το μαγαζί.

Είκοσι λεπτά μετά, η παραγγελία του είχε φτάσει. Πλήρωσε και παρέλαβε τις πίτσες. Η Μύριαμ είχε ξυπνήσει από το κουδούνι. Της έδωσε τη δικιά της. Άρχισαν να τρώνε σιωπηλά.

«Καλή είναι» δήλωσε η Μύριαμ προσπαθώντας να σπάσει κάπως τον πάγο και τη νεκρική σιγή που επικρατούσε.

Ο Ντέιβιντ δεν απάντησε, απλά ένευσε κατευναστικά. Δεν είχε όρεξη να ανοίξει συζήτηση. Είχε να σκεφτεί πολλά και η γυναίκα που στεκόταν δίπλα του δεν ήταν η κατάλληλη για να τον βοηθήσει να βρει μια λύση σ' αυτά. Του είχε δείξει καλοσύνη βέβαια, αλλά δεν μπορούσε να της φανερώσει τα σχέδιά του. Ήθελε να βρει τη Μέγκαν και να την πείσει να εξαφανιστούν από τη Νέα Υόρκη. Να άλλαζαν και ήπειρο αν ήταν ανάγκη για να ζήσουν το υπόλοιπο της ζωής τους με ασφάλεια. Ήταν αποφασισμένος να περάσει όσα χρόνια ζωής τού έμεναν δίπλα της. Το πρόβλημα ήταν ότι δεν ήξερε πού βρισκόταν η Μέγκαν. Λογικά, η Μύριαμ θα γνώριζε κάτι παραπάνω. «Σκέφτηκα να ψάξω να βρω τη Μέγκαν» είπε ουδέτερα.

«Δε νομίζω πως είναι καλή ιδέα. Δεν μπορείς να εμπιστευτείς κανέναν κατά τη γνώμη μου. Είσαι αυτός που μπορεί να ξυπνήσει τον δαίμονα και επομένως κινδυνεύεις. Αν θέλεις να ζήσεις, εγώ θα σου πρότεινα να εγκαταλείψεις την Αμερική και να αλλάξεις ήπειρο. Δεν πρόκειται να σε αφήσουν σε ησυχία όσο γνωρίζουν ότι είσαι ζωντανός. Χωρίς εσένα δεν μπορούν να ολοκληρώσουν τους σκοπούς τους».

«Δεν μπορούν να βρουν αντικαταστάτη για τη δουλειά;» τη ρώτησε αθώα.

«Νομίζω πως δεν είσαι βλάκας. Προφανώς και δεν μπορούν να βρουν αντικαταστάτη και ίσως να μην υπάρχει καν δεύτερο άτομο που θα μπορέσει να κάνει αυτό που θέλουν. Εσύ είσαι ο εκλεκτός, Ντέιβιντ».

«Θα πάω να βρω τη Μέγκαν και μετά θα φύγω από τη χώρα μαζί της. Θα με βοηθήσεις να τη βρω;» επέμεινε.

Η Μύριαμ ζύγισε τα λόγια της και τις επιλογές της. Γιατί να βοηθούσε τον Μπέικερ; Κι αν ενέδιδε στα παρακάλια του, τότε δε θα τον καταδίκαζε σε θάνατο; Ακόμα και ο Μπάρελντ θα επεδίωκε να τον αφανίσει. Σκοτώνοντάς τον θα διασφάλιζε ότι ποτέ δε θα αφυπνιζόταν ο δαίμονας. Η αφύπνιση, είτε αποτύγχανε είτε ολοκληρωνόταν, σήμαινε τον θάνατό του Ντέιβιντ Μπέικερ. Στην πρώτη περίπτωση από τα χέρια κάποιου ανθρώπου, στη δεύτερη από τον δαίμονα που θα κυρίευε το σώμα του. Από τη μία ήθελε να τον σώσει, από την άλλη φοβόταν ότι θα έμπλεκε περισσότερο. Κι αν ο Μπάρελντ έδινε περισσότερα χρήματα για να του φέρει πίσω τον Μπέικερ; Τότε θα είχε τα μέσα να εξαφανιστεί και να αρχίσει αλλού τη ζωή της. Ξαφνικά δεν της άρεσε καθόλου αυτή η ιστορία με την αφύπνιση. Προτιμούσε

τον κόσμο έτσι όπως τον ήξερε. Στο κάτω κάτω, ο Μπάρελντ δεν ήταν τόσο αιμοδιψής όσο ο αδερφός του. Μπορεί και να προσηλύτιζε τον Μπέικερ κι έτσι να γλύτωνε τη ζωή του. Όπως και να είχε, δεν της κόστιζε τίποτα ένα τηλεφώνημα. Προφασίστηκε ότι ήθελε να πάει στην τουαλέτα. Όταν βρέθηκε μόνη στο μικροσκοπικό μπάνιο, έβγαλε το κινητό της και σχημάτισε το νούμερο του Λεξ Μπάρελντ. Με κοφτές κουβέντες του εξήγησε ποια ήταν και τι του πρόσφερε. Τα ψηφία του χρηματικού ποσού που της υποσχέθηκε ο αρχηγός του αντίπαλου στρατόπεδου της έκοψαν την ανάσα. Βγήκε από το μπάνιο αποφασισμένη να μπλοφάρει.

«Λυπάμαι! Δεν μπορώ να σε βοηθήσω» ανακοίνωσε στον Μπέικερ αποφεύγοντας να τον κοιτάξει. «Αν δεν εξαφανιστείς τώρα, θα πεθάνεις ό,τι και να επιλέξεις. Είναι στο χέρι σου ν' αποφασίσεις αν θα συνεχίσεις να επιβιώνεις ή όχι. Σ' ευχαριστώ για την πίτσα. Πρέπει να φύγω. Καλή τύχη» του ευχήθηκε και χωρίς να περιμένει απάντηση έφτασε μέχρι την πόρτα.

«Αν χαθεί το μενταγιόν, τότε δεν μπορούν να ξυπνήσουν τον δαίμονα, σωστά;» άκουσε τον Ντέιβιντ πίσω της και γύρισε έκπληκτη.

«Σωστά! Πώς δεν το είχα σκεφτεί αυτό; Ναι, πρέπει να καταστρέψουμε το μενταγιόν και στη συνέχεια θα σε βοηθήσω να βρεις τη Μέγκαν. Βασικά πρώτα θα ψάξουμε τη Μέγκαν και μετά όλοι μαζί θα βρούμε έναν τρόπο για να το καταστρέψουμε» είπε πιάνοντας τα κρύα του χέρια. Προς στιγμήν την ανακούφισε η μετάθεση της ευθύνης στα χέρια της ομάδας του Μπάρελντ.

Ο εκνευριστικός ήχος του κινητού την ειδοποίησε ότι είχε μήνυμα. Ο Μακλόγκαν ήθελε να του τηλεφωνήσει. Ο Ντέιβιντ αγνοώντας τον αποστολέα και το περιεχόμενο του μηνύματος, αποσύρθηκε διακριτικά στο άλλο δωμάτιο.

«Έλα Πίτερ, τι θέλεις;» είπε εκνευρισμένα η Μύριαμ.

«Πού βρίσκεσαι και τι ακριβώς κάνεις;»

«Κάπου. Τι θέλεις να μάθεις;» τον ρώτησε περιμένοντας να ακούσει κάποια οργισμένη απάντηση. Αντιθέτως, η φωνή του συνομιλητή της έγινε ηπιότερη καθώς συνεχιζόταν η κουβέντα. Ήθελε να την καλοπιάσει για να του κάνει κάποια χάρη, αλλά τι χάρη θα μπορούσε να είναι αυτή;

«Τι θέλεις, Πίτερ; Μιλάμε εδώ και ώρα χωρίς να λέμε κάτι σημαντικό. Λέγε επιτέλους γιατί με πήρες τηλέφωνο» είπε θυμωμένα.

«Το ξέρω ότι είσαι μαζί με τον Μπέικερ. Απλά, ήθελα να σου πω ότι αν μου τον παραδώσεις απόψε, τότε θα σου δώσω τα χρήματα που σου υποσχέθηκα».

«Κοίτα, δεν μπορώ να στον παραδώσω ακόμα» του απάντησε προσπαθώντας να κερδίσει χρόνο. «Ο Μπάρελντ και η ομάδα του ανακάλυψαν τα ίχνη μας. Ξέρεις ότι είναι πολύ δύσκολο να προσπαθώ να κρατάω υπάκουο τον Ντέιβιντ».

«Ο Μπάρελντ και η ομάδα του κατευθύνονται στο Χάρλεμ. Εννοείς ότι είστε εκεί; Πού στο διάβολο;» ρώτησε οργισμένος ο Μακλόγκαν.

«Θα σου εξηγήσω όταν θα βρεθούμε. Θα είμαστε στη στάση της 125^{ης} οδού στο μετρό του Χάρλεμ γύρω στις οκτώ το πρωί» του απάντησε διατηρώντας την ψυχραιμία της.

«Εντάξει. Μείνε μακριά τους μέχρι να έρθω με τον Τζέικομπ. Τα χρονικά περιθώρια έχουν στενέψει και πρέπει να κινηθούμε με ταχύτερους ρυθμούς. Πρόσεξε μη σε καταλάβει κανείς, γιατί αλλιώς είμαστε χαμένοι».

«Εντάξει. Τα λέμε εκεί λοιπόν. Μην ξεχάσεις τα χρήματα!» τερμάτισε τη συνδιάλεξη η Μπράουν, αρκετά ικανοποιημένη. Της άρεσε η ιδέα ότι θα μπορούσε να παζαρέψει λίγο ακόμη. Το χρήμα ήταν κάτι που επιθυμούσε σε όλη της τη ζωή. Και ο Μπίκερ ήταν ο χρυσός της κουμπαράς. Την αυγή θα έπαιρναν το μετρό για το Χάρλεμ. Θα έκαναν κάμποση ώρα και θα άλλαζαν ουκ ολίγες διαδρομές, αλλά κατά τη γνώμη της ήταν το ιδανικότερο μέσο μεταφοράς. Αν τους παρακολουθούσε κανείς, τότε αλλάζοντας διαδρομή ή κατεβαίνοντας σε μια άλλη στάση, θα τον ξεγελούσαν.

Μπήκε στο υπνοδωμάτιο για να ανακοινώσει την απόφασή της στον Ντέιβιντ. Τον βρήκε να κοιμάται κάτω από τα σκεπάσματα. Της πέρασε από το μυαλό να τον ξυπνήσει, αλλά σκέφτηκε πως χρειαζόταν έστω και την ελάχιστη γαλήνη που του απέμενε. Δεν της έφταιγε σε τίποτα, αλλά έτσι ήταν η ζωή. Η ίδια είχε δεχτεί αμέτρητες φορές παρόμοια πισώπλατα μαχαιρώματα. Ίσως να είχε έρθει η ώρα της να πάρει την εκδίκησή της.

Ξάπλωσε στον καναπέ και έκλεισε τα μάτια της ελπίζοντας να την πάρει πάλι ο ύπνος. Δυστυχώς, οι ενοχές μαζί με τις τύψεις την είχαν κυριεύσει προκαλώντας της υπερένταση. Άλλαζε πλευρό, στριφογύριζε, έκλεινε τα μάτια της και τα άνοιγε ξανά. Δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Κάρφωσε τα μάτια στο ταβάνι παρατηρώντας το ξεθωριασμένο λευκό χρώμα και τη μαυρίλα που είχαν αφήσει οι ακατάλληλοι λαμπτήρες στο φωτιστικό. Ο Μπίκερ ήταν σίγουρα εμφανίσιμος και γοητευτικός, μα η Νέα Υόρκη ήταν γεμάτη από δαύτους και μάλιστα με πολύ καλύτερο πορτοφόλι. «Αχ, πότε θα έρθει ένας τέτοιος άνδρας για μένα;», μονολόγησε έχοντας στο πίσω μέρος του μυαλού του τη σκέψη ότι είχε αδικηθεί από τη ζωή.

Τα ναρκωτικά και η προδοσία

Ο Μακλόγκαν διέταξε τον Άντριου να ετοιμάσει τα πράγματά του. Ήταν επιτακτική ανάγκη να κατευθυνθούν προς το Χάρλεμ. Δυσανασχέτησε με την Μπράουν. Δεν άξιζε την εμπιστοσύνη του. Κάτι σκάρωνε. Της είχε προσφέρει τόσα που θα έπρεπε να εκτελεί αμέσως τις διαταγές του. Ασχολιόταν ακόμη μαζί της γιατί ήταν η μόνη που μπορούσε να αποπλανήσει τον Μπέικερ. Αν αποτύγχανε και τώρα, θα τη σκότωνε. Παραήταν χαλαρός και ήπιος, χρειαζόταν να τραβήξει περισσότερο τα λουριά. Γι' αυτό έπρεπε να απελευθερώσει τον δαίμονα. Μόνο τότε θα υποκλινόταν το ανθρώπινο είδος σε αυτόν και τους ομοίους του. Η δύναμη που θα αποκτούσε θα ήταν ανυπολόγιστη. Τον Μπέικερ τον χρειαζόταν μόνο για να ανοίξει την πύλη. Όταν εμφανιζόταν ο δαίμονας, θα δεχόταν να τον φιλοξενήσει στο σώμα του.

Έβαλε το ποσό που είχε υποσχεθεί στην Μπράουν σε μια κατάμαυρη δερμάτινη τσάντα. Την κλείδωσε. Ο κωδικός ήταν 666, ίδιος ακριβώς με τον μήνα, την ημέρα και την ώρα γέννησης του εκλεκτού. Τη στιγμή που θα έπιανε στα χέρια του τον Μπέικερ και το μενταγιόν, θα της έδινε τα χρήματα. Και μετά, καλύτερα να τη σκότωνε. Ήταν έτοιμος για όλα.

Φόρεσε την καμπαρντίνα του και ένα καφετί καπέλο που έκρυβε τα χαρακτηριστικά του προσώπου του. Άνοιξε την ατζέντα του. Πέρασε όσα είχε σημειώσει ότι όφειλε να κάνει τη συγκεκριμένη μέρα. Κόλλησε στην τελευταία γραμμή. Είχε να παραλάβει ένα φορτίο από το λιμάνι του Νιούαρκ στο Νιου Τζέρσεϊ. Πώς το είχε ξεχάσει αυτό; Η αφύπνιση τον είχε βγάλει εκτός πραγματικότητας. Προβληματισμένος, απευθύνθηκε στον βοηθό του.

«Τζέικομπ, δεν μπορώ να έρθω μαζί σου. Σε λίγες ώρες πρέπει να βρίσκομαι στο λιμάνι για να παραλάβω ένα φορτίο μεγάλης αξίας. Όπως καταλαβαίνεις, δε γίνεται να αναβληθεί η μεταφορά. Θα φύγεις αμέσως για το Χάρλεμ και θα στηθείς στη στάση του μετρό στην 125^η λεωφόρο. Θα μου αναφέρεις αν δεις κάτι ύποπτο. Η Μύριαμ είπε ότι θα είναι εκεί με τον Μπέικερ το πρωί. Φυσικά δεν πιστεύω τίποτα από όσα λέει. Μπορεί να έχει πάει από τώρα ή μπορεί να μας την έχουν στημένη. Θα έρθω να σε βρω αμέσως μόλις ξεμπερδέψω. Βασίζομαι σ' εσένα» στράφηκε στον βοηθό του.

Ο Άντριου φυσικά ταραχτήκε με το νέο κι ας κατάφερε να φανεί ψύχραιμος. Ο Μακλόγκαν διέθετε ισχυρότερο χάρισμα. Ως λυκάνθρωπος είχε την αγριάδα του ζώου και την έμφυτη εξυπνάδα του ανθρώπου. Απάντησε θετικά, γιατί έτσι έπρεπε. Ο Μακλόγκαν δε συγχωρούσε την ανυπακοή. Απαγορεύονταν οι πρωτοβουλίες, οι φωναχτές σκέψεις και οι μηχανορραφίες πίσω από την πλάτη του. Αν τον ξεγελούσες μία φορά, θα το κατέγραφε στην ατζέντα του και θα σε κυνηγούσε μέχρι

να υποκύψεις στους εκβιασμούς του. Ο Άντριου είχε δουλέψει για γνωστούς μαφιόζους της πόλης προτού συναντήσει τον τωρινό εργοδότη του. Από την αρχή της συνεργασίας τους είχε αντιληφθεί τις μοναδικές του ικανότητες και την ισχυρή θέλησή του: Ένας άνδρας που ποθούσε να γίνει ο κυρίαρχος του υποκόσμου κι αργότερα ο φανερός κυρίαρχος του κόσμου, όπως τον όριζε εκείνος. Αν κυλούσαν θετικά τα πράγματα, ο Άντριου θα γινόταν το δεξί του χέρι, διαφορετικά θα άλλαζε στρατόπεδο. Με αυτές τις σκέψεις, γράπωσε το χερούλι της βαλίτσας, σιγουρεύτηκε ότι είχε πάνω τα κλειδιά του αμαξιού και αποχαιρέτησε τον Μακλόγκαν. Ένιωθε τα βλέφαρά του να κλείνουν. Κανονικά, έπρεπε να πάει στο σπίτι του να κοιμηθεί λίγο πριν ξεκινήσει για το Χάρλεμ. Είχε περίπου επτά ώρες μπροστά του. Λογικά θα προλάβαινε να κοιμηθεί τουλάχιστον ένα τετράωρο. Θα ξεκινούσε με καθαρό μυαλό κατά τις πέντε και θα περίμενε μια στάση νωρίτερα στο μετρό. Θα ήταν πιο εύκολο να τους εντοπίσει. Δεν την εμπιστευόταν τη Μύριαμ, ήξερε όμως ότι για τα λεφτά θα έκανε οτιδήποτε. Ο Μακλόγκαν θα ήταν πολύ απασχολημένος για να κάτσει να ελέγξει την κάθε κίνηση του έμπιστου βοηθού του. Η τελευταία σκέψη καθυσόχασε τον Τζέικομπ. Με έναν αναστεναγμό ανακούφισης ξεκίνησε για το διαμέρισμά του και τις ελάχιστες ώρες γαλήνης που ο ύπνος μπορούσε να του εξασφαλίσει.

Ο Μακλόγκαν μπορούσε επιτέλους να συγκεντρωθεί στα άμεσα προβλήματά του, δηλαδή στο πώς θα απέφυγε τους μπάτσους κατά τη διάρκεια του φορτώματος της ηρωίνης. Η περιοχή του λιμανιού δεν ανήκε στη δικαιοδοσία του κι αυτό ήταν το κυριότερο εμπόδιο. Έπρεπε αρχικά να έρθει σε συμφωνία με την ιαπωνική μαφία, τη Γιάκουζα, ώστε να μη δεχτεί κάποια επικίνδυνη επίθεση που θα μπορούσε να τινάξει τα πάντα στον αέρα. Αν όμως συμφωνούσε με τους Ιάπωνες, θα έχανε τη μερίδα του λέοντος. Έπρεπε να πάρει το εμπόρευμα κάτω από τη μύτη τους. Αν έστελνε ένα μεγαλύτερο ποσό στους μπάτσους, μάλλον θα εξασφάλιζε περισσότερο χρόνο και καλύτερη φύλαξη.

Το πράσινο σημειωματάριο με τα τηλέφωνα ήταν καταχωνιασμένο στο πίσω μέρος του μεγάλου συρταριού του γραφείου. *Γιατί το αφήνω κάθε φορά όπου να' ναι;* αναρωτήθηκε ανοίγοντας την πρώτη σελίδα. Έψαξε το επώνυμο Έιμς. Το βρήκε, ήταν σημειωμένο με μαύρο στυλό. Έπιασε το σταθερό και γύρισε τη ροδέλα για να σχηματίσει το νούμερο.

«Έλα Λογκ, τι γίνεται;» απάντησε ο Μάθιου Έιμς, υπεύθυνος ασφαλείας του λιμανιού.

«Θα έρθει ένα φορτίο σ' ένα τρίωρο και θέλω να κάνεις τα στραβά μάτια και να εμποδίσεις την ιαπωνική μαφία να επιτεθεί. Η περιοχή είναι δική τους, μα πρέπει να πάρω το εμπόρευμα ολόκληρο με κάθε κόστος» είπε ο Μακλόγκαν τονίζοντας την

τελευταία λέξη. Είχαν περάσει δύο χρόνια από την προηγούμενη φορά που είχε φτάσει μια τόσο μεγάλη ποσότητα ηρωίνης.

«Ξέρεις ότι αυτό που ζητάς είναι πάρα πολύ δύσκολο. Αν μάθει κανείς ότι εμπλέκομαι σ' αυτές τις μεταφορές και τις χασούρες στο λιμάνι, θα με στείλουν για ισόβια στα κάτεργα, αν γλιτώσω τη θανατική ποινή» του απάντησε ενοχλημένα ο άλλος. Ήθελε ένα μεγάλο ποσό για να ικανοποιήσει το αίτημα του Πίτερ, διαφορετικά θα έβαζε ο ίδιος χέρι στο εμπόρευμα. Θα έκλεβε μια μικρή ποσότητα, η οποία θα του επέφερε το κέρδος που ζητούσε και σίγουρα δε θα έλειπε από κανέναν. Ήταν ριψοκίνδυνο βέβαια να έχει πάνω του σκόνη, μα του φάνταζε αδιανόητο να αφήσει τον Μακλόγκαν να το πάρει όλο.

«Μπορώ να σου δώσω τα διπλάσια από την προηγούμενη φορά, Έιμς. Παραπάνω όχι. Ή αυτά ή τίποτα» δήλωσε επιθετικά ο Μακλόγκαν.

«Οκ, αλλά θέλω και ένα κολ γκερλ αύριο βράδυ να έρθει τα μεσάνυχτα να κάνουμε τρελίτσες» απάντησε γελώντας βροντερά ο υπεύθυνος ασφαλείας.

«Είμαστε σύμφωνοι αγαπητέ. Θα σου στείλω την Τζέιν. Θα σε περιποιηθεί καλά» είπε ο Μακλόγκαν και κατέβασε το ακουστικό.

Κοίταξε τις σημειώσεις του. Το εμπόρευμα ήταν τόσο που για τη μεταφορά του θα έπρεπε να χρησιμοποιήσουν δέκα νταλίκες ψυγεία. Σπανίως έκοβε στους μπάτσους να ψάξουν τα ψυγεία, ιδίως αν αυτά έφεραν ως διακριτικό κάποια πασίγνωστη επωνυμία. Είχε εφαρμόσει πάνω από δέκα φορές το ίδιο κόλπο με μικρότερες ποσότητες και λιγότερα φορτηγά. Βέβαια, υπήρχε ο κίνδυνος να προδοθούν από τα πολλά φορτηγά. Αν αποχωρούσαν δύο δύο, θα κινούσαν υποψίες, τουλάχιστον ο ίδιος θα το θεωρούσε ύποπτο. Αν άφηναν ένα δεκάλεπτο μεταξύ της κάθε μίας αποχώρησης, θα αυξανόταν δραματικά ο χρόνος. Τα πέντε λεπτά από την άλλη του φαινόταν λίγα. Εντούτοις, έπρεπε να πάρει και ορισμένα ρίσκα για να τα φέρει βόλτα. «Πέντε λεπτά είναι αρκετά και αν δεν είναι, δεν είναι» επανέλαβε για να αποθηκεύσει όσα σημείωνε. Πέρα από το χαρτί θα έπρεπε να χαράξει τις οδηγίες και στον εγκέφαλό του. Όποιος δεν έπαιζε σωστά τον ρόλο του, δε θα γυρνούσε ξανά σπίτι του. Θα το φρόντιζε ο ίδιος προσωπικά.

Κύλησαν έτσι δύο ώρες. Όταν αποφάσισε ότι ήταν έτοιμος για τη μεγάλη αποστολή, φόρεσε τη φόρμα εργασίας του, την καμπαρντίνα και το καπέλο του, ζώστηκε τα όπλα και βγήκε από το γραφείο ελπίζοντας ότι η τύχη δε θα του γυρνούσε την πλάτη. Θεός δεν υπήρχε, ήταν κατασκεύασμα όλων εκείνων που είχαν λιγοψυχήσει και παρατήρησε τα όνειρα και τις ζωές τους. Ο Μακλόγκαν, όσες στιγμές κι αν είχε βρεθεί με την πλάτη στον τοίχο, δεν τα είχε παρατήρησει. Είχε μάθει να παλεύει μέχρι τελικής πτώσης, αυτό θα έκανε και τώρα. Τα όνειρα τον έθρεφαν, γι' αυτά ζούσε. Μια μέρα θα τα υλοποιούσε όλα ή θα άφηνε τη φωτιά τους να τον κάψει. Και θα ήταν λυτρωτική αυτή η φωτιά.

Πήγε στο μπροστινό αμάξι της πιάτσας των ταξί. Άνοιξε την πόρτα του συνοδηγού και μπήκε μέσα.

«Στο λιμάνι, σβέλτα!» διέταξε.

Ο ταξιτζής προσπέρασε κορνάροντας ένα Μερσέντες που δεν είχε βγάλει φλας. Πήγε να πατήσει φρένο γιατί το φανάρι άλλαζε σε κόκκινο, αλλά ένωσε την κρύα κάνη του όπλου να γλείφει τον λαιμό του.

«Συνέχισε, έχουμε αργήσει» μούγκρισε ο Μακλόγκαν.

Ο οδηγός φοβούμενος για τη σωματική του ακεραιότητα συμμορφώθηκε. Πέρασε φανάρια με κόκκινο, έκανε παράνομα προσπεράσματα και τελικά έφτασε στον προορισμό του. Έβγαλε ένα μαντήλι και σκούπισε τον ιδρώτα από τα χέρια και το πρόσωπό του. «Φτάσαμε» ανακοίνωσε ανοίγοντας τη χούφτα του.

«Παλικάρι, ήσουν γρήγορος και γι' αυτό θα πάρεις κάτι παραπάνω» είπε ο Μακλόγκαν δίνοντάς του το διπλάσιο αντίτιμο. Είχε και τις καλές του στιγμές, σπάνια όμως. Ο σκληρός επιβίωνε, ο αδύναμος έμενε να κοιτάζει τα ραδίκια ανάποδα.

Ο Πίτερ τακτοποίησε την τσάκιση της καμπαρντίνας του. Στη δουλειά του όφειλε να είναι καλοντυμένος. Σε δέκα λεπτά θα έπρεπε να μεταβεί στο γραφείο του Έιμς. Ο υπεύθυνος ασφαλείας στο λιμάνι του Νιούαρκ του Νιου Τζέρσεϊ του είχε αναφέρει ότι υπήρχε μια μικρή επιπλοκή. Το πρόβλημα του Μάθιου αφορούσε αποκλειστικά τον ίδιο αν ήθελε να τσεπώσει στο ακέραιο το ποσό. Είχαν κάνει μια συμφωνία, κι αν δεν την τηρούσε θα τον έστελνε να συναντήσει τους φίλους του στο Έρεβος. Κανείς δεν έπαιζε με τον Μακλόγκαν αν ήθελε τη ζωή του. Έβγαλε το τελευταίας τεχνολογίας κινητό του από την τσέπη. Αναζήτησε στις επαφές τον Τζέικομπ. Μια νυσταγμένη φωνή τού απάντησε στο πέμπτο κουδούνισμα του τηλεφώνου.

«Έφτασες;»

«Όχι ακόμα. Προέκυψαν κάποια προβλήματα στη διαδρομή και καθυστέρησα» απάντησε απολογητικά ο Άντριου.

«Το καλό που σου θέλω να τα καταφέρεις!» ούρλιαξε ο Μακλόγκαν δίνοντας τέλος στην κλήση. Ήταν σίγουρος ότι ο Άντριου είχε πάει σπιτάκι του να κοιμηθεί και φρέσκος σαν τα πρωινά πουλάκια να ξεκινήσει για το Χάρλεμ όποτε του γούσταρε. Θα τον κανόνιζε κι αυτόν στην ώρα του. Τίποτα δεν πήγαινε όπως ήθελε μέχρι στιγμής. Κακός οиωνός ενόψει του κρίσιμου ραντεβού με τον υπεύθυνο. Λογικά θα είχε κι αυτός κακές ειδήσεις.

Ο Μακλόγκαν προχώρησε βιαστικά μέχρι το γραφείο του Έιμς. Χτύπησε την πόρτα και χωρίς να περιμένει απάντηση, όρμησε στο δωμάτιο. Τον βρήκε να κάθεται σαν άρχοντας στην καρέκλα του απολαμβάνοντας ένα τσιγάρο εκλεκτής ποιότητας. Κάθισε απέναντί του, έβγαλε το καπέλο κι έφτιαξε τη χωρίστρα των μαλλιών του.

«Σε ακούω» είπε ξερά στον Έιμς.

«Δεν μπορώ να σε βοηθήσω, Λογκ» ξεκίνησε να λέει εκείνος, μα πριν ολοκληρώσει την πρότασή του ο συνομιλητής του τον σημάδευε στο στήθος με το όπλο του.

«Γιατί διάολε;» ψιθύρισε σατανικά ο Μακλόγκαν.

«Δε με άφησες να ολοκληρώσω, Πίτερ. Χαλάρωσε, δεν έγινε κάτι σημαντικό. Μην αρπάζεσαι με το παραμικρό» απάντησε ανάβοντας ένα ακόμα τσιγάρο. «Δεν μπορώ να σου εξασφαλίσω ότι θα κρατήσω για πολύ τους Ιάπωνες εκτός λιμανιού. Παρότι μου προσέφεραν καλύτερα ανταλλάγματα αρνήθηκα να σε προδώσω, γιατί εμείς έχουμε σκαρώσει πολλές δουλειές και είναι κρίμα να πάει χαμένη τέτοια φιλία. Αυτοί μου είπαν ότι θα το πληρώσω και τα σχετικά. Έχω έναν χαφιέ μέσα στη Γιάκουζα. Εκείνος θα με ενημερώσει πότε θα βρεθούν στο λιμάνι για να φύγω εγκαίρως. Θα σε ενημερώσω κι εσένα αν είναι, μα μέχρι εκεί. Μετά είσαι μόνος. Σκέφτηκες πώς θα μεταφέρεις το πράμα;»

«Με το γνωστό παλιό κόλπο, με νταλίκες ψυγεία. Δέκα ακριβώς στον αριθμό. Θα έχουν πάνω τους επωνυμίες γνωστών πολυεθνικών εταιριών και κανείς δε θα πάρει χαμπάρι» απάντησε ο Μακλόγκαν ρίχνοντας μια ματιά στο ρολόι του. Σε μερικά λεπτά έφτανε το πλοίο.

«Δέκα είναι πολλά. Δε θα προλάβεις να πάρεις όλο το φορτίο. Θα πρέπει να υπάρχει και μια απόσταση των φορτηγών μεταξύ τους. Θα σου πρότεινα να βάλεις δύο λεπτά και να τα αφήνεις να πηγαίνουν δύο δύο. Έτσι κι αλλιώς θα φτάσουν στο γκαράζ από διαφορετικούς δρόμους, οπότε ούτε γάτα ούτε ζημιά. Και μην αρχίσεις να λες ότι είναι επικίνδυνο, ριψοκίνδυνο και δεν ξέρω και εγώ τι άλλο. Εξαρχής γνώριζες ότι θα υπάρξουν προβλήματα. Οι εποχές έχουν δυσκολέψει και πρέπει να παίρνουμε όλοι μας μεγαλύτερα ρίσκα αν θέλουμε να συνεχίσουμε να στεκόμαστε όρθιοι. Ξέρεις πόσο ρισκάρω γι' αυτό σήμερα; Αν με ανακαλύψουν, τελείωσα. Πρέπει να ενεργήσεις ριψοκίνδυνα, είναι ο μόνος τρόπος» κατέληξε κι έπιασε την τράπουλα με ήρωες της Μάρβελ που είχε για να παίζει πόκερ με τους φίλους του και να ρίχνει καμιά πασιέντζα όταν βαριόταν. Τράβηξε το πρώτο φύλλο. Ήταν το τρία μπαστούνι. Στο κέντρο του ορθωνόταν σε μια επιβλητική πόζα ο Γκριν Λάτερν. Δεν του άρεσε ο Λάτερν, εκείνος ήταν φανατικός οπαδός του Σούπερμαν. Ο άνδρας από τον πλανήτη Κρύπτον ήταν το αμέσως επόμενο νούμερο. Ακολουθούσε η Γούντερ Γούμαν, ο Φλας Γκόρντον. «Πιστεύεις ότι θα μπορούσε ο Σούπερμαν να επιβιώσει σήμερα;» ρώτησε κοιτώντας αποχαυνωμένα την τράπουλα.

«Γιατί όχι; Σούπερ ήρωας δεν είναι άλλωστε;» ρώτησε ο Μακλόγκαν κοιτώντας τον απορημένος. Πού κολλούσαν οι χαρακτήρες της Μάρβελ με τη δουλειά τους;

«Και εγώ αυτό νομίζω. Αυτή είναι η διαφορά του σε σχέση μ' όλους εσάς. Εσείς δεν είστε σούπερ ήρωες. Είστε φρικιά της φύσης!» φώναξε τραβώντας από τη θήκη το ρεβόλβερ του. «Η Γιάκουζα με πλήρωσε καλά. Δεν μπορούσα να τους πω όχι. Οι Ιάπωνες είναι κύριοι στις συναλλαγές τους. Ποτέ τους δεν μου την έχουν φέρει, σε αντίθεση μ' εσένα, Λογκ. Θυμάσαι εκείνη τη φορά που δεν έκανες ό,τι σου είπα και κόντεψα να χάσω τη δουλειά μου για τις μαλακίες σου; Πάντα κάτι ήθελες από εμένα. Δεν είσαι σε θέση να κάνεις τίποτα μόνος σου. Τώρα τελειώνουν τα ψέματα. Μ' έβαλαν να σε σκοτώσω και αυτό θα κάνω. Αντιός, Κτήνος».

Η σφαίρα βρήκε τον Μακλόγκαν λίγο πιο κάτω από το στέρνο. Δεν ακούστηκε κανένα επιφώνημα πόνου. Από το σκίσιμο της καμπαρντίνας του πετάχτηκαν καφετιές τρίχες. Το καπέλο του σκίστηκε στα δύο, όπως και το παντελόνι του. Η μύτη του έγινε μουσούδα. Το πρόσωπο επιμηκύνθηκε, τα νύχια του μάκρυναν. Ο Έιμς δεν πανικοβλήθηκε. Άδειασε τον έναν γεμιστήρα πάνω του κι έβγαλε έναν καινούριο για να γεμίσει ξανά. Μέχρι να κινηθεί όμως, ο λυκάνθρωπος είχε φτάσει δίπλα του. Οι σφαίρες, παρότι τον είχαν τραυματίσει σε καίρια σημεία, δεν τον ενοχλούσαν.

«Αντιός εσύ, φίλε μου» είπε με παραμορφωμένη φωνή ο Μακλόγκαν κόβοντας τον λαιμό του Έιμς που έπεσε νεκρός πάνω στο γραφείο του ποτίζοντας με το αίμα του τα φύλλα της τράπουλας.

Ο Μακλόγκαν άρπαξε τα τραπουλόχαρτα και με τον αναπτήρα του έβαλε φωτιά στην άκρη τους. Τα στούμπωσε στο ανοιχτό στόμα του νεκρού και στρίβοντας την τριχωτή του πλάτη στις φλόγες, όρμησε έξω καλπάζοντας στα τέσσερα σαν γνήσιο ζώο. Προείχε η μεταφορά του φορτίου. Οι Ιάπωνες θα εμφανίζονταν σύντομα, έπρεπε να βιαστεί αν ήθελε να τα καταφέρει.

Το καράβι με το όνομα *Κοντινένταλ* είχε προσαράξει στο λιμάνι. Οι άνθρωποί του είχαν ξεκινήσει το ξεφόρτωμα. Δύο φορτηγά με κολλημένα αυτοκόλλητα και διαφημίσεις μιας γνωστής μάρκας παγωτού περίμεναν σταθμευμένα δίπλα στους φορτοεκφορτωτές. Ο Μακλόγκαν πλησίασε τον παλαιότερο συνεργάτη του. Εκείνος τρόμαξε με την όψη του, μα φρόντισε να μην το δείξει. Ήταν ευτύχημα που μέχρι στιγμής είχε κρατήσει τη δουλειά του γενικού συντονιστή. Οι προκάτοχοί του είχαν καταλήξει στον πάτο του ποταμού Χάντσον.

«Τα φορτηγά θα φεύγουν δύο δύο και τα επόμενα θα περιμένουν τρία λεπτά για να ξεκινήσουν μη τυχόν και κινήσουμε υποψίες» ενημέρωσε ο Μακλόγκαν τσεκάροντας στα γρήγορα γύρω του. «Έχεις τίποτα ρούχα να σκεπαστώ;»

«Εκεί πέρα, πίσω από τα ξύλα έχει μερικές φόρμες εργασίας. Είστε σίγουρος ότι θέλετε να κάνω ό,τι μου είπατε μόλις τώρα, έτσι;» ρώτησε ο άνδρας κομπιάζοντας.

«Οι οδηγοί είναι ενημερωμένοι; Γνωρίζουν ότι θα πάρουν διαφορετικούς δρόμους για να φτάσουν στο γκαράζ;»

«Μάλιστα αφεντικό» είπε ο συνεργάτης του Μακλόγκαν προσπαθώντας να ερμηνεύσει τις προσταγές του. Ήξερε ότι το αφεντικό συνήθιζε να βρίσκεται νωρίτερα στον χώρο εκφόρτωσης. Ένας απαράβατος κανόνας ήταν ότι δεν εμφανιζόταν με τη μορφή του λυκάνθρωπου μπροστά στους υπόλοιπους. Κάτι άσχημο είχε συμβεί. Έπρεπε να συντομεύσουν τις εργασίες τους. «Συντομεύετε!» ούρλιαξε στους φορτοεκφορτωτές.

Ο Μακλόγκαν φόρεσε μια μπλε φόρμα εργασίας. Κινήθηκε διερευνητικά στον χώρο ψάχνοντας οτιδήποτε ύποπτο. Οι μεγάλες ξύλινες αποθήκες ακριβώς απέναντι μπορούσαν να κρύβουν μια ορδή ανθρώπων. Περπάτησε αθόρυβα προς τα εκεί. Η πόρτα της πρώτης αποθήκης ήταν μισάνοιχτη. Δεν μπήκε μέσα παρά έμεινε σε

απόσταση ασφαλείας. Το στήθος του τον πονούσε. Ψαχούλεψε την εστία του πόνου. Υπήρχε ένα βαθούλωμα από σφαίρα. Η βιαστική μεταμόρφωσή του ξανά σε άνθρωπο τού είχε στερήσει την πλήρη ίαση των πληγών. Έπρεπε να προσέχει περισσότερο, ειδικά τώρα που ήταν κοντά στον Μπέικερ και το μενταγιόν.

Ήχος βημάτων ακούστηκε από την αποθήκη. Από τα σκοτάδια πετάχτηκαν κάποιοι τύποι με σχιστά μάτια, Ιάπωνες προφανώς. Κόλλησε πάνω στο ξύλο. Με λίγη τύχη θα τον προσπερνούσαν χωρίς να τον αντιληφθούν. Ο Μακλόγκαν άρπαξε την ευκαιρία να ξεπαστρέψει τον τελευταίο της ομάδας και ακολούθησε τους υπόλοιπους που κατευθύνονταν προς τα φορτηγά. Κρύφτηκαν πίσω από τα κοντέινερ και παρότι ο Μακλόγκαν δε γνώριζε τη γλώσσα τους, κατάλαβε ότι έδωσαν οδηγίες στον σκοπευτή τους. Αυτός ο τελευταίος κρατούσε μια μαύρη βαλίτσα και κατευθυνόταν δεξιά προς το σημείο που του είχαν υποδείξει. Ο Μακλόγκαν, σκαρφαλωμένος σε κάτι κιβώτια, πήδηξε πάνω στον άνδρα και τραβώντας αστραπιαία το μαχαίρι του, προσπάθησε να τον καρφώσει στον λαιμό. Ο Ιάπωνας αντέδρασε εξίσου αστραπιαία αποφεύγοντας το θανάσιμο χτύπημα. Το μαχαίρι του Μακλόγκαν βυθίστηκε στη γάμπα του, όμως ο σκληροτράχηλος άνδρας μαθημένος στις μάχες σώμα με σώμα τράβηξε το κυνηγετικό του μαχαίρι. Το περιέστρεψε και το έμπηξε στο χέρι του εχθρού του. Το τράβηξε μονομιάς και θέλησε να τον καρφώσει στο στήθος αυτή τη φορά, όμως ο Μακλόγκαν είχε ήδη πέσει στο έδαφος για να προστατευτεί. Ο σκοπευτής ουρλιάζοντας από τον πόνο προσπάθησε να τραβήξει το μαχαίρι από το πληγωμένο του πόδι. Οι κραυγές του ακούστηκαν σε όλο το λιμάνι. Οι σύντροφοί του κινήθηκαν άμεσα προς το μέρος του. Ο Μακλόγκαν πρόλαβε να κρυφτεί πίσω από τα κιβώτια. Έβγαλε την μπλε φόρμα. Η σφαίρα στο στήθος και η μαχαιριά στο χέρι τον πονούσαν αφόρητα. Μεταμορφώθηκε σε λυκάνθρωπο για να μετριάσει τον πόνο και να μπορέσει να αντικρούσει τις επιθέσεις της Γιάκουζα.

«Τελείωσαν τα ψέματα τώρα» ακούστηκε να λέει σε σπαστά αγγλικά ο ένας από την ομάδα.

Ο Μακλόγκαν τον είδε να σημαδεύει. Προτού καν το όπλο εκपुरσοκροτήσει, χίμηξε και έμπηξε τα τεράστια σουβλερά του δόντια στο κεφάλι του γιαπωνέζου. Τα λυκίσια σαγόνια του πίεσαν το κρανίο μέχρι που άνοιξε σαν καρπούζι.

«Συνέχισε το φόρτωμα, Τζέιμς» ακούστηκαν οι τραχιές λέξεις από το στόμα του Μακλόγκαν.

«Μάλιστα, κύριε» ούρλιαξε ο γενικός συντονιστής των επιχειρήσεων Γουλφ και ΣΙΑ. Είχε δει πώς το αφεντικό του είχε κάνει μια χαψιά το κεφάλι του δύστυχου άνδρα. Ο τύπος ήταν σωστός δαίμονας.

Μία σφαίρα πέτυχε τον Μακλόγκαν στην πλάτη. Εξαγριωμένος, πήδηξε πάνω στο κασόνι που έχασκε μπροστά του και αλύχτησε. Ο Γιαπωνέζος πάγωσε βλέποντας ότι ήταν καταδικασμένος. Ο λυκάνθρωπος με ένα γιγαντιαίο άλμα βύθισε τα νύχια στην κοιλιά του εχθρού του. «Αντίο φίλε» είπε γλείφοντάς το αίμα με τη γλώσσα του.

Οι εναπομείναντες όρμησαν αλαλάζοντας. Τους σκότωσε σε δευτερόλεπτα. Άφησε να περάσει κάμποση ώρα μέχρι να επουλωθούν τα τραύματά του. Στη συνέχεια επέστρεψε στο σημείο που είχε αφήσει τα πράγματά του. Είδε ότι υπήρχαν τρεις κλήσεις από τον Άντριου στο κινητό του. Δεν είχε χρόνο να του απαντήσει. Φόρεσε τη φόρμα και βημάτισε προς το πλοίο. Είχαν μείνει ακόμα δύο φορτηγά.

«Αυτά τα δύο είναι τα τελευταία» ανακοίνωσε ο Τζέιμς βλέποντας το αφεντικό του να πλησιάζει.

«Το ξέρω».

«Θα είναι καμιά ώρα που φορτώνουμε» είπε ο Τζέιμς ξέροντας ότι φλυαρεί άσκοπα, μη μπορώντας όμως να ξεχάσει το θέαμα που είχε μόλις παρακολουθήσει. Ένιωθε τρόμο και μόνο στην παρουσία του Μακλόγκαν. Αν πέθαινε, ο κόσμος θα γινόταν πιο φωτεινός.

«Ό,τι φορτώσατε, φορτώσατε. Πρέπει να φύγουμε αμέσως, γιατί δε μας βλέπω καλά. Είχαμε το πολύ πενήντα λεπτά για να...» Δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει τη φράση του, τον διέκοψε ο θόρυβος έκρηξης από το γραφείο του Έιμς. «Φεύγουμε τώρα, Τζέιμς» φώναξε. Άρπαξε από τα χέρια ενός φορτωτή το κιβώτιο και το πέταξε άτσαλα στο φορτηγό. «Πάτα γκάζι γαμώτο!» φώναξε στον Τζέιμς πηδώντας στη θέση του συνοδηγού.

Το φορτηγό βγήκε από το λιμάνι τη στιγμή που έμπαιναν τα πυροσβεστικά οχήματα. Ο Μακλόγκαν ξεφύσησε ανακουφισμένος. Του είχε μείνει το μέτρημα του εμπορεύματος και μετά μπορούσε να ασχοληθεί απερίσπαστος με την αφύπνιση.

Ο Λεξ χτύπησε το κουδούνι ξανά και ξανά χωρίς να πάρει κάποια απάντηση. Ο φίλος του έλειπε από το σπίτι του. Ούτε στο τηλέφωνο απάντησε. Ο Λεξ άφησε μήνυμα στον τηλεφωνητή. Λίγη ώρα μετά, δοκίμασε ξανά. Αυτή τη φορά κατάφερε να του μιλήσει και να μάθει ότι έπρεπε να περιμένουν μέχρι να σχολάσει από τη δουλειά του. Τι θα έκαναν δυο ώρες; Θα περιφέρονταν άσκοπα δίνοντας στόχο σε όλους;

«Καλά, η ώρα είναι τέσσερις τα ξημερώματα. Τι δουλειά κάνει ο φίλος σου, Λεξ;» ρώτησε η Μέγκαν.

«Κάνει βραδινές βάρδιες σεκιούριτι σ' ένα πάρκινγκ. Είναι σπουδαίο παιδί ο Μάικλ Κρουλ, θα δείτε» απάντησε κουρασμένα ο Λεξ.

Αγόρασαν χοτ ντογκ και κάθισαν σ' ένα απόμερο παγκάκι στο κοντινό πάρκο. Από μέσα τους όλοι έκαναν την ίδια σκέψη. Μακάρι να είχε φαγητό της προκοπής ο Κρουλ κι έναν χώρο όπου θα κατάφερναν επιτέλους να ξεκουραστούν και να καταστρώσουν απερίσπαστοι τα σχέδιά τους. Θα μπορούσαν βέβαια να προμηθευτούν πλαστές ταυτότητες. Ωστόσο, θα κόστιζαν πολλά και ο Λεξ φοβόταν να χρησιμοποιήσει ξανά τα ΑΤΜ. Δεν ήθελε να το διακινδυνεύσει. Σκέφτηκε τους

λογαριασμούς του στην Ελβετία και συνειρμικά οδηγήθηκε στο χρηματικό ποσό που υποσχέθηκε στην Μπράουν. Αναρωτήθηκε για μία ακόμη φορά τι ρόλο έπαιζε η γυναίκα που άκουγε στο όνομα Μύριαμ Μπράουν. Μήπως ήταν άλλη μία παγίδα του αδερφού του; Ήταν φρόνιμο να ενημερώσει τη Μέγκαν; Έπρεπε. Απλά θα διαφοροποιούσε λίγο τα γεγονότα, λέγοντας ότι η Μπράουν διαπραγματευόταν να παραδώσει οικειοθελώς τον Μπέικερ προσχωρώντας και αυτή στο στρατόπεδό τους. Τι προσπαθούσε να πετύχει ο ηλίθιος; Να προστατέψει τα νώτα τους ή να κάνει τη Μέγκαν να παραιτηθεί από τον Μπέικερ και να δει ότι αυτός, ο Λεξ Μπάρελντ, ήταν ο μόνος ιδανικός σύντροφος; Της έκανε νόημα και την τράβηξε παράμερα.

Η Μέγκαν ένιωσε να βράζει από θυμό. Ήταν γελοίο να αποφασίζει ο Μπάρελντ για τη ζωή της. Να της λέει να διώξει τον Ντέιβιντ, μετά να της ανακοινώνει ότι χρειάζονται τον Ντέιβιντ, να τρέχει σαν την τρελή ξοπίσω του, να νομίζει πως είναι με μια άλλη και τώρα να της ξεφουρνίζει ο Λεξ ότι αυτή η άλλη ήταν βαλτή από τον αδερφό του ώστε να σαγηνεύσει τον δικό της αγαπημένο. Για ποιες διαπραγματεύσεις της μιλούσε; Κι αν ο Ντέιβιντ είχε όντως ερωτευτεί τη Μύριαμ Μπράουν; Η ζήλεια την έφερε στα όριά της. Απειλίες τον Μπάρελντ ότι θα τον εγκατέλειπε οριστικά.

Η Έλεν μάταια προσπάθησε να κατευνάσει τα πνεύματα. Απελπισμένη, αποτραβήχτηκε στη γωνία κλείνοντας τ' αυτιά της στον καυγά τους. Όσο λιγότερα ήξερε, τόσο το καλύτερο. Κάποιοι περαστικοί είχαν σταματήσει και τους παρακολουθούσαν βρίσκοντας τη φιλονικία τους σαν κάτι ενδιαφέρον που θα είχαν να διηγηθούν λίγο αργότερα στη δουλειά τους. Η Έλεν έφτασε στα όριά της. Σηκώθηκε από τη θέση της και πλησίασε οργισμένη τον Λεξ και τη Μέγκαν. «Μπορείτε να είστε πιο συμμαζεμένοι; Έχουμε άλλη μία ώρα μέχρι να επιστρέψει ο Κρουλ σπίτι του. Πρέπει να κάνουμε κάτι χρήσιμο μέχρι τότε και όχι να τσακωνόμαστε. Προτείνω να φύγουμε από εδώ και να κάτσουμε κάπου πιο απόμερα για να συζητήσουμε πώς θα εντοπίσουμε τον Μπέικερ».

Ο Λεξ και η Μέγκαν βουβάθηκαν αμήχανοι. Είχαν μόλις αντιληφθεί τους περαστικούς που τους κοιτούσαν με προσμονή. Ήταν ατόπημα, για τον Λεξ ιδιαίτερα, να διακινδυνεύει την ασφάλεια της ομάδας βγάζοντας τα μυστικά τους στη φόρα. Οι περίεργοι άρχισαν να αποχωρούν απογοητευμένοι. Ένας δύο απομακρύνθηκαν μερικά βήματα και κοντοστάθηκαν συνεχίζοντας να κοιτάνε κατά τη μεριά τους. Η Έλεν προχώρησε θορυβημένη προς την αντίθετη μεριά του πάρκου. Ο Λεξ και η Μέγκαν την ακολούθησαν αδιαμαρτύρητα έως ότου την είδαν να τους δείχνει ένα παγκάκι. Κάθισαν βυθισμένος ο καθένας στις δικές του σκέψεις.

Ο Λεξ σκεφτόταν ότι αν και θεωρούσε τη Μέγκαν το δεξί του χέρι, δεν της είχε εμπιστευτεί τα πάντα. Από πράγματα προσωπικά όπως το να της εξομολογηθεί τον έρωτά του ή τις τελευταίες τροποποιήσεις στη διαθήκη του έως κάτι ιδιαίτερα σημαντικό για την αποστολή τους που αφορούσε το μενταγιόν. Έπαιξε για λίγο αναποφάσιστος με το κινητό του. Με την άκρη του ματιού κοίταξε τη Μέγκαν. Ήταν

σκυμμένη, δεν μπορούσε να διακρίνει την έκφρασή της. Πιο πέρα η Έλεν μασουλούσε με απόλαυση ένα ακόμη χοτ ντογκ. Εκείνη τη στιγμή έμοιαζε πιο μικρή από την ηλικία της. Στα χείλη του Λεξ χαράχτηκε ένα πικρό χαμόγελο. Μπορεί να ήταν χαρισματικοί, δεν έπαυαν όμως να είναι άνθρωποι σαν τον καθένα γύρω τους. Ξερόβηξε καθαρίζοντας τον λαιμό του για να μιλήσει.

«Θέλω να σας δείξω κάτι» είπε και έτεινε το κινητό του στις δύο γυναίκες. Η σπίθα στα μάτια της Μέγκαν τον έκανε να αναθαρρήσει. Ως και ο πολύς Λεξ Μπάρελντ είχε τις αδυναμίες του. «Όταν απόκτησα το μενταγιόν και προτού το εμπιστευτώ στη Μέγκαν, τοποθέτησα έναν πομπό επάνω του. Αν χανόταν, θα μπορούσα να το εντοπίσω ξανά» εξήγησε ενώ πληκτρολογούσε τον κωδικό του και άνοιγε την εφαρμογή. Στην οθόνη εμφανίστηκε ένας χάρτης της πόλης και μια ιριδίζουσα πράσινη γραμμή που περνούσε από διάφορα σημεία.

Η Μέγκαν παρακολούθησε τη γραμμή αμίλητη. Πριν από λίγο είχε κατηγορήσει τον Μπάρελντ. Ήταν η σειρά της να απολογηθεί. Τον έβλεπε που κοιτούσε προβληματισμένος το κινητό του.

«Δεν είναι λογικό. Μάλλον κάτι έπαθε ο πομπός ή δε λειτουργεί σωστά η εφαρμογή» συμπέρανε ο Μπάρελντ.

«Λεξ!» η Μέγκαν άγγιξε τον καρπό του Μπάρελντ προσπαθώντας να του αποσπάσει την προσοχή. Εκείνος στράφηκε προς το μέρος της απορημένος. «Το μενταγιόν βρίσκεται εκεί που είναι και ο Ντέιβιντ ή έτσι θέλω να πιστεύω τουλάχιστον».

«Δε σε καταλαβαίνω» ο Μπάρελντ σταμάτησε απότομα. «Πού βρίσκεται το μενταγιόν που σου έδωσα να φυλάξεις, Μέγκαν;» ρώτησε θυμωμένος.

«Το έδωσα στον Μπέικερ. Θα ήταν ασφαλές μαζί του αφού ο Ντέιβιντ ήταν ο μόνος αμέτοχος σ' όλη αυτή την ιστορία. Έτσι τουλάχιστον πίστευα πριν από δυο μέρες. Μη μου ζητάς ευθύνες Λεξ τη στιγμή που ούτε εσύ ήσουν ειλικρινής μαζί μου» του απάντησε ξερά.

Ο Μπάρελντ έμεινε συλλογισμένος. Δεν μπορούσε να θυμώσει πραγματικά στη Μέγκαν. Τώρα κατανοούσε την αντίδρασή της όταν είχε έρθει να τον βρει στο γραφείο του. Δεν ωφελούσε να ρίξει ευθύνες στη συνεργάτη του αφού είχε κι αυτός μερίδιο.

Η Έλεν κοίταζε το κινητό προσπαθώντας να βγάλει άκρη. Η Νέα Υόρκη ήταν τεράστια. Ποτέ της δεν είχε μελετήσει με ακρίβεια τον χάρτη της και κατ' επέκταση τις περιοχές της. Η ψηφιακή αναπαράσταση της έμοιαζε ακόμη πιο περίπλοκη. Η πράσινη γραμμή που τους είχε δείξει ο Λεξ τη δυσκόλευε να δει και να αναγνωρίσει τις αναγραφόμενες ονομασίες των περιοχών. «Εμείς, πού είμαστε;» ρώτησε μήπως και μπορέσει επιτέλους να καταλάβει πού βρισκόταν το μενταγιόν.

«Εδώ ή κάπου τριγύρω» προσπάθησε να μαντέψει ο Λεξ.

«Επομένως περιμένουμε τον Μπέικερ να έρθει σ' εμάς;» ρώτησε η Μίλλερ.

«Ή τη Μύριαμ Μπράουν να μας τον παραδώσει» της απάντησε και στράφηκε πάλι στο κινητό του. Του είχε έρθει η ιδέα να προσπαθήσει να ενεργοποιήσει την Αλέξις για περισσότερη ασφάλεια. Απέτυχε όμως, καθώς το οριστικό κλείδωμα που είχε επιλέξει στο γραφείο του δεν τον άφηνε να θέσει πάλι σε λειτουργία το σύστημα. Έτσι όπως είχε σχεδιάσει τον υπερυπολογιστή που ονόμαζε Αλέξις, μόνο κάποιος που είχε πρόσβαση στη μυστική δίοδο του γραφείου μπορούσε να τον χρησιμοποιήσει. Όταν τελείωνε αυτή η ιστορία θα αναβάθμιζε το σύστημα και θα έβλεπε πώς θα έδινε λύση στο πρόβλημα. Προς το παρόν, όλοι τους χρειάζονταν ξεκούραση. Σηκώθηκε πρώτος από το παγκάκι και έγενεψε στις δυο γυναίκες να τον ακολουθήσουν. Ήταν ώρα να πάνε στο σπίτι του Κρουλ.

Η Μύριαμ έπιασε το χειριστήριο και άνοιξε την τηλεόραση. Έκανε ζάπινγκ μέχρι να πέσει στο εγκυρότερο ειδησεογραφικό κανάλι, το οποίο είχε σε απευθείας μετάδοση την ομιλία του Μπάρακ Ομπάμα από την επίσκεψή του σε κάποιον φίλο της Αμερικής. Στην ατζέντα τον τελευταίο καιρό δινόταν έμφαση στα ενεργειακά λόγω της εχθρικής συμπεριφοράς της Ρωσίας με την ενσωμάτωση της Κριμαίας. Η Αμερική πίεζε την Ευρώπη να κινηθεί κι αυτή συντεταγμένα κατά της μεγάλης αρκούδας ώστε να δοθεί ένα οριστικό τέλος στη φημολογία που αναπτυσσόταν περί τρίτου παγκόσμιου πολέμου, αναζωπύρωση του ψυχροπολεμικού κλίματος και ταραχές στην Ασία και κυρίως στην ευρύτερη περιοχή που ανήκε στην Τουρκία εξαιτίας των έντονων πετρελαϊκών συμφερόντων και του πολέμου της Συρίας. Η κοινή γνώμη έβλεπε έντονα την Αμερική πίσω από κάθε τέτοια εμπλοκή. Οι κυβερνήσεις των ΗΠΑ προσπαθούσαν να ανατρέψουν το κλίμα, αλλά οι κινήσεις τους δεν είχαν και μεγάλη επιτυχία. Όσο δεν βρισκόταν μια οριστική λύση στο πρόβλημα της ανεργίας της χώρας, δεν επρόκειτο να αφήσουν τον πρόεδρο να χαρεί ούτε μία μέρα από τη ζωή του. Μπορούσε να τα καταφέρει ή θα έπρεπε για το καλό της χώρας να παραιτηθεί; Αυτά ήταν σε γενικές γραμμές τα λόγια ενός από τους πολιτικούς αναλυτές που είχαν φέρει άρον άρον στο στούντιο της ενημερωτικής εκπομπής που πρόβαλε ξημερώματα το CNN.

Έκλεισε την τηλεόραση ανήσυχη. Πήγε στο μπάνιο και πλύθηκε. Είχε έρθει η στιγμή να ξεκινήσουν το ταξίδι προς το Χάρλεμ.

«Θα ξυπνήσεις να φεύγουμε;» ρώτησε η Μύριαμ εκνευρισμένα, όμως ο Ντέιβιντ κάτι μουρμούρισε και άλλαξε πλευρό. «Τι θα γίνει; Θα σηκωθείς επιτέλους;» φώναξε κάνοντάς τον να τιναχτεί από το κρεβάτι. «Πρέπει να φύγουμε για το Χάρλεμ. Εκεί βρίσκεται η Μίλλερ» τον πληροφόρησε βγαίνοντας από το δωμάτιο.

Το μενταγιόν βρισκόταν στο τραπεζάκι. Η Μύριαμ το άρπαξε και το έχωσε βιαστικά στην τσάντα της. Δεν έπρεπε να καταλάβει ο Μπέικερ ότι έλειπε. Θα έπαιρνε επιτέλους τα χρήματα που της αναλογούσαν στο Χάρλεμ και μετά θα

εγκατέλειπε τη χώρα. Εύκολα ή δύσκολα, θα θυσιάζε πιθανόν και τις ιερότερες αξίες της για να επιτύχει τους σκοπούς της.

«Έτοιμος!» ανακοίνωσε ο Ντέιβιντ βγαίνοντας από το μπάνιο. Τα μαλλιά του έσταζαν, το μπλουζάκι του ήταν μούσκεμα και το βλέμμα του παρέμενε κοιμισμένο.

Η Μύριαμ παρατήρησε πόσο αστείος μα και τραγικός φαινόταν ταυτόχρονα. Είχε εμπλακεί χωρίς να το θέλει σε ένα ολέθριο παιχνίδι κι όμως συνέχιζε να εμπιστεύεται τους λάθος ανθρώπους. Προτού ο Ντέιβιντ αρχίσει να αναρωτιέται για το μενταγιόν, η Μύριαμ τού έδωσε ένα απαλό φιλί στα χείλη, χρησιμοποιώντας το χάρισμά της όσο πιο ήπια μπορούσε.

«Γιατί το έκανες αυτό;» μουρμούρισε ο Ντέιβιντ αποσβολωμένος.

«Για καλή τύχη!» απάντησε η Μύριαμ τραβώντας τον βιαστικά έξω στον δρόμο.

Ο Ντέιβιντ δε θυμόταν τη διάβαση για το μετρό κι έτσι είπε στη Μύριαμ να προπορευτεί. Της είχε εμπιστοσύνη. Για κάποιο λόγο πίστευε ότι παρά το ότι είχε σαν κεντρική απασχόληση την εξαπάτηση ανδρών, αυτή τη φορά θα έπραττε το σωστό, τουλάχιστον αυτό που πίστευε ο ίδιος ότι ήταν το ορθότερο. Η Μύριαμ ήθελε να κάνει μια καινούρια αρχή. Όταν θα τελείωναν όλα αυτά, θα τη βοηθούσε με τη σειρά του. Ήταν κρίμα η εμφάνιση και η εξυπνάδα της να εγκλωβίζονται σε μια ανούσια καθημερινότητα.

Επιτάχυνε τον βηματισμό του για να προφτάσει την Μπράουν που βάδιζε σαν δαιμονισμένη. Έκρυβε το πρόσωπό της, προσπέρναγε ζευγάρια, έπεφτε πάνω σε ηλικιωμένους και κόντευε να πιαστεί μαζί τους στα χέρια. Σκέφτηκε να της πει να χαλαρώσει, αλλά δε θα ωφελούσε, φαινόταν ότι ήταν υπερβολικά πιεσμένη. Την πρόλαβε και της έπιασε τρυφερά το χέρι. «Όλα θα πάνε καλά!» της είπε ελπίζοντας να την κάνει να αισθανθεί καλύτερα.

Η Μύριαμ κούνησε το κεφάλι καταφατικά κι έτρεξε προς τα εκδοτήρια. Έβγαλε εισιτήρια παίρνοντας τη σειρά μιας ηλικιωμένης. «Επόμενη στάση Χάρλεμ, 125^η οδός» μονολόγησε ρίχνοντας μια ματιά στον Ντέιβιντ που είχε μείνει πίσω να την περιμένει.

Ο Μάικλ Κρουλ ήταν ένας μικροκαμωμένος άνδρας με μακριά καστανά μαλλιά, μπλε φόρμα εργασίας και τετράγωνο πρόσωπο.

«Περάστε» είπε φιλικά στον Λεξ και τις δύο γυναίκες που τον ακολουθούσαν.

Κλείδωσε κι ασφάλισε την πόρτα με το που μπήκαν στο διαμέρισμα. Το Χάρλεμ ήταν ακόφρημη περιοχή. Όφειλε να είναι προσεκτικός, κυρίως τώρα που φιλοξενούσε καταζητούμενους. Χρωστούσε πολλές χάρες στον Μπάρελντ και γι' αυτό είχε δεχτεί να παίξει το κεφάλι του κορόνα-γράμματα, διαφορετικά ούτε που θα σκεφτόταν να κάνει κάτι τέτοιο. Ο φίλος του είχε αποφύγει να δώσει

λεπτομέρειες για τα μπλεξίματά του. Τώρα που θα έμεναν μαζί του, θα μπορούσε να τους στριμώξει και να μάθει για ποιον λόγο κρυβόντουσαν.

Τους οδήγησε στο ευρύχωρο σαλόνι όπου δέσποζε ένα έπιπλο με μια γιγαντιαία τηλεόραση επάνω του κι από κάτω ράφια φορτωμένα dvd και βινύλια. Λίγα μέτρα πιο πέρα υπήρχε ένας άσπρος δερμάτινος καναπές όπου μπορούσαν να καθίσουν άνετα τέσσερις άνθρωποι, ενώ δεξιά κι αριστερά του ήταν τοποθετημένες πολυθρόνες στο ίδιο χρώμα. Το περιεχόμενο των βιβλιοθηκών στον τοίχο ήταν λιγοστό, ανάμεσα στα βιβλία όμως συγκαταλέγονταν αρκετοί σπάνιοι τίτλοι που κίνησαν την περιέργεια της Έλεν.

«Κάποιος θα κοιμηθεί στον καναπέ και μέσα υπάρχει ένα διπλό κρεβάτι. Εγώ θα πρότεινα να κοιμηθούν οι γυναίκες στο διπλό και εσύ Λεξ, εδώ. Ο καναπές είναι πολύ αναπαυτικός. Όταν είμαι πτώμα, αφήνω την τηλεόραση ανοιχτή και ξαπλώνω. Πέφτω τέζα αμέσως» είπε χαριτολογώντας. Προσπαθούσε να τους φτιάξει τη διάθεση. Έβλεπε ότι ήταν εξουθενωμένοι, αλλά κι ο ίδιος δεν πήγαινε πίσω. Είχε μόλις επιστρέψει από μια εξοντωτική βάρδια, όμως δεν ήταν αυτό το πρόβλημά του. Έφταιγε το ρημάδι το αλκοόλ που προσπαθούσε να κόψει. Είχε βαρεθεί να γυροφέρνει στους δρόμους μην μπορώντας να θυμηθεί πού έμενε, ενώ πρόσφατα είχε κατουρήσει το παντελόνι του στον ύπνο του. Ένα μήνα δεν είχε βάλει σταγόνα στο στόμα του. Μονάχα να μην είχαν κουβαλήσει μαζί τους κανένα μπουκάλι ο Λεξ και η παρέα του. Να τους το έλεγε ή να το κράταγε κρυφό; Μάλλον δε θα τους ενδιέφερε, οπότε θα το κράταγε για τον εαυτό του. Αν είχαν αλκοόλ, θα φρόντιζε να το ξεφορτωθεί.

«Λοιπόν κυρίες μου ελάτε να σας δείξω το δωμάτιό σας, να σας δώσω σκεπάσματα και τα σχετικά για να ξεκουραστείτε αν θέλετε. Εγώ πάντως θα ρίξω έναν ύπνο, διαφορετικά δε με βλέπω να δουλεύω απόψε το βράδυ. Μ' έχουν στην μούκα τελευταία, οπότε δε σηκώνει να κάνω μαλακίες, γιατί βλέπω να μου δίνουν πόδι. Έχει αρκετά ράμματα η γούνα μου...» λόγω αλκοόλ ήθελε να προσθέσει, μα κράτησε το στόμα του κλειστό. Αν του ξέφευγε ότι ήταν αλκοολικός, θα είχε μπλεξίματα με τον Λεξ και τις φιλενάδες του. Αν ήταν μόνο φιλενάδες του και όχι ερωμένες του. Ο Μπάρελντ είχε ανέκαθεν την ικανότητα να ρίχνει κάθε θηλυκή ύπαρξη που του γυάλιζε. Ο μπαγάσας πάντα με τις καλύτερες κυκλοφορούσε. Κι αυτές οι δυο που είχε μαζί του ήταν πολύ γκόμενες. Ειδικά η ψηλότερη που έμοιαζε χορεύτρια.

«Ό,τι άλλο χρειαστείτε, μη διστάσετε» είπε στις γυναίκες, μάζεψε τα σκεπάσματά του και βγήκε από το υπνοδωμάτιο μαζί με τον Λεξ.

«Πώς σου φάνηκε ο Κρουλ;» ρώτησε η Μέγκαν κάνοντας μια γκριμάτσα. Δεν της είχε γεμίσει το μάτι ο φίλος του Λεξ. Φαινόταν κωλοχαρακτήρας, από αυτούς που μπλέκονταν σε σκάνδαλα και απάτες. Μικροκαμωμένος και αμούστακος, μπορεί να τον χρησιμοποιούσε καμιά σπείρα στον ρόλο του παιδιού. Με το κατάλληλο μακιγιάζ δε θα υπήρχε διαφορά για το αγύμναστο μάτι. Για το παρελθόν του Μπάρελντ

άλλωστε είχε ακόμα και σήμερα επιφυλάξεις. Ο Λεξ είχε γνωριμίες παντού και κυρίως στον υπόκοσμο. Να είχε άραγε ο Μάικλ Κρουλ κάποια σχέση;

«Έχω συναντήσει και χειρότερους. Εφόσον δε μας πειράζει, είναι εντάξει. Μας φιλοξενεί ρισκάροντας και τη δική του ζωή, οπότε πρέπει να του χρωστάμε ευγνωμοσύνη όποιος κι αν είναι» απάντησε η Έλεν στρώνοντας το κρεβάτι.

Ξάπλωσαν, η Μέγκαν όμως δεν κατάφερε να κοιμηθεί. Η υπερένταση και η κακή εντύπωση που της είχε δημιουργήσει ο οικοδεσπότης δεν την άφηναν να ησυχάσει. Το πρόσωπο του Μάικλ τής φαινόταν υπερβολικά οικείο, τόσο οικείο που δεν μπορούσε να το αγνοήσει. Η μύτη, τα μάτια του, ακόμα και η φωνή του. Όλο και πιο προβληματισμένη, σηκώθηκε αθόρυβα για να μην ξυπνήσει την Έλεν και πήγε να βρει τον Μπάρελντ. Έπρεπε να του εκμυστηρευτεί τις ανησυχίες της. Μπορεί να την αγνοούσε ή να την κορόιδευε. Δεν την ενδιέφερε.

Ρίχνοντας μια ματιά στο σαλόνι είδε ότι ο Λεξ κοιμόταν. Δεν της πήγαινε η καρδιά να τον ξυπνήσει. Αντίθετα, η ησυχία που διακοπτόταν μόνο από ένα ισχυρό ροχαλητό τής έδωσε μια ιδέα. Θα έμπαινε κρυφά στον ξενώνα όπου κοιμόταν ο Κρουλ για να αποκαλύψει τα μυστικά του. Έστριψε δεξιά στον στενό διάδρομο, άγγιξε απαλά την τελευταία πόρτα και κατέβασε μαλακά το πόμολο αν και ο κοντοστούπης κοιμόταν του καλού καιρού. Έσκυψε κάτω από το κρεβάτι. Άνοιξε το ένα και μοναδικό συρτάρι του κομοδίνου. Σύρθηκε στο δάπεδο. Τα παράτησε καθώς σκέφτηκε ότι ήταν πιθανότερο να βρει κάτι στην κρεβατοκάμαρα. Και μετά σκέφτηκε ότι ήταν ανόητη και της έλειπε ύπνος. Νιώθοντας το σώμα της ασήκωτο από την κούραση, σύρθηκε ξανά μέχρι το υπνοδωμάτιο και σωριάστηκε στο κρεβάτι...

Ο Πίτερ πάρκαρε στο γκαράζ. Είχαν φτάσει όλα τα φορτηγά χωρίς απώλειες. Κατέβηκε από το όχημα. Το ξεφόρτωμα είχε ξεκινήσει. Στοίβαζαν τα πακέτα ηρωίνης στο σημείο που ήταν σημειωμένο με ένα κόκκινο Χ. Κάτω από το Χ ο Μακλόγκαν είχε κατασκευάσει ένα δεύτερο μυστικό γκαράζ. Μόνο ο Τζέικομπ και ο Τζέιμς το γνώριζαν. Το πράμα θα ήταν ασφαλές εκεί, άλλωστε σε δέκα μέρες το πολύ θα είχε διακινηθεί στην αγορά της Νέα Υόρκης. Το μεγαλύτερο ποσοστό θα κατέληγε στους κατοίκους του υπονόμου και στους επιφανείς άρχοντες του τόπου. Ήταν ένα από τα ελάχιστα κοινά που είχαν αυτές οι δύο κάστες. Τώρα που το ξαναλογάριαζε, ο Μακλόγκαν σκέφτηκε να νοθέψει την ηρωίνη που προόριζε για τους φτωχούς με το πράμα των κινέζων. Ήταν πέντε φορές φθηνότερο από το δικό του.

«Όταν τελειώσουν το ξεφόρτωμα, ενημέρωσέ με Τζέιμς. Πάω λίγο στην τουαλέτα να πλυθώ».

«Μάλιστα αφεντικό, όπως θέλεις».

Μπήκε στην τουαλέτα που θύμιζε δημόσιο ουρητήριο. Έριξε μπόλικο νερό στο πρόσωπο. Η αντανάκλασή του στον καθρέφτη δε θύμιζε τίποτα από τον παλιό καλό εαυτό του. Μαύρες σακούλες κάτω από τα μάτια, έντονη τριχοφυΐα στο πρόσωπο, ουλές και θολό βλέμμα. Έμοιαζε ανδρείκελο που εκτελούσε υποχρεώσεις, μάχες, σκοτωμούς και ποιος ξέρει τι άλλο. Τι θα άλλαζε τελικά με την αφύπνιση; Δεν είχε μια σαφή απάντηση πάνω σε αυτό, ήταν όμως υποχρέωσή του να ενεργοποιήσει την αφύπνιση.

Έπιασε το σαπούνι. Έτριψε επίμονα τα χέρια και το πρόσωπό του για να βγάλει τα υπολείμματα αίματος. Πέταξε αηδιασμένος το σαπούνι στον κάδο των ακρήστων. Έβγαλε από το σακουλάκι πλάι του ένα καινούριο. Χειροποίητο με άρωμα μέντας, αναγραφόταν στη συσκευασία. Σκούπισε επίμονα τα χέρια του. Έπιασε το κινητό του και πληκτρολόγησε το νούμερο του Τζέικομπ.

«Τι με ήθελες;» ρώτησε κουρασμένα.

«Ψάχνω την Μπράουν, αλλά δεν απαντάει στο τηλέφωνο. Νομίζω πως μας την έσκασε ή μπορεί απλώς να την έχουν πιάσει. Πιο πιθανή είναι η πρώτη εκδοχή θα έλεγα» είπε ο Άντριου πασχίζοντας να ακουστεί πάνω από τον θόρυβο του αυτοκινητόδρομου.

«Μην ανησυχείς! Θα τη βρούμε. Δεν μπορεί να έχει πάει μακριά. Υπολόγιζε ότι σε τέσσερεις ώρες θα είμαι κι εγώ στο Χάρλεμ. Δε θα μας ξεφύγει κανένας τους».

Έκλεισε το τηλέφωνο κι επέστρεψε στο γκαράζ. Η εκφόρτωση βρισκόταν στο τελευταίο στάδιο. Όταν ξεφορτώθηκαν και τα τελευταία κιλά και τοποθετήθηκαν στον ειδικά διαμορφωμένο χώρο, ανακοίνωσε στους υπαλλήλους ότι η πληρωμή θα γινόταν σταδιακά εντός δέκα ημερών μέσω άλλων για να μην τους υποπτευτούν. Κανένας τους δεν ήθελε να εκνευρίσει τον Μακλόγκαν, διαφορετικά θα το πλήρωνε με τη ζωή του. Αναγκαστικά, συμφώνησαν όλοι και αποχώρησαν. Μόνο ο Τζέιμς έμεινε πίσω, όπως γινόταν κάθε φορά, για να βοηθήσει το αφεντικό του. Οι δυο τους τράβηξαν τον κρυμμένο μοχλό και κατέβασαν το φορτίο ένα επίπεδο παρακάτω. Ο Πίτερ κάθισε πίσω από τον χώρο ελέγχου και πάτησε το μεγάλο κόκκινο κουμπί. Το δάπεδο, που κυλούσε πάνω σε ράγες, αποσύρθηκε αποκαλύπτοντας μία μεγάλη δεξαμενή. Πέταξαν μέσα όλο το εμπόρευμα. Με το νέο πάτημα του κουμπιού, το ιδιόμορφο δάπεδο επέστρεψε στην αρχική του θέση. Ο Πίτερ βγήκε από μια κρυφή πόρτα στη σκάλα που οδηγούσε στο πάνω γκαράζ και φρόντισε να σβήσει το κόκκινο Χ από το πάτωμα περνώντας το με φρέσκια μαύρη μπογιά. Τον Τζέιμς τον είχε αφήσει κάτω να ελέγξει τις παραγγελίες. Επιφανείς άνδρες της πόλης, πασίγνωστοι ηθοποιοί του Χόλυγουντ, πολιτικοί, μα και χαμίνια του δρόμου που δεν μπορούσαν να επιβιώσουν δίχως τη δόση τους ήταν οι πελάτες του. Τα χρήματα, που θα έμπαιναν στον λογαριασμό του στην off shore εταιρεία που είχε ιδρύσει με το ξεκίνημα της καριέρας του στα νησιά Σολομώντα, θα ξεπερνούσαν κάθε προηγούμενο. Ίσως να είχε πλέον την ευκαιρία να εξαγοράσει τη σιωπή της αστυνομίας και των μυστικών υπηρεσιών μ' ένα τακτικό μηνιαίο ποσό. Σε λίγες

μέρες λογικά δε θα είχε ανάγκη όλες αυτές τις κινήσεις. Έπρεπε μονάχα να πετύχει η αφύπνιση.

Τελείωσε το βάψιμο. Η μπλε φόρμα εργασίας του είχε λερωθεί από την μπογιά. Έπιασε τον μισοτελειωμένο κουβά με το χρώμα κατευθυνόμενος προς τη μυστική δίοδο. Ένας αλλόκοτος ήχος που ακούστηκε απέξω τον έκανε να κοντοσταθεί. Έμοιαζε σαν κάποιοι να πάλευαν. Κατέβηκε στο δεύτερο επίπεδο και βρήκε τον Τζέιμς να παρακολουθεί από το κλειστό κύκλωμα.

«Τι γίνεται έξω;»

«Δεν έχω την παραμικρή ιδέα. Δες και μόνος σου. Είναι δύο αντίπαλες ομάδες. Η μία φοράει ρούχα μ' αυτόν τον κόκκινο δράκο και η άλλη κατάμαυρα μ' ένα πράσινο σύμβολο με τρία φίδια ενωμένα. Αυτοί με τον δράκο ίσως να ανήκουν στην κινέζικη μαφία, για τους άλλους δεν έχω ιδέα, αλλά το σύμβολό τους μου φαίνεται γνωστό. Το έχω πετύχει στην πόλη αρκετές φορές» γύρισε προς το μέρος του φανερά προβληματισμένος ο Τζέιμς.

Ο Μακλόγκαν κόλλησε τη μούρη του πάνω στις οθόνες. Το πράσινο σύμβολο με τις ενωμένες ουρές των φιδιών που δημιουργούσαν τρεις μικρούς κύκλους στο κέντρο έμοιαζε οικείο. Από τους κύκλους ξετρύπωναν τα τρία κεφάλια των φιδιών. Ποιος ήταν ο συμβολισμός τους άραγε;

«Έχεις δίκιο. Θυμάσαι πού έχουμε εκείνο το βιβλίο που είχα αγοράσει από τον γέροντα; Εκείνο που είχε σχεδόν όλους τους συμβολισμούς των συμμοριών της πόλης;» ρώτησε χωρίς να περιμένει την απάντηση του συντρόφου του. Σαν μαγνητισμένος στράφηκε προς τη γωνιακή μικρή βιβλιοθήκη και πήρε ένα χοντρό δερματόδετο βιβλίο. Στη ράχη του με επιχρυσωμένα γράμματα έγραφε «Οι φυλές της Νέας Υόρκης». Εκδοτικός Οίκος δεν υπήρχε. Επί μέρες είχε ψάξει χωρίς επιτυχία να βρει στοιχεία για τον συγγραφέα και την έκδοση. Το βιβλίο έμοιαζε να είναι γραμμένο αποκλειστικά για τον Πίτερ Μακλόγκαν, μια βοήθεια από κάποια ανώτερη δύναμη.

Έψαξε στα περιεχόμενα αναζητώντας την ένδειξη ομάδες με σύμβολο το φίδι ή κάτι παραπλήσιο. Υπήρχε μία τέτοια καταχώριση στη σελίδα τριακόσια σαράντα, ενώ έξι σελίδες μετά βρήκε και την απεικόνιση του συμβόλου που χαρακτήριζε τη μυστική οργάνωση με το όνομα Μέζαρ: «Μια οργάνωση με επιρροές από τον σατανισμό και τον δημιουργό του, τον Άλιστερ Κρόουλι. Ο σκοπός της δεν είναι συγκεκριμένος, αλλά οι πληροφορίες κάνουν λόγο για τελετές που αποσκοπούν στην αφύπνιση και στην επίκληση πλασμάτων του κόσμου των νεκρών. Διάφορα πειράματα έχουν λάβει χώρα σε Μασονικές Στοές άλλα με επιτυχία και άλλα όχι. Η ομάδα φέρεται να έχει διασυνδέσεις και οπαδούς στο κοινοβούλιο. Τα τρία φίδια - κόμπρες- σύμφωνα με εικασίες αποτελούν παιδιά της παντοδύναμης Λίλιθ, της πρωτόπλαστης. Οι τρεις κύκλοι που σχηματίζουν είναι οι κύκλοι της ζωής. Κάθε φορά που τελειώνει ένας ξεκινάει ο επόμενος. Όταν φτάσει στο τέλος του ο τρίτος, θα έχει έρθει η ώρα να κυριαρχήσει η οργάνωση στον κόσμο. Η αρχηγός της

οργάνωσης είναι πάντα γυναίκα ως ένδειξη σεβασμού στη Λίλιθ» διάβασε δυνατά για να μπορεί να ακούει και ο Τζέιμς. «Τι στο διάολο ψάχνουν αυτοί εδώ, μου λες;» ρώτησε εκνευρισμένα.

«Νομίζω εσάς, κύριε Πίτερ» απάντησε ο συνεργάτης του δείχνοντας τις οθόνες μπροστά του. Οι άνδρες είχαν σπάσει την γκαραζόπορτα.

«Κρύψου κάπου, θα τους αναλάβω εγώ!»

Δεν είχε άλλη επιλογή παρά να μεταμορφωθεί ξανά σε λυκάνθρωπο αν και γνώριζε ότι αυτό μπορούσε να τον σκοτώσει. Οι αντοχές του είχαν μειωθεί δραματικά. Συνέχισε να κοιτάζει τις οθόνες.

Η γυναίκα με τα μακριά κόκκινα μαλλιά χτύπησε τον τοίχο ελάχιστα εκατοστά μακρύτερα από το μυστικό πέρασμα. Παραξενεμένη από τον ήχο, συνέχισε να χτυπά και να αφουγκράζεται. Πήρε φόρα και χτύπησε μανιασμένα, όμως το σημείο δεν ήταν κούφιο όπως περίμενε. Μπορεί να είχε κάνει λάθος. Δοκίμασε αρκετά εκατοστά πιο μακριά ώπου ένας διαφορετικός ήχος την έκανε να σταθεί.

«Κάτι υπάρχει εκεί πίσω» φώναξε.

Η ομάδα κοντοστάθηκε στην έξοδο. Μια κοπέλα πλησίασε τον τοίχο και τον χτύπησε. «Τοίχος είναι φίλη μου. Κόψε το αλκοόλ και τα φάρμακα! Σε κάνουν ν' ακούς φωνές» της είπε κοιτώντας την υποτιμητικά.

Η ομάδα αποχώρησε και η γυναίκα με τα μακριά μαλλιά τούς ακολούθησε αποκαρδιωμένη. Πού να είχε κρυφτεί ο Μακλόγκαν; Τους ήταν απαραίτητος, αυτός κρατούσε το κλειδί για την ολοκλήρωση της τελετής.

Ο Μακλόγκαν παρακολούθησε τις κινήσεις τους μέχρι που οι κάμερες δεν τους κατέγραφαν πια. Είχαν φύγει κι αυτό το γεγονός άξιζε σίγουρα να γιορταστεί, αλλά οι υποχρεώσεις του στο Χάρλεμ δεν τον άφηναν σε ησυχία. Μεταμορφώθηκε ξανά σε άνθρωπο, φόρεσε τα ρούχα του και κάλεσε τον Τζέιμς να βγει από την κρυψώνα του. Ήταν πολύ έξυπνη η προσθήκη επένδυσης στον τοίχο ώστε να μοιάζει αληθινός. Ένας πιο έμπειρος και ικανός παρατηρητής σίγουρα θα καταλάβαινε τη διαφορά. Όταν είχε ξεκινήσει να χτίζει το συγκεκριμένο υπόγειο, ο Πίτερ είχε αναρωτηθεί αν θα ήταν πιο ασφαλές να υπάρχει μονάχα μία πόρτα, εκείνη από την οποία θα κατέβαιναν τα λάφυρα. Κάποια ατυχήματα όμως είχαν αποδείξει ότι αν συνέβαινε οτιδήποτε και κολλούσε η συγκεκριμένη δίοδος, οι κάτοικοι του υπογείου θα εγκλωβίζονταν. Η δεύτερη δίοδος είχε δημιουργηθεί καθαρά για λόγους ασφαλείας των ιδίων και όχι του εμπορεύματος.

«Φρόντισε να διώξεις το συντομότερο όσο περισσότερο εμπόρευμα μπορείς. Δεν ξέρω γιατί ήρθαν αυτοί οι τύποι μέχρι εδώ, αλλά πολύ φοβάμαι ότι θα επιστρέψουν. Δεν πρέπει να χάσουμε τα χρήματα απ' αυτό το φορτίο, γιατί το ποσό είναι αστρονομικό. Αυτά τα φράγκα θα μας εξασφαλίσουν για μια ζωή. Είναι η μεγαλύτερη ευκαιρία που είχαμε μέχρι τώρα» είπε ο Μακλόγκαν προτιμώντας να

κρατήσει για τον εαυτό του τις υποψίες του. Ο Τζέιμς δε γνώριζε για την αφύπνιση και ήταν προτιμότερο να συνεχίσει να ζει στην άγνοιά του.

«Ό,τι πεις αφεντικό» συμφώνησε άβουλα ο βοηθός του.

Ο Μακλόγκαν πήρε από το γκαράζ ό,τι χρειαζόταν και έφυγε ελπίζοντας ότι ο Τζέιμς δε θα τον απογοήτευε. Αυτός κι ο Άντριου ήταν οι πιο πιστοί και ικανοί του συνεργάτες χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν ήταν και αναλώσιμοι. Αν επρόκειτο για την επιβίωσή του, δε θα δίσταζε να τους εξαφανίσει μια για πάντα. Αυτό έκανε όταν κάποιος προκαλούσε την οργή του. Ο μόνος που προς το παρόν είχε γλυτώσει ήταν ο αδερφός του, ο Λεξ Μπάρελντ.

Μια αναγκαστική συμφωνία

Ο Ντέιβιντ και η Μύριαμ πλησίαζαν στο Χάρλεμ. Αν και δεν τους είχε ενοχλήσει κανείς μέχρι στιγμής, ο Ντέιβιντ ήταν πολύ ανήσυχος. Η Μύριαμ προσπάθησε μάταια να τον ηρεμήσει. Τον παράτησε και κοίταξε ερευνητικά τους συνεπιβάτες τους. Ευτυχώς, δεν υπήρχαν επίφοβα άτομα ανάμεσά τους.

«Σήκω! Φτάνουμε στη στάση που πρέπει να κατέβουμε» είπε τραβώντας τον Μπέικερ. Εκείνος σηκώθηκε χωρίς να αρθρώσει κουβέντα. «Γιατί είσαι έτσι;» τον ρώτησε εκνευρισμένη, αλλά δεν πήρε απάντηση. Τον προσπέρασε για να βγει. Ένα χέρι άρπαξε την τσάντα της. Πήγε να την πιάσει ξανά, μα ο κλέφτης είχε γίνει ένα με το πλήθος. Και σαν να μην έφτανε αυτό, ο Ντέιβιντ ήταν άφαντος.

Οι πόρτες έκλεισαν. Είχε χάσει την τσάντα της μαζί με το μενταγιόν και τον πολύτιμο συνοδό της. Πήγε να βάλει το χέρι της πάνω στο μέσο μεταφοράς χωρίς να σκεφτεί ότι η μεγάλη ταχύτητα θα της προκαλούσε κάποιο χρόνιο τραύμα. Τα γερά χέρια ενός άνδρα την τύλιξαν προτού διαβεί την απαγορευτική γραμμή.

«Μην κάνεις βλακείες» της είπε απαλά. Η φωνή ήταν οικεία, ανήκε στον Άντριου.

«Τι κάνεις εδώ;» ρώτησε φιλώντας τον σταυρωτά στο πρόσωπο.

Ο Τζέικομπ δεν απάντησε. Είχε δει τι συνέβη και αδυνατούσε να καταλάβει γιατί ο Ντέιβιντ είχε τρέξει αλαφιασμένα πίσω από τον κλέφτη της τσάντας. Κάτι πρέπει να είχε μέσα που να του ήταν απαραίτητο, και λογικά αυτό ήταν το μενταγιόν. Οι αισθήσεις του τον είχαν προειδοποιήσει ότι κάτι στραβό θα συνέβαινε για πολλοστή φορά. Ξεφύσησε δυσαρεστημένα. Τα χέρια του χώθηκαν στις τσέπες του παντελονιού. Αν είχε προλάβει να μπει στο μετρό στην προηγούμενη στάση, δε θα τους ξέφευγε ο Μπέικερ. Τώρα έπρεπε ο ίδιος να βγάλει τα κάστανα από τη φωτιά. Πώς θα τον έβρισκαν όμως; Πώς θα εξηγούσε την αποτυχία του στον Μακλόγκαν; Με βαριά καρδιά σχημάτισε τον αριθμό του αφεντικού του, εκείνος όμως δεν είχε χρόνο να του μιλήσει. Είχαν πάρει μία άτυπη διορία να βρουν τον φυγά.

«Η τσάντα είχε μέσα το μενταγιόν, έτσι;», ρώτησε παίζοντας με τα ψιλά της τσέπης του.

Η Μύριαμ έγνεψε καταφατικά. Ο Τζέικομπ την οδήγησε σ' ένα ψιλικατζίδικο που υπήρχε στο μετρό. Αγόρασε μια μπύρα για να βρέξει τα χείλη του και να προσπαθήσει να διώξει το έντονο συναίσθημα της απελπισίας που ορθωνόταν μπροστά του σαν απροσπέλαστος τοίχος.

«Πώς τον βρίσκουμε τώρα αυτόν;» ρώτησε προτάσσοντας το κουτάκι της μπύρας στην Μπράουν.

«Δεν έχω ιδέα» απάντησε η γυναίκα πίνοντας μια γερή γουλιά ενώ κοιτούσε αφηρημένα τη διαφήμιση μιας γνωστής εταιρείας γυναικείων εσωρούχων. Αν

κρατούσε πιο προσεκτικά την τσάντα της, θα την είχε ακόμη μαζί της και θα είχαν φτάσει ήδη στο Χάρλεμ ψάχνοντας την ομάδα του Μπάρελντ. Τώρα και το μενταγιόν και ο Μπέικερ είχαν εξαφανιστεί.

«Αν βρούμε τον Μπάρελντ; Μπορεί αυτός να έχει κάποιον τρόπο να ψάξει τον Μπέικερ. Είναι έξυπνος και δεν αφήνει τίποτα στην τύχη» πρότεινε η Μύριαμ αποτραβώντας το βλέμμα της από τη διαφημιστική πινακίδα.

Ο Τζέικομπ κρατήθηκε να μη γελάσει. Δεν μπορούσαν να συμμαχήσουν με τον Λεξ, γιατί πολύ απλά όταν θα το μάθαινε ο Πίτερ θα εξοργιζόταν τόσο ώστε κανένα μέρος στον πλανήτη δε θα ήταν ικανό να τους κρύψει.

«Δεν μπορούμε να το κάνουμε αυτό και το ξέρεις. Θα μας σκοτώσει μόλις συνειδητοποιήσει ότι συμμαχήσαμε με τον αδερφό του. Πρέπει να βρούμε άλλη λύση Μύριαμ, μία που να μην περιλαμβάνει συμμαχίες με τους άλλους» δήλωσε παίζοντας με τα νομίσματα της τσέπης του. Το είχε αυτό το κουσούρι ο Άντριου, έπρεπε να απασχολεί πάντα τα χέρια του με κάτι.

«Κοίτα, εγώ συμφώνησα ήδη μαζί του να του παραδώσω τον Μπέικερ με το μενταγιόν. Οπότε αν πείσουμε τον Λεξ να έρθει μαζί μας, και εγώ θα κρατήσω τον λόγο μου, και όλοι μας θα κάνουμε τη δουλειά μας. Όσο πιο γρήγορα πάρουμε τον Μπάρελντ με το μέρος μας, τόσο πιο εύκολο θα είναι να αποκρύψουμε τα πραγματικά γεγονότα από τον Μακλόγκαν. Τι λες;» ρώτησε πλησιάζοντάς τον. Άγγιξε τη μύτη του με τη δική της. Τον φίλησε περνώντας μέσα του όση γοητεία χρειαζόταν για να συμφωνήσει με την απόφασή της. Φάνηκε να μην επηρεάζεται από το τέχνασμά της, μα στο τέλος χαμογέλασε σαν υπνωτισμένος. Υποκλίθηκε στη Μύριαμ σαν να ήταν εκείνη μια δεσποσύνη κι αυτός μαρκήσιος κάποιας αλλοτινής εποχής. Η επίδραση του φιλιού στον Τζέικομπ την εξέπληξε. Η δόση διεγερτικού που του είχε εμψύσει ήταν μικρή αν τη συνέκρινε με εκείνη της πρώτης τους συνάντησης κάτω από το σπίτι της οδού Περγλ. Ίσως ο Άντριου να ένιωθε μοναξιά. Προς στιγμήν, αναρωτήθηκε μήπως της έπαιζε θέατρο, αλλά τελικά αποφάσισε ότι δεν είχε σημασία ούτε το ένα ούτε το άλλο. Προείχε η αναζήτηση των υπολοίπων. Τρέξε Μύριαμ, τρέξε, γιατί αύριο θα είναι αργά, της είπε το υποσυνείδητό της. Αγνόησε τη φωνή. Ήταν επιτέλους τόσο κοντά σε μια καινούρια ζωή πασπαλισμένη με σκόνη μακαριότητας, που δε θα άφηνε κανέναν να την αποτρέψει.

«Πώς θα βρούμε τον Λεξ τώρα;» ρώτησε συνειδητοποιώντας ότι η απόφασή της να τους αναζητήσουν στο Χάρλεμ ήταν το λιγότερο ανόητη. Χωρίς στοιχεία, χωρίς κάποιον μπούσουλα ήταν καταδικασμένοι να αποτύχουν.

Ψάχνεις για έναν ήρωα, αλλά αυτό που βλέπεις είναι μονάχα το παλιό μου τατουάζ. Απόψε σου ορκίζομαι ότι θα πουλούσα την ψυχή μου για να γίνω για σένα ένας ήρωας, ακούστηκαν οι μελωδικοί στίχοι των Bon Jovi από τον ήχο κλίσης του κινητού ενός κοριτσιού που δεν ξεπερνούσε τα δεκαοχτώ. Κάποιον τέτοιο ήθελαν κι αυτοί. Έναν ήρωα να τους σώσει από τη μιζέρια τους. Μακάρι να μπορούσα να γίνω ο Σούπερμάν

σου απόψε, συνέχισε ο τραγουδιστής. Αυτό ακριβώς είχε ανάγκη κι εκείνη. Τίποτα περισσότερο, τίποτα λιγότερο.

Ο Λεξ κοιμήθηκε ελάχιστα. Στις οκτώ και μισή είχε ξυπνήσει και παρακολουθούσε την πορεία του μενταγιόν στο κινητό του. Η ιριδίζουσα γραμμή που σηματοδοτούσε τη διαδρομή του μενταγιόν άλλαξε κατεύθυνση δείχνοντας ότι αυτό απομακρυνόταν αντί να πλησιάζει το Χάρλεμ. Κάτι δεν πήγαινε καλά. Ποιος είχε το κλειδί στην κατοχή του; Θεωρητικά ο πρώην σύντροφος της Μίλλερ μπορεί να το είχε χάσει. Η Μπράουν δεν είχε τηλεφωνήσει ξανά. Ίσως τους είχαν στήσει παγίδα άνθρωποι του Μακλόγκαν ή ακόμη και κρατικοί πράκτορες. Τα περιθώρια είχαν στενέψει τρομακτικά καθώς η αφύπνιση απείχε πλέον ελάχιστα.

Έτριψε τα μάτια του κουρασμένος. Ήθελε να εκμυστηρευτεί τις αμφιβολίες του στη Μέγκαν, φοβόταν όμως ότι δε θα μπορούσε να ελέγξει τα συναισθήματά του. Αν όλα τελείωναν καλά, εκείνη θα επέστρεφε στον Ντέιβιντ εγκαταλείποντάς τον. Ο ήχος από βήματα τον έκανε να στρέψει το βλέμμα. Η Μέγκαν στεκόταν στην είσοδο του σαλονιού κοιτώντας τον ανεξιχνιάστα. Του είπε μόνο ότι θα έκανε μια βόλτα στο κοντινό πάρκο για να ξεμουδιάσει και ότι δε θα αργούσε να γυρίσει. Ο Λεξ συγκατάνευσε παραιτημένος. Η σχέση τους δε θα γινόταν ξανά όπως πρώτα ούτε βέβαια υπήρχε η παραμικρή πιθανότητα να εξελιχτεί όπως αυτός επιθυμούσε.

Η Μέγκαν ανάπνευσε ανακουφισμένη καθώς έκλεινε την πόρτα πίσω της. Ο Λεξ την είχε κοιτάξει πολύ περίεργα. Δεν μπορούσε να καταλάβει τι είχε στο μυαλό του, η ίδια όμως είχε κυριευτεί από ένα τρομερό άγχος που την έκανε να ξυπνήσει τρομαγμένη από έναν εφιάλτη και να μην καταφέρει να την ξαναπάρει ο ύπνος. Το μενταγιόν, ο αγαπημένος της, η αφύπνιση και οι συνεχόμενες καθυστερήσεις την είχαν φτάσει στα όρια των αντοχών της. Περπάτησε βιαστικά απολαμβάνοντας αυτή τη μικρή αίσθηση ελευθερίας. Αυτό που ήθελε ήταν να δει ανθρώπους δίπλα τους, ανθρώπους κανονικούς που να μη σκέφτονται συνωμοσίες και σκευωρίες. Στο βάθος του δρόμου διέκρινε ένα πάρκο. Κατευθύνθηκε προς τα εκεί.

Ένα σκυλί ράτσας κόκερ έτρεξε να προλάβει το μπαλάκι με τις αναπαραστάσεις του κύριου Απίθανου και της Ελαστίνας. Σαν μαγεμένη η Μέγκαν έσκυψε και το μάζεψε. Το ζούληξε ξύνοντας με το νύχι της τη βρωμιά που κάλυπτε τα πόδια της γυναίκας. Αναστέναξε. Γιατί να μη μπορούν κι αυτοί να εμφανίσουν τα χαρίσματά τους στον κόσμο; Δεν ήθελαν να προκαλέσουν κάποια βιβλική καταστροφή, να ζήσουν ελεύθερα ήθελαν.

Πήρε φόρα και πέταξε το μπαλάκι προς την παιδική χαρά. Το παιδί ζητωκραύγασε και το σκυλί συμμερίστηκε τη χαρά του τρέχοντας και δαγκώνοντας την μπάλα. Το αγόρι τού την άρπαξε από το στόμα και σε λίγο βρέθηκαν να κυλιούνται παίζοντας

στο χώμα. Η Μέγκαν πλησίασε διστακτικά. Πού ήταν οι γονείς του μικρού; Ρώτησε το παιδί κι εκείνο σταμάτησε το παιχνίδι με το κόκερ και την κοίταξε εχθρικά. Η μητέρα του τού είχε μάθει να μη μιλάει και κυρίως να μην εμπιστεύεται ξένους. Δε μίλησε λοιπόν, απλά έβαλε το λουρί στο σκυλί, μάζεψε την μπάλα του κι ετοιμάστηκε να φύγει από την παιδική χαρά. Η Μέγκαν τού έπιασε το χέρι ρωτώντας το ξανά για τους γονείς του. Ο μικρός τη χτύπησε στο πόδι και ξέφυγε από τη λαβή της. Το σκυλί γρύλισε επιθετικά αλλά ακολούθησε το αφεντικό του. Η Μέγκαν έτρεξε ξοπίσω τους. Το αγόρι έμοιαζε πιο γρήγορο κι από την αστραπή. Η Μέγκαν που δεν είχε τη δική του σβελτάδα καθυστερούσε όλο και περισσότερο μέχρι που το είδε να χώνεται σε κάποιο εγκαταλειμμένο κτίριο. Λογικά έπρεπε να πάψει να ενδιαφέρεται για την τύχη του μικρού, όμως το κτίριο τής φάνηκε επικίνδυνο. Η πολυκατοικία μέτραγε τουλάχιστον δέκα ορόφους. Αναστενάζοντας, η Μέγκαν άρχισε να ανεβαίνει τις σκάλες. Όφειλε να ξετρυνώσει το παιδί και να το παραδώσει στους δικούς του.

Στον τέταρτο όροφο τα αποτυπώματα που το παιδί και το σκυλί άφηναν πάνω στη λιγοστή σκόνη ήταν πλέον δυσδιάκριτα. Υπήρχαν πολλά μικρά άδεια δωμάτια κι αυτό δυσκόλευε περισσότερο τη Μέγκαν. Στον τοίχο του ενός ήταν ζωγραφισμένη με μαύρο σπρί μια πεντάλφα, ενώ στο δάπεδο υπήρχαν καμένα ξύλα, μια Μπάρμπι κι ένας Κεν σκεπασμένοι από στάχτες. Προσπαθώντας να ξαναβρεί την ανάσα της, η Μέγκαν αναρωτήθηκε αν όλα αυτά μπροστά της είχαν να κάνουν με σατανιστική τελετή. Μια κραυγή την έκανε να σαστίσει. Κόλλησε στον τοίχο με την πεντάλφα κρατώντας την ανάσα της. Ο ήχος δεν ακούστηκε ξανά και η Μέγκαν άφησε να περάσουν μερικά λεπτά προτού συνεχίσει να ανεβαίνει τους ορόφους. Στον όγδοο υπήρχαν έντονα σημάδια ανθρώπινης παρουσίας. Πατημασιές από πέλματα ζώου, παπούτσια μεγάλου και μικρού μεγέθους και μια έντονη μυρωδιά στην ατμόσφαιρα που θύμιζε μπαρούτι. Ο όγδοος όροφος κάθε άλλο παρά κενός ήταν. Είχε ένα σαλόνι με δυο πολυθρόνες, έναν καναπέ, ένα φωτιστικό και μια τηλεόραση. Ένα δωμάτιο στα δεξιά της εισόδου είχε μετατραπεί σε τουαλέτα, ενώ ανάμεσα σε δύο άλλους τοίχους ήταν τοποθετημένο ένα ημίδιπλο κρεβάτι. Τα σεντόνια του ήταν πεντακάθαρα. Μύριζαν λεβάντα.

«Μικρέ, πού είσαι;» φώναξε η Μέγκαν περιμένοντας να της απαντήσει κάποιος, έστω και ο κάτοικος του ορόφου.

Ο αέρας δυνάμωσε γεμίζοντας σκόνη τον χώρο. Η Μέγκαν ένιωσε τα μάτια της να τσούζουν, παραπάτησε, σκόνταψε και προσγειώθηκε στο κρεβάτι. Το τρίξιμο που προκλήθηκε ήταν ανατριχιαστικό και κάλυψε κάθε άλλον ήχο. Από τα σκαλιά άκουσε βήματα που επιβραδύνονταν καθώς έφταναν προς τον όροφο. Έστρεψε το κορμί της ώστε να μπορεί να βλέπει προς τις σκάλες. Το πρώτο πράγμα που είδε ήταν ένα ζευγάρι χιλιοφορεμένα κόκκινα παπούτσια. Τα μάτια της κινήθηκαν προς τα πάνω, εστιάζοντας στο σκούρο μπλε τζιν που τύλιγε τα χοντροκομμένα ανδρικά πόδια και στο πορτοκαλί μπλουζάκι με την παράσταση ενός τίγρη στο στήθος.

«Τι θέλεις εδώ, Μέγκαν Μίλλερ;» η φωνή του θύμιζε περισσότερο νεκρό παρά ζωντανό.

«Ποιος είσαι;» τον ρώτησε σοκαρισμένη από το γεγονός ότι εκείνος γνώριζε το όνομά της.

Ο άγνωστος ξέσπασε σε ένα ανατριχιαστικό γέλιο φανερώνοντας τα δόντια του. Οι δύο κυνόδοντες ήταν μεγάλοι και εξαιρετικά μυτεροί για ανθρώπινο ον.

«Σημασία δεν έχει ποιος είμαι εγώ, αλλά τι είσαι εσύ ή τι πιστεύεις ότι είσαι» απάντησε αινιγματικά προχωρώντας με σταθερά βήματα προς το μέρος της.

Το βάδισμά του είχε κάτι το τελετουργικό. Πατούσε πρώτα το αριστερό πόδι κι ύστερα το δεξί, ακόμα κι όταν έκανε κάποια βήματα πίσω για να σταθεί πάνω από ένα σύμβολο με τρεις κύκλους και τρία φίδια που ξεπρόβαλαν από μέσα τους. Με την παλάμη του αριστερού χεριού άγγιξε το σύμβολο που πήρε ένα πρασινωπό χρώμα τυλίγοντάς τον με τη λάμψη του. Ούρλιαξε από τον πόνο ενώ τα μαλλιά του ορθώθηκαν σαν καρφιά. Οι κόρες των ματιών είχαν πάρει σκούρο πράσινο χρώμα, ο σωματικός του όγκος διπλασιάστηκε. Ο αέρας έμοιαζε να δυναμώνει με κάθε νέο βήμα του άνδρα. Ακούστηκε ένας ανατριχιαστικός ήχος καθώς η μπλούζα με τον τίγρη σκίστηκε για να αποκαλύψει το στήρνο του. Πάνω του ήταν χαραγμένο το σύμβολο που μόλις είχε αγγίξει.

«Θα πεθάνεις, Μίλλερ! Αυτή είναι η διαταγή της αιμοβόρας Λίλιθ» ακούστηκε η ανδρική φωνή ακροβατώντας στους υψηλούς τόνους μιας κλίμακας που μόνο οι έμπειροι τενόροι και οι καστράτοι έχουν τη δυνατότητα να διατηρήσουν για παρατεταμένο χρονικό διάστημα.

Η Μέγκαν είχε ήδη προετοιμαστεί για την ενδεχόμενη μάχη. Πέταξε μονομιάς τρεις αστραπές. Το πλάσμα παρότι χτυπήθηκε στην κοιλιά, δε φάνηκε να ενοχλείται ιδιαίτερα, αντίθετα μ' ένα σαρδόνιο χαμόγελο συνέχισε να προχωράει σταθερά προς την αντίπαλό του. Η Μέγκαν θορυβήθηκε από το γεγονός ότι οι αστραπές που εκτόξευσε δεν έφεραν το αναμενόμενο αποτέλεσμα. Πρέπει να ήταν ο πρώτος εχθρός που άντεχε τέτοιο χτύπημα. Αν τον είχε πετύχει στο κεφάλι, ίσως να έπεφτε νεκρός ανάμεσα στα σκαλιά και την τουαλέτα του ορόφου. Προσπάθησε ξανά καλώντας τις δυνάμεις του ανέμου να τη βοηθήσουν. Το κρεβάτι ανασηκώθηκε από τον δυνατό αέρα κι εκσφενδονίστηκε στο κεφάλι του παραμορφωμένου άνδρα, εκείνος όμως το αντέκρουσε με τη γροθιά του σπάζοντάς το στη μέση σαν να ήταν από φελιζόλ. Η σκόνη στροβιλιζόταν στο δωμάτιο κάνοντας το πλάσμα να ουρλιάζει προσπαθώντας να κρατηθεί όρθιο. Λαχανιασμένη από την τιτάνια προσπάθεια η Μέγκαν διπλασίασε την ισχύ του ανέμου, ο εχθρός όμως αντιστεκόταν. Δεν ωφελούσε να χρησιμοποιήσει τον άνεμο, ετοιμάστηκε να στοχεύσει ξανά με τις αστραπές. Σημάδεψε το κεφάλι του εχθρού της και εξαπέλυσε τους κεραυνούς, Εκείνος της έριξε ένα δολοφονικό βλέμμα προφέροντας ακατανόητες συριστικές κουβέντες. Οι κεραυνοί αστόχησαν καθώς ο άνδρας αστραπιαία βρέθηκε πίσω της ενώνοντας τα χέρια του. Τα κατέβασε με δύναμη στην πλάτη της. Έναν εκκωφαντικό κρακ

ακούστηκε. Η Μέγκαν έπεσε με το κεφάλι στο δάπεδο ενώ το αίμα έρεε ζεστό από την πληγή. Λίγο προτού χάσει τις αισθήσεις της, κατάφερε να στρέψει το σώμα της και να κοιτάξει για τελευταία φορά το πρόσωπο του εχθρού. Ήταν ολόιδιο με το αγοράκι της παιδικής χαράς. Τα χέρια του πλάσματος έπεσαν πάνω της ξανά. Το δάπεδο υποχώρησε και η Μέγκαν ένιωσε να διαλύεται κάτω από το βάρος των συντριμμιών. Το πλάσμα της Μέζαρ έβγαλε μια ιαχή ικανοποίησης. Η Μέγκαν Μίλλερ ήταν νεκρή.

Το τέρας ένιωσε τις υπερφυσικές δυνάμεις του να το εγκαταλείπουν και το σώμα του να επανέρχεται στο φυσιολογικό του μέγεθος. Οι κόρες των ματιών του απέκτησαν το κανονικό τους χρώμα. Προσπάθησε να περπατήσει, μα κάθε δύναμη που είχε μέσα του είχε εξαφανιστεί. Με πολύ κόπο και με τον ιδρώτα να τρέχει ποτάμι ανέβηκε τα σκαλιά για τον ένατο όροφο. Το δεξί του χέρι ξεκόλλησε από το σώμα του, αλλά δεν τα παράτησε. Έτρεχε -τουλάχιστον προσπαθούσε- προς τη γωνιά του ορόφου, εκεί όπου ξεχώριζε ένα καφετί σχήμα. Το αριστερό χέρι ξεκόλλησε κι αυτό. Έπεσε στο σκονισμένο δάπεδο. Το πλάσμα ένιωθε το σώμα του να λιώνει. Έπρεπε να αντέξει λίγο ακόμα για να φτάσει τον φίλο του. Τα κατάφερε. Έσκυψε να τον σηκώσει από το έδαφος. Τα πόδια του κόπηκαν. «Συγγνώμη» θέλησε να πει στο αγαπημένο του κόκερ που έστεκε ασάλευτο, αλλά το μόνο που κατάφερε να προφέρει ήταν ακατανόητοι συριστικοί ήχοι. Λίγο πριν λιώσουν οριστικά, τα μάτια του νεαρού αγοριού έσταξαν δάκρυα.

«Έχει περάσει πάνω από μία ώρα. Πού έχει πάει; Δε θα αργούσε, έτσι μου είπε» ο Λεξ μιλούσε περισσότερο στον εαυτό του παρά στην αγουροξυπνημένη Έλεν. «Ούτε στο κινητό της απαντάει. Κάτι της συνέβη. Δεν έπρεπε να την αφήσω να βγει έξω. Εγώ φταίω για όλα» κατέληξε ο Λεξ χλωμός από την αγωνία.

«Πάμε να ψάξουμε» πρότεινε η Έλεν που μόλις είχε συνειδητοποιήσει τη σοβαρότητα της κατάστασης.

Ο Μπάρελντ πετάχτηκε έξω από το σπίτι λες και περίμενε απλά το σύνθημα. Η Έλεν φόρεσε βιαστικά ένα ζευγάρι πλατφόρμες κι έτρεξε να τον προλάβει. Τον είδε να χάνεται στη στροφή του δρόμου και σιχτίρισε τη λάθος επιλογή παπουτσιών. Έτρεξε όσο πιο γρήγορα μπορούσε έχοντας στο μυαλό της να χρησιμοποιήσει το λιοντάρι σε περίπτωση που καλούνταν να αντιμετωπίσουν κάποιον επικίνδυνο εχθρό. Ο Μπάρελντ προπορευόταν είκοσι μέτρα. Η Έλεν πήδηξε πάνω από ένα φρεάτιο. Σκόνταψε σε μια πέτρα. Κόντεψε να γυρίσει το πόδι της. Χρησιμοποίησε σωστά το κορμί της κι έπεσε στην ασφαλτο με την πλάτη. Γδάρθηκε, μα ήταν προτιμότερο από το να στραμπουλίζει κάποιο από τα κάτω άκρα της. Σηκώθηκε. Ο Λεξ είχε χαθεί από το οπτικό της πεδίο. Έπρεπε να βρει μόνη της πια τον δρόμο για το πάρκο.

Ανακουφισμένη είδε το γήπεδο του μπάσκετ και την παιδική χαρά. Είχε φτάσει.

«Είδατε να περνάει από εδώ πριν από λίγο ένας ψηλός άνδρας;» ρώτησε κοιτάζοντας έναν από τους άνδρες στο γήπεδο.

«Εξαρτάται» της απάντησε εκείνος στο ίδιο ύφος κλείνοντάς της πονηρά το μάτι.

«Από τι;» ρώτησε η Κάρτερ αλλάζοντας τακτική. Είχε σιχαθεί το ανδρικό φύλο που μόνο το σεξ είχε στο μυαλό του. Ήταν ανάγκη όμως να παίξει το παιχνίδι της μοιραίας γυναίκας.

«Από εσένα» της είπε ο άνδρας έτοιμος να επιστρέψει στον αγωνιστικό χώρο.

«Θα με βοηθήσεις ή όχι, γλυκέ μου;» ρώτησε χωρίς να δείξει τον εκνευρισμό της.

«Ναι» απάντησε ο άλλος κοιτάζοντας αδιάντροπα το στήθος της. «Παιδιά, πάω να βοηθήσω την κοπέλα» φώναξε στην παρέα του που γελώντας γύρισε στο παιχνίδι.

Η Έλεν ακολούθησε τον άνδρα μέχρι που εκείνος σταμάτησε σ' ένα σοκάκι κι εκεί γύρισε απότομα και της όρμησε. Έτοιμη για κάθε ενδεχόμενο, απέφυγε επιδέξια τη λαβή του καθώς όμως πήγε να φύγει, σκόνταψε κι έπεσε κάτω δίπλα στον μεγάλο πράσινο σκουπιδοτενεκέ. Ο άνδρας έπεσε πάνω της προσπαθώντας να της σκίσει το φόρεμα. Η Έλεν τον κλώτσησε στον καβάλο.

«Θα σε σκοτώσω αν συνεχίσεις» του φώναξε.

«Θα σε καθαρίσω εγώ μωρή πουτάνα, το ακούς;» ούρλιαξε ο επίδοξος βιαστής.

Η Έλεν άγγιξε απαλά το τατουάζ στην αριστερή της παλάμη και αμέσως ο τίγρης ζωντάνεψε. Ο άνδρας γούρλωσε έντρομος τα μάτια. Ανοιγόκλεινε το στόμα προσπαθώντας να μιλήσει, η ταραχή του όμως δεν τον άφηνε.

«Πού πήγε ο ψηλός που σε ρώτησα πριν;» είπε διατάζοντας τον τίγρη να σταθεί ακριβώς πάνω από τον τρομοκρατημένο άνδρα.

«Εκεί...Ε-ε-εκεί» τραύλισε δείχνοντας με το χέρι του δύο τετράγωνα παρακάτω.

«Ευχαριστώ, γλυκέ μου» του είπε ειρωνικά η Έλεν, καβάλησε τον τίγρη και χάθηκε στους δαιδαλώδεις δρόμους.

Εξαφάνισε τον τίγρη όταν έφτασε στο εγκαταλειμμένο κτίριο όπου τους είχε οδηγήσει το ένστικτο του ζώου. Χωρίς να τη νοιάζει αν επρόκειτο να τη δει κανείς έτρεξε προς τις σκάλες. Λίγο πριν φτάσει στον πέμπτο όροφο άκουσε μια κραυγή μαζί με έντονα αναφιλητά από πιο ψηλά. Στην είσοδο του έβδομου συνάντησε τον Λεξ σκυμμένο πάνω από συντρίμια. Είχε χώσει τα χέρια του ανάμεσά τους και κρατούσε κάτι. Πλησίασε. Δάκρυα κύλησαν από τα μάτια της προτού καν συνειδητοποιήσει τι έβλεπε.

«Πέθανε» ακούστηκε η βραχνή φωνή του Λεξ.

Τον αγκάλιασε κι έκλαψε μαζί του. Η γυναίκα που την έσωσε από τη γειτονιά Χαντς Πόιντ δε βρισκόταν πλέον ανάμεσά τους. Το κεφάλι της είχε σχεδόν πολτοποιηθεί, η σπονδυλική της στήλη είχε διαλυθεί...

Η Μύριαμ έβγαλε το κινητό της κι έψαξε το όνομα του Λεξ στις επαφές της. Πάτησε χωρίς ενδοιασμούς το πράσινο πλήκτρο. Είχαν χάσει ήδη αρκετό χρόνο ψάχνοντας μάταια το πού μπορούσε να είχε πάει ο Ντέιβιντ.

«Εμπρός» ακούστηκε μια συντετριμμένη φωνή που δεν έμοιαζε με εκείνη του αδερφού του Μακλόγκαν.

«Λεξ, η Μύριαμ Μπράουν είμαι. Με θυμάσαι;» του είπε με κομμένη ανάσα. Κάτι είχε συμβεί, ήταν σίγουρη.

«Ναι, σε θυμάμαι. Τι θες;» ρώτησε ο Λεξ οργισμένος. Ο πόνος του για τον χαμό της Μέγκαν είχε παραμερίσει ακόμη και την αποστολή του.

«Χάσαμε τον Μπέικερ και το μενταγιόν. Ο Μακλόγκαν δεν το ξέρει. Μπορείς να μας βοηθήσεις να τον βρούμε; Εγώ κι ο Τζέικομπ δεν έχουμε την παραμικρή ιδέα σχετικά με το πού μπορεί να βρίσκεται. Είσαι η τελευταία μας ελπίδα».

Ο Λεξ έμεινε σιωπηλός για λίγο και μετά έδωσε οδηγίες στη Μύριαμ. Έκλεισε το κινητό του ανίκανος να σκεφτεί λογικά. Δεν τον ενδιέφερε αν οι άλλοι χρειαζόντουσαν ή όχι τη βοήθειά του, αν του έστηναν ή όχι παγίδα. Μόλις είχε χάσει τη γη κάτω από τα πόδια του. Το πιο αγαπημένο του πρόσωπο βρισκόταν νεκρό κάτω από τα συντρίμια και απέναντί του η Έλεν τον κοιτούσε παρακλητικά. Σκέφτηκε τη νεαρή κοπέλα που η Μέγκαν είχε περιβάλει με τόση στοργή. Τώρα έμενε στον Λεξ να προστατέψει την Έλεν Κάρτερ. Της έκανε νόημα να τον ακολουθήσει.

Ανέβηκαν μέχρι τον ένατο. Βρήκαν το κουφάρι ενός σκύλου καλυμμένο από ζώφια και δίπλα του μια βρώμικη μπλουζά. Λίγο πιο πέρα, ένα μυσταγωγικό σύμβολο ήταν σχεδιασμένο στο μπετόν. Τρεις ολοστρόγγυλοι κύκλοι και από μέσα τους ξεπετάγονταν ισάριθμα κεφάλια κόμπρας. Κάποιος το είχε χαράξει στο δάπεδο με υπερβολική βιασύνη και προχειρότητα, είχε δώσει όμως σημασία στη λεπτομέρεια των κεφαλιών των φιδιών αφήνοντας την εντύπωση ότι ένας πραγματικός καλλιτέχνης είχε ζωγραφίσει αυτό το τμήμα, ενώ οι κύκλοι και το περίγραμμά τους μπορούσαν κάλλιστα να αποδοθούν στο χέρι παιδιού του δημοτικού. Από κάτω του υπήρχαν γράμματα που έμοιαζαν με τη γεωργιανή γραφή. Προφανώς επεξηγούσαν τον συμβολισμό του σήματος, κανένας όμως από τους δύο δεν ήξερε γεωργιανά. Έτσι κι αλλιώς, στα μάτια τους το σύμβολο παρέμενε ακατανόητο. Όταν ανέβηκαν και τα τελευταία σκαλιά, βρέθηκαν στην άδεια ταράτσα. Δεν υπήρχε τίποτα εκεί πάνω ούτε σύμβολα ούτε ίχνη ούτε πτώματα.

«Τι μπορεί να συνέβη εδώ; Ποιος και πώς της έσπασε την πλάτη και δεν άφησε κανένα στοιχείο πίσω του;» ρώτησε η Έλεν καθώς επέστρεφαν στον κάτω όροφο για να παρατηρήσουν καλύτερα το σύμβολο. Ως ειδική στα τατουάζ, έδειξε στον Λεξ τον τρόπο που μια συγκεκριμένη τεχνική είχε χρησιμοποιηθεί για τη χάραξη. Είχε γίνει μονομιάς, χωρίς καν να υψωθεί το σκαλιστήρι του ζωγράφου. Πώς είχε καταφέρει να σχεδιάσει τα κεφάλια στις κόμπρες;

«Κάτι δεν πάει καλά εδώ. Δεν είμαστε μόνοι μας στο κυνήγι της αφύπνισης. Έχει μπει κάποιος πανίσχυρος παίκτης και νομίζω πως αν δε μάθουμε ποιος είναι, είμαστε

ολότελα χαμένοι. Η Μέγκαν είχε ακλόνητη θέληση και είχε αντιμετωπίσει πολύ δυνατούς αντιπάλους. Το πλάσμα που τη σκότωσε λογικά ήταν τόσο δυνατό ώστε να αντέχει την ισχύ των κεραυνών. Αποκλείεται να μην πρόλαβε να χρησιμοποιήσει το χάρισμά της η Μέγκαν» είπε ο Λεξ εντείνοντας την έκφραση τρόμου στο πρόσωπο της Έλεν.

«Πάμε να βρούμε τους άλλους» είπε αποφασιστικά.

Η μοίρα τούς έπαιζε άσχημα κι άκρως επικίνδυνα παιχνίδια. Το τηλεφώνημα της Μπράουν ίσως και να ήταν για καλό. Έπρεπε να αφήσουν πίσω τις έχθρες τους και να αντιμετωπίσουν σαν μια ενιαία γροθιά τον καινούριο εχθρό που απειλούσε την ύπαρξή τους. Εξάλλου, ο αδερφός του είχε χάσει και τον Μπέικερ και το μενταγιόν, άρα βρισκόταν σε χειρότερη θέση.

Κατεβαίνοντας τις σκάλες το βλέμμα της Κάρτερ στάθηκε σ' έναν τοίχο του τέταρτου ορόφου. Άφησε τον Μπάρελντ να προπορεύεται και μπήκε στο μικρό δωμάτιο. Κάποιος είχε ζωγραφίσει μία καλύτερη απεικόνιση του συμβόλου με τα φίδια. Είχε χρησιμοποιηθεί μάλιστα φωσφορίζουσα πράσινη μπογιά. Στο σκοτάδι πρέπει να ήταν περισσότερο τρομαχτική απ' όσο τώρα που ο ήλιος έριχνε πάνω του τις ακτίνες του. Κάτω από το σύμβολο ήταν παρατημένος ένας σουγιάς. Τον έπιασε κι ανοιγόκλεισε τη λάμα του. Κάποιος τον είχε ακονίσει πρόσφατα και επίμονα. Ακούμπησε τη λάμα στον τοίχο και σκάλισε το τούβλο. Το διέλυσε χωρίς δυσκολία. Έκλεισε τον σουγιά και τον έβαλε στην τσέπη της. Ξαφνικά άκουσε μια αλλόκοτη φωνή πίσω της. Έστρεψε το σώμα της κι αντίκρισε ένα μεγαλόσωμο σκυλί να την κοιτάζει κατάματα. Κούνησε το πόδι της κι ο σκύλος γρύλισε απειλητικά. Τα δόντια του ήταν πελώρια. Έκανε να βάλει το χέρι στην τσέπη της καταφεύγοντας στην προστασία του σουγιά. Το σκυλί κινήθηκε μερικά εκατοστά προς το μέρος της. «Φύγε» του φώναξε επιθετικά. Δεν ήθελε να ζωντανέψει κάποιο από τα τατουάζ. Θα κουραζόταν χωρίς λόγο, το σκυλί φαινόταν αδύναμος αντίπαλος. Η εκτίμησή της αποδείχτηκε λανθασμένη καθώς το σκυλί γρύλισε ξανά και επιτέθηκε στοχεύοντας στα πόδια της. Τα ακατάλληλα παπούτσια που φορούσε έκαναν την Έλεν να γλιστρήσει. Απέφυγε να καταλήξει στο δάπεδο κάνοντας μια άτσαλη κωλοτούμπα. Άγγιξε το τατουάζ στο δεξί της χέρι. Το έξυσε. Το λιοντάρι ζωντάνεψε πατώντας τα γυμνασμένα του πόδια στο μπετόν. Τίναξε τη χαίτη του, έγλειψε τα μουστάκια του και μισάνοιξε το στόμα του σαν να χαμογελούσε. Κοίταξε την αφέντρα του μ' ένα βλέμμα όλο λατρεία και προτού λάβει κάποια εντολή, επιτέθηκε. Ο σκύλος το απέφυγε και του δάγκωσε το αριστερό μπροστινό πόδι. Το πληγωμένο ζώο βρυχήθηκε. Τίναξε τον αντίπαλο και άνοιξε τα σαγόνια του πιάνοντας ανάμεσά τους το κεφάλι του σκύλου και σπάζοντάς το μ' έναν ανατριχιαστικό ήχο. Στράφηκε στην αφέντρα του κουνώντας την ουρά του. «Κάτω» διέταξε εκείνη και το λιοντάρι υπάκουσε. Του χάιδεψε το κεφάλι κι εκείνο άφησε επιφωνήματα χαράς σαν ένα αφοσιωμένο κατοικίδιο.

«Τι συνέβη;» ρώτησε ο Λεξ μπαίνοντας μόλις στο δωμάτιο και προσπαθώντας να βρει πάλι την ανάσα του.

«Τίποτα σημαντικό. Το μωράκι μου καθάρισε έναν εχθρό» απάντησε η Έλεν συνεχίζοντας να χαϊδεύει στοργικά το λιοντάρι.

«Είναι πολύ μεγαλόσωμο για σκύλος» αποφάνθηκε ο Λεξ εξετάζοντας το πτώμα. «Μοιάζει περισσότερο με λύκο, αλλά και πάλι δεν ξέρω. Είναι παράξενο που εμφανίστηκε από το πουθενά πάντως. Κάποιος θέλει να μας βγάλει όλους από τη μέση κι έχω αρχίσει να πιστεύω ότι δεν είναι ο αδερφός μου. Πρέπει να βρούμε τους άλλους και να τους πούμε τι έχει συμβεί. Θα ανακαλύψουμε τον δολοφόνο της Μέγκαν είτε το θέλει ο Θεός είτε όχι».

Ο μελαμψός άνδρας κρατούσε γερά την τσάντα. Δύο φορές ο Μπέικερ τον είχε φτάσει σε απόσταση αναπνοής αγγίζοντας την τσάντα. Και τις δύο φορές ο κλέφτης κατάφερε να χαθεί ανάμεσα στο πλήθος. Ίσως κάποιος που είχε μεγαλύτερη πείρα να συνειδητοποιούσε ότι ο κλέφτης συντηρούσε επίτηδες την απόσταση. Δεν ήθελε να χαθεί τελείως στο πλήθος. Ο διώκτης του έπρεπε να συνεχίζει να τον βλέπει μέχρι να φτάσουν στο σημείο που του είχε υποδειχθεί. Η ένταση και ο θυμός απέτρεπαν τον Ντέιβιντ από το να σκεφτεί ορθά. Ο μοναδικός του στόχος ήταν να φτάσει τον κλέφτη και να αρπάξει την τσάντα. Είχαν απομακρυνθεί από τον σταθμό. Πλέον ο κλέφτης τον τραβούσε σε σοκάκια μακριά από τον κεντρικό δρόμο.

Ο Μπέικερ έτρεχε όλο και πιο γρήγορα βλέποντας για μία ακόμη φορά την απόσταση μεταξύ τους να μειώνεται. Ο κλέφτης σκόπευε μάλλον να στρίψει αιφνιδιαστικά αριστερά, αλλά στραβοπάτησε και προσγειώθηκε φαρδύς πλατύς πάνω στο πεζοδρόμιο. Ήταν η ευκαιρία του να τον προλάβει και τα κατάφερε. Με το στήθος του να ανεβοκατεβαίνει και τα πόδια του να πονάνε από τον ξέφρενο ρυθμό έπεσε πάνω του ρίχνοντάς τον στην ασφαλτο. Έσφιξε τα χέρια του γύρω από τον λαιμό του.

«Γιατί πήρες την τσάντα της γυναίκας; Τι θέλεις από εμάς;» ρώτησε αυξάνοντας την ένταση της λαβής του.

«Δεν μπορώ να αναπνεύσω» ψέλλισε ο άλλος πιάνοντας τα χέρια του.

Τον άφησε να αναπνεύσει αν και θα ήθελε να τον σφίγγει μέχρι να μη του μείνει ανάσα. Ο κλέφτης έβηξε παρατεταμένα.

«Θέλαμε να πάρουμε την τσάντα, γιατί ξέραμε ότι θα αναγκαζόσασταν να μας ακολουθήσετε για να την πάρετε πίσω και προφανώς θα ερχόσουν και εσύ μαζί με τους άλλους. Ήταν πολύ βολικό που με ακολούθησες μόνος σου αμέσως, γιατί χωρίς τους φίλους σου δεν είσαι καθόλου επικίνδυνος. Οι προστάτες σου έχουν δυνάμεις. Εσύ είσαι ένας συνηθισμένος άνθρωπος και επομένως ένα τίποτα. Μπορούσαμε να σε σκοτώσουμε πανεύκολα, αλλά βλέπεις μας είσαι απαραίτητος για την αφύπνιση»

είπε κάνοντας ένα αστραπιαίο γύρισμα για να του ξεφύγει. Η απότομη κίνηση έριξε τον Μπέικερ στην ασφαλτο. Η τσάντα ξέφυγε από τα χέρια του και ο κλέφτης την άρπαξε. «Πιάσε με αν μπορείς, κορόιδο» του φώναξε καθώς απομακρυνόταν από το οπτικό του πεδίο.

Ο Μπέικερ αντέδρασε αυτόματα και βάλθηκε να τρέχει ξανά πίσω από τον άνδρα που κρατούσε την τσάντα της Μπράουν. Αν είχε ίχνος λογικής πάνω του, θα καταλάβαινε ότι τραβούσε κατευθείαν για το στόμα του λύκου. Αν δεν ήταν τόσο παρορμητικός, θα στεκόταν μια στιγμή να αναρωτηθεί ποιος ήταν αυτός ο αλλόκοτος άνθρωπος μπροστά του που σχεδόν σε κάθε στροφή γυρνούσε το κεφάλι του για να δει αν τον ακολουθούσε. Ο κλέφτης προπορευόταν σημαντικά χωρίς να δείχνει σημάδια κόπωσης σε αντίθεση με τον Ντέιβιντ που αγκομαχούσε.

Βλέποντας τις δυνάμεις του να τον εγκαταλείπουν, ο Μπέικερ αποπειράθηκε να στρίψει σε κάτι σοκάκια για να κόψει δρόμο. Θα ρίσκαρε να πεταχτεί μπροστά του ώστε να τον αιφνιδιάσει. Δεξιά, αριστερά, ευθεία, διαγώνια δεξιά κι ύστερα πάλι αριστερά. Πετάχτηκε μπροστά του. Του τράβηξε την μπλούζα. Το τράβηγμα έκανε τον κλέφτη να χάσει τον βηματισμό του. Η μπλούζα σκίστηκε και η τσάντα ξέφυγε από τα χέρια του. Ο Ντέιβιντ την έπιασε και κινήθηκε αστραπιαία προς την αντίθετη κατεύθυνση. Ο άνδρας με τη σκισμένη μπλούζα πρόφερε συριστικά κάποια ακατανόητα λόγια. Ο Μπέικερ τον αγνόησε. Έπρεπε να πάει στο Χάρλεμ να βρει τη Μίλλερ. Δεν είδε ότι το σώμα του άλλου είχε διπλασιαστεί. Το κεφάλι του έγινε πιο τετράγωνο, τα μάτια του πρασίνισαν, έτοιμος να σπείρει την καταστροφή.

«Η Μίλλερ είναι νεκρή» άκουσε την αλλόκοτη φωνή πίσω του.

Ένα δάκρυ ξέφυγε. Κύλησε βασανιστικά πάνω στα λακκάκια του προσώπου, ξεπέρασε τα ρυπαρά μάγουλα και σαν αλεξιπτωτιστής σε ελεύθερη πτώση έπεσε στην ασφαλτο. Ο Ντέιβιντ κοκάλωσε προσπαθώντας να συγκρατήσει τα έντονα συναισθήματα που ήταν έτοιμα να προκαλέσουν μια έκρηξη χωρίς προηγούμενο. Τα μάτια του έτρεχαν ασυγκράτητα. Άνοιξε το στόμα να μιλήσει. Δεν τα κατάφερε. Κάλυψε το πρόσωπο με τις παλάμες του. Γέμισαν δάκρυα όπως το μυαλό του γέμιζε αναμνήσεις από τη σχέση του με τη Μέγκαν. Φιλιά, αγκαλιές, τσακωμούς. Συναισθήματα που συνέθεταν μία δύσκολη ζωή. Ανάμεσα στις κακουχίες όμως υπήρξε αγάπη. Υπήρξε έρωτας.

Τα πελώρια βήματα του πλάσματος τον συνέφεραν.

«Πέθανε η Μέγκαν;» ρώτησε με τα κοκκινισμένα μάτια του να παρακαλάνε για μια αρνητική απάντηση. Πάγωνε, εκεί στη μέση του δρόμου. Τα αναφιλητά του ακούγονταν σαν ένας μονότονος βόμβος. Μια φωνή μέσα του τού ψιθύριζε ότι το φριχτό πλάσμα απέναντί του δεν του έλεγε αλήθεια επίτηδες, για να τον κάνει να νιώσει αδύναμος και να τον αιχμαλωτίσει. Έπρεπε να τον σκοτώσει. Έτσι του έλεγε αυτή η άλλη φωνή. Πώς όμως; Αυτός δε διέθετε κανένα από τα χαρίσματα που είχαν οι υπόλοιποι, ένας κανονικός απλός άνθρωπος ήταν. Το ένστικτο της αυτοσυντήρησης τον ώθησε επιτέλους να αρχίσει να τρέχει προς την αντίθετη

κατεύθυνση. Δεν είχε ιδέα σε ποια περιοχή βρισκόταν. Είχε λησμονήσει τη στάση στην οποία είχε κατέβει, ίσως όμως η τύχη και να τον βοηθούσε να ξεφύγει από τον διώκτη του. Έτσι πίστευε ώσπου ξαφνικά το πλάσμα τού έφραξε τον δρόμο. Τον χτύπησε δυνατά στο πρόσωπο.

«Δεν θα ξεφύγεις από εμένα» ούρλιαξε το πλάσμα πιάνοντάς τον από τη μέση. «Είσαι τυχερός που δε μου επιτρέπεται να σε σκοτώσω» πρόσθεσε χτυπώντας τον στο κεφάλι για να τον αφήσει αναίσθητο. Κρέμασε την τσάντα στον λαιμό του και φορτώνοντας τον Μπέικερ στην πλάτη, ακολούθησε τις φωνές στο μυαλό του για να βρεθεί εγκαίρως στο μέρος όπου θα τον παρέδιδε.

Η μία ομάδα στάθηκε καχύποπτα απέναντι από την άλλη.

«Γιατί είστε μόνο δύο;» ρώτησε η Μύριαμ.

«Πέθανε» απάντησε λακωνικά ο Λεξ.

Η γη σείστηκε ή τουλάχιστον έτσι φάνηκε στη Μύριαμ. Δάκρυα κύλησαν από τα μάτια της. Δεν ήταν αντίπαλος η γυναίκα που πέθανε, ήταν διαφορετική, μία από αυτούς.

«Ας είναι καλά εκεί που βρίσκεται» είπε ο Τζέικομπ κάνοντας τον σταυρό του. Όποιος την είχε σκοτώσει, θα συνέχιζε μέχρι να ολοκληρώσει το έργο του. Έπρεπε να ενημερώσουν τον Μακλόγκαν. Θα κινδύνευε κι εκείνος. Έβγαλε το κινητό του.

«Τι κάνεις;» τον ρώτησε επιθετικά ο Μπάρελντ.

«Παίρνω τον Μακλόγκαν», απάντησε.

«Πες στον αδερφό μου να τσακιστεί να έρθει εδώ να δούμε τι μπορούμε να κάνουμε. Πρέπει να πάρουμε πίσω τον Μπέικερ και το μενταγιόν!» ούρλιαξε ο Μπάρελντ στον αποσβολωμένο Τζέικομπ.

«Λέγετε» ακούστηκε η κουρασμένη φωνή του Μακλόγκαν.

«Πρέπει να έρθεις να μας βρεις οπωσδήποτε, Πίτερ» είπε ο Τζέικομπ. «Έχουμε τεράστιο πρόβλημα και απ' ό,τι φαίνεται πρέπει να συνεργαστούμε με τον αδερφό σου για να αποτρέψουμε το χειρότερο. Η Μίλλερ είναι νεκρή. Πρέπει το είδος μας να συνεργαστεί για να μην αφανιστεί» πρόσθεσε δραματικά παίζοντας το νόμισμα με το άλλο του χέρι. Είδε που η Κάρτερ και ο Μπάρελντ δυσφόρησαν στην αναφορά τους ως είδος. Αυτό δεν ήταν όμως; Κάθε καινούρια μέρα το επιβεβαίωνε είτε τους άρεσε είτε όχι.

«Έρχομαι εκεί που είστε. Περιμένετε με» ανακοίνωσε ο Μακλόγκαν βλαστημώντας από μέσα του τις αποστάσεις στην καταραμένη μεγαλούπολη. Το να βρεθείς από το Νιου Τζέρσεϊ στο Χάρλεμ μέσα στον χαμό της κίνησης δεν ήταν το πιο εύκολο πράγμα σε αυτόν τον κόσμο.

Συμφώνησαν να μαζευτούν σε κάποιο από τα ταχυφαγεία της περιοχής. Να τσιμπήσουν κάτι για να πάρουν δυνάμεις. Οι ομάδες περπατούσαν ξεχωριστά. Φαινόταν ότι δεν υπήρχε ομοιογένεια. Ο Μπάρελντ συμβουλευόταν διαρκώς το κινητό του, η Κάρτερ χάζευε τον δρόμο ενώ το μυαλό της έτρεχε στην εικόνα της απούσας για πάντα Μέγκαν. Ένιωθε σαν να είχε ξαφνικά μεγαλώσει χρόνια. Είχε σοβαρέψει και αποκτήσει αίσθημα ευθύνης, να σώσει το είδος της.

Ο Τζέικομπ περιεργαζόταν την Μπράουν. Δεν την εμπιστευόταν καθόλου. Πίστευε ότι η γυναίκα ήταν ικανή να το σκάσει με την πρώτη ευκαιρία για να γλιτώσει από τις βαριές ευθύνες της αποστολής. Στράφηκε προς τους δύο που μέχρι πριν λίγο ήταν αντίπαλοί τους. Έδειχναν νευρικοί και αποσυντονισμένοι. Αν δεν πίστευαν όλοι ξανά στις ικανότητές τους, θα έχαναν αμαχητί. Ο εχθρός ήταν ισχυρότερος. Η Μίλλερ ίσως να είχε το δυνατότερο χάρισμα. Ακολουθούσε ο Μακλόγκαν, η Κάρτερ και ο ίδιος. Ο Μπάρελντ με τη Μύριαμ βρίσκονταν στην ίδια κατηγορία. Άχρηστο το να μπορείς να σταματήσεις τον χρόνο για πέντε δευτερόλεπτα. Όσο για τη σαγήνη της Μύριαμ, είχε αποτύχει για μία ακόμη φορά.

Διάβηκαν το κατώφλι της γνωστότερης αλυσίδας ταχυφαγείων της χώρας.

Η Έλεν πήγε να παραγγείλει, ο Μπάρελντ επέλεξε ένα γωνιακό τραπέζι. Έβγαλε το κινητό του παρακολουθώντας την πορεία του μενταγιόν.

Η Μύριαμ κάθισε απέναντί τους. Ήταν βυθισμένοι στον δικό τους κόσμο. Δεν τους ενόχλησε. Ήθελε να τους ρωτήσει κάμποσα πράγματα, μα δεν είχε έρθει ακόμα η κατάλληλη στιγμή. Το αισθανόταν. Όλοι τους έτρωγαν σιωπηλά. Κανείς δε φαινόταν να έχει διάθεση προσέγγισης του άλλου. «Πάρε τηλέφωνο τον Πίτερ να δούμε πού βρίσκεται» είπε εκνευρισμένη στον Τζέικομπ.

Εκείνος μόρφασε, μα πληκτρολόγησε τον αριθμό. Η κλήση του έμεινε αναπάντητη.

Εκείνη τη στιγμή, η πόρτα του μαγαζιού άνοιξε κι έκανε την εμφάνισή του ο Μακλόγκαν. Ο Μπάρελντ σηκώθηκε απότομα από τη θέση του σφίγγοντας τις γροθιές του. Η Κάρτερ τού έπιασε απαλά την αριστερή γροθιά ψιθυρίζοντάς του να ηρεμήσει. Ο Μπάρελντ κάθισε στη θέση του. Ο Μακλόγκαν κάθισε κι αυτός στη γωνία του τραπεζιού χωρίς ίχνος ενέργειας, ένα μίζερο κουφάρι του παλιού εαυτού του με έντονη τριχοφυΐα. Ούτε η ένταση, ούτε το μίσος που ένιωθε για τον αδερφό του είχαν τη δύναμη να γεμίσουν τις μπαταρίες του. Του ζήτησε να τους ενημερώσει για τον θάνατο της Μίλλερ. Η Κάρτερ πήγε να του παραγγείλει κάτι να φάει, ενώ ο Λεξ αφηγήθηκε εν συντομία όλα όσα είχαν συμβεί στην εγκαταλειμμένη πολυκατοικία: Για τα σύμβολα, τα σκυλιά και τη μάχη που έδωσε η Κάρτερ.

«Το σύμβολο το ξέρω, παραλίγο να πιάσουν κι εμένα. Ονομάζονται Μέζαρ. Είναι μία παραθρησκευτική οργάνωση με στόχο την παγκόσμια κυριαρχία. Η αρχηγός τους -που είναι πάντα γυναίκα- ονομάζεται Λίλιθ προς τιμήν της πρωτόπλαστης, η οποία υποτίθεται ότι παρέχει τη δύναμη στα μέλη της ομάδας για να πραγματοποιήσουν

τους σκοπούς τους. Θέλουν τον Μπέικερ, το μενταγιόν και την αφύπνιση. Δεν ξέρω τι ακριβώς νομίζουν ότι μπορούν να πετύχουν μ' αυτήν, αλλά δεν τους κόβω να τα παρατάνε. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι έχουν μείνει ελάχιστες ώρες για το σπουδαίο γεγονός. Το πιο ανησυχητικό όλων είναι ότι η αστυνομία δεν έχει εμφανιστεί. Αποκλείεται να μην ξέρουν πού βρισκόμαστε. Εκτός αν έχουν συμφωνήσει με τη Μέζαρ να μην εμπλακούν στην υπόθεση, αν και δε μου φαίνεται πιθανή μια τέτοια συμφωνία. Ο Λευκός Οίκος σίγουρα θα το έχει απωθημένο να μας χώσει σε καμιά Area 51 και να πειραματιστεί πάνω μας με το πρόσχημα της διαφορετικότητας. Προτείνω να ενωθούμε όλοι εναντίον της Μέζαρ και όσων επιδιώκουν τον αφανισμό μας» είπε ξεκινώντας να τρώει λαίμαργα.

«Είμαστε σύμφωνοι, αλλά δε θα προσπαθήσεις να κάνεις οτιδήποτε με τον δαίμονα» τον προειδοποίησε ο Μπάρελντ. «Η αφύπνιση δε θα γίνει, σωστά;» ρώτησε σφίγγοντας ξανά τις γροθιές του. Ήθελε να τον χτυπήσει στο πρόσωπο. Αν δεν υπήρχε αυτός, η Μέγκαν θα ζούσε. Αν δεν είχε γεννηθεί ή δε ζούσε ο Μακλόγκαν, δε θα είχαν μπλέξει σ' αυτήν την ιστορία.

«Σύμφωνοι» απάντησε ο Μακλόγκαν συνεχίζοντας να τρώει. Η έκφρασή του ήταν ανεξιχνίαστη. Φυσικά και δε σκόπευε να το βάλει κάτω. Δεν είχε μάθει να χάνει. Είδε πώς τον κοίταζαν ο Τζέικομπ και η Μύριαμ αδυνατώντας σίγουρα να πιστέψουν ότι είχε παραιτηθεί τόσο εύκολα. Τους άφησε στην πλάνη τους.

«Ωραία. Άρα ξεκινάμε για τον Μπέικερ;» ρώτησε ο Λεξ καθώς σηκωνόταν από το τραπέζι.

Η Κάρτερ και οι άλλοι δύο μιμήθηκαν την κίνησή του. Ο Πίτερ σήκωσε το κεφάλι του.

«Τρώω ρε αδέρφια, ηρεμήστε λίγο! Όταν τελειώσω, φεύγουμε. Δεν υπάρχει λόγος να βιαζόμαστε. Γιατί να σκοτώσουν κάποιον που τον έχουν ανάγκη;» είπε ο Μακλόγκαν μπουκώνοντας πατάτες με κέτσαπ.

«Πάω έξω! Όταν τελειώσεις, έλα να φύγουμε επιτέλους» απάντησε ο αδερφός του επιθετικά.

«Δε θα αργήσω πολύ, μην αγχώνεσαι» είπε ο Μακλόγκαν γλύφοντας το κέτσαπ από τα δάχτυλά του.

Ο Μπάρελντ άνοιξε τη γυάλινη πόρτα του καταστήματος και βγήκε στον δρόμο. Η Κάρτερ τον ακολούθησε.

«Δεν πρόκειται να κρατήσει την υπόσχεσή του, Λεξ» του είπε.

Ο Μπάρελντ την κοίταξε σκεπτικός. Η Μίλλερ την εμπιστευόταν. Θα το έκανε κι αυτός, γιατί η Μέγκαν είχε το χάρισμα να βλέπει τις κρυφές ικανότητες του κάθε ανθρώπου.

«Το ξέρω ότι μου έδωσε κάλπικη υπόσχεση. Τον ξέρω καλύτερα από τον καθένα τον αδερφό μου. Δεν περίμενα να έχει τα κότσια να μου το αρνηθεί ή να μου πει τίποτα διαφορετικό. Πάντα τέτοιος ήταν» της απάντησε βιαστικά καθώς είδε τους άλλους τρεις να βγαίνουν από το ταχυφαγείο.

Ο Λεξ έδειξε σε όλους το κινητό του και την πορεία του μενταγιόν. Ο Πίτερ φάνηκε να γνωρίζει καλά την περιοχή, διαβεβαιώνοντας ότι είχε βρεθεί πολλές φορές εκεί για διάφορες δουλειές.

«Θα πάμε με τα δύο αμάξια. Θα προπορευτώ κι εσείς οι υπόλοιποι ακολουθείτε. Καλή μας τύχη» ανακοίνωσε ο Μακλόγκαν και ξεκίνησε πατώντας γκάζι.

Επτά βήματα πιο κοντά στον θάνατο

«Ξύπνα αγάπη μου!» είπε μια γυναικεία φωνή γλυκιά σαν τη ζάχαρη.

Ο Ντέιβιντ άνοιξε τα μάτια κι αντίκρισε μια γυναίκα με πράσινα μάτια, μακριά κόκκινα μαλλιά, μεγάλο στήθος και κάπως τετράγωνο πρόσωπο. Φορούσε μια αμάνικη μαύρη μπλούζα που τόνιζε το στήθος της και ένα καυτό τζην σορτσάκι. Ήταν ξυπόλυτη. Με τα πέλματά της προσπαθούσε να βγάλει τα παπούτσια του.

«Συγγνώμη, δεν μου είναι ιδιαίτερα εύκολο αυτό» χαμογέλασε και τον φίλησε. Έπειτα, έστρεψε την πλάτη της και του έλυσε τα κορδόνια. «Τώρα μπορώ να στα βγάλω» πρόσθεσε δαγκώνοντάς του τη μύτη. Έχωσε τα πέλματά της μέσα στα παπούτσια του και τα έβγαλε απαλά λες και δεν έπρεπε να τον ξυπνήσει από τον λήθαργο στον οποίο βρισκόταν.

Η εικόνα της θελκτικής γυναίκας ξάφνιασε τον Ντέιβιντ. Ήταν τόσο ζαλισμένος που δεν μπορούσε να σκεφτεί το παραμικρό. Παρασύρθηκε στο έντονο φιλί της που όμως δεν του ξύπνησε τον πόθο παρά του γέννησε έντονη δυσφορία. Ξύπνησε για τα καλά. Ποια ήταν και τι ήθελε; Έκανε να κινήσει το δεξί του χέρι. Ο ήχος αλυσίδας τον τρόμαξε. Τον είχαν δέσει με χειροπέδες στον αριστερό και δεξί καρπό πάνω σ' ένα κρεβάτι. Μονάχα τα πόδια του ήταν ελεύθερα.

«Ποια είσαι;» ρώτησε αποτραβώντας τα χείλη του από τα δικά της.

Εκείνη σταμάτησε, το πρόσωπό της όμως σχεδόν έγλειφε το δικό του. Του χάιδεψε τα μαλλιά και ξάπλωσε δίπλα του κοιτώντας τον στα μάτια.

«Νόμιζα ότι θα με αναγνώριζες. Είμαι αυτό που επιθυμούσες όλη σου τη ζωή. Είμαστε πλασμένοι ο ένας για τον άλλον. Εγώ κι εσύ έπρεπε να είμαστε μαζί εδώ και καιρό, κι όχι μόνο αυτές τις τελευταίες μέρες. Οι δυσκολίες όμως δε μας άφησαν να ζήσουμε ευτυχισμένοι» του είπε αγκαλιάζοντάς τον.

Ο Ντέιβιντ αγνόησε τα λόγια της. Το ίδιο παραμύθι είχε ακούσει να του λέει και η Μπράουν.

«Ποια είσαι;» την ξαναρώτησε επιθετικά.

Η γυναίκα σηκώθηκε από το κρεβάτι. Θα συνέχιζε να λέει ψέματα μέχρι να την πιστέψει, διαφορετικά θα τον εκβίαζαν να ακολουθήσει τις προσταγές τους. Ο Μπέικερ ήταν το κλειδί για την κυριαρχία της Μέζαρ στον κόσμο.

«Μα αγάπη μου, είναι δυνατόν να μη με αναγνωρίζεις; Τόσο πολύ σε πείραξε το χτύπημα στο κεφάλι που δε θυμάσαι ποια είμαι; Εσύ που έλεγες ότι θα με αγαπάς για πάντα και σχεδιάζαμε να παντρευτούμε κιόλας. Δεν ξέρω τι να πω, έχω μείνει άφωνη» έκρυψε με τα χέρια το κεφάλι της προσποιούμενη ότι έκλαιγε από την απογοήτευσή της.

Ο Ντέιβιντ κατάλαβε ότι όσο και να προσπαθούσε, δεν υπήρχε καμία περίπτωση να αποσπάσει κάποια πληροφορία από τη γυναίκα. Αποστολή της ήταν να τον

μπερδέψει. Τι επεδίωκε; Μήπως είχε κι αυτή κάποια σχέση με την αφύπνιση; Η φωνή μέσα του τού υπέδειξε να κάνει το κορόιδο και να το σκάσει στην πρώτη ευκαιρία. Στράφηκε προς το μέρος της άγνωστης γυναίκας και την κοίταξε με βλέμμα που θα ταίριαζε στον πιο ερωτευμένο άνδρα του κόσμου. «Έχεις δίκιο. Η αλήθεια είναι ότι ζαλίζομαι λίγο. Γιατί είμαι δεμένος;» τη ρώτησε.

«Φοβήθηκα ότι θα έκανες κακό στον εαυτό σου. Πρέπει να έπαθες διάσειση».

«Είμαι καλά τώρα. Θα με λύσεις;» την παρακάλεσε ελπίζοντας να ακουστεί αρκετά πειστικός. Με ανακούφιση είδε τη γυναίκα να του βγάζει τις χειροπέδες. Έτριψε τα μουδιασμένα χέρια του συγκρατώντας την επιθυμία του να τα σφίξει γύρω από τον λαιμό της.

«Φόρεσε αυτά» του είπε η κοκκινομάλλα δίνοντάς του ένα καινούργιο παντελόνι και μια μαύρη μπλούζα που είχε τρεις κύκλους στο κέντρο τους από τους οποίους πετάγονταν τρία κόκκινα κεφάλια κόμπρας. Αν κοίταζες για ώρα τα φίδια, σου έδιναν την αίσθηση ότι ήταν ζωντανά.

Ο Ντέιβιντ ρώτησε τη γυναίκα ποιο ήταν το όνομά της. Εκείνη, ενοχλημένη που δεν τη θυμόταν, του απάντησε ότι την έλεγαν Μέγκαν Μίλλερ. Δεν της έδωσε σημασία, τα λόγια της δεν του έκαναν την παραμικρή εντύπωση. Ήξερε καλά ότι θα συνέχιζαν το ίδιο παραμύθι μέχρι να αποκτήσουν αυτό που ήθελαν. Η υποτιθέμενη Μέγκαν βγήκε έξω από το δωμάτιο. Τον παρακάλεσε να περιμένει για να του φέρει φαγητό. Ο Ντέιβιντ αγνάντεψε από το μοναδικό παράθυρο του χώρου τον έξω κόσμο. Δεν υπήρχε τίποτα να δει πέρα από τον παμπάλαιο τοίχο του απέναντι κτιρίου. Έχωσε τα χέρια στις τσέπες του συνειδητοποιώντας ότι είχε ξεχάσει το κινητό του στο παλιό του παντελόνι. Δεν μπορούσε να υπολογίσει την ώρα, μέσα στο δωμάτιο δεν υπήρχε καν ρολόι.

Κάθισε στο κρεβάτι, όμως η γυναίκα αργούσε να επιστρέψει. Σηκώθηκε και πήγε ξανά μέχρι το παράθυρο. Κοίταξε έξω. Αν έκανε μια απόπειρα να πηδήξει; Δυστυχώς δεν υπήρχε κάποια διπλανή ταράτσα, αλλά αν πάταγε στο λεπτό πεζούλι κάτω από το παράθυρο κι ύστερα γραπωνόταν στον σωλήνα, είχε πιθανότητες να σωθεί. Δίχως να αφήσει την ευκαιρία να χαθεί, στηρίχτηκε γερά στο κούφωμα και χαμήλωσε προσεκτικά το σώμα του μέχρι να πατήσει στο πεζούλι. Γλίστρησε, μα δεν έπεσε. Αφουγκράστηκε κρατώντας την ανάσα του. Η πόρτα του δωματίου άνοιξε. Άκουσε τη γυναικεία φωνή να ωρύεται. Είχε κάτι μη ανθρώπινο η τωρινή χροιά της. Δεν είχε την πολυτέλεια του χρόνου να σκεφτεί τίποτα παραπάνω. Πήδησε στον σωλήνα, τον αγκάλιασε και κατέβηκε όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Η κοκκινομάλλα βγήκε στο παράθυρο. Την άκουσε να δίνει οδηγίες σε δύο άνδρες να τον πάρουν στο κατόπι, αυτός όμως ήδη έτρεχε μέσα από τα σοκάκια αναζητώντας κάποιο μέσο μεταφοράς. Η έλλειψη χρημάτων τον προβλημάτιζε, μα ίσως μπορούσε να κοροϊδέψει κάποιον ταξιτζή για να τον μεταφέρει εκεί όπου ήθελε.

Ένα πάρκο στα δεξιά του κι ένα υποκατάστημα των Macy's του έδωσαν το στίγμα της περιοχής. Είχε περιδιαβεί αυτούς τους δρόμους στο παρελθόν. Κάπου κοντά του

υπήρχε μία στάση μετρό. Θα περνούσε τις μπάρες με κάποιο πρόσχημα και θα βρισκόταν ελεύθερος να τραβήξει για το Χάρλεμ, όπου τον περίμενε η αγαπημένη του. Σταμάτησε έναν περαστικό. Τον ρώτησε για το μετρό. Εκείνος του έδειξε με το χέρι του την κατεύθυνση προσπαθώντας να του εξηγήσει ότι η συγκεκριμένη στάση οδηγούσε σ' έναν εγκαταλειμμένο σταθμό και ότι θα έπρεπε να μπει από την αμέσως επόμενη που ναι μεν είχε χτιστεί περίπου στην ίδια ευθεία, αλλά βρισκόταν σε διπλάσια απόσταση. Ο Ντέιβιντ δεν τον άκουσε, καθώς με γρήγορα βήματα κατευθυνόταν προς τη στάση.

Τα δύο αμάξια στάθμευσαν αρκετά τετράγωνα μακρύτερα από το σημείο όπου αναβόσβηνε το σήμα του κινητού του Μπάρλεντ. Οι πέντε επιβάτες συνέχισαν με τα πόδια. Μπροστά πήγαιναν ο Μακλόγκαν με τον Τζέικομπ και πίσω ακολουθούσαν οι υπόλοιποι τρεις. Το μενταγιόν και λογικά ο Μπέικερ βρίσκονταν στο παλιό κτίριο μπροστά τους. Η είσοδός του προφυλασσόταν από μία σιδερένια κατάμαυρη πόρτα. Η Κάρτερ κοίταξε τα παράθυρα του σπιτιού έχοντας την έντονη αίσθηση ότι κάποιος τους παρακολουθούσε.

Πίσω από το παράθυρο στεκόταν η γυναίκα με τα κόκκινα μαλλιά. Ήξερε ποιοι ήταν οι πέντε άνθρωποι που κοιτούσαν προς τη μεριά της, γνώριζε ποιες ακριβώς ήταν οι δυνάμεις τους. Δεν περίμενε να φτάσουν τόσο γρήγορα. Αναρωτιόταν πώς είχαν βρει το αρχηγείο της. Δεν είχε καμία σημασία πλέον. Η ώρα της αφύπνισης πλησίαζε. Ο εκλεκτός όδευε προς το πεπρωμένο του. Η πύλη ήταν αρκετά κοντά τους. Διέταξε τους πιστούς της να ετοιμαστούν για μάχη. Δε σκόπευε να αφήσει κανέναν από τους πέντε παρείσακτους ζωντανό. Όσο για τον Μπέικερ, τον κρατούσε στα χέρια της. Ας του άφηνε για λίγο ακόμη την ψευδαίσθηση ότι είχε ξεφύγει.

Φόρεσε ένα μακρύ φόρεμα και έκανε κότσο τα μαλλιά της. Κοίταξε το είδωλό της ικανοποιημένη. Όποιος κέρδιζε την τωρινή μάχη θα αποφάσιζε και για το μέλλον του κόσμου. Η Λίλιθ η 31^η είχε δώσει βαρύτατους όρκους δεμένους με τρομερές κατάρες. Η αποστολή της θα μπορούσε να συγκριθεί με εκείνη της πρωτόπλαστης. Κανένα λάθος δεν επιτρεπόταν παρότι αντιμετώπιζε αυτούς τους μεταλλαγμένους που δεν ανήκαν στο ανθρώπινο είδος. Οι ξεχωριστές τους ικανότητες ήταν αδύναμες. Την είχε εντυπωσιάσει το ότι ο σκύλος δεν είχε σκοτώσει την Κάρτερ, ωστόσο το παιδάκι είχε φέρει εις πέρας με απόλυτη επιτυχία την αποστολή του. Είχε σκοτώσει τη Μίλλερ. Αυτή ήταν η πιο επικίνδυνη.

«Μας παρακολουθούν» ψιθύρισε η Έλεν στο αυτί της Μπράουν.

«Το ξέρουμε όλοι μας αυτό χρυσή μου, γι' αυτό κάτω από τα ρούχα μου έχω ζωστεί με στιλέτα. Δεν μπορώ να εντοπίσω όμως τις θέσεις τους, αλλιώς θα είχα πετάξει μερικά» της απάντησε η Μύριαμ στον ίδιο σιγανό τόνο.

«Γιατί δε χρησιμοποιείς πιστόλι;» ρώτησε προβληματισμένη η Έλεν.

«Δε χρειαζόμαστε καραμπίνες, πιστόλια, χειροβομβίδες και τα συναφή. Θα κερδίσουμε, μην ανησυχείς. Και τώρα, συγκεντρώσου στις κινήσεις του εχθρού» της απάντησε και πήγε να μιλήσει στον Μακλόγκαν που της έδωσε ένα σαρανταπεντάρι με δύο γεμιστήρες. «Ορίστε! Είδες που όλα φτιάχνονται;» είπε επιδεικνύοντας το όπλο στην Κάρτερ.

Σε απόσταση πενήντα μέτρων εμφανίστηκε ένας γεροδεμένος άνδρας που φορούσε μια μαύρη μπλούζα με τους κύκλους και τις κόμπρες. Το πρόσωπό του κάλυπτε ένα μαύρο φουλάρι. Άνοιξε αστραπιαία πυρ με ένα καλάσνικοφ. Η ομάδα των πέντε έπεσε στο έδαφος για να καλυφθεί. Η Κάρτερ άγγιξε μηχανικά την αριστερή της παλάμη. Ζωντάνεψε τον τίγρη ο οποίος αποφεύγοντας κάποιες σφαίρες έμπηξε τα δόντια του στον εχθρό ξεσχίζοντας τις σάρκες του. Ο άνδρας προσπάθησε μάταια να αποκρούσει το ζώο. Σε ελάχιστο χρόνο άφηνε την τελευταία του πνοή.

Πίσω από τον άνδρα με το καλάσνικοφ ξεπετάχτηκαν από τις γωνίες των παράλληλων δρόμων από τρεις πολεμιστές με ολόιδια εμφάνιση ανοίγοντας πυρ. Ο Μακλόγκαν μεταμορφώθηκε σε λυκάνθρωπο. Ο Μπάρελντ σχημάτισε το νοητό τρίγωνο και πάγωσε τον χρόνο. Έτρεξε σαν σίφουνας προς την αριστερή γωνία γρονθοκοπώντας από δύο φορές τον καθένα από τους τρεις άνδρες στο πρόσωπο. Είχαν κυλήσει τρία δευτερόλεπτα. Έμεναν άλλα δύο, μα προτίμησε να μην τα αξιοποιήσει. Αποτραβήχτηκε μακριά από την τριάδα, ώστε να είναι προφυλαγμένος από κάθε αναποδιά. Χάζεψε το πεδίο της μάχης. Σφαίρες σταματημένες, τα ανοιχτά σαγόνια του τίγρη και του Μακλόγκαν και τα στιλέτα της Μπράουν που πέταγαν στον αέρα συνέθεταν μία άκρως σουρεαλιστική εικόνα. Ένα από αυτά θα έβρισκε σε λιγότερο από ένα δευτερόλεπτο τον εχθρό στον λαιμό.

Ο Μακλόγκαν μεταμορφωμένος σε λυκάνθρωπο είχε χώσει τα νύχια στα πλευρά του αντιπάλου του, σπάζοντάς τα. Ο τρίτος αντίπαλός του σημάδεψε, εκείνη τη στιγμή όμως ο τίγρης σηκώθηκε στα δύο του πόδια. Με το δεξί μπροστινό τον χτύπησε στο κεφάλι και του το έκοψε. Τα καστανόξανθα μαλλιά της Κάρτερ είχαν γίνει πυρόξανθα από το αίμα. Τα μουστάκια του τίγρη είχαν ποτίσει κι αυτά από το αίμα των θυμάτων. Από το στόμα του Πίτερ έσταζαν μαζί με τα σάλια κόκκινες σταγόνες. Κάποιος τον είχε τραυματίσει. Η Μπράουν ήταν η μόνη που δεν είχε σημάδια από τη μάχη. Είχε αδρανοποιήσει τους αντιπάλους της με την ανάσα της και κατόπιν τους έστειλε στον άλλο κόσμο φυτεύοντας στον καθένα από μία σφαίρα στον κρόταφο.

«Καλά τα πάμε» γέλασε ο Λεξ σηκώνοντας το καλάσνικοφ. Πυροβόλησε τους τρεις άνδρες που είχαν δεχτεί τα γρονθοκοπήματά του. Σταμάτησε να τους γαζώνει όταν σώθηκε ο γεμιστήρας. Αδιαφόρησε για το αν είχαν παιδιά ή σχέση με την εξολόθρευση της Μίλλερ. Είχε ξεθαφτεί το τσεκούρι του πολέμου. Όποιος στεκόταν απέναντί του θα πέθαινε.

Η Λίλιθ παρακολουθούσε αθέατη τη μάχη που διεξαγόταν. Η πεντάδα είχε εξολοθρεύσει ολόκληρη την πρώτη φουρνιά των μαχητών της. Δεν μπορούσε να επέμβει η ίδια, γιατί το σχέδιο έπρεπε να τηρηθεί κατά γράμμα. Κρέμασε το μενταγιόν στον λαιμό της. Ήταν καθαρή τύχη για τη Μέζαρ το ότι η κλεμμένη τσάντα που έφερε τον Μπέικερ στο αρχηγείο τους, έκρυβε μέσα της το μενταγιόν. Και τώρα ο Μπέικερ βάδιζε ανέμελος στην καταστροφή του. Το μπλουζάκι που του είχε δώσει να φορέσει ήταν τσιπαρισμένο. Εφόσον συνέχιζε να το φοράει, θα έδινε το στίγμα του. Δεν είχε πρωτοτυπήσει βέβαια η οργάνωσή τους, μια και οι αντίπαλοί τους είχαν τσιπάρει το μενταγιόν, όπως αμέσως διαπίστωσε η Λίλιθ. Τόσο το καλύτερο, γιατί αυτή τους η ενέργεια τελικά θα γύριζε εναντίον τους. Κανένας τους δε θα γλύτωνε.

Τραβήχτηκε μακριά από το παράθυρο. Κάποιος χτύπησε την πόρτα. Άνοιξε και είδε έναν από τους μαχητές της που της υπενθύμιζε ότι έπρεπε να φύγει αμέσως για να κυνηγήσει τον Μπέικερ. Τον αγνόησε. Αυτή είχε τον τίτλο της πανίσχυρης Λίλιθ. Δε θα άκουγε κανέναν ανόητο υποτελή της. Στάθηκε και πάλι στο παράθυρο για να έχει πλήρη εποπτεία. Ήθελε να διαπιστώσει αν θα υπερίσχυαν οι δυνάμεις της, διαφορετικά έπρεπε να εμπλακεί η ίδια στη μάχη.

Ο τελευταίος εχθρός τους έπεσε νεκρός στο δάπεδο. Η πεντάδα σχημάτισε έναν κύκλο πίσω από μια συστοιχία κάδων. Η συγκεκριμένη θέση θα τους έδινε τη δυνατότητα να καλυφθούν από τις σφαίρες.

«Πρέπει να βιαστούμε» είπε ο Λεξ τινάζοντας τα ρούχα του για να φύγει η σκόνη και η βρωμιά.

«Πρέπει να μπορούμε στο κτίριο» συμφώνησε ο Τζέικομπ που τα ρούχα του είχαν κουρελιαστεί.

«Πάμε στην πόρτα τώρα» πρόσταξε ο Πίτερ ενοχλημένος από την τρύπα της σφαίρας στο στόμα του.

Η Κάρτερ έστειλε τον τίγρη μπροστά. Προτού το ζώο φτάσει στο κτίριο, η πόρτα άνοιξε. Οι σφαίρες ενός οπλοπολυβόλου θρυμμάτισαν το κρανίο του τίγρη. Η Κάρτερ ούρλιαξε από τον πόνο. Μια τεράστια χαρακιά σχηματίστηκε στο αριστερό της χέρι, ελάχιστα πιο πάνω από την παλάμη. Έπιασε το τραύμα της και οπισθοχώρησε ζαλισμένη. Η Μπράουν τη συγκράτησε προτού λιποθυμήσει και πέσει αναίσθητη στο πάτωμα.

«Τι έπαθε;» αναρωτήθηκε ο Μπάρελντ προβληματισμένος από την επιπλοκή της Κάρτερ. Υπέθετε ότι η Έλεν δεν επηρεαζόταν από τον θάνατο κάποιου από τα θηρία της. Αποφάσισε να σταματήσει τον χρόνο και να ελέγξει την κατάσταση. Σχημάτισε το νοητό τρίγωνο και πέρασε τη μαύρη σιδερένια πόρτα.

Μπροστά του βρήκε μια σωματώδη γυναίκα που χειριζόταν ένα οπλοπολυβόλο. Δεν υπήρχε κανείς άλλος γύρω. Ο Μπάρελντ σήκωσε ένα τραπεζάκι και της το κοπάνισε στο κεφάλι. Του απέμεναν δύο δευτερόλεπτα ακινησίας του χρόνου. Μπροστά του δέσποζε μια μαρμάρινη σκάλα. Ανέβηκε τα σκαλιά. Δεν υπήρχε κάποιος εχθρός σε κοντινή απόσταση. Είχε στη διάθεσή του ακόμα ένα δευτερόλεπτο. Προτίμησε να συνεχίσει την πορεία του. Έτσι κι αλλιώς οι υπόλοιποι θα αντιλαμβάνονταν ότι είχε κάνει τη δουλειά του. Έπρεπε να δει οπωσδήποτε ποιος ήταν ο επόμενος αντίπαλος.

Έξω από το κτίριο, η Κάρτερ συνέχιζε να είναι λιπόθυμη. Οι υπόλοιποι περίμεναν μάταια τον Μπάρελντ να δώσει το σύνθημα για να εισβάλουν. Ο Μακλόγκαν όρμησε μπροστά φθάνοντας στην είσοδο. Από αυτή τη θέση, είδε τη γυναίκα που είχε ήδη εξοντώσει ο Μπάρελντ. Ένευσε στους άλλους να τον ακολουθήσουν.

«Πού είναι ο Λεξ;» ήταν η πρώτη ερώτηση της Κάρτερ όταν συνήλθε. Ο Μακλόγκαν δήλωσε ότι δεν τον είχε δει πουθενά. Η Κάρτερ δεν τον πίστεψε. Δεν της άρεσαν οι πρακτικές που εφαρμόζε ο αδερφός του Λεξ. Μπορεί και να τον είχε σκοτώσει κρυφά. Θέλησε να του χιμήξει, αλλά συγκράτησε την οργή της. Απλά δε θα εμπιστευόταν ούτε αυτόν ούτε τους δύο δικούς του.

Ο Πίτερ είχε εκνευριστεί με την εξαφάνιση του Μπάρελντ. Χαζός δεν υπήρξε ποτέ στη ζωή του και γνώριζε ότι η προσωρινή ή οριστική απώλεια του αδερφού του τον καθιστούσε νούμερο ένα ύποπτο για ό,τι θα συνέβαινε. Το θετικότερο όλων ήταν ότι όταν θα έφτανε η ώρα να γίνει η αφύπνιση, θα είχαν να αντιμετωπίσουν μόνο την Έλεν, η οποία δίχως τους φίλους της είχε μειωμένες δυνάμεις. Η νεαρή ηλικία της δεν της επέτρεπε να έχει την πείρα τους στη μάχη και φαινόταν επίσης κλονισμένη από την απώλεια της Μίλλερ. Όλοι τους έπαιζαν τη ζωή τους κορώνα γράμματα χωρίς να υπάρχει εγγύηση επιτυχίας. Οι οιωνοί ήταν κακοί για τον ίδιο και το είδος τους. Διέφεραν από τους ανθρώπους όχι μόνο λόγω των χαρισμάτων τους. Ήταν εξυπνότεροι και ικανότεροι να τα βγάλουν πέρα σε βίαιες καταστάσεις. Αυτή ήταν η δική του αντίληψη. Αντίθετα, ο αδερφός του πίστευε ότι ήταν ισάξιοι των ανθρώπων. Ήθελε να δημιουργήσει μια κοινωνία στην οποία θα είχαν τη δυνατότητα να περιφέρονται στα πάρκα και στις πλατείες χρησιμοποιώντας τότε τότε το χάρισμά τους. Αγνοούσε ότι οι άνθρωποι όταν τους ανακάλυπταν θα τους κλείδωναν σε κλουβιά και θα τους συμπεριφέρονταν σαν ζώα. Η κακία στο ανθρώπινο είδος ήταν έμφυτη και δε θα άλλαζε για κανέναν λόγο και με κανέναν τρόπο. Το ζήτημα ήταν ποιος θα επικρατήσει, όχι η ειρηνική συμβίωση.

«Πρέπει να βρούμε πού πήγε ο Λεξ» είπε η Μύριαμ πλησιάζοντας τη σκάλα ενώ κοιτούσε καχύποπτα τον Μακλόγκαν. Δεν της έβγαζε κανείς από το μυαλό ότι ο ανώτερός της είχε σκοτώσει τον αδερφό του για να έχει το πλεονέκτημα στο τελετουργικό της αφύπνισης. Αν όντως τον είχε δολοφονήσει, ήταν το λιγότερο ηλίθιος. Ήταν δυνατόν να είχε στήσει ο Πίτερ όλη αυτή την πλεκτάνη; Τον έπιασε από το χέρι και τον ρώτησε. Όπως ήταν φυσικό εκείνος έγινε πυρ και μανία.

Αποτράβηξε βίαια το χέρι του. Απάντησε αρνητικά απειλώντας την μάλιστα. Της φάνηκε αρκετά ταραγμένος γεμίζοντάς την ξανά αμφιβολίες.

Ο Άντριου δεν ασχολήθηκε καν με την εξαφάνιση του Λεξ. Είχαν να αντιμετωπίσουν τόσους εχθρούς που δεν είχε κανένα νόημα το να καταπιαστεί με αυτό το θέμα. Ο Μπάρελντ είτε θα είχε επιβιώσει είτε θα είχε πεθάνει. Και στις δύο περιπτώσεις θα το μάθαιναν. Αυτό που τον ενοχλούσε ήταν ότι οι εχθροί τους δεν είχαν δώσει κανένα νέο σημάδι. Ήταν αδύνατον να μη σχεδιάζουν κάτι. Υπολόγισε ότι το κτίριο θα είχε πάνω κάτω επτά ορόφους. Ο Μπέικερ θα μπορούσε να βρίσκεται φυλακισμένος οπουδήποτε, αν και το λογικότερο ήταν να τον κρατούν στο τελευταίο πάτωμα. Θα κατάφερναν να βρεθούν εκεί πάνω ή θα πέθαιναν νωρίτερα; Αυτό ήταν το ερώτημα που όφειλε να τους απασχολεί και όχι ποιος είχε πεθάνει μέχρι στιγμής και γιατί. Είχαν μπλέξει σ' έναν πόλεμο χωρίς προηγούμενο. Στον πόλεμο ανέκαθεν υπήρχαν απώλειες και από τις δύο πλευρές. Χωρίς πυγμή και ατσάλινα νεύρα κανέναν τους δε θα έβγαине ζωντανός από το κτίριο της Μέζαρ. Είχε μία έντονη διαίσθηση ότι οι άνδρες που είχαν αντιμετωπίσει έως τώρα, δεν είχαν καμία σχέση ούτε ανάλογη δύναμη με όσους διέμεναν στο κτίριο...

«Πρέπει να πάμε στον τελευταίο όροφο» είπε ο άνδρας στη Λίλιθ. «Ξέρεις πως δεν έχει σημασία πόσοι θα πεθάνουν, αρκεί να πετύχει ο στόχος μας. Πρέπει να αποφασίσεις» συμπλήρωσε βλέποντας ότι η γυναίκα αμφιταλαντευόταν.

«Πάμε στον τελευταίο όροφο» του απάντησε χωρίς να τον κοιτάξει. «Να είστε φρόνιμα» είπε λίγο πριν κλείσει την πόρτα πίσω της στην αγέλη των λύκων με τα πράσινα μάτια...

Το κτίριο είχε χτιστεί έτσι ώστε να μην μπορείς να προχωρήσεις στο επόμενο πάτωμα αν δεν περνάσεις διαμέσου των δωματίων του προηγούμενου. Ο Τζέικομπ πάτησε πρώτος το πόδι του στον όροφο. Αφέθηκε στη διαίσθησή του δίνοντας λιγότερη προσοχή σε όσα έβλεπαν τα μάτια. Ένιωθε έτοιμος για το επόμενο μεγάλο βήμα: Να ανοίξει την πόρτα του ορόφου. Οι μεντεσέδες δεν έτριξαν. Είχαν λαδωθεί καλά. Το δωμάτιο ήταν βυθισμένο στο σκοτάδι. Ήχοι από ανάσες κύκλωσαν την ομάδα των τεσσάρων. Ανάσες βαριές, λεπτές, γνώριμες, ανοίκειες, παγερές, υγρές και καυτές. Ο Τζέικομπ ψηλάφισε έναν διακόπτη στ' αριστερά του. Το αχνό κιτρινωπό τρεμάμενο φως επηρέασε τα μάτια των πλασμάτων που επιβίωναν στον χώρο. Τσίριξαν. Άνοιξαν τα πελώρια φτερά τους που ξεπερνούσαν σε πλάτος και ύψος το άνοιγμα των αετών και όρμησαν εναντίον των παρείσακτων. Οι ιπτάμενες αλεπούδες, νυχτερίδες του είδους Πτερόπους, πολεμούσαν να καρφώσουν τα νύχια

τους στους εισβολείς. Η Μπράουν δέχτηκε ένα άσχημο κόψιμο στην αριστερή γάμπα, οι άλλοι τρεις απέφυγαν τον τραυματισμό.

«Είναι οι μεγαλύτερες νυχτερίδες στον κόσμο, αλλά κανονικά τρέφονται με φρούτα και νέκταρ λουλουδιών. Γιατί μας επιτίθενται;» ούρλιαξε ο Άντριου πηδώντας στον αέρα και καρφώνοντας μία στο πρόσωπο.

Ο Μακλόγκαν πήδηξε πάνω σε μια άλλη και της έσκισε τα φτερά. Η Κάρτερ στεκόταν στη γωνία σε ημιλυπόθυμη κατάσταση. Το μέγεθός τους ήταν όμοιο με ενός εφήβου. «Πάρτε τις από εδώ» ούρλιαξε κουνώντας υστερικά τα χέρια της μπροστά από τα μάτια της. Οι κραυγές της αποσυντόνισαν τη Μύριαμ που δέχτηκε ένα πισώπλατο χτύπημα. Το ζώο γαντζώθηκε στους ώμους της κι έχωσε τα δόντια της στο αριστερό μέρος της πλάτης της. Η γυναίκα τράβηξε το πιστόλι από την τσέπη της. Το γύρισε προς τα πάνω και πυροβόλησε κάμποσες φορές. Η νυχτερίδα πέθανε. Η Μπράουν έχασε τις αισθήσεις της. Ο λυκάνθρωπος Μακλόγκαν άφησε τις νυχτερίδες και πηδώντας βρέθηκε δίπλα της. Είδε την πληγή στην πλάτη. Είχε κοπεί ολόκληρο κομμάτι. Η αιμορραγία ήταν ισχυρή. Ίσως η γυναίκα να άφηνε την τελευταία της πνοή.

Η ζέστη στο δωμάτιο ήταν αφόρητη. Ο ιδρώτας είχε μουσκέψει το κορμί και τα ρούχα. Ο Τζέικομπ έμπηξε το μετατρεπόμενο σε καρφί χέρι του στο πρόσωπο του αντιπάλου. Τράβηξε απότομα το χέρι από το σώμα της νυχτερίδας. Τις είχαν εξολοθρεύσει.

«Πέθανε;» ρώτησε ο Τζέικομπ σκύβοντας πάνω από το σώμα της Μπράουν ενώ η Κάρτερ εξακολουθούσε να ουρλιάζει υστερικά.

«Σκάσε μαλακισμένη» της φώναξε ο Πίτερ προσπαθώντας να μετρήσει τον σφυγμό της Μύριαμ που έσβηνε σταδιακά.

«Το φιλί της ζωής» είπε ο Άντριου σκύβοντας πάνω από την Μπράουν.

«Συνέχισε!» τον εμψύχωσε ο Πίτερ ο οποίος είχε μεταμορφωθεί ξανά σε άνθρωπο. Η Μπράουν έπρεπε να ζήσει πάση θυσία.

Με μανιακή επιμονή ο Τζέικομπ εκτελούσε τις κινήσεις που είχε μάθει πολύ παλιά ως ναυαγοσώστης. Πίεζε δεκαπέντε φορές το στήθος και εμφυσούσε δύο φορές αέρα στο σώμα της γυναίκας.

«Δεν έχει νόημα, είναι νεκρή» δήλωσε η Έλεν πλησιάζοντας. Είχε ξεπεράσει το σοκ. Σκούπισε το αίμα στα χείλη της και επανέλαβε την πρότασή της ξερά.

Ο Τζέικομπ εγκατέλειψε την προσπάθεια. Κοίταξε τα απλανή μάτια της Μύριαμ με βλέμμα θολό από τα δάκρυα. Ένας ακόμα από το είδος τους είχε πεθάνει. Δε θα έμενε κανένας τους, το αισθανόταν. Η Έλεν έκλεισε τα μάτια της Μπράουν κι έκανε τον σταυρό της μουρμουρίζοντας κάτι για την ανάπαυση της ψυχής της.

Άφησαν το κουφάρι της στο δωμάτιο. Ήταν μάταιο να το πάρουν μαζί τους. Δεν ήξεραν τι τους περίμενε στους επόμενους ορόφους κι ένα επιπλέον φορτίο μπορεί να τους κόστιζε την ίδια τους τη ζωή. Όταν και εφόσον επέστρεφαν σώοι, θα φρόντιζαν για την ταφή της.

Στον επόμενο όροφο, το δωμάτιο ήταν κενό. Κάθισαν στο κέντρο του για να ξαποστάσουν. Ήταν και οι τρεις πεπεισμένοι ότι ο Μπάρελντ είχε σκοτωθεί. Τους είχαν απομείνει ελάχιστες δυνάμεις, έδωσαν όμως όρκο να παλέψουν μέχρι το τέλος. Ο Μακλόγκαν είχε ανέκαθεν υπέρμετρη πίστη στον εαυτό του και στις ικανότητές του. Μολαταύτα τώρα που η μυρωδιά του θανάτου πλανιόταν τόσο έντονα στην ατμόσφαιρα, είχε κι αυτός κλονιστεί. Το κορμί του ήταν επιβαρυνόμενο από τις μεταμορφώσεις και τον ελάχιστο ύπνο. Είχε αποτύχει στα σχέδιά του, είχε αποτύχει να προστατέψει τους δικούς του. Ο Λεξ είχε εξαφανιστεί χωρίς κανένα ίχνος, κι αυτό τον τρώγαε περισσότερο. Ποιος είχε την ικανότητα να εξαφανίζει ανθρώπους; Σίγουρα κάποιο από τα ανώτερα στελέχη της οργάνωσης. Πέρα απ' όλα αυτά φοβόταν ακόμη και το βλέμμα της Κάρτερ. Μετά τον θάνατο της Μπράουν είχε αλλάξει. Είχε χάσει την παιδικότητά του, σαν να είχε μεγαλώσει τουλάχιστον δέκα χρόνια. Μήπως έπρεπε να επιστρέψουν πίσω; Ρώτησε τους άλλους δύο. Τον κοίταξαν αμήχανα. Κατάλαβε ότι κι εκείνοι έπαιζαν στο πίσω μέρος του μυαλού τους με την ιδέα ότι η φυγή τους θα ήταν λυτρωτική.

Σηκώθηκαν. Περπάτησαν πάνω στα μαρμάρινα σκαλοπάτια με βήματα ανθρώπων έτοιμων να καταρρεύσουν από το βάρος των γεγονότων. Έφτασαν στον τρίτο όροφο και η Κάρτερ έστριψε το πόμολο της πόρτας. Προτού διαβεί το κατώφλι, έριξε μια ματιά στο εσωτερικό. Το σκοτάδι θα ήταν απόλυτο αν δε φώτιζε αμυδρά ένα μισολιωμένο κερί στο κέντρο του δωματίου. Η Έλεν κοκάλωσε στη θέση της μην τολμώντας να πλησιάσει το φως. Μια σκιά μετακινήθηκε, το περίγραμμά της ήταν γνώριμο, έμοιαζε στον Μπάρελντ. «Λεξ!» φώναξε χαρούμενη η Έλεν κινούμενη προς το μέρος του.

«Μη βιάζεσαι, μπορεί να είναι παγίδα» της είπε ο Μακλόγκαν αρπάζοντας το χέρι της.

«Μα κάποιος πρέπει να προχωρήσει» διαμαρτυρήθηκε η Έλεν.

«Το ξέρουμε γαμώτο, το ξέρουμε» απάντησε εκτός εαυτού ο Τζέικομπ.

«Ωραία, προχωρώ εγώ λοιπόν» είπε η Κάρτερ ξεφεύγοντας από τη λαβή του Μακλόγκαν. Έφτασε τη σκιά. Πήρε το κερί στο χέρι της. Τη φώτισε. «Ο Λεξ είναι. Ξύπνα!» είπε χτυπώντας απαλά το πρόσωπό του για να συνέλθει.

«Μην περάσετε το κατώφλι» ούρλιαξε εκείνος ανοίγοντας τα μάτια του, αλλά ήταν ήδη πολύ αργά.

Το κερί έσβησε. Η πόρτα έκλεισε με πάταγο. Το κλειδί γύρισε από μόνο του στην κλειδαριά. Βρισκόντουσαν εγκλωβισμένοι στο δωμάτιο.

«Υπάρχουν φαντάσματα εδώ μέσα» είπε κουρασμένα ο Λεξ κουρνιαάζοντας στη γωνία. Σφράγισε ερμητικά τα βλέφαρά του. Εδώ και πάνω από μία ώρα άκουγε τις φωνές των φαντασμάτων να τον περιπαίζουν οδηγώντας τον προς την τρέλα. Οι πεθαμένοι είχαν αναστηθεί και με τις φωνές τους πάλευαν να ισοπεδώσουν τους ζωντανούς. Οι φωνές του Φίσερ, της Μίλλερ και όλων όσων είχε παρατήσει ο Λεξ κάποτε, σ' ένα αλλοτινό κάπου, τρύπαγαν τα τύμπανά του απαιτώντας εξηγήσεις.

Γιατί τους είχε αφήσει να πεθάνουν; Γιατί δεν τους είχε προστατέψει; Τόσα πολλά γιατί, αμέτρητα επειδή, κομπιάσματα της γλώσσας πασπαλισμένα με μια έντονη δόση απελπισίας και δακρύων. Αν είχε τη δύναμη και μια δεύτερη ευκαιρία θα έδινε τα πάντα, ακόμα και την ίδια του τη ζωή, για να γυρίσει τον χρόνο πίσω και να τους σώσει. Ήξερε ότι αυτό δε γινόταν πλέον. Ένας φίλος κάποτε του είχε πει ότι στη ζωή οτιδήποτε τελειώνει μία φορά, τελειώνει για πάντα. Δυστυχώς, είχε δίκιο. Οι δεύτερες ευκαιρίες δεν υπήρχαν στη δική του κατεστραμμένη ζωή. Ο καθρέφτης ράγιζε, έσπαγε, και μετά δεν μπορούσες να κάνεις τίποτα. Η καχυποψία φώλιαζε στις καρδιές των ανθρώπων τρώγοντας τα σωθικά, διαλύοντας τα μικρά κομματάκια αγάπης. Εν τέλει, γινόσουν ένα κουρέλι, ένας άνθρωπος μίζερος, δίχως όνειρα, δίχως στόχους. Δεν έπρεπε να σε εμπιστευτώ ποτέ μου Λεξ. Μου διέλυσες τη ζωή, βούιζε στ' αυτιά του η επικριτική φωνή της Μέγκαν. Μακάρι να μπορούσε να της δώσει μια απάντηση, να της ομολογήσει πόσο την αγαπούσε. Έκλαψε. Είχε να κλάψει χρόνια. Με άφησες να πεθάνω κρετίνε, ούρλιαζε τώρα μέσα στο κεφάλι του ο Μαρκ Φίσερ. Τι μπορούσε να του απαντήσει; Αφού είχε δίκιο.

Ο Τζέικομπ άκουγε κι αυτός τις φωνές των θυμάτων του. Φωνές που ηχούσαν σαν ενοχλητικά βελάσματα στ' αυτιά του. Προσπαθούσε να τους αντισταθεί, να μην καταρρεύσει. Ο Τζέικομπ ήταν πάντα ένας δυνατός χαρακτήρας. Στη ζωή του είχε κλάψει τέσσερις με πέντε φορές, παρότι είχε ζήσει ανάμεσα στα ναρκωτικά, τις κακουχίες και τα ασυγχώρητα μοιραία λάθη. Ένα λάθος ήταν κι αυτός: Ο καρπός του ασίγαστου πάθους δύο αταίριαστων ανθρώπων που εκείνο το ανόητο μωρό με το τόξο, τα βέλη και τα φτερά είχε αποφασίσει να ενώσει. Οι γονείς του πέθαναν σε τροχαίο κι αυτός μεγάλωσε σε ορφανοτροφείο. Κλειδαμπάρωσε τις Ερινύες του στα ντουλάπια και δεν τις άφησε ν' αντικρίσουν ξανά το φως. Τώρα είχαν αποδράσει και του ζητούσαν εξηγήσεις για τους φόνους, τη λήθη, τη μικροψυχία που έδειξε στις ερωτικές του σχέσεις. Μα δεν μπορούσε να αγαπήσει ή βασικά δεν ήθελε να αγαπήσει, να παραδώσει σε κάποιον ξένο τα κλειδιά του εαυτού του. Θυμήθηκε τα λόγια του Χαλίλ Γκιμπράν: *Μια μέρα θα με ρωτήσεις τι είναι ποιο σημαντικό για μένα: Η δική μου ζωή ή η δική σου. Θα απαντήσω η δική μου και εσύ θα φύγεις χωρίς να γνωρίζεις ότι είσαι η ζωή μου.* Είχε βιώσει ένα αντίστοιχο συναίσθημα και γι' αυτό είχε απομακρυνθεί από εκείνη τη γυναίκα. Ο έρωτας και οι ανθρώπινες σχέσεις πάντα τον πονούσαν. Μερικές φορές ευχόταν να πεθάνει για να ησυχάσει. Μια τέτοια στιγμή βίωνε και τώρα. Σκέπασε με τις παλάμες του το κεφάλι και προσπάθησε να ανακτήσει τη λογική του.

Ο Πίτερ Μακλόγκαν προσπαθούσε να αποτρέψει τον εαυτό του από το να μεταμορφωθεί ξανά σε λυκάνθρωπο. Καθόταν ολόγυμνος σε μια γωνιά ακούγοντας κι εκείνος τις κραυγές όσων είχε σκοτώσει, όσων είχε διώξει βάνανυσα από τη ζωή του. Αγάπες, προδοσίες, φόννοι είχαν γίνει ένα συνονθύλευμα στο μυαλό του. Το ζώωδες μέρος που συμβίωνε μαζί του ήθελε να πάρει τον έλεγχο του σώματός του. Όχι, δε θα άφηνε τη φύση του λυκανθρώπου να υπερισχύσει. Γιατί με οδήγησες στον

θάνατο; ρώτησε η φωνή της Μπράουν οργισμένα. Τι απάντηση να δώσει; Μαζεύτηκε περισσότερο στη γωνιά του. Ένιωθε σαν παλαιστής που δέχεται απανωτά χτυπήματα χωρίς τη δύναμη να αμυνθεί. Θα έβγαине νοκ άουτ κάποια στιγμή, ήταν όμως ανήμπορος να αντιδράσει. Κάθε φορά που άνοιγε τα μάτια του αντίκριζε τα βλέμματα των πεθαμένων ώσπου ξέσπασε αφήνοντας τα δάκρυα να κυλήσουν. Δεν ήταν μόνο δάκρυα λύπης, αλλά και λύτρωσης, όπως σχεδόν κάθε φορά που κλαίμε γιατί παραμείναμε τόσο καιρό ανάλγητοι. Πάντοτε, ακόμα και οι πιο σκληροί άνθρωποι λυγίζουν.

Οι παραστάσεις της Κάρτερ διέφεραν σημαντικά από των υπολοίπων. Τα φαντάσματα προέρχονταν κυρίως από την παιδική της ηλικία: Η μάνα της, ο πατέρας της και οι πελάτες του μαγαζιού. Παράπονα, μιζέρια, εφιάλτες και ναρκωτικά παρουσιάζονταν με ανθρώπινο περιτύλιγμα. Σάρκες που από τη σήψη διαλύονταν και οι ψυχές τους ορμούσαν πάνω στη ζωντανή Έλεν. Κουνούσε τα χέρια της άχαρα σαν σκιάχτρο για να τις διώξει. Αποτύγχανε, αλλά συνέχιζε μανιασμένα. Κάποια στιγμή θα τα κατάφερνε. Οι αναμνήσεις βομβάρδιζαν το κεφάλι της. Την έφεραν στα όριά της, στο χείλος του γκρεμού. Ένα βήμα πριν το οριστικό τέλος, πριν την αιώνια ελευθερία και γαλήνη. Ένα γνώριμο πρόσωπο της χαμογέλασε. Έριξε τη σκιά του πάνω της. Όσο πλησιάζεις το φως, τόσο η σκιά μεγαλώνει, είπε χαρίζοντάς της ένα χαμόγελο. Τα λόγια αυτά την αφύπνισαν. Βρήκε το κουράγιο να σηκωθεί. Στάθηκε στα καταπονημένα πόδια της. Έψαξε τις μεγάλες σκιές, εκείνες που κάλυπταν το φως. Εστίασε στο κέντρο του δωματίου. Είδε μια αμυδρή χαραμάδα ελπίδας και απέναντί της μια μεγαλύτερη. Κατευθύνθηκε προς τα εκεί έχοντας αποδιώξει όλους εκείνους τους αηδιαστικούς ήχους. Οι σκιές υποχώρησαν και φανέρωσαν την έξοδο. Άγγιξε το παγερό πόμολο. Το κατέβασε. Άνοιξε και ο χώρος γέμισε με άπλετο φως. Οι τρεις άνδρες σηκώθηκαν. Μάζεψαν τα κομμάτια τους. Σκούπισαν τα πρόσωπά τους. Πέρασαν την έξοδο. Βρέθηκαν ξανά στη μαρμάρινη σκάλα.

«Άλλοι τέσσερις όροφοι» είπε ο Μπάρελντ.

Κάθισαν στο κρύο πάτωμα μέχρι οι ανάσες τους να βρουν τον κανονικό τους ρυθμό. Ζήτησαν από τον Λεξ να τους πει γιατί είχε προχωρήσει παραπέρα. Εκείνος ανέφερε ότι ήθελε να ελέγχει τα δωμάτια πρώτος ώστε να μην υπάρξει κάποιο επιπλέον θύμα πέραν της Μίλλερ. Στο δωμάτιο που οι υπόλοιποι είχαν έρθει αντιμέτωποι με τις νυχτερίδες, εκείνος δεν είχε βρει τίποτα. Στο επόμενο όμως που εκείνοι είχαν δει ως κενό, του επιτέθηκαν σκορπιοί. «Και μετά εγκλωβίστηκα στο δωμάτιο που με βρήκατε» συμπλήρωσε ζητώντας συγγνώμη για την επικίνδυνη πρωτοβουλία του.

«Λεξ, η Μπράουν πέθανε, την σκότωσαν οι νυχτερίδες» τον διέκοψε η Έλεν.

Τα χαρακτηριστικά του προσώπου του συσπάστηκαν βίαια. Συγκρατήθηκε. Δε μίλησε, απλά έβηξε. Ήξερε ότι είχε φορτωθεί έναν ακόμη θάνατο στην πλάτη του. Γιατί τους είχε εγκαταλείψει; Τι σκεφτόταν; Σηκώθηκε. Κάθισε ξανά. Δεν είχε έρθει

ακόμα η στιγμή να μπουν στο τέταρτο δωμάτιο. Ποιος ξέρει τι θα αντιμετώπιζαν εκεί μέσα. Η προσοχή ήταν το κλειδί για να βγουν ζωντανοί.

«Λυπάμαι πολύ, δεν το ήθελα» είπε μόνο. Βαθιά μέσα ήξερε ότι οι άλλοι δεν τον πίστευαν. Δεν ήταν συνετό να σκέφτεται ότι τον θεωρούσαν υπεύθυνο για τον θάνατο της Μπράουν. Κάθε νέο δωμάτιο έκρυβε μια καινούρια απειλή, μια εν δυνάμει απώλεια. Δεν υπήρχε όμως επιστροφή. Έβγαλε το τηλέφωνο από την τσέπη του. Το μενταγιόν εξακολουθούσε να βρίσκεται στον έβδομο όροφο. «Πάμε» είπε στην υπόλοιπη ομάδα κινούμενος προς την πόρτα του τέταρτου δωματίου. Δεν την άνοιξε αμέσως. Την ακούμπησε. Κόλλησε το αυτί του πάνω της. Άκουσε γρυλίσματα. «Λύκους έχει μέσα» ανακοίνωσε.

«Εγώ θα μπω πρώτος. Με το που θα ανοίξω την πόρτα, ορμάμε και τους ξεπαστρεύουμε» πήρε την πρωτοβουλία ο Τζέικομπ. «Έλεν, χρησιμοποίησε το όπλο της Μπράουν» είπε και βγάζοντάς το από την ξεσκισμένη τσέπη του παντελονιού του, της το έδωσε.

Τράβηξε απότομα την πόρτα μετατρέποντας ταυτόχρονα τα χέρια του σε θανατηφόρα καρφιά. Τα έχωσε στο κεφάλι δύο λύκων. Ο Μακλόγκαν έπεσε πάνω σε άλλους δύο που του επιτέθηκαν από τα πλάγια. Η Κάρτερ σημάδεψε και πυροβόλησε έναν στην άλλη άκρη του δωματίου. Ξόδεψε μισό γεμιστήρα για να τον σκοτώσει. Ο Λεξ παρακολουθούσε ανήμπορος να βοηθήσει μέχρι που είδε έναν λύκο έτοιμο να ορμήσει στην Κάρτερ. Της φώναξε να πυροβολήσει στα δεξιά της κι εκείνη πέτυχε το ζώο στη μουσούδα και με μια δεύτερη βολή ανάμεσα στα μάτια, σωριάζοντάς το άψυχο στο δάπεδο. Ο τελευταίος λύκος σκοτώθηκε από τον Μακλόγκαν.

Και αυτή η μάχη είχε τελειώσει. Δε σταμάτησαν να ξαποστάσουν παρά συνέχισαν προς τον πέμπτο όροφο. Μπήκαν όλοι μαζί αντικρίζοντας έναν χώρο γεμάτο καθρέφτες. Για να φτάσουν την έξοδο έπρεπε να βαδίσουν πάνω σε ένα χαραγμένο στο πάτωμα μονοπάτι. Περπάτησαν ο ένας πίσω από τον άλλον, ο δρόμος ήταν πολύ στενός. Με το που εμφανίστηκε η αντανάκλασή τους στους καθρέφτες, τα είδωλά τους ζωντάνεψαν.

«Τρέξτε» τσίριξε τρομοκρατημένη η Κάρτερ που βρισκόταν στο τέλος της ουράς.

Η τετράδα έτρεχε για να ξεφύγει από τους κατοπτρικούς της εαυτούς. Πυροβολισμοί, κραυγές λυκανθρώπων και καρφιά που τρυπούσαν ότι έβρισκαν, οι ικανότητες του καθενός στρέφονταν τώρα εναντίον τους. Ένα γαμψό χέρι έπιασε το πόδι του Μακλόγκαν και τον έριξε στο πάτωμα. Κι άλλοι λυκάνθρωποι όρμησαν να πέσουν πάνω του. Η Κάρτερ άνοιξε πυρ. Παρά το ότι πέτυχε κάποιους, δεν μπόρεσε να ανακόψει την επίθεση. Ο Μακλόγκαν έδινε μάχη να ξεφύγει από τα ομοιώματά του. Ο Μπάρελντ έφτασε στην έξοδο. Άνοιξε την πόρτα, όμως τα πλάσματα δεν εξαφανίστηκαν όπως είχε γίνει στους προηγούμενους ορόφους.

«Λεξ, καλή τύχη. Εγώ σας αφήνω εδώ» κατάφερε να πει ο Μακλόγκαν προτού τα πλάσματα τον κατασπαράξουν.

Η Έλεν και ο Τζέικομπ κατάφεραν να τραβήξουν μαζί τους τον Μπάρελντ που ήθελε να επιστρέψει στο δωμάτιο για να βοηθήσει τον αδερφό του. Δεν υπήρχε σωτηρία για εκείνον, ήταν ήδη νεκρός. Έκλεισαν την πόρτα πίσω τους μουνδιασμένοι από το σοκ.

«Γιατί;» ούρλιαξε ο Λεξ χτυπώντας με ασυγκράτητο μίσος το μάρμαρο.

Τα κοκκινισμένα μάτια του πονούσαν. Η καρδιά του είχε πια διαλυθεί. Αν είχε παγώσει τον χρόνο εκεί μέσα, θα έσωζε κάποιον; Λογικά όχι, μόνο τον εαυτό του. Πετάχτηκε πάνω σαν ελατήριο. Έτρεξε προς τον έκτο όροφο αιφνιδιάζοντας τον Τζέικομπ και την Έλεν. Έτρεξαν πίσω του και βρέθηκαν απέναντι σε τρία πλάσματα όμοια μ' εκείνο που ευθυνόταν για τον αφανισμό της Μίλλερ. Οι λάμπεις από τα πράσινα μάτια τους και οι ακατανόητοι συριστικοί ήχοι που πρόφεραν γέμιζαν το δωμάτιο. Η Κάρτερ έχοντας ανακτήσει την ψυχραιμία της, έξυσε το δεξί της χέρι. Το λιοντάρι ζωντάνεψε και με έναν βρυχηθμό επιτέθηκε στο πλάσμα που βρισκόταν στη γωνία, βυθίζοντας τα δόντια του στη σάρκα του. Το πλάσμα σήκωσε το δεξί του χέρι και γρονθοκόπησε το ζώο στο κεφάλι, το λιοντάρι όμως έμπηξε τα νύχια του στο χέρι του εχθρού. Ο Τζέικομπ έτρεξε να βοηθήσει την Κάρτερ αφήνοντας τον δικό του αντίπαλο. Τα καρφιά στις άκρες των χεριών του μπήχτηκαν ανελέητα στις πλάτες του εχθρού κάνοντάς τον να ουρλιάζει από τον πόνο. Ο Τζέικομπ τράβηξε τα χέρια του και τα έχωσε πάλι στο στήθος του πλάσματος. Το λιοντάρι έκοψε το αριστερό χέρι του πλάσματος και μια κολλώδης ουσία ξεπετάχτηκε. Ο Τζέικομπ αποτελείωσε το τέρας καρφώνοντάς το στο κεφάλι.

Στο μεταξύ τα άλλα δύο πλάσματα είχαν περικυκλώσει τον Λεξ, ο οποίος δεχόταν απανωτά χτυπήματα. Φαινόταν ότι δε θα άντεχε για πολύ. Το λιοντάρι πήδηξε πάνω στο ένα κι εκείνο έχασε την ισορροπία του κι έσκασε πάνω στον τοίχο με το κεφάλι. Ο όροφος σείστηκε. Ο Μπάρελντ βρέθηκε φαρδύς πλατύς στο δάπεδο, το ίδιο και η Έλεν. Ο Τζέικομπ κάρφωσε το τρίτο πλάσμα στην καρδιά. Γλοιώδης πράσινη ουσία εκτοξεύτηκε από το τραύμα και τύλιξε το χέρι του Τζέικομπ. Ήταν απίστευτο αυτό που συνέβαινε αλλά η κολλώδης ουσία λειτουργούσε σαν κρίκος ενώνοντας το χέρι του Τζέικομπ με την τρύπα στην καρδιά του πλάσματος. Το χέρι άλλαξε σχήμα θυμίζοντας ρόμβο και η τρύπα στην καρδιά το ρούφηξε μέσα της.

Η Έλεν διέταξε το λιοντάρι να βοηθήσει τον Τζέικομπ. Το δυνατό ζώο έπεσε πάνω στο πλάσμα κατεβάζοντας βάνανυσα τα κοφτερά του νύχια. Το νέο χτύπημα έφερε αποτέλεσμα και ο Τζέικομπ κατάφερε να τραβήξει το χέρι του. Στο ενδιαμέσο όμως, το δεύτερο πλάσμα που είχε χτυπήσει πάνω στον τοίχο, είχε ξαναβρεί τις αισθήσεις του. Ενώνοντας τα χέρια του τα κατέβασε στο κεφάλι της Κάρτερ. Ο Λεξ χρησιμοποίησε αστραπιαία το δικό του χάρισμα και λίγο πριν τα θανατηφόρα χέρια πέσουν στο κεφάλι της κοπέλας, σταμάτησε τον χρόνο. Μετρώντας από μέσα του, ο Μπάρελντ μετακίνησε την Έλεν κι έσυρε το άλλο πλάσμα ακριβώς κάτω από τις γροθιές του πρώτου. Ο χρόνος κύλησε ξανά και τα ενωμένα χέρια του πλάσματος

βρήκαν αντί για την Κάρτερ τον όμοιό του, σπάζοντάς του τα κόκαλα μ' ένα και μόνο χτύπημα.

Συνειδητοποιώντας την πλεκτάνη που του είχαν στήσει, το μόνο ζωντανό από τα πλάσματα ούρλιαξε μανιασμένα. Πηχτοί αφροί έβγαιναν από το στόμα του. Ο Μπάρελντ ήταν αυτός που είχε χρησιμοποιήσει το ύπουλο τέχνασμα. Το ήξερε, γνώριζε τις ικανότητες όλων τους. Έπρεπε να εκδικηθεί και κυρίως να μην τους επιτρέψει να περάσουν στον έβδομο όροφο, εκεί όπου βρισκόταν η Λίλιθ. Χίμηξε στον Μπάρελντ και κατέβασε με οργή τα χέρια του στοχεύοντας τον αυχένα του άνδρα. Ο Λεξ όμως φαινόταν προετοιμασμένος για μια τέτοια κίνηση. Έπεσε στο δάπεδο και πέρασε ανάμεσα από τα πόδια του πλάσματος. Η Έλεν άρπαξε την ευκαιρία κι έστειλε το λιοντάρι να επιτεθεί στο πλάσμα. Το ζώο μ' ένα και μοναδικό σάλτο γαντζώθηκε στο κεφάλι του, άνοιξε το πελώριο στόμα του και του το έκοψε. Το κεφάλι ξεκόλλησε από το σώμα, ο εχθρός είχε νικηθεί.

«Μπράβο σου, αντράκι μου» είπε η Έλεν σκύβοντας να φιλήσει τη μουσούδα του ζώου που είχε στο μεταξύ ξαπλώσει στο πάτωμα κι έγλυφε τις πληγές του.

Ο Λεξ γέλασε τρανταχτά. Οι άλλοι δύο τον κοίταξαν ξαφνιασμένοι.

«Τι με κοιτάτε έτσι; Αποκαλεί ολόκληρο λιοντάρι αντράκι της και το φυλάει στη μουσούδα» δικαιολογήθηκε συνεχίζοντας τα γέλια.

Τα λόγια του μείωσαν την ένταση που πλανιόταν ακόμη στην ατμόσφαιρα. Ο Τζέικομπ και η Έλεν ξέσπασαν σε δυνατά γέλια. Πόσον καιρό είχαν να γελάσουν με την ψυχή τους; Το λιοντάρι τούς γύρισε την πλάτη επιδεικτικά σαν να περιφρονούσε τη συμπεριφορά τους.

«Μην εκνευρίζεσαι, καλό μου» γέλασε ξανά η Έλεν χαϊδεύοντας μακάρια την κοιλιά του. Εκείνο γουργούρισε μαζεύοντας τα πόδια του και κουνώντας την ουρά, παρακαλώντας την με τον τρόπο του να συνεχίσει τα χάδια.

Τα σώματα των πλασμάτων εξατμίστηκαν. Μόνο τα ρούχα τους είχαν απομείνει για να θυμίζουν τη φοβερή μάχη. Η ομάδα των τριών χαρισματικών ανθρώπων είχε σίγουρα κάτι να γιορτάσει χωρίς να λησμονεί ότι αυτή η ανέλπιστη νίκη μπορεί να ήταν και η τελευταία. Όταν είχαν ξεκινήσει την ανάβαση, σχεδόν κανείς δεν πίστευε ότι θα έφταναν μέχρι εκεί. Κι ως είχαν απομείνει μόνο οι τρεις από τους πέντε.

«Προτού προχωρήσουμε θα ήθελα να σας πω ότι χάρηκα πραγματικά που πολέμησα μαζί σας. Ήταν τιμή μου και είμαι σίγουρος ότι θα βγούμε ζωντανοί από εδώ μέσα. Ήθελα να σας τα πω αυτά, γιατί...» ο Λεξ δεν ολοκλήρωσε τη φράση του. Έσκυψε το κεφάλι. Αδυνατούσε να μιλήσει για θάνατο μπροστά τους. Είχαν βιώσει ήδη τρεις κι ο ένας ήταν χειρότερος από τον άλλον. Το μενταγιόν και ο Μπίκερ άξιζαν όλες αυτές τις θυσίες. Ο δαίμονας της αφύπνισης θα κρατιόταν μακριά από τα χέρια της Λίλιθ και των πιστών της και αυτό θα διασφάλιζε την κατά κάποιον τρόπο ορθή λειτουργία του κόσμου. Θα εξαφανιζόταν το είδος τους; Όχι, γιατί ανήκαν κι αυτοί στην ανθρώπινη φυλή και σίγουρα πάνω στον πλανήτη θα ζούσαν κι άλλοι

χαρισματικοί άνθρωποι. Έμενε να δώσουν την τελευταία μάχη, τη μάχη των κόσμων.

«Δεν χρειάζεται να πούμε τι νιώθουμε, αυτό φαίνεται. Απλά, θα πρέπει να δώσουμε μια υπόσχεση την οποία οφείλουμε να τηρήσουμε ακόμα κι αν την πληρώσουμε με τη ζωή μας. Δε θα αφήσει κανένας τον άλλον να πεθάνει στο τελευταίο δωμάτιο» είπε βαρύγδουπα ο Τζέικομπ Άντριου. Ήταν ο μόνος που είχε απομείνει από την ομάδα του Μακλόγκαν και γι' αυτό έπρεπε να εξασφαλίσει την πίστη των καινούριων του συντρόφων. Στο παρελθόν ήταν ορκισμένοι εχθροί και το παρελθόν δύσκολα λησμονιόταν.

Έδωσαν τα χέρια σε έναν σιωπηλό όρκο και κρατώντας πάντα ο ένας το χέρι του άλλου, ακολούθησαν το λιοντάρι που προπορευόταν στις μαρμάρινες σκάλες που έβγαζαν στον έβδομο όροφο. Ένα βήμα πριν τη λύτρωση. Ένα βήμα πριν τον θάνατο.

Η εξώπορτα άνοιξε διάπλατα σαν να φύσηξε αόρατος άνεμος αποκαλύπτοντας έναν χρυσοποίκιλτο θρόνο. Πάνω του καθόταν αρχοντικά μια κοκκινομάλλα γυναίκα με μακρύ μαύρο φόρεμα. Τα μαλλιά της κοσμούσε μια διαμαντένια τιάρα. Στα χέρια της φορούσε δύο βαρύτιμα βραχιόλια τα οποία κουνούσε σε κυκλική τροχιά σαν να ήθελε έτσι να περάσει την ώρα της. Η επιβλητική παρουσία της μάγεψε τους δύο άντρες. Ακόμη και η Κάρτερ εντυπωσιάστηκε από το παρουσιαστικό της. Ήταν από εκείνες τις γυναίκες που ήταν αδύνατον να περάσουν απαρατήρητες. Η ηλικία της ήταν διφορούμενη. Η μαγική αύρα που την τύλιγε σε μπερδευε. Μπορούσες να πεις ότι ήταν συνομήλικη της Κάρτερ ή και είκοσι τουλάχιστον χρόνια μεγαλύτερη. Στον λαιμό της είχε κρεμάσει το μενταγιόν. Πίσω από τον θρόνο έχασκε η μοναδική διέξοδος από τον όροφο.

«Αν θέλετε να περάσετε την πόρτα, θα πρέπει να με κερδίσετε, αγαπητοί μου φίλοι» είπε η γυναίκα σαγηνευτικά. «Κρίνοντας από την εμφάνισή σας, είναι βέβαιο ότι δε θα αντιμετωπίσω κανένα πρόβλημα. Είστε οι πρώτοι που φτάνουν μέχρι αυτό το σημείο. Ο καλύτερος μαχητής πλησίασε πριν από κάμποσα χρόνια έως το τέταρτο δωμάτιο. Ξέρετε, μας αρέσει να επιφυλάσσουμε μια θερμή υποδοχή στους επισκέπτες μας για να τους δείχνουμε την αγάπη μας. Αυτή τη φορά θα πρέπει να μας συγχωρέσετε που ήμασταν υπερβολικά φιλικοί. Γι' αυτό και καταφέρετε να φτάσετε μόνο οι τρεις σας» γέλασε ερεθιστικά και συνέχισε. «Ήθελα πολύ να σας συναντήσω. Είστε εντυπωσιακοί. Πολεμάτε με αυταπάρνηση για ένα απατηλό ιδανικό. Ποτέ δεν ήσασταν ελεύθεροι. Ούτε και μετά την αφύπνιση θα ήσασταν. Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί θέλετε τόσο πολύ να ξυπνήσετε έναν δαίμονα που αδυνατείτε να διαχειριστείτε. Εσείς με το ζόρι φτάσατε απέναντί μου. Οπότε τι ακριβώς θα κάνετε μ' ένα πνεύμα χίλιες φορές ισχυρότερο από εμένα; Είστε για γέλια» είπε και γέλασε, αν και ο ήχος έμοιαζε περισσότερο με κόασμα βατράχου.

«Εσύ, γιατί την επιδιώκεις;», ρώτησε η Κάρτερ μην μπορώντας να συγκρατήσει τα νεύρα της. Το τατουάζ στο δεξί της χέρι είχε φουντώσει. Ήταν έτοιμη να εξαπολύσει το λιοντάρι εναντίον της γυναίκας. Πήγε να σηκώσει το χέρι.

«Άφησέ την να εκφραστεί ελεύθερα» είπε ο Λεξ πιάνοντάς της το χέρι. «Έχει πλάκα το κοριτσάκι. Μου αρέσουν οι ζόρικες».

Η γυναίκα άγγιξε το πηγούνι της Έλεν ρίχνοντάς της ένα αλλόκοτο βλέμμα, ανάμεσα σε αγάπη και μίσος. Το λιοντάρι τής έδειξε τα δόντια του.

«Πες στο γατάκι σου να κάτσει φρόνιμο, αν θέλετε να τα πάμε καλά. Αυτό που έχω να σας προτείνω είναι να περάσετε την πόρτα και να εξαφανιστείτε. Αφήστε με να πραγματοποιήσω τον σκοπό μου. Αν με εμποδίσετε, θα σας σκοτώσω».

«Ο Ντέιβιντ πού βρίσκεται;»

«Ο Ντέιβιντ είναι εκεί που θέλω να είναι, στον εγκαταλειμμένο σταθμό του μετρό, εδώ πιο κάτω. Δεν έχει πεθάνει και δεν πρόκειται να πεθάνει μέχρι ν' ανοίξει την πύλη. Μετά θα δω, ανάλογα με τα κέφια μου. Τελικά τι αποφασίζετε;»

«Αυτό» είπε ο Λεξ σχηματίζοντας με τα χέρια το νοητό τρίγωνο για να σταματήσει ο χρόνος, μα για πρώτη φορά στην πολυτάραχη ζωή του συνέβη κάτι εξωπραγματικό. Η γυναίκα με τα κόκκινα μαλλιά δεν άγωσε. «Πώς είναι δυνατόν;» ψέλλισε τρομοκρατημένος.

«Τι περίμενες Λεξ; Ότι είσαι ο μοναδικός που μπορεί να σταματάει τον χρόνο; Δεν έχετε καταλάβει με τι έχετε μπλέξει!»

«Είσαι μία από εμάς;»

«Μπορείς να το πεις κι έτσι. Θέλεις να μάθεις την αλήθεια;»

Ο Λεξ μύριζε την ανάσα της. Τα πέντε δευτερόλεπτα λογικά έπρεπε να έχουν περάσει, όμως είχε την αίσθηση ότι ο χρόνος είχε σταματήσει παραπάνω δίνοντας το ελεύθερο στη γυναίκα να ολοκληρώσει την παράστασή της. Από το κούτελό της φύτρωσαν δύο τραγίσια κέρατα, δύο μαύρα φτερά ξετρύπωσαν από την πλάτη της και στο χέρι της κάθισε μία κόμπρα.

«Η ικανότητά μου είναι να είμαι η Λίλιθ» αποκάλυψε με ένα μειδίαμα.

Τα πέντε δευτερόλεπτα είχαν περάσει και ο χρόνος άρχισε να κυλάει ξανά για την Κάρτερ και τον Τζέικομπ που έκπληκτοι άκουσαν τον Μπάρελντ να τραυλίζει «Είμαστε νεκροί» και να τους ζητάει να εγκαταλείψουν το κτίριο. Κινούσε αλαφιασμένος τα χέρια του ώστε να απομακρυνθούν από την κοκκινομάλλα γυναίκα. Η υστερική συμπεριφορά του παραξένευσε τους συντρόφους του. Παρατήρησαν την εχθρική μορφή με τα κέρατα. Ήταν σίγουρα η ίδια μ' εκείνη που τους μιλούσε προτού ο Λεξ χρησιμοποιήσει το χάρισμά του. Τι τον είχε αναστατώσει τόσο; Το επιβλητικό παρουσιαστικό και τα κέρατά της σίγουρα μπορούσαν να προκαλέσουν ένα δέος, μα μέχρι εκεί.

Ο Τζέικομπ δεν σκέφτηκε άλλο, καθυστερούσαν ήδη. Μεταμορφώνοντας τα χέρια του σε καρφιά έτρεξε πηδώντας πάνω στη γυναίκα. Το λιοντάρι επιτέθηκε ταυτόχρονα. Ένα διπλό χτύπημα στα φτερά της διαβολικής μορφής θα τους

εξασφάλιζε ένα προβάδισμα. Η κόμπρα τινάχτηκε από το χέρι της γυναίκας και τυλίχτηκε γύρω από τον λαιμό του λιονταριού. Το ζώο ανοιγόκλεισε το στόμα του για να τη διώξει, η κόμπρα όμως συνέχισε να σφίγγει σαν θηλιά τον λαιμό του λιονταριού που αγκομαχούσε να κρατηθεί στη ζωή. Η Έλεν βρέθηκε στο πάτωμα πεσμένη στα τέσσερα μην μπορώντας να ανασάνει. Ο Τζέικομπ δεν είχε καταφέρει να καρφώσει την αντίπαλό του, αντίθετα είχε δεχτεί μια σουβλιά από τα κέρατά της. Ο Μπάρελντ παρακολουθούσε αποχαυνωμένος. Αν σταματούσε τον χρόνο πάλι, θα πάγωνε το φίδι; Χωρίς δεύτερη σκέψη, σχημάτισε το νοητό τρίγωνο ελπίζοντας μόνο να είχαν περάσει πέντε λεπτά από το προηγούμενο πάγωμα του χρόνου.

Τούτη τη φορά η Λίλιθ και το φίδι της μαρμάρωσαν. Ο Μπάρελντ έχωσε το χέρι του κάτω από το γλοιώδες σώμα της κόμπρας και την τράβηξε από τον λαιμό του λιονταριού. Την πάτησε με όλη του τη δύναμη στο κεφάλι μέχρι να την πολτοποιήσει. Είχε εκμηδενίσει τον έναν εχθρό, άρα υπήρχε ακόμη ελπίδα. Η Λίλιθ δεν ήταν τόσο ισχυρή όσο παρουσιαζόταν. Ο Λεξ είχε δώσει την υπόσχεση να παλέψει μέχρι το τέλος. Θα την τηρούσε.

Ο χρόνος ξεκίνησε να μετράει ξανά. Η Λίλιθ αντίκρισε το πολτοποιημένο κεφάλι του φιδιού. Τα φτερά της άνοιξαν διάπλατα βρίσκοντας τον Τζέικομπ στο πρόσωπο. Εκείνος ζαλίστηκε, όμως προτού καταρρεύσει, πιάστηκε από τη χαίτη του λιονταριού. Το χτύπημα είχε κάνει ένα επιπόλαιο σκίσιμο στο μάγουλό του. Η Λίλιθ κάρφωσε τα κέρατά της στην κοιλιά του Λεξ. Ο άνδρας κατέβασε τα χέρια στο κεφάλι της, τα ένιωσε όμως αδύναμα, σαν να μην μπορούσε πια να τα ορίσει.

«Έλεν, φύγε να σώσεις τον Μπέικερ. Πήδα από το παράθυρο! Κι εσύ Τζέικομπ, φύγε από την πόρτα» προσπάθησε να φωνάξει φτύνοντας αίμα από το στόμα.

Ο Τζέικομπ δεν άκουσε τα λόγια του ετοιμοθάνατου καθώς είχε ήδη επιτεθεί στη γυναίκα. Τότε, τα φτερά της ξεκόλλησαν από το σώμα της και μετατράπηκαν σ' έναν πελώριο αετό, ο οποίος έμπηξε τα νύχια του στα δύο μάτια του άνδρα. Απερίγραπτα ουρλιαχτά σκέπασαν το δωμάτιο. Ο βασιλιάς των ζώων λούφαξε δίπλα στο πόδι της αφέντρας του με κατεβασμένη ουρά. Ο τυφλός πια Τζέικομπ κατάφερε να σκοτώσει τον αετό. Δεν είχε άλλες δυνάμεις, δεν είχε κουράγιο να πολεμήσει άλλο. Δεν μπορούσαν να κερδίσουν αυτή τη μάχη. Τουλάχιστον ας σωζόταν η Κάρτερ. Έπρεπε να γλυτώσει και να διαφυλάξει το είδος των χαρισματικών στην πόλη. «Φύγε!» ψέλλισε νιώθοντας τα τραγίσια κέρατα να τον τραυματίζουν θανάσιμα.

Οι δύο προτροπές ηχούσαν ακόμη στ' αυτιά της Κάρτερ. Η πόρτα πίσω από τον θρόνο ήταν κλειστή.

«Για να την ανοίξεις αγάπη μου, θα πρέπει να πάρεις το κλειδί αυτό» ανήγγειλε η Λίλιθ κουνώντας το επιδεικτικά.

Το παράθυρο από την άλλη ήταν ορθάνοιχτο. Η σκεπή του απέναντι κτιρίου βρισκόταν σε μεγάλη απόσταση και διαφορετικό ύψος. Το σάλτο θα ήταν φοβερά ριψοκίνδυνο. Η γυναίκα είχε σηκωθεί και πλησίαζε. Η Έλεν κατάλαβε ότι μόνη της δεν είχε ελπίδα επιβίωσης. Ίππευσε το λιοντάρι. Πέρασαν μέσα από το παράθυρο.

Ενώ ήταν στον αέρα, της γεννήθηκε η εύλογη απορία. Πώς ήξερε η διαβόλισσα πού βρισκόταν ο Μπέικερ; Το λιοντάρι πάτησε με τα τέσσερα στην ταράτσα. Λύγισε από το βάρος της πτώσης και λίγο έλλειψε να βρεθεί στο κενό η Έλεν. Το καταπονημένο ζώο φαινόταν να έχει ξεμείνει από δυνάμεις. Το εξαφάνισε. Ευθεία μπροστά της υπήρχε μία σκαλωσιά. Δεν την είχε δει όταν πραγματοποιούσαν το σάλτο. Από πίσω της ακούστηκαν οι κατάρες της Λίλιθ. Την αγνόησε. Σημασία είχε να βρεθεί όσο το δυνατόν μακρύτερα. Έχοντας πάνω της το ψυχικό φορτίο μιας νέας αποστολής, τους θανάτους και την κούραση, κατέβηκε τη σκαλωσιά άτσαλα σαν μεθυσμένη. Το τελευταίο μέρος της σκάλας δεν ακουμπούσε στο έδαφος. Του τράβηξε μία γερή κλωτσιά. Έτριξε και κατέβηκε. Γαντζώθηκε πάνω του. Στα δέκα τελευταία σκαλοπάτια οι δυνάμεις της την εγκατέλειψαν κι έπεσε στο έδαφος.

Ανακτώντας τις δυνάμεις της, κοίταξε λίγο πιο αισιόδοξα τους δρόμους που ανοίγονταν μπροστά της. Είχε μια ξεκάθαρη αποστολή, να σταματήσει την αφύπνιση. Ίσως να έπρεπε να σκοτώσει τον Ντέιβιντ. Προείχε φυσικά να τον βρει. Άρχισε να τρέχει...

Από τον έβδομο όροφο του προσωρινού αρχηγείου της η Λίλιθ είδε την Κάρτερ ζωντανή να ξεμακραίνει. Είχε ξεμείνει από ενέργεια, όχι σωματική, αλλά ψυχική. Θα μπορούσε να τη σκοτώσει εκείνη τη στιγμή, μα την άφησε να φύγει γιατί ήθελε να παίξει λίγο ακόμα, να γελάσει και να βιώσει πάλι την ηλίθια αισιοδοξία του ανθρώπινου γένους, που δεν έλεγε να τα παρατήσει ποτέ να μάχεται παρότι το τέλος είχε καταγραφεί και ήταν δεδομένο.

Κάθισε στον θρόνο. Πάτησε ένα κόκκινο κουμπί στο αριστερό χέρι της. Παρουσιάστηκε μπροστά της ένας ηλεκτρονικός πίνακας με συντεταγμένες. Η μπλούζα του εκλεκτού έδινε σήμα μερικά μέτρα μακριά από την εγκαταλειμμένη στάση του μετρό. Θα της έπαιρνε περίπου τριάντα λεπτά να βρεθεί εκεί. Ας παραχωρούσε στη νεαρή με τα τατουάζ τον τριπλάσιο χρόνο. Τον είχε ανάγκη κι άλλωστε το τέλος θα ήταν πολύ πιο διασκεδαστικό.

Εκείνοι που δεν υπάρχουν

Ο Ντέιβιντ υπερπήδησε ένα ακόμη εμπόδιο. Προτού εισχωρήσει στο μετρό ένας άνδρας τον είχε προειδοποιήσει ότι μπαίνει σε εγκαταλειμμένη σήραγγα, αλλά αδιαφόρησε. Ο στόχος του ήταν να κρυφτεί όσο καλύτερα μπορούσε από τους διώκτες του. Ένας παρατημένος σταθμός θα ήταν το ιδανικό μέρος για να περάσει ήσυχα τις υπόλοιπες ώρες της ημέρας. Θα έπρεπε βέβαια να είναι προετοιμασμένος να αντιμετωπίσει τους κοινωνικά απόκληρους που λογικά θα είχαν βρει κι αυτοί καταφύγιο στον σταθμό. Μέχρι στιγμής δεν είχε συναντήσει ανθρώπινη παρουσία. Η ησυχία που επικρατούσε τον προβλημάτιζε. Κάθε του κίνηση ακουγόταν απ' άκρη σ' άκρη. Υπήρχε κίνδυνος να προσελκύσει οποιονδήποτε κρυβόταν στον υπόγειο.

Κοντοστάθηκε μέχρι να ξαναβρεί την ανάσα του. Η καρδιά του χτυπούσε διαρκώς και το σώμα του τον πονούσε. Οι έντονες τελευταίες ημέρες είχαν επηρεάσει την ψυχολογική του κατάσταση. Ήθελε να ξεμπλέξει από την Μπράουν και τους φίλους της. Ποθούσε να αγκαλιάσει έστω μια τελευταία φορά τη Μέγκαν. Αν και προσπαθούσε να καλύψει τα ίχνη του, κατά βάθος γνώριζε ότι εκείνοι θα τον έβρισκαν. Είχε παγιδευτεί στον λαβύρινθο του Μινώταυρου. Όπου και να πήγαινε, ό,τι και να έκανε, το τέρας θα τον έβρισκε και θα τον κατασπάραζε.

Μια σταγόνα βροχής βρήκε την παλάμη του αριστερού του χεριού. Από ένα σημείο της στέγης έτρεχε νερό. Τα απανωτά μπουμπουνητά επιβεβαίωσαν την αρχική του υπόθεση. Είχε ξεσπάσει θύελλα. Η τύχη του είχε χαμογελάσει. Τουλάχιστον μέσα στη σήραγγα δεν κινδύνευε να γίνει μούσκεμα. Στάθηκε πίσω από κάτι ξύλινα καφάσια. Κάθισε απλώνοντας τα πόδια του ανάμεσα στις μικρές λίμνες που το νερό της βροχής είχε σχηματίσει. Ακούμπησε το κεφάλι του πάνω στο παλιό ξύλο κι έκλεισε τα μάτια. Οι επαναλαμβανόμενοι ήχοι δεν τον άφηναν να κοιμηθεί. Τελικά δεν ήταν όσο μόνος πίστευε. Άκουγε πλέον θορύβους που έμοιαζαν ανθρώπινοι. Καλό θα ήταν να βρει κουράγιο, να σηκωθεί, και να τους ακολουθήσει.

Το σώμα του είχε πιαστεί. Έβαλε τα χέρια του στα καφάσια, στηρίχτηκε και σηκώθηκε. Η μέση του τον πονούσε περισσότερο από πριν. Έπρεπε να βρει ένα ήσυχο μέρος να κοιμηθεί αναπαυτικά. Κάθε του βήμα δυνάμωνε τον πόνο. Έβαλε το ένα χέρι στη μέση κάνοντας μαλάξεις. Όσο προχωρούσε βαθύτερα, εντόπιζε νέους ήχους και το φως μειωνόταν παραχωρώντας σταδιακά τη θέση του στο σκοτάδι. Δίπλα από τις γραμμές του μετρό είχαν ανοιχτεί τρύπες ικανές να χωρέσουν έναν ευτραφή άνθρωπο. Παίδεψε τον εαυτό του να βρει κάποια λογική εξήγηση. Σταμάτησε όταν αντιλήφθηκε ότι το νερό που έπεφτε πάνω του είχε διπλασιαστεί. Στεκόταν κάτω από ένα σπασμένο τζάμι. Μαζί με το νερό έπεφτε και αρκετό φως φωτίζοντας έτσι τον κατά τα άλλα θεοσκοτεινό τόπο. Κατέγραψε όσα μπορούσε στον νου του, ειδάλλως θα συνέχιζε να σκουντουφλάει στα ογκώδη αντικείμενα που του έφραζαν

ανά διαστήματα τον δρόμο. Στο βάθος του τούνελ είδε να αιωρείται μια μικρή σπίθα φωτιάς. Εστίασε την προσοχή του στους ήχους που ερχόντουσαν από εκεί: Μια γυναικεία και μια ανδρική φωνή, ραγισμένες από τις κακουχίες. Δύσκολο να του επιτεθούν ο άνδρας και η γυναίκα. Κατευθύνθηκε προς τη φλόγα.

Η φωτιά καταβρόχθιζε αδηφάγα χαρτί προερχόμενο κυρίως από διαφημιστικά φυλλάδια. Ανάμεσά τους, ο Ντέιβιντ ανακάλυψε κι ένα πάκο από εκείνα που το πρώην αφεντικό του τον έστελνε να μοιράζει. Χαμογέλασε με την ειρωνεία της κατάστασης. Πόσο τη μισούσε τη δουλειά του πιτσαδόρου. Είχε γεννηθεί για να δουλέψει ως ρεπόρτερ. Κάποια απανωτά λάθη και το μίσος των συναδέλφων του για τις ικανότητές του τον είχαν διώξει από τη δημοσιογραφία. Μόνο αν άλλαζε πόλη είχε πιθανότητες να κάνει ξανά αυτό που αγαπούσε. Πέταξε τα φυλλάδια για να θρέψει τη φωτιά και συστήθηκε στο ζευγάρι που έμοιαζε ανενόχλητο από την παρουσία του. Ήταν συχνό φαινόμενο να παρουσιάζονται καινούριοι κάτοικοι στον παρατημένο σταθμό.

«Καλησπέρα σας. Με λένε Ντέιβιντ».

«Καλησπέρα» είπε ο άνδρας. «Είμαι ο Φρανκ και από εδώ η Μαίρη».

Φορούσαν κουρελιασμένα ρούχα που απέπνεαν αφόρητη δυσσομία. Ο ίδιος θεωρούσε ότι δεν είχε φτάσει ακόμα σ' αυτή την τραγική κατάσταση. Θέλησε να τους πιάσει την κουβέντα, αλλά είδε ότι κάτι έτρωγαν με λαιμαργία κι ένιωσε την κοιλιά του να τον βασανίζει.

«Θέλεις; Είναι τόνος από κονσέρβα που έχει λήξει εδώ και τρεις μέρες. Τρώγεται, είναι πολύ καλός» είπε η Μαίρη και του έτεινε την κονσέρβα με τα υπολείμματα του ψαριού.

Το έφαγε όλο χωρίς δεύτερη κουβέντα.

«Πώς σου φάνηκε;» ρώτησε ο Φρανκ εύθυμα καθώς άνοιγε μια δεύτερη κονσέρβα. «Τις άφησε σήμερα εδώ έξω ένας φορτηγατζής αντί να τις πετάξει. Ξέρει ότι ζούμε εδώ, και να σου πω κάτι; Δεν είναι ντροπή που τρώμε ληγμένες κονσέρβες. Δεν έχουμε σκοτώσει κανέναν. Δεν είμαστε εγκληματίες, απλά η ζωή μάς γύρισε την πλάτη. Εκεί που είχαμε βάλει τα πάντα σε μια σειρά, ήρθαν τα πάνω κάτω και βρεθήκαμε εδώ. Περνάμε καλά όμως, επιβιώνουμε, προσπαθούμε. Να, πάρε μια ολόκληρη κονσέρβα για την πάρτη σου. Έχουμε άλλες είκοσι. Θα φτάσουν για αρκετές ημέρες. Είναι χάρμα ο τόνος, αλλά μεταξύ μας, εγώ λατρεύω τις αντζούγιες και η Μαίρη από εδώ τις ρέγγες. Σχεδόν ποτέ δεν έχουμε αυτά που θέλουμε, μα βολευόμαστε. Είναι ωραία να ζεις εδώ, μακριά από τη βουή της πόλης. Είμαστε μια κοινότητα εδώ μέσα και περνάμε πάρα πολύ καλά. Μιας και είσαι καινούριος, στο λέω πως θα συνηθίσεις γρήγορα. Θα ήθελα να σε διαβεβαιώσω ότι θα μας αγαπήσεις με τον καιρό και θα συνηθίσεις τη ζωή εδώ κάτω. Τι σε ρώτησα πριν; Δε θυμάμαι» ο άνδρας σταμάτησε τη φλυαρία του που ενέτεινε τον πονοκέφαλο του Ντέιβιντ καθώς άκουγε τις ίδιες λέξεις και καταστάσεις ξανά και ξανά.

«Με ρωτήσατε αν θέλω μια ακόμα κονσέρβα, αλλά εσείς μου δώσατε χωρίς να απαντήσω».

«Μα γιατί να περιμένω την απάντησή σου; Αφού σου είπα, έχουμε πολλές. Εγώ με τη Μαίρη έχουμε μπουχτίσει να τρώμε τα ίδια φαγητά εδώ κάτω -μεταξύ μας δεν τα λες και φαγητά αυτά-, αλλά μας τα έφερε εδώ ένας φορτηγατζής που του είχαν πει να τα ξεφορτωθεί...»

Ο Ντέιβιντ σταμάτησε να παρακολουθεί την άσκοπη κουβέντα. Τα μηνίγγια του τον πίεζαν. Συνέχισε να έχει καρφωμένα τα μάτια του στον Φρανκ, στην ουσία όμως ψαχούλευε το εσωτερικό της κονσέρβας. Με το καπάκι της έκοβε τον τόνο και τον κατανάλωνε. Πέρα από τόνο επιθυμούσε να είχε και λίγο ψωμί ή κάτι που να μπορούσε να τον συνοδέψει. Ήταν ευγνώμων για το ψάρι, αλλά είχε σιχαθεί να τρώει το ίδιο πράγμα για να κατευνάσει την πείνα του. Ένιωθε μια αφόρητη δίψα. Δεν έβλεπε πουθενά μπουκάλια με νερό. Θα τους ρωτούσε όταν τελείωνε τη διάλεξη ο συνομιλητής του, αν γινόταν να του προσδώσει αυτόν τον χαρακτηρισμό.

«Και που λες μια μέρα, εκεί που πήγαινα στη δουλειά μου, με σταμάτησε ένας κουστουμαρισμένος κύριος. Μιλήσαμε για λίγο και μου εξήγησε ότι τον είχε στείλει η τράπεζα για να εισπράξει όσα της όφειλα. Δεν ήταν πολλά χρήματα, αλλά με την πάροδο του χρόνου τετραπλασιάστηκαν και δεν μπορούσα να τα αποπληρώσω. Αν πλήρωνα όλο το ποσό μαζί, θα αφαιρούσαν τις προσαυξήσεις. Είχα μαζέψει τα χρήματα, αλλά μια οικογενειακή ατυχία κι ένα ατύχημα δε μου επέτρεψε να τα πληρώσω εγκαίρως και βρέθηκα εδώ που βρέθηκα. Ένας γνήσιος ανήσυχος Αμερικάνος να ζει στον παρατημένο σταθμό. Η ιστορία της Μαίρης διαφέρει από τη δική μου. Ήταν άνεργη για μεγάλο διάστημα κι έτσι αναγκάστηκε να καταφύγει εδώ. Δε μιλάει πολύ η Μαίρη και πρέπει να την πείσεις να σου πει περισσότερα. Θέλεις τίποτα άλλο; Κουράστηκα και λέω να κοιμηθώ. Δεν είμαι όσο νέος ήμουν κάποτε».

«Κοιμηθείτε, δε θέλω τίποτα. Είμαι μια χαρά και ευχαριστώ για τις κονσέρβες».

Ο Φράνκ πήγε να επαναλάβει την ιστορία με τις κονσέρβες, αλλά θυμήθηκε ότι την είχε ήδη αφηγηθεί. Παρόλο που ήθελε να ρωτήσει τον νεοφερμένο για τη δική του ιστορία, η κούραση τον κατέλαβε και σε λίγο κοιμόταν εκεί δίπλα στις κονσέρβες ροχαλίζοντας δυνατά.

«Μην τον συνερίζεσαι. Έχει τραβήξει πολλά» μίλησε η Μαίρη. «Απ' όσα λέει, νομίζω πως μόνο τα μισά είναι πραγματικά. Όλα τα άλλα είναι λόγω των γηρατειών. Είναι στον δρόμο δέκα χρόνια. Τα παιδιά του τον έχουν παρατήσει. Άσχημη μοίρα, γι' αυτό κι εγώ φροντίζω να μην του φέρνω αντιρρήσεις. Μακάρι να μη μίλαγε ακατάπαυστα. Αυτός είναι όμως, και όταν πρωτοήρθα εδώ, μου στάθηκε παρότι δε με γνώριζε. Έψαχνε παρέα. Είναι δύσκολο να επιβιώνεις εδώ κάτω χωρίς φίλους. Είναι δύσκολη κι επικίνδυνη ζωή. Ξέρεις πόσες φορές θέλησα να αυτοκτονήσω; Είμαστε άχρηστοι. Δε βοηθάμε εδώ κάτω, όμως ούτε ενοχλούμε το σύστημα. Απλά δεν υπάρχουμε. Δεν είμαστε καταγεγραμμένοι σε κανέναν κατάλογο,

πουθενά. Προσπαθώ να καταλάβω γιατί συνεχίζουμε να ζούμε εδώ κάτω και δε φεύγουμε όλοι μαζί για μέρη πιο γαλήνια και ήπια. Ο Φρανκ λέει ότι στη ζωή όλοι παίζουμε κάποιον σημαντικό ρόλο και ζούμε για να βοηθήσουμε τον κύκλο της να συνεχιστεί. Θα ήθελα πάρα πολύ να νιώσω κάποια στιγμή ότι έχω κάνει κάτι σημαντικό, έστω για μία φορά».

Η γυναίκα σταμάτησε και αναζωπύρωσε τη φωτιά. Ο χώρος φλόμωσε από την κάπνα. Ο Φρανκ έβηξε στον ύπνο του. Οι άλλοι δύο έδιωξαν με τα χέρια τους την κάπνα κι έστρεψαν τα κεφάλια. Η έντονη μυρωδιά τούς προκαλούσε αναγούλα.

«Ας μετακινηθούμε λίγο» πρότεινε η Μαίρη.

Τράβηξε ελάχιστα τον κοιμισμένο για να εισπνέει περισσότερο καθαρό αέρα, αν και αυτό ήταν πολύ δύσκολο εκεί όπου διέμεναν. Κοίταξε στοργικά τον φίλο της και αφού βεβαιώθηκε ότι κοιμόταν ανενόχλητος, συνέχισε την κουβέντα της με τον Ντέιβιντ. Τον είχε συμπαθήσει από την πρώτη στιγμή, αν και δεν είχε ιδέα για ποιον λόγο είχε βρεθεί εκεί κάτω. Παλιά θα τον τρέλαινε στις ερωτήσεις σχετικά με το παρελθόν του. Να μάθει γιατί και πώς είχε καταλήξει μαζί τους. Τώρα πια ήξερε ότι ο άνθρωπος πονάει να μιλάει γι' αυτά τα πράγματα. Πολλοί είχαν περάσει από το σπιτικό τους. Ελάχιστοι μιλούσαν για το παρελθόν. Ελάχιστοι είχαν θελήσει ν' αλλάξουν τη ζωή τους. Ήταν και μερικοί πάντως που αν κοίταζες καλά τα μάτια τους, θα ανακάλυπτες μια λάμψη και μια δύναμη που μπορούσαν να σε συγκλονίσουν. Θα πίστευες ότι όλα είναι δυνατόν να συμβούν σ' έναν κόσμο τόσο άνισο και άδικο.

«Νομίζω ότι γι' αυτό που ζούμε, φταίμε εμείς οι ίδιοι. Μάθαμε να επιβιώνουμε φροντίζοντας μονάχα τον εαυτό μας. Ακόμα και τα ζώα πιστεύω ότι δείχνουν μεγαλύτερη ομαδικότητα από εμάς του περίφημου ανθρώπινου γένους» συνέχισε η Μαίρη.

Ο Ντέιβιντ άκουγε σιωπηλός. Η ατμόσφαιρα είχε βαρύνει υπερβολικά σαν κάτι κακό να ετοιμαζόταν να συμβεί. Έστρεψε το βλέμμα του προς τον κοιμισμένο. Η κάπνα είχε καταλαγιάσει, ενώ η καταιγίδα δυνάμωνε. Το νερό που έπεφτε μέσα στη σήραγγα είχε αυξήσει την υγρασία και την άπνοια. Έτριψε τα χέρια του για να τα ζεστάνει. Πλησίασε ξανά τη φωτιά, κρύωνε. Κάθισε κοντά στις φλόγες γνέφοντας στη συνομιλήτριά του να τον ακολουθήσει.

Η Μαίρη έτριψε τα χέρια της και πήρε θέση δίπλα του. Η μέρα ήταν μία από τις χειρότερες των τελευταίων εβδομάδων: Αστραπές, βροντές, κεραυνοί και κυρίως τρόμος. Το μειωμένο φως στη σήραγγα ανέκαθεν έσπερνε τρόμο, όχι στην ίδια ή τον Φρανκ, μα στους νεοφερμένους, εκείνους που δεν είχαν συνειδητοποιήσει τι σήμαινε να ζουν στο υπέδαφος. Ζούσαν σε μια φυλακή, αλλά τουλάχιστον ζούσαν, επιβίωναν, αν και αδυνατούσε πια να καταλάβει γιατί άξιζε να το αναφέρει κανείς.

«Αν μείνεις μαζί μας, θα πρέπει να συνηθίσεις αυτή την κατάσταση» του είπε.

«Δε θα μείνω για πολύ εδώ. Περαιστικός είμαι. Νομίζω πως σε λίγο θα έρθει κάποιος να με πάρει. Αν δεν έρθει, τότε ίσως να πρέπει να μείνω μαζί σας. Θα το δω

εκείνη τη στιγμή και θα αποφασίσω» της απάντησε χωρίς να την κοιτάξει. Έστρεψε το βλέμμα στην είσοδο του μετρό, εκεί απ' όπου είχε έρθει πριν από ώρες ή λεπτά; Ίσως να έπρεπε να ψάξει για τη Μίλλερ μόνος του ελπίζοντας ότι κάποια ανώτερη τύχη θα τον λυπόταν και θα του έδειχνε τον σωστό δρόμο. Δεν μπορούσε να πιστέψει αυτό που του είχε πει ο διώκτης του. Δε γινόταν να έχει πεθάνει η Μέγκαν. Σηκώθηκε ξανά. Τίναξε τα ρούχα του. «Θα περπατήσω πίσω από εκεί που ήρθα. Θέλω να δω κάτι» ανακοίνωσε προβληματισμένος στη Μαίρη. Προχώρησε με γοργό βήμα προς τα εκεί που τον οδηγούσε το πεπρωμένο.

Η καταρρακτώδης βροχή είχε μουσκέψει την Έλεν. Τα ρούχα της είχαν βαρύνει δυσκολεύοντας τα βήματά της. Τα βρεγμένα της μαλλιά έπεφταν στο πρόσωπο μειώνοντας την ορατότητα. Τα έδεσε αλογοουρά. Στάθηκε κάτω από μία άσπρη τέντα και παρατήρησε τα σημάδια επάνω της. Το κρύο έμοιαζε να έχει φθάσει στην καρδιά της. Ρίγη την συντάραξαν κάνοντας τα σαγόνια της να κροταλίζουν μακάβρια. Μαζεύτηκε στην άκρη του πεζοδρομίου. Απόφευγε έτσι το νερό που έριχναν τα διερχόμενα αυτοκίνητα. Ένα φορτηγό πάτησε μια λακκούβα και τα απόνερα την πιτσίλισαν στο πρόσωπο. Έτριψε με σιχασιά τις λάσπες από πάνω της. Ένας άνδρας με μια ομπρέλα έστριψε δεξιά και βρέθηκε στο ίδιο πεζοδρόμιο μαζί της. «Δεν έχει λεφτά, πρεζάκι» της φώναξε προσπερνώντας την αηδιασμένος. Ένιωσε τα λόγια του να τη χτυπούν κάτω από τη μέση. Πάλεψε να συγκρατήσει τους λυγμούς της. Θυμήθηκε την κοκκινομάλλα και την αποστολή της. Σηκώθηκε. «Πρέπει να συνεχίσεις, πρέπει! Για το καλό όλων. Το χρωστάς σ' εκείνους που πέθαναν για να βρίσκεσαι εσύ εδώ» επανέλαβε τη φράση όσες φορές χρειαζόταν μέχρι να αποκτήσει αυτοπεποίθηση, αν και τα λόγια αυτά μόνο αυτοπεποίθηση δεν τη γέμιζαν. Έπρεπε να ολοκληρώσει μια αποστολή που την είχαν αναγκάσει να αναλάβει. «Η Έλεν Κάρτερ, η ηρωίδα του 21^{ου} αιώνα» έπιασε τον εαυτό της να μονολογεί. Μακάρι να μην είχε το χάρισμα. Μακάρι να μην μπορούσε να ζωντανεύει τα τατουάζ της.

Έφτασε στην είσοδο του μετρό. Με βαριά καρδιά υπερπήδησε κάποια εμπόδια που είχε στήσει η δημοτική αρχή της Νέας Υόρκης για να πείσει τους πολίτες ότι έκανε ό,τι περνούσε από το χέρι της για να περιορίσει τους απόκληρους της σήραγγας. Η μπλούζα της πιάστηκε σ' ένα σύρμα και σκίστηκε. Την έδεσε βρίζοντας θεούς και δαίμονες. Κατέβηκε τις σκάλες παίρνοντας βαθιές ανάσες. Ποιος ήξερε τι θα συναντούσε μέσα στο πηχτό σκοτάδι του τούνελ.

Τα πόδια του είχαν πρηστεί. Τα παπούτσια του είχαν παραμορφωθεί, πεισματικά όμως ο Ντέιβιντ συνέχιζε να τρέχει προς την έξοδο νομίζοντας ότι στην επιφάνεια της γης θα συναντούσε κάποιο μαγικό πνεύμα που θα του συγχωρούσε τις αμαρτίες και θα τον γύρναγε σπίτι του. Άκουσε γυναικεία βήματα. Το ένστικτό του δεν τον είχε γελάσει. Κάποιος είχε έρθει να τον σώσει και να τον πάει στην αγαπημένη του. Ελάττωσε τους ρυθμούς του βαδίζοντας κανονικά. Μερικά μέτρα από την είσοδο του υπόγειου κόσμου έστεκε μια ψηλόλιγνη γυναίκα. Δεν την είχε ξαναδεί ποτέ του, αλλά ένιωθε έντονα ότι εκείνη είχε βρεθεί στο μετρό αποκλειστικά για τον ίδιο. Κι ήταν ένα τόσο ισχυρό συναίσθημα που ταυτιζόταν με τον έρωτα και την αντάρα της θάλασσας.

«Είσαι ο Ντέιβιντ Μπέικερ;» ρώτησε η Κάρτερ νιώθοντας περισσότερο παρά βλέποντας την ταραχή του άνδρα.

«Ναι. Εσύ ποια είσαι;» τη ρώτησε με τη σειρά του.

Επιτέλους είχε έρθει κάποιος να τον μεταφέρει στην αγαπημένη του. Η εικόνα της κοπέλας ήταν τραγική βέβαια, αλλά τι σημασία είχε. Για να γνωρίζει το όνομά του έπρεπε να ανήκει στην ομάδα της Μέγκαν ή μήπως όχι; Είχε ξεχάσει ότι η Μπράουν του είχε πει ότι υπήρχαν δύο αντίπαλες ομάδες. Είχε λησμονήσει ότι πριν από ώρες ένα τεράστιο πλάσμα και μια κοκκινομάλλα τον είχαν αιχμαλωτίσει. Δίστασε, έκανε ένα βήμα πίσω.

«Μη φοβάσαι! Είμαι φίλη της Μέγκαν και του Λεξ» είπε ξέπνοα η Κάρτερ.

Έβγαλε τα παπούτσια της και κάθισε κάτω δίπλα στα νερά της βροχής. Ο Ντέιβιντ κάθισε απέναντί της. Τα ρούχα της είχαν κολλήσει πάνω της, έτρεμε, χρειαζόταν μια φωτιά να στεγνώσει και να φύγει το τρέμουλο από τα χείλη και τα χέρια της.

«Μπορείς να περπατήσεις;» ρώτησε ο Ντέιβιντ. Εκείνη θέλησε να απαντήσει, αλλά το κρύο και το έντονο κροτάλισμα των σαγονιών της την εμπόδισαν. Ο Ντέιβιντ την αγκάλιασε και τη σήκωσε. Τότε πρόσεξε τα πανέμορφα τατουάζ στα χέρια της.

Η Έλεν πάλευε να ξαναβρεί την αναπνοή της. Έπρεπε να προειδοποιήσει τον Μπέικερ για τι κακό που πλησίαζε. Έβγαλε το τρεμάμενο χέρι της πάνω στο στήθος του. «Σταμάτα» η φωνή της ακούστηκε σταθερή παρότι τα σαγόνια της ακολουθούσαν τον δικό τους τρελό ρυθμό.

Ο Ντέιβιντ συμφώνησε. Τη βοήθησε να καθίσει ξανά λέγοντάς της να βγάλει την μπλούζα της. Εκείνη έδειξε να διστάζει. Τελικά, πείστηκε να φορέσει τη δικιά του.

«Η Μέγκαν όπως και οι υπόλοιποι είναι νεκροί» του είπε μονομιάς παρότι γνώριζε ότι θα βαρύνει υπερβολικά την ατμόσφαιρα και θα επηρεάσει αρνητικότερα τον Μπέικερ. Είχαν όμως φτάσει στην τελική ευθεία και ήταν ολομόναχοι. Ο άνδρας έπρεπε να καταλάβει ότι κανένας δε ζούσε για να τους βοηθήσει. Η αντίδραση του Μπέικερ ήταν αναμενόμενη. Η Έλεν λυπόταν, αλλά έπρεπε να συνεχίσει. «Το χειρότερο είναι ότι αυτή που τους δολοφόνησε από στιγμή σε στιγμή θα βρίσκεται εδώ πέρα. Η εγκαταλειμμένη σήραγγα αποτελεί το μέρος όπου θα γίνει η αφύπνιση.

Το μενταγιόν το έχει η ίδια και χρειάζεται πλέον εσένα, που ξέρει πολύ καλά πού βρίσκεσαι. Ο μόνος τρόπος να γλιτώσουμε είναι να φύγουμε μακριά από εδώ».

«Ποιος τους σκότωσε;» ρώτησε ο Ντέιβιντ ενώ οι λυγμοί τον συντάραζαν. Η απάντηση που πήρε τον ισοπέδωσε. Η γυναίκα με τα κόκκινα μαλλιά ήταν εκείνη που τον είχε δέσει στο κρεβάτι, εκείνη που του έλεγε πως είναι η αγαπημένη του, η Μέγκαν. «Πάμε βαθύτερα» είπε στην Κάρτερ πιάνοντάς την από τα μπράτσα. Εκείνη τον παρακίνησε να συνεχίσει μόνος του, η ίδια το μόνο που θα προκαλούσε ήταν περισσότερη καθυστέρηση.

Την παράτησε πίσω από μια τετράδα καφασιών. Τρέχοντας έφτασε στη Μαίρη και τον Φράνκ που είχε ξυπνήσει.

«Έρχεται συμφορά. Πρέπει να φύγετε αμέσως» φώναξε ασθμαίνοντας ο Ντέιβιντ.

Ο πολυλογάς Φράνκ άρπαξε την ευκαιρία κι άρχισε να εξιστορεί δικές του επικίνδυνες περιπέτειες που, απ' ό,τι φαινόταν, η σύντροφός του τις είχε ακούσει ήδη αμέτρητες φορές. Με έντονους μορφασμούς η Μαίρη προσπαθούσε να τον πείσει να ακολουθήσουν τη συμβουλή του Ντέιβιντ.

«Εγώ δεν πρόκειται να φύγω από εδώ. Εδώ είναι το σπίτι μου. Μένω για χρόνια. Μπορεί να μην έχω τίτλους ιδιοκτησίας και τα συναφή, αλλά οι τύποι είναι ρουφιάνοι. Με πέταξαν από το ίδιο μου το σπίτι και τώρα θέλουν να φύγω κι από εδώ, να κάνουν τον σταθμό τι ακριβώς; Ηλίθιους ουρανοξύστες για να μένουν τα πλουσιόπαιδα καταστρέφοντάς τη ζωή μας, αν μπορούμε να πούμε ότι έχουμε ζωή. Τους βαρέθηκα όλους και θέλω να πεθάνω επιτέλους. Δεν μπορούν να μας πετάξουν από εδώ Μαίρη, είναι ό,τι έχουμε» είπε και αγκάλιασε τη φίλη του αποζητώντας παρηγοριά. Εκείνη έσφιξε τα χέρια της γύρω του και του ψιθύρισε ότι θα πήγαιναν βαθύτερα.

Ο νους του Ντέιβιντ γυρόφερνε στην κουρασμένη κοπέλα που του είχε φέρει τα μακάβρια νέα. Αν την εγκατέλειπε εκεί, θα τη σκότωναν σίγουρα, αλλά τι μπορούσε να κάνει; Έπρεπε να προχωρήσει βαθύτερα ως το τέλος του τούνελ, να βγει στην επιφάνεια και να συνεχίσει την πορεία του μέχρι να τον χάσουν οι διώκτες του. Μπορούσε να γλιτώσει ή μήπως ήταν άδικος κόπος και θα καταδικαζόταν ακόμα μία ψυχή; Το δίλημμα ήταν τόσο μεγάλο που δεν τον άφηνε να συγκεντρωθεί. Διαρκώς κοίταζε προς τα πίσω, προς το μέρος που την είχε αφήσει. Σταμάτησε. Δεν είχε νόημα να τρέχει πια. Η αρχηγός της οργάνωσης θα τον έβρισκε έτσι κι αλλιώς. Δεν ήταν ανθρωπίνως δυνατόν να της ξεφύγει. Προσπάθησε να θυμηθεί όσα είχε μάθει για την αφύπνιση συνειδητοποιώντας ότι η όλη τελετή θα λάμβανε χώρα σε ελάχιστες ώρες. Η μουσκεμένη μπλούζα που κρατούσε ακόμη στο αριστερό του χέρι τού υπενθύμισε τη βάνουση απόφαση που είχε πάρει. Την πέταξε μέσα στα σκοτάδια νιώθοντας λιγότερες ενοχές καθώς κατευθυνόταν προς τα βάθη. Το μόνο παρήγορο ήταν ότι η Μαίρη και ο Φρανκ τον ακολουθούσαν.

Οι πατούσες της Έλεν είχαν βγάλει κάλους. Από το ξεκίνημα εκείνης της καταραμένης μέρας όφειλε να έχει επιλέξει άλλα παπούτσια, ίσως κάτι πιο αθλητικό. Τουλάχιστον τώρα φορούσε τη στεγνή μπλούζα του Ντέιβιντ. Μακάρι να μπορούσε να αλλάξει και το καταξεσκισμένο παντελόνι της. Ανά διαστήματα κοντοστεκόταν ίσα ίσα να πάρει μια ανάσα και να συνεχίσει. Η πληγή στο χέρι της δεν είχε υποχωρήσει. Μάλλον θα της έμενε χρόνιο σημάδι.

Ένα έντονο αισθησιακό άρωμα την τύλιξε προτού νιώσει την παρουσία. Πίσω της στεκόταν η παντοδύναμη Λίλιθ. Η καυτή της ανάσα ρίπιζε τον λαιμό της. Να γύρναγε και να τη χτύπαγε στο πρόσωπο; Ήταν ανώφελο. Το σώμα της ήταν τόσο μωλωπισμένο που δε θα ανταποκρινόταν στη θέλησή της. Η άλλη ήταν σαφώς πιο δυνατή. Ένιωσε τα χέρια της διαβολικής κοκκινομάλλας να τυλίγονται γύρω από τον λαιμό της. Η Έλεν πρόλαβε να αγγίξει απλά την παλάμη της και να ζωντανέψει τον τίγρη ακριβώς τη στιγμή που η δυνατή λαβή της άλλης έκλεινε γύρω της. Το ζώο πήδησε στη Λίλιθ, τα πίσω του πόδια τη χτύπησαν στο πρόσωπο. Η Έλεν ένιωσε τη λαβή να ξεσφίγγει. Γύρισε να αντικρίσει την πεσμένη γυναίκα που τα μάτια της είχαν πάρει ένα αλλόκοτο πορφυρό χρώμα.

Η Λίλιθ άδραξε μια χούφτα χώμα και το πέταξε στο πρόσωπο της Κάρτερ που οργισμένη διέταξε τον τίγρη να επιτεθεί ξανά. Η αντίπαλός της εμφάνισε τα τραγίσια κέρατα στο κεφάλι, το φίδι στο αριστερό της χέρι και τα τεράστια φτερά. Υψώθηκε μέχρι το ταβάνι του μετρό. Ο τίγρης αστόχησε αφήνοντας εκτεθειμένη την πλάτη του. Δέχτηκε ένα χτύπημα με τα κέρατα στη σπονδυλική του στήλη. Η Λίλιθ δεν τον αποτελείωσε παρά άφησε το φίδι να φροντίσει γι' αυτό.

«Πού βρίσκεται ο Μπέικερ;» ρώτησε την Κάρτερ με μια φωνή που σίγουρα δεν προερχόταν από τον κόσμο των ανθρώπων.

Η κοπέλα αρνήθηκε να απαντήσει. Είχε στρέψει ήδη την πλάτη της ξεκινώντας να τρέχει με όσες δυνάμεις τις είχαν απομείνει. Το ύψος της δεν τη βοηθούσε να υπερπηδήσει τα εμπόδια που έφραζαν τον δρόμο της. Λίγα μέτρα πιο κάτω το κεφάλι της βρήκε στο τοιχίο της σήραγγας και η Έλεν σωριάστηκε στο βρωμερό έδαφος. Θέλησε να σηκωθεί, το φτεροκόπημα την πλησίαζε. Ο αβάσταχτος πόνος την ανάγκασε να διπλωθεί στο έδαφος. Μόνο ένας τελευταίος πιστός σύντροφος της απέμενε, το λιοντάρι. Θα άντεχε να το καλέσει; Μάλλον όχι, καθώς ήταν η πρώτη φορά που ένιωθε ότι η ψυχή της ακροβατούσε πάνω σε ένα λεπτό σκοινί. Δεν είχε όμως άλλη λύση παρά να χρησιμοποιήσει το χάρισμά της. Έξυσε το δεξί της χέρι και το λιοντάρι ζωντάνεψε μπροστά της. Πρόλαβε να γραπώσει τη χαίτη του ενώ το ζώο άρχισε να τρέχει σαν την αστραπή. Η Έλεν συγκέντρωσε τη δύναμή της στα χέρια της για να καταφέρει να φτάσει στη ράχη του λιονταριού. Αυτή ήταν η τρίτη και πολύ πιθανόν η τελευταία της προσπάθεια. Το πόδι της βρήκε σε ένα ογκώδες αντικείμενο. Ακούστηκε ένα έντονο κρακ κι ύστερα ήρθε ο πόνος. Προσπάθησε να το κουνήσει, αλλά δεν μπόρεσε. Το είχε σπάσει. Έβαλε περισσότερη δύναμη στα χέρια

της για να κάτσει καλύτερα στο ζώο. Οι ιδρωμένες παλάμες της δεν τη βοήθησαν και γλίστρησε. Η πτώση μεγιστοποίησε τον πόνο. Οι κραυγές αγωνίας αντήχησαν σ' ολόκληρη τη σήραγγα.

Το ουρλιαχτό ακούστηκε μέχρι το σημείο όπου είχαν φτάσει ο Φρανκ, η Μαίρη και ο Ντέιβιντ. Οι δύο πρώτοι καταλήφθηκαν από έναν πρωτόγνωρο τρόμο. Ο Μπέικερ δεν ξαφνιάστηκε παρότι η φωνή ήταν πολύ κοντά. Το περίμενε ότι κάποιοι στιγμή θα τους έφταναν.

«Κρυφτείτε, πλησιάζουν» πρόσταξε τον Φρανκ και τη Μαίρη οδηγώντας τους σε μια καταπακτή δίπλα από τις αχρησιμοποίητες γραμμές. Τους έπεισε να χωθούν μέσα. «Μη βγείτε από εδώ ό,τι και να γίνει. Αντίο. Ίσως και να μην ξαναϊδωθούμε» είπε και τάχυνε το βήμα του.

Η Λίλιθ αναδίπλωσε τα φτερά της και πάτησε στο έδαφος με τις γυμνές πατούσες της. Το φίδι είχε τυλιχτεί ξανά στο αριστερό της μπράτσο. Το τσουχτερό κρύο δεν την άγγιζε. Η γνάθος της είχε προικιστεί με μια σειρά από κοφτερά δόντια. Έστειλε το φίδι να αναμετρηθεί με το λιοντάρι. Όσο για την Κάρτερ, το θέαμά της και μόνο την ερέθιζε. Παρά τον επικίνδυνο τραυματισμό της τραβιόταν σέρνοντας το κορμί της όλο και πιο πίσω. Είχε βρει μια εσοχή στο κάτω μέρος του πέτρινου τοίχου με τις ταμπέλες και προσπαθούσε να χωθεί εκεί.

«Είσαι αστεία» της φώναζε γελώντας υστερικά η Λίλιθ. «Το ξέρεις ότι μπορώ να διαβάσω τις σκέψεις σου, έτσι; Πιστεύεις ότι αν χωθείς στην τρύπα, θα γλιτώσεις από την οργή μου; Σε νόμιζα για εξυπνότερη, μα δε βαριέσαι, όλοι κάνουμε λάθη ακόμα κι αν δεν είμαστε άνθρωποι. Αυτή τη φορά θα πεθάνεις» είπε υιοθετώντας ένα πράο και συνάμα απειλητικό τόνο. Ταυτόχρονα γύμνωσε τα σαρκοβόρα δόντια της και αιωρήθηκε κάποια εκατοστά πάνω από τις ράγες ζυγώνοντας την Κάρτερ που συνέχιζε να σέρνεται προς την τρύπα.

Η Έλεν ένιωθε τον ιδρώτα να κυλάει από όλα τα σημεία του σώματός της. Ήταν έτοιμη να λιποθυμήσει, όμως το ένστικτο της αυτοσυντήρησης της φώναζε ότι η τρύπα απείχε μόνο μερικά εκατοστά, ότι μπορούσε να τα καταφέρει. Πίσω από τη Λίλιθ, αναγνώρισε τη σιλουέτα του Μπέικερ.

Ο Ντέιβιντ έπεσε με το σώμα του πάνω στο πετούμενο τερατούργημα τραβώντας το κλειδί της αφύπνισης. Η φόρα και ο όγκος του έσπρωξαν βίαια τη Λίλιθ πάνω στον τοίχο. Το κεφάλι της βρήκε σ' ένα τούβλο που προεξείχε, το σκοινί που συγκρατούσε το μενταγιόν κόπηκε. Ο Ντέιβιντ έσκυψε και έπιασε το μενταγιόν που ξαφνικά απέκτησε ένα έντονο κόκκινο χρώμα. Στο βάθος δεξιά, κολλητά στο πέτρωμα, εμφανίστηκε ένα ομόχρωμο φως. Μια ανώτερη δύναμη τραβούσε παρά τη θέλησή του τον Ντέιβιντ προς τα εκεί. Έβαλε τα δυνατά του να αντισταθεί και τελικά τα κατάφερε.

Η Έλεν σύρθηκε μερικά εκατοστά ακόμη και χώθηκε στην τρύπα. Η πτώση της επιδείνωσε την κατάστασή της. Αίμα έτρεχε από τα χέρια της που είχαν σκιστεί από την πρόσκρουση στο πέτρωμα. Κάθε ελπίδα είχε πια χαθεί. Ο Μπέικερ έπρεπε να

φύγει όταν μπορούσε. Η επιστροφή του σήμαινε το τέλος τους. Ένιωσε το χέρι της Λίλιθ να τραβάει το σπασμένο της πόδι και ούρλιαξε σπαρακτικά.

«Βάλε το μενταγιόν στην εσοχή και άνοιξε στον δαίμονα, αλλιώς θα τη σκοτώσω» διέταξε η Λίλιθ τον Ντέιβιντ.

Ο Ντέιβιντ δεν είχε σκοπό να ενδώσει. Έστρεψε όμως το κεφάλι και αντίκρισε την τρομοκρατημένη Έλεν που ούρλιαζε. Έσφιξε το μενταγιόν στη χούφτα του προσπαθώντας να βρει έναν τρόπο για να παραβεί την εντολή της Λίλιθ. Μηχανικά έκανε δυο βήματα προς το σημείο που η τερατώδης γυναίκα τού είχε υποδείξει.

«Τώρα, βάλτο εκεί» διέταξε η Λίλιθ αφήνοντας την Κάρτερ και ερχόμενη προς το μέρος του Ντέιβιντ. Μετά το άνοιγμα της πύλης θα έπρεπε να καταστρέψει το μενταγιόν, ώστε κανείς να μη μπορέσει να την κλείσει ξανά.

Ένα στρογγυλό σημάδι είχε δημιουργηθεί στο τοίχωμα. Ακριβώς πάνω από αυτό ήταν χαραγμένα τα γράμματα DWB. Για μια στιγμή ο Ντέιβιντ σάστισε. Αυτά ήταν τα αρχικά του ονόματός του. Αν ήταν άλλη στιγμή, θα γελούσε από την ειρωνεία. Με δάχτυλα που έτρεμαν, χάιδεψε φευγαλέα τα γράμματα και μετά έβαλε το μενταγιόν που είχε το σχήμα κλειδιού στο σημάδι, το πίεσε και το έστριψε. Το πέτρωμα υποχώρησε αφήνοντας μία δίοδο που χωρούσε έναν άνδρα μέτριου αναστήματος. Από το βάθος της ένιωσε να πηγάζει μία πανίσχυρη δύναμη. Σχεδόν υπνωτισμένος κατευθύνθηκε προς αυτήν ώσπου η εχθρός του τον έπιασε από τον λαιμό κολλώντας τον στο πέτρωμα.

«Η δύναμη αυτή προορίζεται για μένα θνητέ και τώρα πια μπορείς να πεθάνεις, δε σε χρειάζεται κανένας. Απ' όσους σκότωσα, εσύ είσαι ο πιο αδύναμος» πρόφερε απειλητικά η Λίλιθ.

Τα δάχτυλα των χεριών της μπήχτηκαν στο δέρμα του. Ο Ντέιβιντ ένιωσε ένα αφόρητο κάψιμο. Έπρεπε να διατηρήσει καθαρό το μυαλό του για να έχει πιθανότητες να αποτρέψει την αφύπνιση. Έπιασε το φτερό της Λίλιθ και το τίνανε βίαια προς τα κάτω. Η γυναίκα αναγκάστηκε να χαλαρώσει τα χέρια της. Άρπαξε την ευκαιρία και τη χτύπησε στο πρόσωπο ξεφεύγοντας από τον έλεγχό της.

«Έλα μαζί μου, νέε» ακούστηκε μια απόκοσμη ηχώ.

«Εγώ είμαι αυτό που θέλεις, αγαπημένε» εκστόμισε η τερατώδης γυναίκα παραμερίζοντας τον Ντέιβιντ και κατευθυνόμενη προς το άνοιγμα της σπηλιάς.

Ο Ντέιβιντ όρμησε να τη σταματήσει. Με μερικά άλματα βρέθηκε στο άνοιγμα. «Θεέ μου! Τι είναι αυτό;» αναφώνησε παγώνοντας στη θέση του από το θέαμα.

Στη μέση του χώρου υπήρχε ένας κύκλος περιχαραγμένος με σταυρούς. Στο κέντρο του κάποιος είχε δημιουργήσει μία τρύπα, μέσα από την οποία αναβόσβηνε αιμάτινο φως. Στα πετρώματα είχαν τοποθετηθεί επτά αγάλματα τραγόμορφων φορμών εμπνευσμένα από τον Μέγα Θεό Πάνα. Η τερατόμορφη μορφή της Λίλιθ αιωρούταν πάνω από την τρύπα. Ένας πίδακας αιμάτινου φωτός ξεπετάχτηκε όταν ειπώθηκαν κάποιες ασυνάρτητες συριστικές κουβέντες από τον δαίμονα του σπηλαίου.

Ο Ντέιβιντ πήρε φόρα για να ρίξει κάτω τη Λίλιθ και να αποτρέψει την ένωση, ο πίδακας όμως τον εκσφενδόνισε πάνω στο τραγόμορφο άγαλμα στην είσοδο του ανοίγματος. Βρήκε με την πλάτη στα κέρατά του. Ο ορυμαγδός των ασυνάρτητων συριστικών λέξεων κορυφώθηκε και τότε μπροστά στον σαστισμένο Ντέιβιντ Μπέικερ συνέβη μία μεταμόρφωση που θα πότιζε με απύθμενο τρόπο όποιον θνητό την αντίκριζε. Το μαύρο φόρεμά της Λίλιθ κομματιάστηκε. Τα κέρατα όπως και το υπόλοιπο κορμί διπλασιάστηκαν σε μέγεθος. Οι μύες του σώματος πετάχτηκαν προς τα έξω και οι πατούσες της χόντρυναν. Εκτός από το πρόσωπο δεν είχε παραμείνει τίποτα επάνω της που να θυμίζει ανθρώπινο πλάσμα.

Το φως εξαφανίστηκε από το ιδιόμορφο πηγάδι. Ο δαίμονας είχε γίνει ένα με την αρχηγό της Μέζαρ. Και αυτός, ο Ντέιβιντ Μπέικερ, είχε ριζώσει στο έδαφος. Ο τρόμος τον είχε ισοπεδώσει. Είχε αποτύχει στην αποστολή του. Ο κόσμος είχε χαθεί πλέον. Ο δαίμονας βρισκόταν σε απόσταση αναπνοής. Ξάφνου, κάποιος τον τράβηξε. Ο Φρανκ είχε μπει στο άνοιγμα προσπαθώντας να τον σώσει. «Φέρε τον γρήγορα, πρέπει να κλείσουμε την πύλη» άκουσε τη Μαίρη να ουρλιάζει.

Το βάρος του Μπέικερ αποδείχτηκε υπερβολικά εξουθενωτικό για τον Φρανκ. Του ξέφυγε από τα χέρια κι έπεσαν και οι δύο στο έδαφος. Μερικά μέτρα μακριά τους βρισκόταν το πανάρχαιο δαιμόνιο. Ο Φρανκ κατόρθωσε να φτάσει τον τοίχο. Σηκώθηκε τείνοντας το χέρι στον Μπέικερ. Προτού εκείνος καταφέρει να σταθεί όρθιος, η γλώσσα του δαίμονα τυλίχτηκε γύρω από το αριστερό του πόδι.

«Φράνκ φύγε. Μαίρη, κλείσε την πόρτα» ούρλιαξε ο Ντέιβιντ με όση δύναμη του είχε απομείνει.

Η Μαίρη πέρασε το άνοιγμα για να τους βοηθήσει. Ο Φρανκ άνοιξε το στόμα του και με τη σάπια οδοντοστοιχία του δάγκωσε τη γλώσσα του δαίμονα. Το χοντροκομμένο κατασκεύασμα ξετυλίχτηκε. «Καταραμένε» επανέλαβε τρεις φορές διαδοχικά το πλάσμα. Με το μυτερό του κέρατο όρμησε να καρφώσει τον Φρανκ στην καρδιά. Η Μαίρη τον έσπρωξε και βρέθηκε η ίδια στη θέση του. «Κλείστε την πύλη» φώναξε και αυτά ήταν τα τελευταία της λόγια. Ο Φρανκ έσπρωξε τον Ντέιβιντ προς τα έξω και όρμησε με πάθος στον δαίμονα.

«Φράνκ, θα πεθάνεις» του φώναξε απελπισμένα ο Ντέιβιντ.

«Δεν πειράζει παιδί μου, άλλωστε εμείς για τον πάνω κόσμο δεν υπάρχουμε. Σ' ευχαριστούμε» είπε γαλήνια προτού το φαρμακερό κέρατο τον βρει κατάστηθα.

Ο Ντέιβιντ έπιασε το μενταγιόν και το έστριψε αντίθετα πάνω στο σχήμα. Η πύλη έκλεινε ξανά. Ο δαίμονας έπεσε πάνω της. Τραντάχτηκε, αλλά δεν μπόρεσε να αποτρέψει το κλείσιμό της. Οι κατάρες του είχαν σωπάσει πια. Ο Ντέιβιντ έβγαλε το μενταγιόν και το έχωσε στο βαθύτερο σημείο της τσέπης του. Έπρεπε να το καταστρέψει, να το εξαφανίσει μια για πάντα. Σήκωσε τη λιπόθυμη κοπέλα με τα τατουάζ και κουβαλώντας την χάθηκε στο βάθος της σκοτεινής σήραγγας. Ήταν πολύ μακριά για να ακούσει τα υπόκωφα χτυπήματα στο πέτρωμα όπου είχε φυλακιστεί ο δαίμονας.

Επίλογος

Η Έλεν Κάρτερ έκλεινε ένα δεκαπενθήμερο στο νοσοκομείο. Είχε έρθει η ώρα που θα έπαιρνε εξιτήριο. Το πόδι της δεν ήταν απολύτως καλά, θα έπρεπε να χρησιμοποιεί πατερίτσες για άλλες δεκαπέντε μέρες. Έπειτα, θα ήταν πάλι ο εαυτός της. Θα έψαχνε να βρει δουλειά για να επιβιώσει. Το νοσοκομείο το πλήρωνε ένας μυστικός ευεργέτης, που δεν είχε γνωρίσει μέχρι εκείνη την ημέρα. Αρχικά, πίστευε ότι ο Μπίικερ είχε βάλει τα χρήματα, μα μετά σκέφτηκε ότι θα το είχε μάθει με κάποιον τρόπο.

«Κυρία Κάρτερ, έχετε έναν επισκέπτη που θέλει λέει οπωσδήποτε να σας μιλήσει. Να του πω να περάσει;» ρώτησε χαμογελώντας η νοσοκόμα.

Η Έλεν ένευσε καταφατικά. Παρουσιάστηκε μπροστά της ένας μεσαίου αναστήματος κουστουμαρισμένος άνδρας. Κρατούσε στο αριστερό του χέρι μία κατάμαυρη βαλίτσα.

«Κυρία Κάρτερ, είμαι ο δικηγόρος της οικογένειας Μπάρελντ. Το όνομά μου είναι Φάλκον Άντερσον» της συστήθηκε σφίγγοντας το χέρι της. Της ζήτησε να καθίσει στο κρεβάτι και συνέχισε «Ο κύριος Λεξ Μπάρελντ κατείχε μεγάλη περιουσία. Σύμφωνα με την πρόσφατη αλλαγή της διαθήκης που έκανε δύο ημέρες πριν τον θάνατό του, καθιστούσε τη Μέγκαν Μίλλερ κληρονόμο του και αν αυτή πέθαινε, εσάς. Για να περιέλθουν όμως όλα αυτά στα χέρια σας θα πρέπει να δεχτείτε να συμφωνήσετε στον μοναδικό όρο που θέτει. Πάρτε το και διαβάστε το. Ο όρος βρίσκεται στο τέλος» ανακοίνωσε με κάθε επισημότητα ο άνδρας δίνοντάς της το σχετικό έγγραφο.

Τρέμοντας έπιασε τα χαρτιά που της παρέδωσε. Τα διάβασε αναλυτικά. Μιλούσαν για μεγάλη κινητή και ακίνητη περιουσία. «Ο μόνος όρος για να γίνουν όλα αυτά δικά σου Έλεν είναι να υποσχεθείς ότι από εδώ και στο εξής υποχρεούσαι να περιμαζεύεις όποιον χαρισματικό άνθρωπο πέφτει στην αντίληψή σου να πράττει αξιόποινες πράξεις. Θα υποχρεούσαι να τον περιθάλψεις, να τον εκπαιδεύσεις και να του δείξεις τον σωστό δρόμο. Δεν πρέπει να περάσουν οι χαρισματικοί στην άλλη μεριά του νόμου. Ο Φάλκον είναι έμπιστος φίλος και αν υποπέσει στην αντίληψή του ότι δεν τηρείς τα συμφωνηθέντα, τότε θα χάσεις το κληρονομικό δικαίωμά. Πιστεύω ότι το ένστικτό μου δε με γέλασε όσον αφορά το άτομό σου. Είσαι νέα με δύναμη στην ψυχή. Δέχεσαι;» έγραφε στο τέλος η διαθήκη με καλλιγραφικά γράμματα.

«Και η αστυνομία;» ρώτησε κοιτώντας τον δικηγόρο αποσβολωμένη.

«Δεν υπάρχει πια αυτός ο κίνδυνος» απάντησε κοφτά ο δικηγόρος.

Η Έλεν Κάρτερ πήρε την πένα που της έτεινε και υπέγραψε.

Ο Ντέιβιντ Μπέικερ είχε πάει την Έλεν Κάρτερ στο νοσοκομείο. Είχε δώσει κάποιο ποσό για τις πρώτες μέρες νοσηλείας χρησιμοποιώντας την πιστωτική κάρτα της Μπράουν που βρήκε στο σπίτι της οδού Περλ. Από εκεί έστειλε και τα βιογραφικά για να εργαστεί ως δημοσιογράφος όσο γινόταν μακρύτερα από τη Νέα Υόρκη. Σε σύντομο χρονικό διάστημα του απάντησε θετικά η εφημερίδα του Οχάιο *Άκρον Μπίκον Τζέρναλ*. Με την ανακοίνωση της πρόσληψής του αγόρασε εισιτήρια κι εγκατέλειψε οριστικά τη μητρόπολη.

Δεκαπέντε μέρες μετά από την αποτροπή της αφύπνισης, στεκόταν μπροστά στο κτίριο της νέας του εργασίας περιμένοντας την αυτόματη πόρτα να ανοίξει. Κατευθύνθηκε προς τη γραμματεία για να ανακοινώσει την άφιξή του.

«Καλώς ορίσατε, κύριε Ρόναλντ Μουρ. Το γραφείο σας βρίσκεται στον πρώτο όροφο, στο τέλος του πρώτου διαδρόμου δεξιά» είπε η μελαμψή γραμματέας δείχνοντάς του με χάρη τον δρόμο.

Ο Ρόναλντ Μουρ ή άλλοτε Ντέιβιντ Μπέικερ έγνεψε καταφατικά. Δεν είχε συνηθίσει ακόμη να τον προσφωνούν με το νέο του όνομα, ήλπιζε όμως να του φέρει τύχη. Πολλές φορές είχε αναρωτηθεί για εκείνα τα περίεργα αρχικά πάνω στην πύλη που οδηγούσε στην κυριολεξία στην Κόλαση. Θα μπορούσε να σημαίνουν Ηρωικός Μαχητής του Διαβόλου (Brave Warrior Devil's) ή οτιδήποτε άλλο είχε σχέση με δαιμονικά πνεύματα. Μπορεί όμως να ήταν απλά τα αρχικά της εταιρείας κατασκευής του σταθμού. Δεν ήταν όμως τα δικά του πλέον.

Ευχαριστίες

Θα ήθελα να ευχαριστήσω θερμά τις Εκδόσεις Σαΐτα για την άριστη συνεργασία που είχαμε. Επίσης, την οικογένειά μου και τους φίλους μου για τη στήριξή τους, την Ευρυδίκη, στην οποία οφείλω πολύ περισσότερα από ένα απλό ευχαριστώ για την απίστευτη βοήθειά της καθ' όλη τη διάρκεια της συνεργασίας μας, όπως και στη Γιώτα που μου χάρισε αυτό το φοβερό εξώφυλλο - οπισθόφυλλο. Τέλος, θα ήθελα να ευχαριστήσω εσάς τους αναγνώστες για τον πολύτιμο χρόνο που αφιερώσατε στην ανάγνωση του βιβλίου μου.

Αντίο. Σου εύχομαι ολόψυχα να έχεις πάντα ό,τι επιθυμείς.

Η ιδέα για τις Εκδόσεις Σαΐτα ξεπήδησε τον Ιούλιο του 2012 με πρωταρχικό σκοπό τη δημιουργία ενός χώρου όπου τα έργα νέων συγγραφέων θα συνομιλούν άμεσα, δωρεάν και ελεύθερα με το αναγνωστικό κοινό.

Μακριά από το κέρδος, την εκμετάλλευση και την εμπορευματοποίηση της πνευματικής ιδιοκτησίας, οι Εκδόσεις Σαΐτα επιδιώκουν να επαναπροσδιορίσουν τις σχέσεις Εκδότη-Συγγραφέα-Αναγνώστη, καλλιεργώντας τον πραγματικό διάλογο, την αλληλεπίδραση και την ουσιαστική επικοινωνία του έργου με τον αναγνώστη δίχως προϋποθέσεις και περιορισμούς.

Ο ισχυρός άνεμος της αγάπης για το βιβλίο,
το γλυκό αεράκι της δημιουργικότητας,
ο ζέφυρος της καινοτομίας,
ο σιρόκος της φαντασίας,
ο λεβάντες της επιμονής,
ο γραίγος του οράματος,
καθοδηγούν τη σαΐτα των Εκδόσεών μας.

Σας καλούμε λοιπόν να αφήσετε τα βιβλία να πετάξουν ελεύθερα!

Αποκαλούν τους εαυτούς τους
χαρισματικούς.
Οι άνθρωποι γύρω τους λένε ότι
είναι μεταλλαγμένοι ή φρικιά.
Σε μια σύγχρονη Νέα Υόρκη,
δύο αδέρφια καταλύουν τους δεσμούς αίματος.
Ο Πίτερ Μακλόγκαν και ο Λεξ Μπάρελντ
γίνονται θανάσιμοι αντίπαλοι παλεύοντας
ο πρώτος να αφυπνίσει έναν πανίσχυρο δαίμονα,
ο δεύτερος να τον αποτρέψει.
Ο Ντέιβιντ Μπέικερ,
πρώην ρεπόρτερ και νυν ντελιβεράς σε πιτσαρία
αγνοεί τον ρόλο που θα παίξει στον αγώνα
του Καλού και του Κακού.
Το μενταχιόν-κλειδί της αφύπνισης του δαίμονα
ανοίγει την πύλη για να καταλυθεί η ισορροπία των πάντων.
Όταν ο Μπέικερ και το μενταχιόν εξαφανίζονται,
η κλεψύδρα του χρόνου αναποδογυρίζει.

Σ' αυτό το καταιγιστικό μυθιστόρημα,
κάθε νόμισμα έχει δύο όψεις.
Κάθε χάρισμα είναι και κατάρα.
Κάθε άνθρωπος υπάρχει για κάποιο λόγο.

